

Giới thiệu Phục Chế Sơ Luyện

Thể loại: đô thị tình duyên, không gian viễn tưởng, người phục chế

Editor: Mộc Du

Độ dài: 51 chương

Nhân vật chính: Hàn Tú, 074 | **phối hợp diễn:** 094, Trần Mạnh Lễ, Bùi Sam Sam, Đường Trạch Tề.

Thật bất hạnh, cô nhất được người bạn trai cũ rồi đột nhiên phát hiện hình như hần rất hiểu y lý. Thức ăn gì hần cũng nghiền cứu thành phần rồi dặn dò cô không được ăn loại có nhiều dầu, dễ phát sinh bệnh. Vậy mà đối với loại thức ăn bán ở bên ngoài, trẻ em cũng biết đến mà hần thì lại không biết gì, lại còn nói với cô tên của hần là "Năm Khử Từ" (nghĩa là người đi tìm chết)

Mẹ nó! có người mới đi tìm chết ấy!

Mười ngón tay chưa từng dính nước nay lại có thể nấu cơm, giặt quần áo, làm đủ mọi thứ.

Đang lúc cô hoài nghi có phải là hần mắc bệnh tâm thần hay không thì đột nhiên người bạn trai cũ có bộ dạng giống hệt như hần xuất hiện trước mặt cô.

Vì vậy cô rất buồn bực, cái người kêu là "Năm Khử Từ" gì kia rốt cuộc là ai đây?

Lời của tác giả:

- ① Truyện này có một chút phóng túng.
- ② Truyện này không phải là viết về mất trí nhớ nên xin đừng nói là ta viết về thể loại mất trí nhớ.
- ③ Truyện này không phải là chuyện khoa học viễn tưởng, thấy có độc giả bình luận ở bên dưới nói là, có phải ta coi phim XX nên mới sinh ra linh cảm để viết ra truyện này không nhưng ta muốn nói là phim XX gì đó ta đều chưa từng xem qua. Linh cảm của truyện này xuất hiện là do một ngày ta ở nhà đọc báo, thấy trong báo nói đến chuyện thế giới sẽ có một người XX (nguyên văn trong truyện là vậy nhưng theo mình nghĩ thì chắc là người nhân bản) đầu tiên ra đời, vì vậy ta liền muốn viết một câu chuyện giống như vậy. Có thể là lối suy nghĩ cũng sẽ có chút giống với thể loại phim khoa học viễn tưởng nhưng mà trọng điểm của ta là viết về tình yêu chứ không phải là nói về khoa học viễn tưởng.

【 nội dung giới thiệu văn tắt 2】

Ở trong đồng rác Hàn Tú phát hiện một nam nhân khóa thân cả người đầy máu, mà người này lại chính là thanh mai trúc mã của cô đang ở bên kia bờ đại dương gọi là nước Mĩ kiêm bạn trai trước đây của cô Đường Trạch Tề.

Trải qua một thời gian tìm hiểu yêu đương, Đường Trạch Tề đột nhiên bỏ đi nước ngoài mà không rõ nguyên do, hết sức cổ quái. Nghĩ đến mẹ của Đường Trạch Tề là Đồ lão sư, Hàn Tú mới miễn cưỡng chấp Đường Trạch Tề. Qua nhiều ngày chung đụng với nhau, Hàn Tú mới phát hiện đầu óc của Đường Trạch Tề này thật sự là không tốt cho lắm, giống như là người bệnh tâm thần, cô hỏi hần có nhớ tên của mình hay không, hần thế nhưng lại nói cho cô biết hần không phải gọi là Đường Trạch Tề mà tên của hần gọi là "074" hoặc là tiểu Thất.

Tiểu Thất giống y như là người từ trên sao Hỏa rơi xuống, lúc đầu Hàn Tú còn suy đoán nguyên nhân chắc là vì hần bị mất trí nhớ. Mượn cơ hội hần không biết một chút gì về thế giới này cô liền đưa hần vào chung một nhóm làm công nhân vệ sinh, dùng hần làm công cụ kiếm tiền, kiên quyết thực hiện nguyên tắc phải trả tiền không thể để cho hần ăn không, uống không và mặc không của cô được.

Qua một thời gian sống chung dần dần Hàn Tú phát hiện hần cùng với trước kia là hai người hoàn toàn khác, mặc dù là cả ngày đều mang về mặt lạnh như băng chưa bao giờ biểu lộ khuôn mặt tươi cười như người bình thường nên có, nhưng đối với cô lại luôn tỉ mỉ cẩn thận đến từng chi tiết. Mặc dù là cùng một khuôn mặt nhưng tính tình lại hoàn toàn bất đồng, rồi trong lúc vô tình cô gặp được người đàn ông thanh mai trúc mã kia ở bên trong quán ăn đêm, cô khủng hoảng phát hiện ra đó mới chính xác là Đường Trạch Tề.

Vậy người đàn ông mà cô yêu đến tận cùng là ai? Rốt cuộc là đã đi nơi nào? Đến tận cùng là hần còn che dấu bao nhiêu bí mật ở sau lưng?

【 biên tập đề cử 】

1. Chưa nghe nói qua quét dọn vệ sinh còn có thể nhặt được một nam nhân đẹp trai khóa thân, nam nhân khóa thân này lại còn từng là bạn trai của cô, thật là bất khả tư nghị.
2. Gặp nhau đã kỳ quái, con người hần lại càng kỳ quái hơn. Khuôn mặt giống nhau nhưng sao hần không giống như lúc trước nữa rồi? Bây giờ hần lại rất biết quan tâm chăm sóc cho cô.
3. Người phục chế, kỹ thuật phục chế, về ngoài có thể phục chế còn suy nghĩ cũng có thể phục chế được sao? Nhưng mà hần thật sự rất quan tâm chăm sóc cô, hần thật sự là rất lệ thuộc vào cô và yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Nam nhân khỏa thân (1)

Editor: MỘC DU

Bên trong con hẻm nằm sau các tòa nhà, chất đầy rác và đồ phế thải, mùi hôi thối xông lên.

Hàn Tú đầu đầy mồ hôi, một tay cầm dụng cụ của công nhân làm vệ sinh, một tay xách rác từ trong nhà ra đi bỏ, từ bên trong hành lang đi ra. Cô hướng về phía người bạn tốt Bùi Sam Sam ở bên cạnh cũng xách đồ đi bỏ giống cô tức giận nói: "Này, mình nói với cậu nè, nếu như tháng sau người phụ nữ béo đó lại gọi điện thoại đến kêu chúng ta quét dọn vệ sinh cho bà ta, thì mình nhất định phải thu bà ta năm đồng tiền một mét vuông, mình thề nếu không tăng giá bà ta thì mình sẽ không mang họ Hàn, mà đổi thành họ của bà mập đó!"

Bùi Sam Sam phụ họa: "Đúng vậy, loại phụ nữ đó thật là quá đáng, một điểm nhỏ như hạt mè cũng muốn phải lau cho thật sạch sẽ, chỉ còn kém là chưa dùng kính lúp tới kiểm tra từng millimet một trên sàn nhà thôi, thật là không nhìn ra người phụ nữ này biến thái như vậy". Theo như người ta nói thì loại này là thuộc dạng tổ tông khó phục vụ, căn bản là không dễ dàng lấy được tiền trong túi của họ."

Hàn Tú ném bao rác lớn trong tay vào thùng rác, nói: "Không, mình nhất định phải moi được tiền của người phụ nữ này, hơn nữa còn phải kiểm thật nhiều tiền! Thề sống chết không nghĩ!" Nói xong rồi còn làm hành động đưa năm ngón tay hướng lên trời, sau đó rút trở về nắm lại thủ thế. Tôn chỉ của cô là chỉ cần có thể kiếm ra tiền thì bất kể khách hàng có biến thái cỡ nào, nàng cũng có thể biến thái hơn so với khách hàng.

Bùi Sam Sam ném rác trong tay đi, khinh bỉ liếc nàng một cái: "Cậu có cần phải như vậy hay không, thật là muốn tiền đến không cần mạng."

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

"Stop! Không có tiền thì cậu ăn cái gì? Uống cái gì? Mặc cái gì hả? Lần sau lúc mà không có tiền để mua quần áo thì đừng có mà đến công ty của mình đi làm." Hàn Tú lập tức chặn lời Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam vốn là muốn nói Hàn Tú sai lầm rồi nhưng đột nhiên nhìn thấy ở cách đó không xa ngay bên cạnh thùng rác lòi ra cặp chân người trắng trắng, dọa cho cô sợ đến nỗi lời kéo Hàn Tú thét chói tai: "Hàn Tú, mau nhìn! Người chết....."

"Cậu nói bậy bạ cái gì vậy hả?" Hàn Tú vốn là đang lơ đãng, lại bị vẻ mặt kinh khủng của Bùi Sam Sam làm cho giật mình, tò mò nhìn theo hướng ngón tay Bùi Sam Sam chỉ, cô vừa nhìn sang cũng liền bị dọa sợ đến lông tơ đều dựng đứng lên.

Cách mấy thước, bên cạnh thùng rác có một người đàn ông trần truồng nằm ở đó chỉ mặc duy nhất một cái quần lót, người đàn ông này khắp người đầy máu, bên cạnh còn có một bộ quần áo màu trắng nhuộm đầy máu tươi.

"Mau gọi 110 báo cảnh sát!" Hàn Tú để dụng cụ làm vệ sinh xuống, cởi bao tay ra, lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra, tay run run nhấn ba con số 110, nhưng vô luận là cô nhấn bao nhiêu lần, đều thấy chung không bấm được. Sống hai mươi mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhấn ba con số này nhưng tại sao ông trời giống như là muốn đối nghịch với cô vậy.

Bùi Sam Sam thấy thế, cũng thử dùng điện thoại di động của mình gọi 110, nhưng cũng như cũ không thể bấm được: "Tú, làm sao bây giờ? Không thể bấm số."

"Đi vào đại sảnh tìm an ninh, dùng điện thoại bàn gọi." Hàn Tú vừa định chạy vào trong đại sảnh thì thân thể đột nhiên bị một cổ lực lượng mạnh mẽ kéo lui về phía sau, cả người cứ lùi về phía sau cho đến khi đụng vào một vật thể cứng rắn, một giây kế tiếp cô còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì trên cổ lạnh như băng.

Cô nhìn thấy Bùi Sam Sam cách hai thước ở phía xa đang che kín miệng, chặn lại tiếng thét chói tai, hoảng sợ nhìn về phía sau cô.

Trong phạm vi tầm mắt, là một cánh tay đầy máu để ngang ở trước người.

Hàn Tú cũng không phải là người ngu ngốc. Cô biết vật thể cứng rắn ở sau lưng lúc này cô đụng vào, không phải là tường, cũng không phải là đồ vật, mà chính là thân thể của một người đàn ông. Mặc dù không cần nhìn về phía sau, cô cũng biết, mới vừa rồi người nằm ở sau thùng rác, cả người đầy máu, giống như xác chết đó đã sống lại, vào giờ phút này, hắn đang gác một con dao vô cùng sắc bén ở trên cổ của cô, chỉ cần cô hơi lộn xộn thì nó sẽ lập tức hạ xuống, cô tin rằng con dao trên cổ kia, nhất định là sẽ rất nhanh đưa cô đi gặp Thượng Đế mà cô ngưỡng mộ đã lâu.

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

Cô run giọng nức nở nói: "Vị tráng sĩ này..... Tráng sĩ, anh có lời gì thì cứ nói, Tiểu..... Tiểu nữ không có tiền cũng không có sắc, cầu anh tha cho tôi đi....."

Người đàn ông ở phía sau cũng không trả lời nàng, chỉ dùng một cái tay liền đem cánh tay của nàng trói lại sau lưng, một cái tay khác vẫn là như cũ cầm

con dao gác ở trên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Nam nhân khóa thân (2)

Editor: MỘC DU

Bên trong con hẻm nằm sau các tòa nhà, chất đầy rác và đồ phế thải, mùi hôi thối xông lên.

Hàn Tú đầu đầy mồ hôi, một tay cầm dụng cụ của công nhân làm vệ sinh, một tay xách rác từ trong nhà ra đi bỏ, từ bên trong hành lang đi ra. Cô hướng về phía người bạn tốt Bùi Sam Sam ở bên cạnh cũng xách đồ đi bỏ giống cô tức giận nói: "Này, mình nói với cậu nè, nếu như tháng sau người phụ nữ béo đó lại gọi điện thoại đến kêu chúng ta quét dọn vệ sinh cho bà ta, thì mình nhất định phải thu bà ta năm đồng tiền một mét vuông, mình thề nếu không tăng giá bà ta thì mình sẽ không mang họ Hàn, mà đổi thành họ của bà mập đó!"

Bùi Sam Sam phụ họa: "Đúng vậy, loại phụ nữ đó thật là quá đáng, một điểm nhỏ như hạt mè cũng muốn phải lau cho thật sạch sẽ, chỉ còn kém là chưa dùng kính lúp tới kiểm tra từng millimet một trên sàn nhà thôi, thật là không nhìn ra người phụ nữ này biến thái như vậy". Theo như người ta nói thì loại này là thuộc dạng tổ tông khó phục vụ, căn bản là không dễ dàng lấy được tiền trong túi của họ."

Hàn Tú ném bao rác lớn trong tay vào thùng rác, nói: "Không, mình nhất định phải moi được tiền của người phụ nữ này, hơn nữa còn phải kiểm thật nhiều tiền! Thề sống chết không nghĩ!" Nói xong rồi còn làm hành động đưa năm ngón tay hướng lên trời, sau đó rút trở về nắm lại thủ thế. Tôn chỉ của cô là chỉ cần có thể kiếm ra tiền thì bất kể khách hàng có biến thái cỡ nào, nàng cũng có thể biến thái hơn so với khách hàng.

Bùi Sam Sam ném rác trong tay đi, khinh bỉ liếc nàng một cái: "Cậu có cần phải như vậy hay không, thật là muốn tiền đến không cần mạng."

"Stop! Không có tiền thì cậu ăn cái gì? Uống cái gì? Mặc cái gì hả? Lần sau lúc mà không có tiền để mua quần áo thì đừng có mà đến công ty của mình đi làm." Hàn Tú lập tức chặn lời Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam vốn là muốn nói Hàn Tú sai lầm rồi nhưng đột nhiên nhìn thấy ở cách đó không xa ngay bên cạnh thùng rác lòi ra cặp chân người trắng trắng, dọa cho cô sợ đến nỗi lòi kéo Hàn Tú thét chói tai: "Hàn Tú, mau nhìn! Người chết....."

"Cậu nói bậy bạ cái gì vậy hả?" Hàn Tú vốn là đang lơ đãng, lại bị vẻ mặt kinh khủng của Bùi Sam Sam làm cho giật mình, tò mò nhìn theo hướng ngón tay Bùi Sam Sam chỉ, cô vừa nhìn sang cũng liền bị dọa sợ đến lông tơ đều dựng đứng lên.

Cách mấy thước, bên cạnh thùng rác có một người đàn ông trần truồng nằm ở đó chỉ mặc duy nhất một cái quần lót, người đàn ông này khắp người đầy máu, bên cạnh còn có một bộ quần áo màu trắng nhuộm đầy máu tươi.

"Mau gọi 110 báo cảnh sát!" Hàn Tú để dụng cụ làm vệ sinh xuống, cởi bao tay ra, lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra, tay run run nhấn ba con số 110, nhưng vô luận là cô nhấn bao nhiêu lần, đều thấy chung không bấm được. Sống hai mươi mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhấn ba con số này nhưng tại sao ông trời giống như là muốn đối nghịch với cô vậy.

Bùi Sam Sam thấy thế, cũng thử dùng điện thoại di động của mình gọi 110, nhưng cũng như cũ không thể bấm được: "Tú, làm sao bây giờ? Không thể bấm số."

"Đi vào đại sảnh tìm an ninh, dùng điện thoại bàn gọi." Hàn Tú vừa định chạy vào trong đại sảnh thì thân thể đột nhiên bị một cổ lực lượng mạnh mẽ kéo lui về phía sau, cả người cứ lùi về phía sau cho đến khi đụng vào một vật thể cứng rắn, một giây kế tiếp cô còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì trên cổ lạnh như băng.

Cô nhìn thấy Bùi Sam Sam cách hai thước ở phía xa đang che kín miệng, chặn lại tiếng thét chói tai, hoảng sợ nhìn về phía sau cô.

Trong phạm vi tầm mắt, là một cánh tay đầy máu để ngang ở trước người.

Hàn Tú cũng không phải là người ngu ngốc. Cô biết vật thể cứng rắn ở sau lưng lúc này cô đụng vào, không phải là tường, cũng không phải là đồ vật, mà chính là thân thể của một người đàn ông. Mặc dù không cần nhìn về phía sau, cô cũng biết, mới vừa rồi người nằm ở sau thùng rác, cả người đầy máu, giống như xác chết đã sống lại, vào giờ phút này, hẳn đang gác một con dao vô cùng sắc bén ở trên cổ của cô, chỉ cần cô hơi lộn xộn thì nó sẽ lập tức hạ xuống, cô tin rằng con dao trên cổ kia, nhất định là sẽ rất nhanh đưa cô đi gặp Thượng Đế mà cô ngưỡng mộ đã lâu.

Cô run giọng nức nở nói: "Vị tráng sĩ này..... Tráng sĩ, anh có lời gì thì cứ nói, Tiểu..... Tiểu nữ không có tiền cũng không có sắc, cầu anh tha cho tôi đi....."

Người đàn ông ở phía sau cũng không trả lời nàng, chỉ dùng một cái tay liền đem cánh tay của nàng trói lại sau lưng, một cái tay khác vẫn là như cũ cầm con dao gác ở trên cổ cô.

Trên cổ truyền đến cảm giác nhom nhóp, vô cùng không thoải mái, chính là máu ở trên người của người đàn ông sau lưng. Nhiệt độ trên thân thể hân nóng đến dọa người, cả lồng ngực của hân đang dán ở sau lưng nữa, Hàn Tú cảm giác hai chân của mình mềm nhũn, nếu như không phải người đàn ông ở phía sau dùng cánh tay trái chặt cô, thì cô nhất định sẽ không chống đỡ nổi mà té xuống đất.

Trái tim giống như là được tăng gia tốc cứ đập điên cuồng không ngừng nghỉ. Hàn Tú tự nhận mình là một công dân tuân thủ luật pháp rất tốt, bất quá chỉ mới mắng người phụ nữ béo trên lầu đó biến thái thôi mà, làm sao lại gặp phải cái loại chuyện này rồi. Người này cầm trong tay hung khí, không cần nhìn cũng biết là một kẻ liều mạng, cả người lại còn đầy máu, nếu như cô nói đúng thì hân chính là kẻ giết người, nếu quả thật là người mang tội giết người, như vậy có giết nhiều hơn một người như cô nữa, hân cũng sẽ không để ý.....

"Vị tiên sinh này, cầu xin anh bỏ qua cho chúng tôi đi, anh muốn tiền, tôi có." Bùi Sam Sam bỏ dụng cụ làm vệ sinh trong tay xuống, từ trong túi tiền chỉ mở ra được một đồng tiền lẻ, liền nồn nóng vội vàng, vì vậy lại từ trên cổ tháo xuống sợi dây chuyền kim cương: "Tôi còn có dây chuyền trị giá mấy ngàn, nếu như vẫn chưa đủ thì tôi còn có chi phiếu, tôi sẽ lập tức đi lấy ngay, cầu xin anh thả bạn của tôi ra đi....."

"Sam Sam....." Hàn Tú hết sức cảm động nhìn người bạn tốt, gọi khẽ một tiếng, đối lại là người đàn ông ở sau lưng kéo cô lui về phía sau thêm mấy bước.

Sức lực của người đàn ông này rất lớn, cô không thể chịu nổi đau đớn trên cánh tay, hít sâu vài hơi, mở miệng cầu khẩn: "Vị tiên sinh này, có chuyện gì thì cứ từ từ nói. Anh muốn tiền, hay là muốn cái gì, chúng tôi đều có thể giúp anh, anh cứ mở miệng yêu cầu. Chúng tôi thề, chúng tôi nhất định sẽ không báo cảnh sát." Cô run run nói xong những lời này thì liền cảm giác con dao sắc bén trên cổ hơi nhúc nhích, lần này, không phải là cảm giác lạnh lẽo của lưỡi dao nữa, mà là cảm giác đau nhói khi da thịt bị cắt đứt.

Bùi Sam Sam ở đối diện thấy trên cổ Hàn Tú xuất hiện vết máu, sợ đến che miệng khóc lên.

Hàn Tú chịu đựng đau đớn trên cổ, lại một lần nữa lấy dũng khí mở miệng: "Tôi với bạn của tôi đều không muốn chết, anh muốn tôi với bạn của tôi làm sao, thì anh cứ nói. Phải làm sao anh nói đi, chúng tôi phải làm sao." Vết cắt trên cổ sâu hơn, cô cũng sợ đến khóc to lên: "Tôi thật sự là không muốn chết, anh nói đi, anh muốn như thế nào....."

Cô cảm giác con dao đang gác ở trên cổ hơi hạ xuống, chỉ nghe bên tai truyền tới một giọng nói khàn khàn: "Đẫn tôi đến một nơi an toàn không có ai."

Cô vội vàng trả lời: "Không thành vấn đề, không thành vấn đề."

Người đàn ông cúi thấp đầu, đỉnh đầu kề sát cổ của nàng, thanh âm khàn khàn ở bên tai cô lại yếu ớt vang lên: "Tôi cũng vậy tôi không muốn chết, tôi muốn được sống tiếp....."

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Anh không muốn chết, tôi càng không muốn chết, tất cả mọi người đều không muốn chết, mục tiêu giống nhau." Cô hướng về phía Bùi Sam Sam kêu lên: "Nhanh đi lái xe ra đây. Không được báo cảnh sát, ngàn vạn lần không được kinh động mọi người trong cao ốc."

Bùi Sam Sam che miệng, gạt đầu một cái, xoay người liều mạng hướng bãi đậu xe chạy đi.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Sam Sam nữa cô mới mở miệng, Hàn Tú khóc nói: "Bạn của tôi đã đi lấy xe, tôi sẽ không bỏ chạy đâu. Anh có thể bỏ con dao đang đặt ở trên cổ tôi xuống hay không? Tôi thật sự sẽ không chạy....."

Người đàn ông không có lên tiếng, cũng không có lập tức thả dao trong tay xuống, Hàn Tú sợ chỉ dám nhỏ giọng nức nở.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng cứ bị người đàn ông ở phía sau trời như vậy, một cử động cũng không dám, mở to đôi mắt đăm đăm, tập trung nhìn vào đầu hẻm. Cô không ngừng cầu nguyện ở trong lòng, lúc này ngàn vạn lần đừng có người nào xuất hiện, nếu không người đàn ông toàn thân đầy máu ở sau lưng sẽ điên cuồng, cô liền thật sự xong đời.

Cô càng không ngừng nói thầm trong lòng: Sam Sam, cậu nhất định phải nhanh trở lại một chút.

Đột nhiên, đầu hẻm truyền đến tiếng xe hơi, cô kích động đến nước mắt tuôn trào, nói với người đàn ông ở phía sau: "Bạn của tôi đã tới, Bạn của tôi đã tới."

"Tôi đã xe lái tới." Bùi Sam Sam xuống xe.

Hàn Tú nói: "Nhanh lên xe đi, anh muốn đi đâu đều được."

Cô không nghe thấy người đàn ông sau lưng trả lời, cũng không thấy hân buông cánh tay đang siết chặt tay cô ra không một chút động tĩnh, chỉ nghe "Khi" một tiếng, có thứ gì đó rơi xuống, ngay sau đó đột nhiên cảm giác cả thân thể của hân đè ở trên người cô, thân thể của cô bởi vì không chịu nổi lực lượng của hai người mà oanh liệt ngã xuống đất.

"Hàn Tú!" Bùi Sam Sam nhìn hai người trực tiếp té xuống đất, còn không kịp sợ hãi vội chạy nhanh tới.

Hàn Tú cũng không có nghĩ tới người đàn ông ở phía sau thế nhưng lại hôn mê bất tỉnh.

Cả người hân đều là máu dè ở trên người của cô, làm lồng ngực của Hàn Tú bị đè ép đau đến nước mắt lần nữa tuôn ra. Cô nằm ở trên đồng rác béc

mùi hôi thối, không cách nào thở được, cũng nói không ra hơi, chỉ có thể huy động một cánh tay ra hiệu cho Sam Sam biết cô còn sống.

Bùi Sam Sam phải dùng đến sức của chín trâu hai hổ mà chỉ có thể làm nhích ra một nửa người của người đàn ông đang đè ở trên người Hàn Tú.

Hàn Tú rốt cục đã có thể hít thở, nhưng mà mùi rác hôi thối ở trước mặt kia, làm cô bị nghẹn đến nôn khan.

Cô vùng vẫy, cuối cùng cũng có thể từ dưới thân người đàn ông kia mà bò được ra ngoài. Cô vừa đứng lên được thì lập tức quay lại mãnh liệt đập cho người đàn ông kia một cước.

Người đàn ông đó ngất đi, không có phản ứng.

Bùi Sam Sam lấy khăn giấy ra đưa cho cô, khóc nói: "Hàn Tú, cậu chảy máu. Chúng ta nhanh đi khỏi đây đi, đi báo cảnh sát."

"Ừ, trước tiên tìm sợi dây trói cái tên đàn ông biến thái này lại." Hàn Tú nhận lấy khăn giấy, đè lên vết cắt đau nhói trên cổ, sau đó lại chùi chùi mảng lớn máu trước ngực.

Bùi Sam Sam leo lên xe, cầm một bó dây thùng xuống.

"Cậu trói hắn lại trước, mình lau sạch vết máu này đã." Hàn Tú vừa lau máu trên mặt, vừa nguyên rủa, thay mặt người đàn ông này hỏi thăm toàn bộ mười tám đời tổ tông của hắn.

Bùi Sam Sam nhanh chóng dùng sợi dây quấn lên người đàn ông kia, khi cô nhìn thấy rõ khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông này thì kinh ngạc hô lên: "Hàn..... Hàn Tú!"

Hàn Tú quay đầu lại, thấy Sam Sam ngây người, không khỏi kỳ quái: "Thế nào, Sam Sam? Sợ đến choáng váng rồi sao?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bùi Sam Sam kéo cánh tay Hàn Tú, chỉ vào người đàn ông kia vội vàng nói: "Hàn Tú, cậu nhìn xem đây là người nào?"

Hàn Tú híp mắt, nhìn chằm chằm người đàn ông ngất đi đang nằm ở dưới đất, một giây kế tiếp không khỏi trừng lớn cặp mắt, thân thể cứng đờ không thể nhúc nhích.

Sao lại là Đường Trạch Tề.....

Tóc của hắn có chút dài hơn so với trước kia làm che khuất khuôn mặt, rồi cộng thêm khuôn mặt lại đầy máu, cô thật sự là không thể nhìn ra người đó là ai.

Vừa nhận ra người đó là hắn, cô lập tức lôi kéo Sam Sam muốn quay đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nam nhân khỏa thân

Editor: MỘC DU

Bùi Sam Sam vội vàng kéo Hàn Tú lại hỏi: "Hàn Tú, cậu cứ định bỏ đi như vậy sao? Cậu nhìn xem toàn thân hắn đều là vết thương, lại còn đang chảy máu, hắn có thể chết hay không....."

Hàn Tú dừng lại cước bộ, mặt không thay đổi nói: "Chết cũng đáng đời, có quan hệ gì với mình đâu?"

Nếu như không phải do hắn thì cô cũng đâu có phát sinh chuyện dị ứng với đàn ông cho đến tận bây giờ, cả ngày đều cùng làm bạn với rác? Đời này cô chưa từng cảm hận một người đàn ông nào như vậy. Chỉ cần nhắc tới Đường Trạch Tề cô sẽ không không chế được cảm xúc. Nếu như được lựa chọn thì cô tình nguyện đời này chưa từng quen biết người đàn ông này. Đáng tiếc là hết lần này tới lần khác hai người bọn họ cứ day dưa không dứt, từ nhỏ hai người đã cùng nhau lớn lên, chỉ cần là người quen đều sẽ ở trước mặt cô mà nói, nhìn đi, hai đứa rất xứng đôi thật đúng là một đôi trai tài gái sắc a, rồi tương lai về sau nhất định là sẽ như thế này, như thế kia. Như thế nào cái rắm!

Khi còn bé, bởi vì tâm tư đơn thuần nên mới bị lời nói của người lớn tác động thêm nữa là Đường Trạch Tề này lại có một vẻ ngoài xuất sắc, cho nên cô mới có thể bị hắn mê hoặc, cứ ngu ngốc mà đặt hết tất cả tình cảm lên người hắn. Khi đó cô giống như là bị mây mù che mắt, trong mắt không có một ai khác ngoại trừ hắn. Cũng may là sau đó ông trời có mắt, đại phát từ bi, dùng một đạo lôi quang thức tỉnh nàng.

Bùi Sam Sam ngồi xổm xuống cười trối cho Đường Trạch Tề, vừa cười vừa nói: "Cậu đừng như vậy nữa, thật ra thì Tiểu Tề đối với cậu cũng không tính là

quá tệ, chỉ là không thể một lòng một dạ, hơn nữa cái thế giới này quá nhiều cám dỗ, cho nên mới biến thành như bây giờ....."

Sam Sam nói như vậy, làm cho Hàn Tú hoàn toàn không biết nói gì nữa, cô cắn môi, tức giận nói: "Đây không phải là vấn đề cám dỗ hay không cám dỗ, mà là hấn bắt cả hai tay không phải chỉ một lần. Cứ hết lần này tới lần khác bị phản bội, coi như trái tim của mình có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi."

"Mình biết nhưng mình chỉ sợ là trong tương lai cậu sẽ hối hận nên mình phải khuyên cậu. Hai người các cậu dù nói thế nào đi nữa thì cũng là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau nếu như năm đó không xảy ra một số chuyện thì hiện tại hai người đã trở thành vợ chồng."

"Thanh mai trúc mã?" Hàn Tú hừ lạnh một tiếng: "Cậu biết đời này của mình hận nhất là cái gì không? Chính là bốn chữ thanh mai trúc mã này. Hấn đã làm mất đi tuổi thơ trong sáng của mình, hấn chính là vết nhơ trong cuộc đời mình, huống chi mới vừa rồi hấn thiếu chút nữa là đã giết chết mình, theo lý mà nói mình cũng phải đi báo cảnh sát!"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bùi Sam Sam vội vàng kéo Hàn Tú lại.

"Hàn Tú, cậu hãy nghe mình nói đi coi như Tiểu Tề đã từng làm chuyện có lỗi với cậu, nhưng mà không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt phật tổ chứ, nếu như hấn thật sự xảy ra chuyện gì, thì hai người Đồ lão sư phải làm sao bây giờ? Mặc dù là mình tới tận trung học mới biết các cậu, nhưng là ngày ngày đi tới nhà của Đồ lão sư cùng ăn uống, ta đều có phần. Đồ lão sư đã từng đối tốt với chúng ta như vậy, cậu thật có thể trở mặt nhìn Đồ lão sư đã lớn tuổi rồi còn phải chịu cảnh thương tâm sao?" Bùi Sam Sam dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cậu nhìn xem hiện tại cả người hấn đều là vết thương, trên niềng vết thương còn có rất nhiều mảnh thủy tinh, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó hấn mới có thể biến thành như vậy. Không phải là nói cả nhà của Đồ lão sư mấy năm trước đã sớm di cư sang nước ngoài rồi sao, tại sao đột nhiên lại trở về nước, ngay cả một chút tin tức cũng không có, rồi hiện tại Đường Trạch Tề lại xuất hiện ở nơi này mà không thể giải thích được....."

Hàn Tú nghe được ba chữ "Đồ lão sư", trong lúc nhất thời trầm mặc.

Đồ lão sư cũng giống như là mẹ của cô, có thức ăn gì ngon đồ gì tốt đều sẽ nghĩ đến cô đầu tiên. Lúc Đường Trạch Tề bắt cả hai tay người cũng tới nói lời xin lỗi với nàng, Đồ lão sư cái gì cũng chưa nói đã trực tiếp cầm cây đánh cho hấn một trận, đánh hấn đến nổi mấy ngày sau đều không xuống giường được, rồi đưa hấn sang nước Mỹ. Sau lại, bởi vì điều kiện nghiên cứu thí nghiệm ở trong nước có hạn, Đồ lão sư cũng xin đi Mỹ, tiếp đó thì cả nhà bọn họ đều di dân.

Thời gian ngắn ngủi bốn năm, thế nhưng bất tri bất giác thoát cái đã trôi qua, tất cả mọi chuyện lại phảng phất trước mặt như mới hôm qua.

Thời gian bốn năm, nói dài không dài mà nói ngắn không ngắn, thật ra thì cái gì nên quên cô cũng đã quên hết rồi, chẳng qua là đột nhiên nhìn thấy Đường Trạch Tề làm cho cô hồi tưởng lại những chuyện cũ trong lúc nhất thời không cách nào kiềm chế được cô cảm thấy rất ảm ức.

Nhìn Đường Trạch Tề nằm trên mặt đất, nàng liều mạng cắn môi, hồi lâu sau, mới nói: "Không báo cảnh sát, vậy làm sao bây giờ?"

Bùi Sam Sam nói: "Trước tiên hãy mang hấn về nhà, sau đó liên lạc với Đồ lão sư rồi tính tiếp."

"Mang về nhà? Mang về nhà cậu hay là nhà mình?"

"Đương nhiên là mang về nhà cậu. Cậu thì ở một mình, còn nhà bà ngoại mình còn có tới bốn miệng ăn đấy. Chờ khi hấn tỉnh lại, tốt nhất là cậu nên hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì, sau đó thì gọi điện thoại cho Đồ lão sư. Nếu như chỉ là vì hấn đánh nhau bị thương thì cậu hãy trực tiếp đá hấn ra cửa."

"Bùi Sam Sam, cậu không đi làm Thánh mẫu thật sự rất đáng tiếc!" Hàn Tú một câu đâm trúng tử huyệt của Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam chính là loại người làm người tốt nửa vơi là Thánh mẫu cấp bậc người, cứ hễ đi trên đường nhìn thấy bất kể là chó mèo gì đáng thương đều phải đem về nhà, sau đó hay thích ném qua cho cô.

"Mình cũng chỉ là vì muốn tốt cho cậu thôi, sợ sau này cậu không có mặt mũi nào để mà gặp Đồ lão sư." Bùi Sam Sam cười nói.

"Không cần giải thích, không cần giải thích, mỗi lần cậu muốn làm Thánh mẫu, đều dùng những lời giải thích kiểu này mình đã nghe quá nhiều rồi, quả thật chính là giấu đầu lòi đuôi." Hàn Tú khoát khoát tay.

"Là cậu chột dạ thì có, có phải là cậu vẫn còn thích hấn đúng không, cho nên mới không dám mang hấn về nhà?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Mình vẫn còn thích hấn? Mình có đi thích một cái đầu heo thì cũng không thể nào thích hấn nữa."

"Vậy thì tốt, tùy cậu, nếu như cậu nhìn tâm nhìn thấy Đồ lão sư người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì mình cũng không quan tâm nữa."

Hàn Tú lại lần nữa trầm mặc, nội tâm đang đấu tranh kịch liệt.

Cô cúi đầu nhìn Đường Trạch Tề cả người đều là máu, phần lưng cùng với cánh tay của hấn, vết thương rõ ràng là do bị thủy tinh cắt qua tạo thành, vết máu còn đọng lại.

Vết thương của hắn đúng thật là không nhẹ, nếu như hắn thật sự xảy ra chuyện gì thì Đồ lão sư nhất định là không thể chịu nổi..... Ai, coi như nể mặt của Đồ lão sư cô sẽ làm Thánh mẫu một lần.

Bực bội thì bực bội nhưng cô vẫn đi tới đỡ nửa người Đường Trạch Tề lên nói: "Nếu như lúc hắn tỉnh lại, lại cho mình thêm một dao, thì về sau tới tiết thanh minh cậu đừng quên đi thắp nhang cho mình, nếu cậu mà dám quên thì có thành quỷ mình cũng không bỏ qua cho cậu."

"..... Đồ ăn nữa, mình sẽ đốt cho cậu thật nhiều đồ ăn, ăn cho chết cậu đi." Bùi Sam Sam thì nhấc chân Đường Trạch Tề lên, mở to đôi mắt quét tới quét lui trên thân thể của hắn, nhất thời nổi sắc tâm: "Thật không nghĩ tới vóc người của Tiểu Tề lại tốt như vậy, nếu như không phải toàn thân cậu ta đều là máu thì mình thật là muốn sờ soạng một phen."

"Cậu ngốc rồi hả? Muốn sờ thì nhanh sờ đi, đợi đến khi hắn tỉnh lại thì ngay cả cọng lông của hắn cậu cũng đừng nghĩ đến." Hàn Tú liếc nàng một cái, cắn môi, dùng hết toàn lực, đặt Đường Trạch Tề lên xe, sau đó lấy ra hai bộ đồng phục làm việc trong tủ giữ đồ, một bộ thì tùy tiện quần lên người Đường Trạch Tề, còn một bộ khác thì cô thay ra.

Xe khởi động, đang chuẩn bị đi thì cô lại kêu lên "Chờ một chút" rồi nhảy xuống xe, moi bộ quần áo màu trắng dính đầy máu cùng với con dao giải phẫu trong đồng rác ra ném vào trong xe, rồi lấy cái cây moi rác lộn xộn lên, che đi vết máu loang lổ trên mặt đất, sau đó mới chui vào xe.

Hai người Hàn Tú và Bùi Sam Sam phải mất rất nhiều sức lực, mới đưa được Đường Trạch Tề về tới cái ổ nhỏ của Hàn Tú.

Hàn Tú cởi bộ quần áo dính máu trên người ra đi vào nhà tắm tắm rửa, sau đó lại chạy tới phòng khách tìm đồ băng vết thương, xử lý tốt vết thương trên cổ xong, quay lại nhìn thấy Đường Trạch Tề đang quần bộ quần áo của công nhân vệ sinh, nằm ở trên sàn nhà cô nhìn như thế nào cũng cảm thấy chướng mắt.

Người này đang sống tốt ở nước ngoài, tự nhiên sao lại quay về đây, lại còn làm mình bị thương thành bộ dạng này?

Cô lấy một chai nước đá trong tủ lạnh ra, uống vài hớp, suy nghĩ một chút lại đi về phía Đường Trạch Tề.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô ngồi xổm người xuống, vén quần áo trên người hắn lên, dưới quần áo là vết thương nhìn rất ghê người. Trên người hắn phía trước phía sau, khắp nơi đều là vết thương lớn nhỏ, có những chỗ vết thương rất nghiêm trọng, da thịt bị mảnh vỡ thủy tinh ghim vào. Những vết thương này nếu như không được xử lý kịp thời thì sẽ bị nhiễm trùng.

Cô cắn môi, nhũu chặt mi tâm, cũng không biết tại sao, tự nhiên thấy Đường Trạch Tề biến thành bộ dạng sống dở chết dở này đáy lòng lại khó chịu, chẳng lẽ cô cũng động lòng trắc ẩn như Thánh mẫu sao?

Cô khẽ nguyên rửa một tiếng, quay lại nhà vệ sinh lấy một thau nước, rồi tìm cùn và bông gòn, tính xử lý đơn giản vết thương chướng mắt ở khắp người của Đường Trạch Tề. Nếu như để vết thương bị nhiễm trùng thì không hay hắn lại còn đang ở trong nhà cô lỡ như xảy ra chuyện gì không may thì sao, vậy còn không bằng lúc này bỏ mặc hắn trong đồng rác để hắn tự sinh tự diệt.

Ngồi chồm hồm trên mặt đất, cô bỏ khăn lông vào thau nước vò vò vắt khô rồi lau khuôn mặt của Đường Trạch Tề thật sạch sẽ.

Cứ lau lau như vậy trong lúc nhất thời cô không khỏi thất thần.

Vuốt tóc trên trán hắn lên lộ ra gương mặt tuấn tú, mấy năm không gặp, hắn vẫn là đẹp trai như vậy, bất quá làn da dường như đặc biệt trắng. Chẳng lẽ ăn thức ăn cùng với phơi nắng ở nước ngoài lâu dài lại có thể làm cho người da vàng biến thành người da trắng?

Cô theo bản năng sờ sờ mặt của mình, trong đầu thầm suy tính có nên kiếm nhiều tiền một chút để đi ra nước ngoài phơi nắng không, cái gì gọi là nhất bạch tam sừ. Sờ sờ mặt một hồi, cô đột nhiên bừng tỉnh tự hỏi bản thân rốt cuộc là đang làm cái gì đây đúng là bị rút não mà.

Cô đi đổi một thau nước rồi bắt đầu xử lý vết thương trên người hắn. Thật vất vả mới gấp ra được một mảnh thủy tinh nằm sâu trong thịt, cô nhũu chặt chân mày, hít sâu một hơi, trong lòng bao phủ một mảnh sương mù.

Đến tột cùng là hắn đã xảy ra chuyện gì, lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Toàn thân bị thương thành thế này, lại vẫn còn hơi thở đây coi như là mạng lớn đi.

Cô vò vò khăn lông, đang chuẩn bị lau vết thương ở chỗ khác, thì đột nhiên cổ cô bị bóp chặt.

Trở thành Thánh mẫu là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đời này của Hàn Tú chưa bao giờ hối hận như vậy, thật đúng là không nên nghe lời Sam Sam nói mà..., không nên cố ý bắt chước cậu ta cùng nhau làm Thánh mẫu, cứu Đường Trạch Tề.

Cô không cách nào thở được, hai mắt hoảng sợ mở thật to, trừng trừng nhìn Đường Trạch Tề vừa mới tỉnh lại đang dùng tay bóp cổ cô, ánh mắt của hắn sắc bén và tràn đầy tính công kích, lúc này cô có thể đọc hiểu trong mắt hắn chỉ có một chữ —— giết.

Vốn trên cổ đã bị con dao kia làm cho bị thương rồi, hiện tại lại còn bị bóp chặt, đau đến mức cô không thở được. Máu toàn thân đều dồn lên trên mặt

cô, không có cách nào lưu thông, cô thống khổ vươn tay muốn đẩy bàn tay mạnh mẽ kia ra lại phí công vô ích sức lực của cô yếu dần, chỉ có thể đổi lấy sức lực càng lớn hơn của Đường Trạch Tề.

Người đàn ông đáng chết này tại sao lại hận cô như vậy, nếu như nói phải hận thì cũng là cô nên hận hắn mới đúng. Cứ coi như trước kia cô đã từng mắng hắn là thích hợp làm lợn giống, mắng hắn đê tiện, nguyên rửa hắn bị nhiễm HIV, cô cũng có nói qua về sau, gặp hắn một lần thì đánh một lần..... Coi như là cái gì cô cũng đã mắng qua nhưng chẳng phải hiện tại cô cũng đã cứu hắn sao? Tại sao hắn còn có thể đối xử với cô như vậy? Hắn là do cô cứu, vết thương của hắn cũng là do cô xử lý, hắn còn kích động cái gì mà nghĩ muốn giết cô?

Cô thật sự là nghĩ không ra.

Nước mắt ức chế không nhận được theo khóe mắt chảy xuống, có lẽ sự căm phẫn khi cận kề với cái chết khiến cô ngừng giây giụa, vận dụng hết tất cả sức lực còn sót lại siết chặt khăn lông trong tay đưa đến trước ngực của hắn cứ nhắm ngay vết máu mà ra sức chà lau hung hăng lau, liều mạng lau.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ngu ngốc (1)

Editor: Mộc Du

Tròng mắt tối tăm xinh đẹp, bắn ra ánh sáng nguy hiểm trong nháy mắt đột nhiên âm thầm đi.

Chợt, lực lượng trí mạng trên cổ không còn nữa, cả người của cô bị ném qua một bên giống như rác bị ném đi. Thân thể mất đi trọng tâm, ngã về phía bên trái lập tức nhào vào chậu nước bên cạnh.

Chậu nước đổ ụp hết lên người cô.

"Khụ khụ khụ ——" Cô liều mạng hít thở, không khí lập tức rót trong vào phổi, nhất thời không thích ứng được càng làm cô ho khan dữ dội hơn.

Cô không bận tâm cả người mình đang ướt nhẹp bộ dạng chật vật, chỉ hoảng sợ cố gắng chống đỡ thân thể cứ lui về phía sau từng tắc từng tắc một.

Đến tận khi đã cách xa Đường Trạch Tề hai ba thước, cô mới âm ức, yếu ớt khóc: "Đường Trạch Tề, sao anh không chết ở nước ngoài luôn đi còn trở về đây làm gì? Anh muốn trở lại đây để giết tôi, vì tôi nguyên rửa anh bị nhiễm HIV còn nguyên rửa anh đoạn tử tuyệt tồn sao? Kiếp trước tôi có mắc nợ gì với anh sao? Nếu không phải là tôi tốt bụng cứu anh, thì bây giờ anh đang ở trong nhà xác rồi có biết hay không?"

Cô hít sâu vài lần, vừa sợ hãi vừa phẫn hận không ngừng lấy tay lau nước mắt, nhưng mà nước mắt của cô lại cứ thế liên tục chảy xuống không ngừng, cô cố kìm nén không để mình khóc nữa. Nhưng là càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, cô không không chế được ngồi bệt ở trên sàn nhà khóc thất thanh.

Tiểu Thất chưa bao giờ nhìn thấy một người con gái khóc đến thương tâm như vậy, tiếng khóc của Hàn Tú giống y như là tiếng kêu sợ hãi của dê con khi sắp bị làm thịt, từng chút từng chút một tiến vào đáy lòng hắn, làm cho hắn nhớ tới chuyện của rất nhiều năm trước, đã từng có vô số ngày đêm trên thân thể của hắn bị cấm đây các dụng cụ thí nghiệm và cũng phát ra loại âm thanh này. Âm thanh này xa lạ lại quen thuộc như vậy, hình như đã lâu lắm rồi lâu đến nỗi chính hắn cũng đã quên đi.

Ánh mắt rơi vào hộp khăn giấy trên bàn trà, hắn chậm rãi vươn tay rút ra một tờ khăn giấy, đưa về phía Hàn Tú, ánh mắt chuyển động, ý bảo cô lau khô nước mắt.

Hàn Tú nức nở, mờ to hai mắt mông lung đắm lệt, ánh mắt từ trên mặt của hắn dời đến tờ khăn giấy, mấy giây sau, nàng tức giận vươn tay tự mình cầm lấy hộp khăn giấy trên bàn trà rút hết tờ này tới tờ kia rút ra nhiều thiệt nhiều rồi lau loạn xạ nước mắt cùng nước mũi trên mặt.

Trên mặt Tiểu Thất không có vẻ gì là tức giận đối với hành động này của Hàn Tú, về mặt vẫn không thay đổi nhìn nàng hỏi: "Dao và quần áo của tôi ở đâu?"

Hàn Tú nghe hắn nhắc tới dao cùng bộ quần áo kia, lập tức đứng thẳng dậy đi tới chỗ sọt rác lấy con dao phẫu thuật cùng với bộ quần áo dính đầy máu kia ra. Cô không dám trở lại đó, chỉ có thể đứng từ xa ném bộ đồ với con dao tới cho hắn.

Hắn tự tay nhận lấy, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên sàn nhà, nhìn chăm chăm bộ quần áo và con dao ở trong tay đến thất thần.

Khoảng thời gian yên lặng cứ kéo dài như vậy trong lúc nhất thời phòng khách chìm vào yên tĩnh đến đáng sợ.

Hàn Tú sợ hãi nhìn về phía Đường Trạch Tề, chỉ thấy lông mi đen dài của hắn buông xuống, tạo thành một cái bóng ở trước mặt, trên khuôn mặt trắng nõn không nhìn một chút biểu tình.

Cô cắn môi, đầu tranh mấy giây liền dốc hết can đảm mở miệng: "Đường Trạch Tề, anh rút cuộc là bị người ta đuổi giết hay là chính anh đã giết người

vậy?"

Tiểu Thất vẫn duy trì tư thế như cũ, phảng phất coi Hàn Tú như là không khí.

Nếu như Hàn Tú không biết hắn thì sẽ nghĩ rằng hắn bị người khác hại. Không muốn nói thì đừng nói, dù sao thì chờ tới lúc cô liên lạc với Đồ lão sư cũng sẽ biết thôi cô cũng được giải thoát.

Cô đi tới chiếc sôpha ở bên cạnh bàn trà, cầm điện thoại lên, ngón tay chỉ mới vừa nhấn xuống một nút, đột nhiên ngân quang chợt lóe một vật thể bay về phía cô. Cô đứng im bất động không kịp phản ứng gì cả chỉ có thể ngây ngốc nhìn đạo ngân quang kia bay về phía mình. Chờ sau khi phục hồi tinh thần, cô nghe thấy tiếng kim loại va chạm vang lên ở sau lưng nói cho cô biết, vừa rồi vật bay về phía cô chính là con dao mà cô vừa tự tay ném cho Đường Trạch Tề.

Cô run rẩy dập điện thoại, hai chân lại lún nữa trở nên mềm nhũn, lập tức ngã ngồi trên sàn nhà.

Cô hoảng sợ nhìn Đường Trạch Tề đang nhìn cô chằm chằm, cổ họng nghẹn ứ, thanh âm phát ra ngay cả cô cũng không thể xác định: "Tôi không phải là muốn báo cảnh sát..... Tôi chỉ là muốn gọi điện thoại cho người bạn làm bác sĩ, vết thương trên người anh phải kịp thời xử lý, nếu không đợi tới khi bị nhiễm trùng rồi thì không kịp nữa. Anh muốn chết sao?"

Nghe được chữ "Chết", Tiểu Thất trầm mặc.

Cách hồi lâu, hắn rốt cục mới mở miệng nói chuyện: "Cô đã đáp ứng với tôi, dẫn tôi đến một nơi an toàn, nhưng, chỗ này là chỗ nào?"

"Nhà của tôi." Hàn Tú phát hiện Đường Trạch Tề có chút không bình thường nhưng cụ thể là không bình thường ở chỗ nào thì cô lại không chỉ ra được.

"Nhà cô?" Tiểu Thất nhíu mi tâm lại.

Hàn Tú thật vất vả mới dám dùng ánh mắt cẩn thận quan sát hắn, lại thấy hắn đột nhiên từ trên sàn nhà đứng lên, đi về phía nàng.

Cô sợ hãi lại đột nhiên nổi điên, thân thể co lại lui về phía sau, vội la lên: "Ngoại trừ đồn cảnh sát thì tôi cũng không biết nơi nào là an toàn nhất. Nhưng anh không cho tôi báo cảnh sát vậy nên tôi chỉ có thể dẫn anh về nhà của tôi thôi. Còn có, tôi phải mất rất nhiều khí lực mới cứu được anh từ trong đồng rác về đây, không phải là để nhìn anh chết ở nhà tôi đâu."

Tiểu Thất từng bước một tiến tới gần cô, ép sát cô đến không còn đường lui, phần lưng của cô dán thật chặt vào phía sau, hắn thản nhiên liếc nhìn cô một cái, không nói tiếng nào chỉ rút lấy con dao trên bức tượng điêu khắc sau lưng cô cô.

"Chỉ cần cô không muốn giết tôi, tôi sẽ không làm thế với cô nữa." Ngữ điệu nhu hòa ung dung, rõ ràng là một câu uy hiếp trắng trợn đối lại là bất cứ người nào nói ra thì về mặt và giọng điệu nhất định đều rất dữ tợn và cường ngạnh, còn hắn thì ngược lại cùng là một lời nói uy hiếp nhưng khi hắn nói ra lại ôn nhu nhỏ nhẹ như vậy, cảm giác này giống như là giữa hai người yêu nhau đang bàn luận "Hôm nay thời tiết rất tốt nha."

Hàn Tú cảm thấy cả người trống rỗng, nếu như còn bị hắn hù dọa thêm mấy lần nữa thì trái tim yếu ớt của cô chắc chắn sẽ không chịu nổi, cũng không cần đợi đến bảy tám chục tuổi cô cũng đã đi trước rồi.

Cô cắn môi, nhìn chằm chằm hắn, nói: "Nếu tôi muốn giết anh thì từ bốn năm trước đã cùng với mẹ anh dùng cây đánh chết anh rồi."

"....." Tiểu Thất thản nhiên quét mắt liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục trầm mặc.

Lại một hồi yên lặng kéo dài, Tiểu Thất coi như là tạm thời ở nhà của Hàn Tú, cho dù là trong lòng Hàn Tú rất sợ hãi, rất là không muốn, nhưng chuyện này cô không có quyền quyết định, bởi vì bắt đầu từ lúc cô chọn làm Thánh mẫu kia, cô đã không thể lựa chọn.

Trên người Tiểu Thất có rất nhiều vết thương, hắn không cho cô tìm người xử lý miệng vết thương, chỉ viết lên giấy một đồng tiếng Anh, muốn cô giúp hắn tìm mấy loại thuốc trong đó mà lại không cho cô đi ra tiệm thuốc mua.

Hàn Tú nhìn tờ danh sách thuốc kia, lông mày như muốn thất lại, tất cả đều là tiếng Anh, đây không phải là muốn mạng của cô sao? Nhưng dưới ánh mắt "Như hồ rình mồi" của hắn, cô đành phải bấm số điện thoại của phòng khám dưới lầu, dùng phát âm sứt sọc của mình đọc tên thuốc tiếng Anh ghi trên giấy, kết quả là bị người ở phòng khám bên dưới khinh bỉ một phen. Bởi vì thuốc mà hắn muốn cô mua bất quá chỉ là một chút thuốc tiêu viêm thường dùng thôi, như là cuộn băng vết thương chỉ cần hai chữ tiếng Trung là xong rồi, hắn lại còn bày đặt dùng tiếng Anh để ra vẻ.

Ở nước ngoài học hành vài năm, thì giỏi lắm sao? Stop! Cô quệt mồm ở trong lòng thâm khinh bỉ.

Cô cúp điện thoại, đen mặt trừng mắt nhìn nhưng lại chạm phải một ánh mắt lạnh như băng, cô liền sợ hãi co rúm lại.

Tiểu Thất nhìn cô cúp điện thoại, thấy cô giống như là rất sợ mình, về mặt sợ hãi tràn ngập cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Mâu quang trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia khó hiểu, sau đó hắn đi đến gần cửa sổ ngồi xuống, trong tay cầm dao phẫu thuật, hai tròng mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ bên ngoài là bầu trời mờ mịt.

Mặt trời chiều ngã về tây, trời như đổ lửa nhuộm đỏ cả bầu trời.

Chỉ chốc lát sau, phòng khám bệnh dưới lầu đưa thuốc lên.

Hàn Tú rung rung thanh toán mấy trăm đồng, lòng đau như có người dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào trong tim cô hung hăng khoét một lỗ lớn. Cô đưa thuốc men, đồ băng bó cho hần nghĩ thầm: 'nếu như hần muốn cô giúp một tay, cô có cần mượn cơ hội này mà liều mạng đâm hai cái vào vết thương của hần hay không, coi như không thể lấy lại tiền thì cũng có thể hả giận.'

Ai ngờ sau khi hần cầm lấy thuốc men thì không nói một lời, cứ đi thẳng vào phòng tắm, một mình ở bên trong tự băng bó.

Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm cánh cửa phòng tắm kia khép lại, thật lâu mới hết thất thần.

Làm công nhân quét dọn vệ sinh chính là một công việc tiêu hao nhiều thể lực, hơn nữa lại gặp chuyện của Tiểu Thất, thật đã làm cho Hàn Tú kiệt sức, nhưng cô lại không chịu được cảnh lộn xộn dơ bẩn trước mắt, bắt buộc bản thân phải phấn chấn tinh thần, bắt đầu lau sàn nhà, cùng với những vật dụng trong nhà hần đã đựng tới làm cho "Ồ nhiễm".

Hàn Tú hoàn hảo lau xong một cái chân bàn cuối cùng của bàn trà đang đứng dậy thì bị một bóng dáng trắng bóng chắn trước mặt làm cho giật mình.

Không biết từ lúc nào Tiểu Thất đã xử lý thật tốt vết thương trên người, quần băng đứng ở trước mặt Hàn Tú.

Hàn Tú nhìn hần từ đầu tới chân, người của hần rất cao làm cho cô phi thường áp lực, ánh mắt đối diện với xương quai xanh của hần, ở trên một chút là vết thương không lớn không nhỏ, làm cho vị trí này nhìn qua càng gọi cảm hấp dẫn đến chết người, làm cho người ta có một loại xung động đặc biệt cứ muốn hăng ngược đãi một phen.

Thật sự rất mê người.....

Bất quá là mấy giây sau, đầu óc của cô liền thanh tỉnh, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Tầm mắt của cô lại quét qua mấy giây trên người hần, làm cho cô kinh ngạc chính là vết thương được băng bó rất chỉnh tề đẹp đẽ giống như là y tá chuyên nghiệp làm vậy.

Tiểu Thất không nói một lời, thậm chí ngay cả nhìn cũng không có nhìn Hàn Tú một cái, chỉ lẳng lặng đi tới bên cửa sổ, ngồi xuống ngay ngắn giống lúc nãy, trong tay vẫn siết chặt con dao phẫu thuật kia như cũ.

Tựa hồ, vừa rồi hần đứng ở trước mặt cô, chẳng qua là đang đợi cô tránh đường ra mà thôi.

Đầu óc Hàn Tú cũng sắp hỏng theo hần rồi.

Đi nước Mĩ mấy năm trở lại sao bỗng nhiên biến thành đàn độn rồi?

Trong nhà rốt cục đã khôi phục vẻ sạch sẽ sáng ngời nhưng Hàn Tú thì lại hoàn toàn không thể động dậy.

Bụng của nàng đã sớm đói đến kêu vang, lại không lết nổi đến cái điện thoại để kêu thức ăn bên ngoài giao tới, rồi đột nhiên nhớ đến một màn phi đao nguy hiểm lúc nãy, cô phản xạ có điều kiện rút tay trở về, ảo não đánh lên đầu mình một cái, xoay người ngồi đối diện với người đang ngăn người ở cửa sổ nhỏ tiếng kêu lên: "Ai! Đường Trạch Tề!"

Tiểu Thất vẫn là một bộ dạng ngơ ngác như cũ, hai tròng mắt ngây ngẩn ngăm nhìn ngoài cửa sổ.

"Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề....." Hàn Tú can đảm gọi to mấy tiếng liền, nhưng hần vẫn là không phản ứng, cô đi tới, lấy tay huơ huơ trước mặt hần hai cái, sau đó nhanh chóng lui về sau đứng cách xa hần một chút rồi kêu lần nữa: "Đường Trạch Tề ——"

Tiểu Thất rốt cục đã có phản ứng, nhú lại mi tâm, kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt hết sức không vui, lạnh như băng mở miệng: "Cô kêu tôi?"

".....">"<||| Hàn Tú nhìn thấy trong tròng mắt lạnh như băng của hần lộ ra một tia nghi ngờ, nhất thời không có biết nói gì.

Không phải kêu hần thì đang kêu người nào? Chẳng lẽ ở đây còn có một người khác tên là "Đường Trạch Tề" tai họa sao?

"Chuyện gì?" Tiểu Thất thân nhiên hỏi nàng.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú kinh ngạc há miệng, sau đó lại khép lại.

Gặp quý, cả hai lần thời điểm hần thiếu chút nữa giết cô thì về mặt của hần cùng với thanh âm và động tác đều tràn đầy tính công kích mạnh mẽ chỉ chờ vận sức phát động của dã thú. Trước mắt, lại là bộ dạng giống như con mèo ôn thuận bình tĩnh, đương nhiên con mèo ở đây là chỉ một con mèo hung dữ. Hần đang chơi trò chơi biến đổi tính cách sao?

Nhưng mà cái loại công kích như dã thú của hần, cô đã lĩnh giáo qua rồi, để cho an toàn thì cô cẩn thận vẫn tốt hơn.

"A, tôi..... Muốn gọi điện thoại kêu thức ăn ở bên ngoài." Hàn Tú cảm thấy mình rất uất ức, hiện tại ngay cả gọi điện thoại kêu đồ ăn cũng phải xin phép hần, loại cảm giác này thật rất ức chế.

Nhưng mà ai kêu cô sợ hấn.

"Cái gì gọi là thức ăn ở bên ngoài?"

"....." (◡_◡) Hấn làm sao mà ngay cả cái gọi là thức ăn bên ngoài bán cũng không biết.

Sau khi ngoài ý muốn gặp lại Đường Trạch Tề, Hàn Tú đã cảm thấy đầu óc của hấn có chút vấn đề, hôm nay hấn hỏi ra cái vấn đề này cô đã có thể khẳng định giả thiết đó là chính xác.

Khỏe miệng của cô mơ hồ co rút, cách một lúc lâu, mới hắng giọng nói: "Chính là mình muốn ăn cái gì thì cứ gọi điện thoại cho người ta trực tiếp giao đến nhà, cái này chính là thức ăn ở bên ngoài. Tựa như mới vừa rồi, anh muốn tôi giúp anh lấy mấy loại thuốc kia, lại không cho phép tôi ra cửa, vậy nên tôi không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho người ở phòng khám bệnh đưa thuốc lên. Hiện tại, tôi đói bụng, cho nên tôi muốn gọi điện thoại kêu thức ăn ở bên ngoài giao tới." Cô bình tâm tĩnh khí giải thích một tràng để hấn thông suốt, trong lúc nhất thời quên mất sự nguy hiểm của hấn, không nhận được nói: "Đường Trạch Tề, anh hôm nay lúc ra khỏi nhà có phải là đầu bị cửa kẹp rồi hay không? Tự nhiên lại hỏi tôi cái gì gọi là thức ăn ở bên ngoài? Ngay cả những đứa bé trong nhà trẻ cũng biết vấn đề này, anh lại muốn hỏi tôi, đùa giỡn người khác rất vui sao?"

Tiểu Thất cũng không bởi vì Hàn Tú quở trách mà tâm tình mảy may dao động, ngược lại là nghiêm trang chỉnh lại lời nói của cô: "Đầu của ta không có bị cửa kẹp, là ta đụng phải tường thủy tinh."

"....." O__O"Nói cái gì vậy? Thật sự là đầu bị đụng ngu sao? Cô thật đã thua hấn.

Bỗng dưng, hấn hỏi ngược lại cô: "Nếu cô đói bụng thì cứ gọi điện thoại đi, tại sao lại phải nói với tôi?" Trên mặt thủy chung là vẻ mặt lạnh nhạt kia.

"....." >"<||| Hàn Tú tức giận liếc mắt chỉ còn kém chưa có học máu.

Hấn cho là cô ăn no rảnh rồi không có việc gì làm sao? Nếu như không phải là sợ hấn lại dùng dao phóng cô, thì làm gì có chuyện ngay cả gọi điện thoại ở nhà mình mà cô cũng không dám? Buồn cười nhất chính là, hấn lại có thể bày ra cái vẻ mặt vô tội này hỏi ngược lại cô tại sao lại phải nói với hấn?

Hàn Tú cảm giác huyết thái dương của mình đều đang co rút, trong đầu thì cứ ong ong thanh âm của hấn.

Hiện tại căn bản cô đã có thể xác định, thần kinh của hấn là tuyệt đối có vấn đề, mấy năm nay ở nước Mĩ không chỉ có da của hấn là biến trắng, mà đầu óc của hấn cũng đã biến trắng, không phải là biến thành màu trắng mà là não trắng ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngu ngốc (2)

Editor: Mộc Du

Đồ ăn cuối cùng cũng đã giao tới.

Món mà Hàn Tú thích ăn nhất chính là cá philê dầu cay cùng với bắp cải xào.

Cô từ phòng bếp bước ra cầm một chén bới đầy com liền ăn quá đói bụng nên cô lật đật ăn, mới nuốt có hai miếng com thì thiếu chút nữa mắc nghẹn. Cô phải uống liền hai ngụm nước, lúc này mới bình thường.

Ánh mắt trong lúc lơ đãng, liếc nhìn thấy Tiểu Thất vẫn còn tĩnh tọa ở bên cạnh cửa sổ, từ góc độ của cô nhìn sang thì nhìn thấy khuôn mặt nghiêng góc cạnh của hấn, lông mi dài và dày, môi mỏng đang mím chặt, toát ra một loại khí chất cao ngạo tạo cảm giác cách xa người ngàn dặm.

Không biết là cô bị ảo giác hay là hoa mắt nữa. Cô đột nhiên nhớ lại mới vừa rồi lúc cô gọi tên của hấn, thì hấn vẫn cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ trong ánh mắt tràn ngập bi thương cùng trống trải. Cần thận suy nghĩ một chút thì cô thấy hấn rất không thích hợp, trên người hấn lúc nào cũng tản mát ra một loại... hơi thở thờ ơ lạnh nhạt, khiến cho người khác không hiểu sao mà sinh ra cảm giác đau lòng, tuyệt đối là không giống với cái tên đàn ông dễ mến Đường Trạch Tề mà cô từng biết.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đau lòng? Hàn Tú bị ý nghĩ này của mình hù dọa, tự mắng chửi bản thân rồi tiếp tục vui đầu ăn com.

Nhìn thấy Tiểu Thất cứ một bộ dạng lạnh lùng "Người lạ chó tới gần" như vậy nên cô không dám tùy ý nói chuyện với hấn, nhưng mà nghĩ tới chuyện lờ như hấn vì cô không kêu hấn ăn com mà bệnh cũ tái phát, nổi điên lên rồi dùng cô để xả giận thì phải làm sao?

Cô cắn cắn môi, đặt chiếc đũa trong tay xuống, cúi đầu kêu hân: "Đường Trạch Tề!"

Cô lại kêu thêm một tiếng nữa, quả nhiên hân vẫn giống với lúc này không có một chút phản ứng nào.

Cô bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, đầu tiên là từ nhỏ cho đến lớn cô cũng chưa từng nghe hai người Đỗ lão sư nói qua chuyện Đường Trạch Tề có anh em, chứ nói chi là anh em sinh đôi. Kể nữa là trên thế giới này căn bản là không có người nào lại có dáng dấp giống nhau y như đúc và cô cũng không tin là có người lại nhảm chán như vậy, chọn khuôn mặt của người nào không chọn lại chọn ngay khuôn mặt của Đường Trạch Tề mà phẫu thuật thẩm mỹ.

Cô nghĩ tới nghĩ lui chuyện duy nhất có thể nghĩ ra chính là Đường Trạch Tề bị thương ảnh hưởng đến đầu óc, nên đầu óc mới phản ứng chậm chạp và ngu ngốc như vậy. Rốt cuộc thì người này đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại giống như là thay đổi thành một người khác vậy?

Bất quá, Đường Trạch Tề cứ an tĩnh và không thích nói chuyện như vậy cũng rất tốt cô có thể chấp nhận được.

Chờ cơm nước xong xuôi thì cô nhất định phải gọi điện thoại hỏi thăm thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Ai, lòng dạ của phụ nữ vĩnh viễn đều làm bằng đậu hủ, có tâm địa sắt đá đi nữa thì cũng không cứng rắn tới đâu. Thấy Tiểu Thất cứ ngồi ngây ngốc ở bên cửa sổ, một bộ dạng dề con lạc đường ngơ ngác, cô bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Quả nhiên, là chơi cùng với Bùi Sam Sam lâu ngày cũng bị nhiễm tính Thánh mẫu.

Quên đi, quên đi, chuyện quan trọng trước mắt chính là ăn cơm. Nếu như để người đàn ông này đói bụng đến nóng nảy thì không chừng đêm hôm khuya khoát hân sẽ chạy tới gặm thịt của cô, nên thôi hiện tại cô tình nguyện trở thành Thánh mẫu.

Lần này, cô một mực hướng về phía Tiểu Thất đang ngồi thưởng thức cảnh đêm, dùng hết hơi liệu mạng hết lên: "Đường —— Trạch —— Tề ——"

Ngay lập tức người ngồi ở bên cạnh cửa sổ có phản ứng.

Tiểu Thất nhíu mi tâm lại, xoay mặt nhìn về phía Hàn Tú, hai tròng mắt tối tăm tràn ngập sự không thích tiếng ồn như vậy, nhưng chỉ mấy giây sau liền thay vào đó là sự nghi ngờ.

Hàn Tú dùng chiếc đũa gỗ lên cái chén, phảng phất như là đang kêu chó nói: "Ừm? Anh có muốn ăn cơm không? Đây là món cá trần nước sôi cùng với rau cải trộn mà tôi rất thích ăn."

Sau đó đứng dậy, tốt bụng đi vào phòng bếp đem ra một bộ bát đũa, rồi giúp hân bới một chén cơm, đặt lên bàn nói: "Ừ, nếu không đủ, thì anh cứ bới thêm cơm ở trong nồi."

Cô ngồi xuống tiếp tục ăn cá phi lê dầu cay của cô.

Tiểu Thất chậm rãi đứng dậy, đi về phía bàn ăn, ánh mắt khế đảo qua món cá phi lê dầu cay đầy dầu và tiêu ớt đỏ rực, sau đó chuyển sang món bắp cải xào cũng có rất nhiều hạt tiêu và ớt, cuối cùng dừng lại ở một cái chén màu sắc không tính là tốt lắm, rồi lại nhìn qua nồi cơm nửa sống nửa chín.

(Món bắp cải xào này ở bên TQ người ta bỏ rất là nhiều tiêu và ớt rồi có thịt nữa chứ không phải xào giống như bên mình. Nói chung là 2 món cá với bắp cải này đều là những món ăn cay nhiều dầu)

Không lâu sau môi mọng của hân khê mở, thanh âm rõ ràng là hết sức ôn thuận lại lạnh nhạt đến dị thường: "Ăn đồ ăn quá nhiều dầu, sẽ làm mất cân bằng a-xít béo trong cơ thể, tạo nên thiếu hụt nghiêm trọng thành phần ω -3 a-xít béo trong cơ thể, dẫn đến béo phì, huyết áp tăng cao, lượng mỡ trong máu tăng cao, gây nguy cơ mắc bệnh tiểu đường, bệnh động mạch vành, tắc nghẽn mạch máu não cùng với các loại bệnh mãn tính khác."

"Phốc ——" Trong miệng Hàn Tú đang nhai một miếng cá đều phun hết ra ngoài, sau đó thì cứ ho mãnh liệt không ngừng: "Khụ...khụ...khụ..."

Khi nào thì hân lại rành những thứ này như vậy? Rõ ràng ngành học của hân là chuyên về cơ giới, thế nào lại còn chuyên về dinh dưỡng. Dù gì thì trước kia hân cũng rất hay ăn những món này, hiện tại lại nói với cô cái gì mà thiếu hụt a-xít béo, bất quá cũng chỉ đi Mi có bốn năm thôi có cần thiết phải thay đổi bản thân mình chạy theo tầng lớp của xã hội, kĩ tính như vậy không?

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%ân

Cô kinh hãi ngẩng đầu lên hai mắt nhìn về phía hân, hân xoay người bước vào phòng bếp, vặn vòi nước uống ra, lấy tay hứng nước rồi đổ vào miệng uống.

Cô che miệng ho khan một lúc lâu, ánh mắt kinh ngạc vẫn khóa chặt bóng dáng của hân.

Hân..... Coi trọng việc không thể ăn nhiều dầu, vậy mà lại không biết uống nước lạnh rất không tốt đối với dạ dày sao.....

Hàn Tú một mặt nhìn hân, một mặt hoảng sợ bới cơm, đợi cơm nước xong, chuyện đầu tiên cô phải làm là đi gọi điện thoại để xác nhận, đến tột cùng là Đường Trạch Tề này đã xảy ra chuyện gì. Người này nhìn thấy thế nào cũng thấy tinh thần của hân giống như có chút không bình thường, nếu như hân thật sự bị bệnh tâm thần, vậy thì cô nhất định sẽ lập tức đưa hân đến "Một địa phương" trị liệu. Nếu như đã ở nhà của cô lại còn tiêu tiền của cô thì cô không muốn làm Thánh mẫu nữa.

Tiểu Thất uống nước xong, từ trong phòng bếp đi ra.

Lúc này Hàn Tú mới chú ý tới trên người hắn vẫn là mặc cái quần lót dính máu kia, trong lòng một hồi buồn nôn, khẩu vị gì cũng mất hết. Cô không cần nghĩ ngợi, trực tiếp chỉ vào chiếc quần lót dính máu trên người hắn nói: "Đợi..... Đợi tôi đi siêu thị mua quần áo cho anh, anh không thể cứ mặc mát mẻ như thế này ở nhà của tôi được, thật khó chịu mà."

Tiểu Thất ngó ngàng, cúi đầu nhìn trên người mình chỉ mặc một chiếc quần lót, không chỉ dơ bẩn mà còn dính đầy vết máu.

Dĩ= n.d@n.l&.q#y.d%an

"Ừm." Âm điệu đơn giản từ mũi hắn hừ nhẹ ra, không có quá nhiều tâm tình. hai tròng mắt đen nhánh trong suốt như băng.

Hàn Tú liếc hắn một cái, thu dọn bát đĩa, cầm ví tiền, chuẩn bị ra cửa, tay mới vừa chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, sợ hết hồn hết vía.

Cô quay lại, hướng về phía người đàn ông thích ngồi ở phía trước cửa sổ mà ngây ngốc, ập a ập ứng hỏi: "Này, Đường Trạch Tề, anh rất là kỳ quái nha. Tại sao lần đầu tiên tôi muốn gọi điện thoại, anh liền dùng dao phóng tôi, còn hiện tại tôi muốn đi ra ngoài mua quần áo cho anh thì anh lại yên tâm như vậy? Chẳng lẽ anh không sợ tôi đi ra ngoài rồi gọi điện thoại báo cảnh sát, hoặc là gọi kẻ thù của anh tới chém anh sao?"

Tiểu Thất chuyển con mắt nhìn về phía cô, trong ánh mắt không có nhiệt độ lộ ra mấy phần kinh ngạc, mấy phần mê ly, mấy giây sau, hắn trịnh trọng nói: "Tôi tin tưởng cô."

"....."

Không cần lý do, không có nguyên nhân.

Tôi tin tưởng cô.

Chẳng qua chỉ là bốn chữ ngắn gọn lại giống như một loại ma chú, khiến cho Hàn Tú cả nửa ngày cũng không thể nhả ra một chữ, trong đầu loạn thành một mớ.

Cô đứng thẳng vai, bước nhanh ra khỏi cửa, như phảng phất sau lưng có oan hồn đang đuổi theo cô.

Dọc theo đường đi, cô do dự có nên báo cảnh sát không, nhưng là vừa nghĩ tới Đồ lão sư, cô lại từ bỏ ý định này. Cô không ngừng tự mình giải thích, thật ra thì bốn chữ này chính là uy hiếp trắng trợn, nếu như cô không nghe theo lời của hắn thì nhất định cô sẽ trả một cái giá thật lớn. Cho nên, hiện tại là cô bị Thánh mẫu nhập thân nên mới cảm thấy hắn đáng thương, nổi lòng từ bi có câu nói 'cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp' vậy nên cô mới đi mua quần lót cho hắn. Trước tiên cô cứ ghi nhớ rõ ràng món nợ của hắn chờ tới khi liên lạc được với Đồ lão sư thì sẽ từ từ tính sổ với hắn sau.

Đến siêu thị, Hàn Tú trực tiếp chạy tới khu bán đồ nam. Tay cô lướt qua từng dãy áo T-shirt trên giá cùng với quần, không ngừng lật xem nhãn hiệu và giá tiền.

Cái gì! Đây chính là muốn cướp tiền của người khác.

Áo T-shirt hết sức bình thường lại tới bảy mươi chín đồng, quần đùi tám mươi chín đồng, tốt một chút thì sẽ là một trăm năm mươi đồng không sai biệt lắm, cộng thêm quần lót nữa thì cô sẽ phải bỏ ra hơn một trăm đồng. Có lắm hay không? Lúc nào thì loại hàng đại lực này ở siêu thị lại bán mắc như vậy?

Đột nhiên, ánh mắt chợt lóe liếc thấy cách không xa bên cạnh xe hoa, mấy vị bác gái đại thẩm đang rao bán quần soóc bãi biển màu sắc rực rỡ. Cô liếc nhìn một cái liền thấy rất bắt mắt, T-shirt tốn hai mươi đồng một cái, quần đùi mười đồng một cái, lập tức bỏ đồ "Hàng tốt giá cao" ở trong tay xuống, chạy thẳng qua bên kia.

Cô ở trong đồng quần áo moi ra được một cái áo T-shirt màu xanh cùng một cái quần soóc bãi biển cũng màu xanh. Xanh xanh xanh, toàn thân xanh, tốt nhất là cùng phối với một cái nón xanh thì sẽ tốt hơn nữa, màu xanh là màu thích hợp nhất với hắn, hắn cũng nên trải qua cái loại tư vị bị người cho đội nón xanh thì mới có thể hiểu được nỗi thống khổ của đối phương.

Lại giúp hắn mua đồ dùng vệ sinh cá nhân sẵn tiện mua luôn đồ ăn vặt cho mình xong xuôi cô mới xách theo túi lớn túi nhỏ đi về nhà.

Về đến nhà, Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất rốt cục đã chịu đổi vị trí, cả người vô lực nằm trên ghế sofa, đứng từ xa quan sát dáng vẻ khi ngủ của hắn, mi tâm nhú chặt, trên khuôn mặt phẩm hồng khác thường.

Cô đi tới, nhẹ kêu một tiếng "Uy", hắn chậm rãi mở mắt ra, trong tròng mắt xinh đẹp mất đi tia sáng chỉ có một mảnh mê ly.

"Quần áo tôi mua về rồi." Cô vừa nói, vừa ném túi quần áo tới.

Tiếp được quần áo, tinh thần của Tiểu Thất cũng thanh tỉnh được đôi chút, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mò mẫm một lúc lâu sau hắn mới thay xong quần lót bước ra ngoài, chỉ thấy chân mày của hắn nhú chặt hơn, trả lại áo T-shirt cùng với quần đùi cho Hàn Tú.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Người bình thường đều biết tắm xong phải mặc quần áo rồi mới đi ra ngoài, chỉ trừ phi là người một nhà hoặc là người yêu có quan hệ thân mật, mới có thể chỉ mặc một cái quần lót mà đi loạn khắp nơi. Còn hẳn chẳng khác nào là nói đi vào như thế nào thì đi ra như thế đó chứ còn gọi là tắm gì nữa.

Tuy lúc đầu hẳn cũng chỉ mặc mỗi chiếc quần lót thôi nhưng là nó có dính máu nên cũng chẳng sao cả, bởi vì sẽ không làm cho người khác nhìn thấy mà suy nghĩ lung tung.

Nhưng hết lần này tới lần khác hẳn lại cứ thích mặc như thế này, đây chỉ là quần lót Hàn Tú tùy tiện mua ở khu đồ lót nam, ngay cả hình dạng cũng chưa nhìn, hóa ra lại là quần lưng ngắn. Như có như không bao quanh phần thân dưới của hẳn, cái gì gọi là trước "Lòi" sau "vênh" càng làm cho vật tượng trưng nam tính lộ ra rõ ràng hơn.

Nếu như nói chưa từng thấy đàn ông khóa thân thì đây tuyệt đối là giả bộ. Cứ coi như là chưa từng nhìn thấy qua người chân thật, nhưng mà ít nhất cô cũng đã nhìn thấy trên phim xxx rất nhiều đàn ông khóa thân từ da trắng đến da đen rồi từ người châu Á đến châu Âu, cái gì cần có đều có.

Nhưng mà bây giờ khi nhìn thấy mối tình đầu của cô người mà một canh giờ trước thiếu chút nữa đã giết chết cô bày ra đáng vẻ khêu gợi phóng túng, chỉ làm cho cô cảm thấy sồn gai óc.

Cô nhanh chóng quay lưng lại, xấu hổ và giận dữ kêu lên: "Đường Trạch Tề, anh cái tên biến thái này. Không phải là tôi đã mua cho anh áo T-shirt và quần rồi sao, tại sao anh lại không mặc? Có phải là anh lại đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn gì ở trong đầu đúng không?"

Chân mày Tiểu Thất nhíu sâu hơn, nhiệt độ trên cơ thể cứ nóng rần lên làm cho hẳn rất khó chịu, phát ra một tiếng tương tự như thanh âm thờ dài, mặt không thay đổi nói: "Hai thứ đồ này tạm thời tôi chưa cần dùng tới. Còn có, quần lót này sao lại ít vải như vậy?"

"Này, Đường Trạch Tề, tôi chưa chấp anh thì chưa chấp anh, nhưng không có nghĩa là anh có thể mặc quần lót đùa bỡn lưu manh ở trong nhà của tôi! Cái gì gọi là áo T-shirt cùng quần tạm thời chưa dùng tới? Có người nào lại chỉ mặc quần lót rồi chạy loạn khắp nơi không? Anh khi nào thì học được bày đặt giả bộ nghiêm chỉnh ngai quần lót ít vải rồi? Tôi cũng không phải là nhà sản xuất quần lót, quý mới biết là thế nào mất bị mù lại tiện tay cầm một cái quần kiểu dáng như vậy. Anh nếu như muốn đùa bỡn lưu manh thì anh cút ra ngoài được rồi." Hàn Tú phẫn nộ quay đầu lại, hướng về phía hẳn quát lên.

Đường Trạch Tề chau mày, hoang mang nhìn Hàn Tú, trong đầu đem hai chữ lưu manh cẩn thận tiêu hóa nghiền ngẫm, sau đó nghiêm trang trả lời cô: "Trước kia trừ thời điểm ở ngoài trời vận động và tản bộ mới mặc áo khoác còn nếu như ở trong phòng thì tôi đều mặc như thế này, mọi người ai cũng mặc như vậy, tôi thấy không có gì là không đúng."

Nghe lời Đường Trạch Tề nói..., khí huyết toàn thân của Hàn Tú lại bắt đầu sôi trào, nếu như bởi vì không chịu nổi mà phun ra máu thì nhất định máu tươi sẽ phun sáu thước.

Trước kia đều là mặc như thế này sao? Ở trong phòng chỉ mặc một cái quần lót, là vì để thuận tiện cởi ra khi muốn âu yếm cùng với những người phụ nữ kia. Lại còn ai cũng mặc như vậy nữa chứ? NP sao? Nam nhân đáng chết này, mới vừa rồi còn cảm thấy hẳn đã thay đổi, trở thành người ngây thơ vô hại, thì ra vẫn là chó không đổi tính. Tại sao hẳn lại chết cũng không đổi tính? Đến nước Mỹ, càng tệ hại hơn càng ngày càng tệ hại.

"Đường Trạch Tề, anh có sở thích bại lộ gì đó thì đó cũng là chuyện của anh. Còn đây là nhà tôi, không phải là nhà của anh. Tôi không phải là những oanh oanh yến yến kia của anh, thích xem anh không có việc gì cũng cứ khoe thân ra ngoài. Hiện tại tôi trình trọng nói rõ với anh, anh nếu như vẫn muốn mặc thành như vậy ở nhà tôi thì hiện tại tôi sẽ dùng chổi quét anh ra khỏi cửa!" Hàn Tú hoàn toàn quên mất tính nguy hiểm của Đường Trạch Tề, thanh âm rống thật to.

Đường Trạch Tề cau mày, ním chặt môi mỏng, cho đến khi Hàn Tú rống như sư tử Hà Đông lần thứ hai xong, mới lạnh lùng mở miệng: "Bảo đảm nói chuyện với nhau ở mức quy định từ 45~60 dB, mới vừa rồi thanh âm của cô đã đạt tới 90 dB, thuộc về tạp âm." Nói xong, hẳn lấy lại áo T-shirt và quần soóc bãi biển, xoay người vào phòng tắm.

Lại còn nói tiếng của cô là tạp âm? Đang chửi xéo cô sao?

Hàn Tú đang muốn phát tác, ai ngờ hưởng ứng cô chỉ có tiếng đóng cửa phòng tắm.

Cùng với tạp âm 90 dB kia của cô đối lập rõ ràng.

Cô đứng ở bên trong phòng khách, phát điên muốn cắn người.

Vì sao hiện tại mỗi lần người này nói chuyện với cô, đều là một bộ dạng thoát tục như vậy đã đạt đến cảnh giới sống chết cũng không sợ hãi, thật thần nhiên lạnh nhạt?

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Đường Trạch Tề, anh thay xong quần áo thì ra đây ngay cho tôi, tôi sẽ ở trong phòng khách yên ổn đợi anh. Anh nếu như dám dờ dẫm biến thái thì cẩn thận tôi ——" Đột nhiên cô nhớ tới sự khùng bố của Đường Trạch Tề, khí thế lập tức biến mất, cũng không còn biết nên nói gì tiếp theo.

"Cẩn thận cô như thế nào?" Cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Tiểu Thất đã thay xong quần áo, thanh âm trầm thấp mà mơ hồ, nhiệt độ cơ thể cứ

nóng rần lên làm cho đầu óc của hắn muốn mê mang, toàn thân rã rời. Cơ hồ chuyện mặc quần áo đã lấy hết khí lực của hắn.

Cô trợn to hai mắt, dõi theo bộ dạng hữu khí vô lực của hắn, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Vừa muốn mở miệng, thì ngay trước mắt xuất hiện một bóng đen ngay sau đó, cả người của hắn lại một lần nữa vô lực ngã đè lên người cô. Cô vẫn là bị đè ở phía dưới như cũ nhưng lần này thì thay đổi tư thế theo kiểu tiêu chuẩn "Nam trên nữ dưới" vô cùng ám muội.

Cô cảm giác được toàn bộ hơi thở trong lồng ngực đang bị đè ép thoát ra, vô cùng khó chịu khiến cô chau mày, xấu hổ nói: "Này, có phải là anh cố ý hay không? Lại muốn chiếm tiện nghi của tôi?"

Nhưng là chờ đợi một hồi lâu, hắn cũng không có phản ứng gì khác. Cảm giác nóng rực trên da dán chặt vào người cô, cô cảm thấy hình như có cái gì không đúng. Khuôn mặt của hắn vừa lúc đặt ngay cổ của cô, cô khó khăn rút ra một cách tay đang bị hắn đè ở bên dưới, đặt lên trán của hắn một mảnh nóng bỏng. Thì ra là hắn bị sốt đến mất đi tri giác.

Tự trong đáy lòng than thở một tiếng: suy! Có ai mà xui xẻo như cô không? Chỉ trong vòng có một ngày lại bị cùng một người đàn ông không chút báo trước ngã đè lên người tới hai lần.

Hắn thật sự rất nặng.

Cô cắn răng, không thể không vận dụng toàn lực đẩy hắn từ trên người ra, sau đó lại hao hết khí lực kéo hắn tới phòng khách, bây giờ cô không còn chút khí lực nào để có thể dời hắn lên ghế sofa, không thể làm gì khác hơn là trải một tấm chiếu ở trên sàn nhà rồi để cho hắn nằm lên.

Cô sờ trán của hắn thấy nóng đến lợi hại. Cô cắn môi, hắn cứ như vậy liệu có chết hay không, dù sao thì trước đó hắn cũng đã bị thương rất nặng. Nhưng nếu như để hắn chết thì chẳng phải tất cả mọi chuyện cô đã làm đều là vô ích sao?

Cô cầm một cái khăn lông, vắt khô nước, đắp lên trán của hắn, sau đó lại gọi điện thoại cho phòng khám ở dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngu ngốc (3)

Editor: Mộc Du

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ Lưu đã tới.

Hàn Tú chỉ có thể nói sơ qua về tình trạng của anh ta với bác sĩ Lưu, bởi chính cô cũng không biết là anh ta bị thương thế nào, nghĩ lại lúc trước trên người anh ta ghim đầy mảnh vỡ thủy tinh, đành phải buột lòng nói: "Anh ta là do không cẩn thận nên mới ngã từ trên lầu xuống, lại đúng lúc ngã lên một đồng mảnh vỡ thủy tinh người ta bỏ nên mới bị thương."

Bác sĩ Lưu muốn xem xét vết thương nhưng lại thấy vết thương trên người Tiểu Thất được băng bó rất chuyên nghiệp, Hàn Tú không thể làm gì khác buột lòng phải tiếp tục giải thích: "Trước kia anh ta đã từng học qua hộ lý."

Bác sĩ Lưu lại cẩn thận kiểm tra một chút nữa rồi nói: "Tiểu Hàn à, mới vừa nãy cháu mua thuốc của ta, có phải là để cho người bạn trai này dùng đúng không?"

"A?" Bạn trai? Hàn Tú xua tay rồi suy nghĩ một chút lại gật đầu: "Là anh ta kêu cháu mua."

"A, thuốc lúc nãy đâu cháu lấy ra đây để ta xem lại thử."

Hàn Tú liền chạy đi lấy một đồng thuốc đem tới.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bác sĩ Lưu nhìn từng cái tên thuốc, sau đó gật đầu một cái, nói: "Tiểu Hàn, cháu không cần phải lo lắng, bạn trai của cháu dùng thuốc không có sai. Tôi nay cháu cứ chú ý chăm sóc cậu ấy, cháu xem thử hai tiếng sau có hạ sốt hay không, nếu như có thể hạ sốt thì tốt rồi ngày mai sẽ không có việc gì, còn nếu như không thể hạ sốt thì phải lập tức đưa cậu ấy đến bệnh viện. Một lát nữa cháu đi theo ta lấy miếng dán hạ sốt."

"Vâng."

Hàn Tú dán miếng hạ sốt lên trán của Tiểu Thất, tay không cẩn thận chạm phải nhiệt độ nóng rực trên trán của hắn, nhiệt độ kia đột nhiên làm cho cô cảm thấy hoảng hốt. Không nghĩ tới xa cách bốn năm, lại là dùng phương thức như thế này để gặp lại.

Phải dùng thời gian thật lâu vết thương trong cô mới khép lại, phải dùng thời gian thật lâu mới có thể quên đi, quay đầu lại, hán vẫn một lần nữa làm nhiễu loạn cuộc sống của cô.

Rốt cuộc là hán đã xảy ra chuyện gì?

Cô chạy về phòng đem laptop ra phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa mở máy rồi bắt đầu lên mạng. Cô tìm từng người bạn trong danh sách bắt đầu hỏi thăm: "Có phải là Đường Trạch Tề đã về nước rồi hay không?"

Một nữ A trả lời: "Đường Trạch Tề trở về nước sao? Mình không biết, cậu ấy không có tới tìm mình nha, cũng thật là rất nhớ cậu ấy. Tú, cậu không ngại mình nói như vậy chứ?"

Một nữ B trả lời: "Nha? Mình cứ nghĩ cậu và Đường Trạch Tề chia tay nhiều năm như vậy rồi thì chắc cậu sẽ không hỏi thăm chuyện của cậu ta nữa nhưng thì ra là cậu vẫn còn âm thầm thích cậu ta. Đáng tiếc là sau khi cậu ta ra nước ngoài thì mình cũng vậy, không có cách nào để liên lạc với cậu ta, cậu ta thật đúng là một người đàn ông xấu xa không tìm không phôi."

Hàn Tú: "Ai nói mình còn thích hán? Lại còn âm thầm nữa chứ? Mình chính là đi thích một cái đầu heo, cũng sẽ không thích hán nữa."

Một nữ C trả lời: "Ài? Nhiều năm như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên mình nghe cậu nhắc tới Tiểu Tề. Thình thoảng ở trên mạng cũng gặp được cậu ấy, cậu ấy vẫn cứ mồm mép và lém lỉnh như cũ. Bất quá là gần đây không có cách nào liên lạc được."

Hàn Tú: "Mồm mép và lém lỉnh? Chữ không phải là bộ dạng si ngốc ngơ ngác ngác hả? So với trước kia thì đơn thuần hơn rất nhiều sao?"

Da đen cười: "Hắc, nếu như nói Đường Trạch Tề trở nên đơn thuần thì còn không bằng nói thẳng là mặt trời mọc ở hướng tây đi. Bất quá, Tiểu Tề hoa tâm thì hoa tâm nhưng mà sâu trong nội tâm thì người cậu ta thích nhất vẫn là cậu"

Thích cô? Đây chính là câu chuyện buồn cười nhất mà đến tận bây giờ cô mới được nghe qua.

Hàn Tú: "Nói ít cái loại chuyện ghê tởm này đi! Đoạn thời gian trước mình giống như là có nhìn thấy anh ta, bị người ta đánh thành đầu heo, có phải là là anh ta đắc tội với người nào không?"

Phát tài: "Không thể nào. Nửa năm trước là lần đầu tiên cậu ấy trở về nước, sau lại quay về Mỹ, còn do chính mình tiễn cậu ta ra máy bay mà, lần này không có nhận được thông báo cậu ấy về nước a."

Khỏe miệng Hàn Tú co giật, anh ta ngồi cái gì cơ máy bay sao? Không lẽ là rút máy bay? Nhưng mà Tây Ban Nha chứ không phải là Tây An, có thể từ châu Âu mà rơi xuống châu Á được sao?

Da đen: "Lúc cậu ấy trở về nước, cũng có tụ tập đi chơi cùng với bọn mình, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là đi quán bar uống chút rượu, tìm chút thú vui, làm gì có chuyện đắc tội với nhân vật lớn nào. Nhưng mà, nửa tháng trước, ở trên mạng có nghe cậu ấy nói là muốn bay đi Tây Ban Nha gặp mặt bạn gái mới. Hiện tại đang ở đâu thì mình cũng không biết? Cậu thấy cậu ấy ở đâu hử?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú: "Vậy chắc là mình nhận lầm người rồi. Các cậu có ai có cách liên lạc khác với Đỗ lão sư không? Mình gọi điện thoại không được."

Phát tài: "Cách liên lạc với Đỗ lão sư mình cũng không có. Thời buổi Internet hóa ai lại còn dùng điện thoại."

Hàn Tú: "Internet thì cũng phải đợi đối phương online chứ, internet cũng không phải là vạn năng, nếu không thì điện thoại còn tồn tại để làm gì?"

Sau đó Hàn Tú lại cùng những người khác nói mấy câu nói rồi thoát ra.

Vì hỏi thăm chuyện của Đường Trạch Tề mà hầu như Hàn Tú đã liên lạc cho tất cả những người mà cô có thể liên lạc, mọi người đối với chuyện cô đột nhiên quan tâm đến Đường Trạch Tề rất là hiếu kỳ, truy hỏi cô thật lâu. Cô thật là không tài nào nghĩ ra, đã bốn năm rồi mà trong lòng mọi người vẫn cứ để tâm đến chuyện này như vậy?

Hỏi thăm một vòng kết quả lại làm cho cô thất vọng, bất luận là những phụ nữ đã từng kết giao với Đường Trạch Tề, hay là đám bạn hữu của anh ta *****, ai cũng đều không biết tin tức anh ta trở về nước, cũng không có ai từng nghe nói anh ta đã xảy ra chuyện kỳ quái gì.

Từ trước tới giờ cô chỉ dùng Internet để liên lạc với Đỗ lão sư ở nước Mỹ xa xôi thôi nên bây giờ thời điểm cô muốn gặp Đỗ lão sư, lại phát hiện số điện thoại năm đó Đỗ lão sư để lại cho cô đã không còn tồn tại. Cô gửi tin nhắn cho Đỗ lão sư, trong tin nhắn cô không có nói tới chuyện gặp được Đường Trạch Tề bị thương, chẳng qua là bày tỏ ý thăm hỏi, cuối cùng khôn ngoan dẫn dắt từng câu từng câu một, hỏi thăm một chút về Đường Trạch Tề coi anh ta gần đây như thế nào, có bị chuyện gì làm cho kích động hay không, uyển chuyển thăm dò xem thử có phải là anh ta mắc khuyh hướng của bệnh tâm thần không?

Gửi tin nhắn xong, cô ngồi ở trên sàn nhà, kinh ngạc nhìn anh ta đến xuất thần, trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại từng ly từng tý tất cả những chuyện đã xảy ra.

Cho đến khi ở ngoài cửa sổ, có tiếng mèo kêu, cô mới phục hồi tinh thần, cô đưa tay sờ trán của anh ta, đã hạ sốt rồi. Cuối cùng cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cơn sốt đã hạ tức là hán đã không sao.

Ngày mai, cô muốn kêu Sam Sam tới để cùng nhau tra hỏi anh ta, có thêm một người cùng đối mặt với hắn thì cô sẽ giảm bớt loại cảm giác tinh thần tùy thời đều có thể bị làm cho phát điên.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô mềm nhũn ngồi ở trên ghế sofa, thật là hao tổn tinh lực cả một ngày.

Cô liếc nhìn điện thoại ở trên bàn trà, đã là hai giờ hơn. Cô không yên tâm về Đường Trạch Tề lắm, quyết định ở lại phòng khách trông coi anh ta, sợ anh ta lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cô gục lên ghế sofa, chôn mặt ở bên trong, cọ xát mấy cái, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tú bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức. Cô hí hóp mắt, đưa tay lục lọi điện thoại cả nửa ngày rồi mới bắt máy: "Uy?"

"Hàn Tú, cậu còn sống là tốt rồi." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười vui 'khanh khách' của Bùi Sam Sam.

Hàn Tú nhắc cánh tay che lên mắt, muốn ngăn lại ánh sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, tức giận nói: "Nữ nhân này, cậu tốt nhất là nên cho mình một lý do hợp lý, để mới sớm như vậy mà lại đánh thức mình."

"Đi? Ngày hôm qua không phải là cậu nói hôm nay còn có hai nhà cần phải dọn vệ sinh, sáng sớm cần phải ra cửa sao?"

"Ngày hôm qua là Chủ nhật, không đủ người, nên mình mới đi tới nhà của người phụ nữ mập đó. Công ty nhiều người như vậy, nếu cứ phải để một CEO như mình ngày ngày đích thân đi dọn vệ sinh thì còn thuê nhân viên vào công ty để làm cái gì? Tất cả mọi chuyện cứ để CEO đây làm là được rồi."

"Cái gì mà CEO hả? Là Clean Environment Obasan thì có."

"Sao hả? Xem thường Clean Environment Obasan sao? Ngày hôm qua một trăm đồng của cậu bị khấu trừ, cậu không cần tới, tạm biệt." Hàn Tú làm bộ muốn cúp điện thoại.

"Đừng cúp máy! Còn không phải là do mình quan tâm cậu sao, nếu như cậu thật sự cúp máy, thì mình cũng sẽ lập tức báo cảnh sát." Bùi Sam Sam lại cười "Khanh khách".

"Cầu xin cậu đừng có mới sáng sớm đã phát ra cái loại thanh âm gà mẹ đẻ trứng này." Hàn Tú chột ngồi dậy, hướng về phía điện thoại gầm thét: "Đều là do cái tật thích làm Thánh mẫu nhà cậu làm cho mình rước lấy một đồng phiền toái. Tối nay cậu dẫn anh ta đi đi, tùy tiện sắp xếp một nơi nào đó, mình không muốn gặp lại anh ta nữa."

Bùi Sam Sam ngưng cười, cô làm ra vẻ rất kinh ngạc kêu lên: "A? Thế nào? Chẳng lẽ là tối hôm qua cậu ấy vô lễ với cậu? Nhưng trên người cậu ấy có nhiều vết thương như vậy mà, tùy tiện tìm một chỗ hạ thủ, cậu ấy cũng sẽ không chịu được. Đừng có nói là cậu....."

"Này, Bùi Sam Sam, cậu ngoại trừ thích làm Thánh mẫu thì còn thích tư xuân. Cậu rút tới đây nhanh lên cho mình, tối đây cùng thương lượng chuyện này. Mình cảm thấy là đầu óc của Đường Trạch Tề rất có vấn đề....." Chỉ cần vừa nghĩ tới ngôn ngữ không bình thường của anh ta vào tối hôm qua, cô liền không nhịn được rùng mình một cái.

Đột nhiên giọng nói Bùi Sam Sam trở nên nghiêm trang: "Mình cũng vậy đang muốn bàn với cậu chuyện này đây. Tối hôm qua, mình bị người trong nhà thúc dục gọi trở về, ai mà biết là lại bị lừa đi xem mắt, buổi tối đó trong lúc ăn cơm, mình nghe thấy đối phương giới thiệu bản thân là ký giả, thì liền hỏi hắn chiều hôm qua có xảy ra sự kiện ầu đã gây thương tích nào hay không, kết quả tên ký giả kia hỏi ngược lại mình là có phải là cô xem phim Young and Dangerous (phim người trong giang hồ) nhiều quá rồi không, hắn cũng rất muốn gặp được chuyện như vậy, nếu quả như có chuyện như vậy xảy ra thật thì tối nay hắn cũng đã không ngồi ở đây. Cậu nói thử xem Đường Trạch Tề vừa khóa thân, vừa thương tích đầy mình, nhìn như thế nào cũng cảm thấy giống như đã cùng với người khác xảy ra ầu đã kịch liệt a, nhưng điều kì lạ là tại sao lại không có một ai biết hết vậy?"

Hàn Tú nhủ đôi mày thanh tú lại, hạ thấp giọng nói: "Mình cũng vậy tối hôm qua đã đi hỏi hết những người quen, bạn học cùng với bạn bè của anh ta, bắt kể là nam nữ, bọn họ cũng chưa từng nghe qua chuyện Đường Trạch Tề trở về nước. Còn Đỗ lão sư thì mình cũng đã gửi một tin nhắn, đợi xem thử có trả lời hay không."

"Tối hôm qua cậu cũng chưa có hỏi Đường Trạch Tề?"

"Mình chờ cậu tới, cậu tới hỏi hắn đi, dù sao thì mình cũng không có biện pháp nói chuyện với anh ta." Trong đầu Hàn Tú nhớ lại tình hình ngày hôm qua, thật đúng là muốn ói máu >"<|||, hơn nữa anh ta lại bị bệnh cả đêm, cô cũng mệt đến muốn xỉu.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

"OK, một lát nữa mình sẽ tới."

"Mình chờ cậu." Hàn Tú từ trên ghế sofa đứng dậy, không nhìn thấy Đường Trạch Tề ở dưới sàn nhà, hoảng hốt tìm khắp nơi." Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề!"

Cho đến nhìn thấy bóng dáng thon dài ở trên ban công, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt, anh ta không có chạy lung tung. Cô nhanh chóng chạy vào trong phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi đổi áo ngủ, lại trở về phòng khách.

Tiểu Thất mặc một thân xanh biếc cứ như tiên nhân, linh hoạt đứng ở trên ban công, chậm rãi chuyển động tay chân làm cho Hàn Tú nhìn mà không hiểu, nhưng dù sao cô cũng biết một loạt động tác này chung quy lại chỉ có hai chữ, gọi là luyện công.

Tiểu Thất thu tay lại, sau cùng cả người làm động tác thờ ra, liền xoay người trở lại phòng.

Hàn Tú đứng ở đó nhìn một thân quần áo xanh biếc trên người anh ta, từ trên xuống dưới cứ quét qua quét lại, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt đứng chuẩn tiểu bạch kiểm (người con trai có khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai) của Tiểu Thất. Ở thời điểm Thượng Đế tạo ra anh ta nhất định là đã nghĩ gât rất lâu, nếu không tại sao lại không công bằng như vậy? Một bộ quần áo trên dưới bất quá chỉ có ba mươi đồng, màu sắc lại tục khí chết đi được, chất lượng lại là hàng via hè bỏ đi nhưng khi mặc ở trên người của anh ta, thì lại không tìm ra được một tia hơi thở dung tục, mà ngược lại còn làm cho anh ta toát ra một loại cảm giác ấm áp của gia đình. Nếu như ngày hôm qua cô mua bộ quần áo ở trên người của một tên ăn xin đem về thì đoán chừng mặc ở trên người của anh ta cũng sẽ như một người anh trai nhảy bén.

Gia đình cái quý gì! Loại đàn ông phóng túng thế này mà cũng biết tới gia đình thì đơn giản chính là chuyện cười cho thiên hạ.

Cô không nhìn hấn thêm lần nào nữa, đi tới trước tivi trong phòng khách mở ti vi lên, chăm chú coi tin tức của sáng hôm nay, cứ coi như là cái tên ký giả mà Sam Sam đi xem mắt kia đã nói ngày hôm qua không có phát sinh sự kiện lớn trọng đại gì, nhưng mà cả thành phố N nhiều ký giả như vậy, không có lý nào người khác cũng không moi ra được một chút tin tức, nói không chừng sẽ có người báo án giết người gì đó hoặc là cướp bóc, đánh nhau.....

Chuyển kênh một vòng, tựa hồ là không có một đài nào là nói tới chuyện ngày hôm qua, ngay cả đài hay thích chiếu những tin vớ vẩn cùng với tiểu tam chửi nỉn lẫn nhau, bạo lực gia đình vân vân đều không có.

Cô mấp máy môi, để điều khiển ti vi trong tay xuống, xoay người đi về phía phòng bếp, tìm đồ trong tủ lạnh thấy còn ba cái trứng gà với một chút com, đủ để làm hai phần com chiên trứng.

Ai, làm Thánh mẫu thật là đáng sợ, trông nom ăn trông nom ở còn phải trông nom mặc, nếu như anh ta thật sự là tiểu bạch kiểm (người con trai được bao nuôi) thì cô còn có thể cam tâm tình nguyện một chút.

Tiểu Thất cảm điều khiển ti vi lên, không ngừng đổi kênh, theo hình ảnh biến hóa, trong ánh mắt thoáng qua từng tia sáng tươi đẹp, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, cuối cùng dừng lại ở kênh CCTV-9, lúc này mới chịu ngồi xuống ghế sofa.

Hàn Tú bung hai đĩa com chiên từ trong phòng bếp đi ra, chỉ nghe thấy trong TV phát ra một đồng thứ tiếng nghe không hiểu.

Cô ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, không phải chỉ là đi nước Mĩ có mấy năm sao? Có cần phải vừa về nước là xem tin tức bằng tiếng Anh hay không? Quả thật chính là già trang billy!

Cô đặt com chiên trứng ở trên bàn trà, đẩy một phần com tới trước mặt anh ta nói: "Đây, của anh."

Tiểu Thất nghiêng mặt sang một bên, đầu tiên là ngược mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó nhìn về phía hai đĩa com chiên trứng trên bàn trà màu sắc nhìn qua có chút đen đen, mi tâm không khỏi nhíu lại, vẫn là cái giọng nói thần nhiên kia: "Đây là cái gì?"

"Này, Đường Trạch Tề, anh phải chăm chọc tôi thì bản thân mới cảm thấy thoải mái sao? Tôi có thể làm nhiều hơn một phần com chiên trứng cho anh chính là vì nể tình mẹ của anh đó. Anh nếu như không ăn mà còn nói... thì liền cút qua một bên cho tôi đi, đừng làm trở ngại bồn tiểu thư dùng bữa sáng." Hàn Tú vừa mới đặt cái mông ngồi ở trên ghế sofa, liền nhận được cái loại về mặt hoài nghi kia, cũng đừng nói đến là có bao nhiêu ảnh hưởng đến khẩu vị.

Com chiên trứng do cô chiên, bất quá chỉ là màu sắc không được đẹp thôi nhưng mà ăn thì cực kỳ ngon, cho tới bây giờ Bùi Sam Sam cũng chưa từng hoài nghi món com chiên trứng của cô, mỗi lần đều là thật sự không thể ăn được thì mới cố nhẫn nhịn bỏ qua. Tên đàn ông đáng chết này, đã có sẵn cho ăn, còn dám bày ra cái loại về mặt hoài nghi đó với cô, tại sao chứ? Tối hôm qua chính là ghét bỏ cá phi lê dầu cay của cô, sáng nay lại ghét bỏ com chiên trứng của cô, anh ta nếu có bản lĩnh thì đừng ăn gì cả, dứt khoát thành tiên là được.

Dù sao thì ngày hôm qua cô cũng đã rống hấn rất nhiều lần rồi, sáng sớm hôm nay rống thêm một lần nữa cũng không sao. Cùng lắm thì phơi thây trong nhà nhưng là muốn cô nhún nhường xuống nước nói chuyện với anh ta thì bắt cô đập đầu vào tường còn tốt hơn.

Môi mỏng của Tiểu Thất mím thành một đường, nhìn chằm chằm cái đĩa trước mặt ngoại trừ trứng gà chính là com, bên ngoài thức ăn giống như là bọc một tầng mè đen, nhưng mà màu sắc này..... Cùng với thức ăn mà trước kia anh đã ăn là sự chênh lệch cách xa vạn dặm.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh nhìn thấy bộ dạng tức giận của Hàn Tú, nên lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô, vừa mới chuẩn bị đưa tay cầm đĩa com chiên trứng trên bàn kia lên, lại thấy Hàn Tú nắm chiếc thìa chỉ vào mũi của anh, nói: "Anh, ngồi bên kia đi." Chiếc thìa theo động tác tay cô lại chỉ hướng cái ghế ở gần cửa sổ.

Anh đầu tiên là hơi ngẩn ra nhưng cũng không có dị nghị, cầm đĩa com chiên trứng lên, không nói một lời, từ từ đi về phía cửa sổ, chỗ đó là nơi bị anh chiếm cứ nhiều nhất, ngồi xuống.

Mặc dù màu sắc của trứng gà và com nhìn qua giống như là bọc một tầng mè đen, nhưng mà mùi thơm của trứng cùng với com chiên hòa vào nhau xông lên mũi, đã làm cho hấn bớt đắn đo, đây chính là mùi vị của com chiên trứng.....

Tối hôm qua chỉ ăn được một chút thức ăn không biết là cái gì, cộng thêm cơ thể cứ nóng rần lên, làm tiêu hao của anh quá nhiều thể lực. Buổi sáng khi

tỉnh lại, trên trán là miếng dán hạ sốt, dưới chỗ ngủ là một tấm chiếu, một loại tình cảm không biết tên bắt đầu lan ra ở trong ngực. Anh quay đầu lại nhìn về phía cô gái gối đầu ở trên ghế sofa ngủ, tối hôm qua chắc là cô đã chăm sóc cho anh.

Anh dùng chiếc đũa gấp một chút com chiên trứng, đưa vào trong miệng, từ từ nhai, mùi vị cũng không tệ lắm, mặc dù là màu sắc không có đẹp như trước kia anh từng ăn, nhưng không biết là tại sao đĩa com chiên trứng này, lại cho anh một loại cảm giác ấm áp và yên bình. Ít nhất thì cô gái này cũng không có suy nghĩ là đợi sau khi anh ăn xong đĩa com này, sẽ mở bụng phanh ngực của anh, anh không có cảm nhận được cái loại sát khí tham lam đó toát ra ở trên người cô.

Anh mở to miệng, ngón nga ngón nghiền ăn hết đĩa com.

Không chỉ bởi vì đói, mà còn bởi vì là thật sự ăn rất ngon.

Cô gái này luôn thích tạo ra tạp âm, phải là gọi Hàn Tú đi, ít nhất là anh nghe bạn của cô gọi cô như thế.

Hàn Tú, anh ghi nhớ cái tên đơn giản này.

Hàn Tú nhai com chiên trứng trong miệng, ánh mắt không nhìn được liếc về phía Tiểu Thất, anh ta cụp mắt xuống che mắt ánh sáng ở trong mắt, không nhìn thấy rõ về mặt, thể nhưng tưởng ăn thì có chút dọa người. Bất quá, nhìn bộ dạng anh ta ăn như hổ đói, thì chứng tỏ là com chiên trứng của cô mùi vị rất ngon.

Không phải là cô tự khen mình nhưng là com chiên trứng của cô, tuy khó coi thì khó coi, thể nhưng mùi vị thì tuyệt đối có thể nói là ngon lành trấn áp hai giới âm dương, đừng có nói là người không nhìn được mà là ngay cả hắc bạch vô thường ăn xong cũng sẽ quên chuyện bắt người.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-2: Phiên ngoại (1): Chạy trốn

Editor: Mộc Du

Ở bên trong phòng họp lớn, hai người đàn ông khoác áo phòng thí nghiệm đang cãi nhau kịch liệt.

“Giáo sư Trương Đồng Ân thân ái của tôi, một lần nữa tôi xin trình trọng nói rõ với ông, từ đầu tới cuối đây cũng không phải là chỗ để cho ông làm nghiên cứu khoa học. Cái chúng tôi muốn là tiền! Là tiền, ông hiểu không?” Về mặt của người đàn ông đeo mắt kiếng gọng vàng nhìn qua có chút vẩn vơ.

Giáo sư Trương Đồng Ân không nhìn được mà quát lên: “Tiền? Ban đầu anh không có nói với tôi như vậy. Anh đã lừa tôi suốt nhiều năm qua, tôi bán rẻ lương tâm giúp anh kiếm những đồng tiền bằng máu kia không lẽ còn ít sao? Tôi chưa bao giờ can thiệp vào những chuyện buôn bán bản thiêu của anh, anh muốn tôi làm cái gì, tôi cũng làm. Nhưng lần này, tôi không có yêu cầu nào khác, chỉ muốn anh giữ lại 074.”

Mặt tường kính thủy tinh phản chiếu bóng dáng già nua của Trương Đồng Ân, mái tóc hoa râm ở dưới ánh đèn càn có vẻ nổi bật hơn trong mắt.

“Giữ lại? Giữ lại 074 thì có thể kiếm ra tiền sao? Chỉ cần nó còn sống một ngày thì tốn tiền một ngày, nó chỉ làm lãng phí tiền của chúng tôi mà thôi, còn chúng tôi lại chẳng thu được lợi ích gì từ trên người của nó hết? Cái gì cũng không có! Bây giờ ông cùng tôi giả mù sa mưa nói cái gì tiền sao? Ban đầu, ban đầu, ông có dám nói là ban đầu ông không có tâm tham lam không? Ông không muốn lấy những thứ tiền bản thiêu từ việc làm thí nghiệm này sao? Hiện tại lại nói với tôi những lời này, thật con mẹ nó buồn cười! Giữ lại nó, ông muốn tất cả chúng tôi cùng chịu chết sao? Ông muốn cả nhà của ông với mọi người đều bị chôn theo ông sao? Hãy nhớ lại đi tôi đã từng nói với ông cái gì? Chỉ cần ông bước lên con thuyền này thì sẽ không có lựa chọn! Cho nên nhất định phải hủy diệt 074, để thu lại lợi tức ông có hiểu không? Trương giáo sư thân ái của tôi!” Người đàn ông đeo mắt kiếng cời một nút đầu trên áo ra, nhìn chằm chằm giáo sư Trương Đồng Ân.

Anh ta thật sự là nghĩ không ra 074 có cái gì đặc biệt, tất cả sinh vật trong cả phòng thí nghiệm này, đối với anh ta mà nói bất quá chỉ có thể là đổi được tiền mà thôi, chứ đừng nói đến chuyện này sinh tình cảm với vật thí nghiệm, lão giáo sư này thật là điên khùng quá đi.

“074 giống như là con trai của tôi, tôi không thể nào trơ mắt mà nhìn con trai của mình đi tìm chết. Thật không thể giữ nó lại sao?” Hai mắt đục ngầu của Trương Đồng Ân đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

“Con trai? Được sản sinh ra từ nơi này, có ai không phải là con của ông? Bọn nó đều đã chết hết rồi nhưng mà sao tôi lại không thấy ông đau lòng vậy? Hừ!” Người đàn ông đeo mắt kiếng quyết định không nói nhảm cùng với lão già này thêm một câu nào nữa, xoay người bước ra cửa.

Trương Đồng Ân siết chặt nắm đấm, đầu tranh mấy giây sau đó buông nắm đấm ra, đuổi theo người đàn ông mắt kiếng nói: “Cổ tiên sinh, chờ một chút, nếu như quả thật muốn giải quyết 074 thì xin hãy cho tôi tự mình ra tay.”

Thanh âm của Giáo sư Trương Đồng Ân tựa như là khẩn cầu, làm cho từng nhân viên nghiên cứu đang bận rộn với những dụng cụ trên bàn thí nghiệm ở

trong phòng thí nghiệm cũng phải ngưng lại nhìn ông chăm chú.

Người đàn ông đeo mắt kiếng được kêu là Cổ tiên sinh, ngừng bước chân lại, quay đầu liếc nhìn giáo sư Trương Đồng Ân một cái, hài lòng nhếch khóe môi cười nói: “Tốt, vậy thì nhanh lên một chút đi. Còn có rất nhiều vật thí nghiệm phải giải quyết, thời gian không có nhiều.”

Trương Đồng Ân không có lên tiếng, trở lại công việc trên bàn của mình, phân phó trợ lý chuẩn bị mấy ống tiêm thuốc mê.

Chưa bao giờ Trương Đồng Ân cảm thấy cái lối đi nhỏ mà mình đã đi qua vô số lần này lại có thể dài như vậy, dưới chân ông giống như là đeo gông xiềng mỗi bước chân vô cùng nặng nề. Thời điểm muốn rẽ vào đường khác, ông nhìn thấy ở bên ngoài bức tường bằng kiếng kia một mảnh trời xanh khiến ông không khỏi sững sờ, nếu như 074 có thể có một cuộc sống bình thường giống như bao đứa trẻ khác ở dưới bầu trời xanh này thì tội lỗi của ông có phải là sẽ giảm bớt hay không.

“Giáo sư!” Trợ lý kêu ông rất nhiều tiếng. Ông lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Khi thấy trên cửa treo tấm biển 074, ông xoay người, giọng khàn khàn nói với trợ lý: “Tôi muốn nói chuyện riêng với 074 một chút, sau này sẽ không bao giờ có cơ hội nữa. Cậu chờ ở ngoài cửa đi.”

Trợ lý gật đầu một cái.

Tay ông run run, nhận lấy cái khay đựng một hàng ống tiêm thuốc mê cùng với cùn sắt trùng, đẩy ra cánh cửa kim loại nặng nề ở trước mặt.

Cửa hé ra chỉ nhìn thấy ở bên trong gian phòng lớn tấm ga trải giường màu trắng chỉ có một người ngồi ở trên giường, hơn nữa còn là một thiếu niên khoa thân, anh đang cầm một quyển sách thật dày, đang tập trung tinh thần đọc sách, mái tóc hơi dài rủ xuống trán, không thấy rõ về mặt của anh.

Đây chính là 074, là đứa con do một tay giáo sư Trương Đồng Ân chế tạo ra.

“Tiểu Thất.....” Giáo sư Trương Đồng Ân điều chỉnh giọng của mình, kêu tên của 074.

074 ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt với ngũ quan tuấn mỹ thâm thúy, cứ giống như là một tuyệt tác nghệ thuật được tỉ mỉ điêu khắc mà ra, nhưng làn da của anh lại tựa như người mắc bệnh bạch tạng, ở dưới ánh đèn chiếu rọi, trắng như bạch ngọc trong suốt.

Anh nhìn thấy Trương Đồng Ân, khép sách lại, thản nhiên cười nói: “Giáo sư, người mạnh khỏe.”

“Hôm nay không có đi ra ngoài vận động sao?” Trương Đồng Ân để khay thuốc mê xuống.

“Có, vừa mới trở về.” Hắn đáp. Trương Đồng Ân gật đầu, lẳng lặng đứng ở đó, nhìn cặp mắt xinh đẹp kia của 074, trong trẻo ngây thơ, không xen lẫn một chút tạp chất tham lam, tàn khốc và dơ bẩn nào của thể giới loài người mà lâm vào trầm tư.

074 phát hiện hôm nay Trương giáo sư có chút khác thường, vì vậy liền hỏi: “Hôm nay Giáo sư gặp phải chuyện gì không vui khiến cho người phiền lòng sao?”

Trương Đồng Ân bị hỏi liền phục hồi tinh thần, đột nhiên cởi áo phòng thí nghiệm trên người xuống, mặc lên người của 074, nắm lấy tay của hắn, vội nói: “Con trai, con hãy nghe ta nói, con nhất định phải tiếp tục sống, khi con từ nơi này bước ra thì cứ đi theo lối đi số năm. Con còn nhớ lối đi số năm ta đã từng dẫn con đi qua không? Ở cuối lối đi số năm sẽ có một cánh cửa, hôm nay chỉ có hai người canh giữ. Cái này là thuốc mê, còn cái này là dao phẫu thuật, con cầm đi. Nhìn nơi này, ta đã dạy cho con, là động mạch chính ở cổ. Nhớ, chỉ cần là người ở đây cản trở đường của con thì con cứ đâm xuống nơi này. Đâm xuống, hiểu không? Bất kể là phải dùng cách gì con cứ dùng hết tất cả khí lực của mình, để đánh ngã bọn họ. Cho dù có phát sinh bất cứ chuyện gì, con cũng không được quay đầu lại, chỉ cần tập trung chạy về phía lối đi số năm là được, chỉ cần ra khỏi lối đi số năm, thì con sẽ an toàn, sau đó con phải chạy thật xa, thật xa, nhớ là phải chạy tới nơi nào ít người.”

074 cái hiểu cái không nhìn ánh mắt lo lắng của Trương giáo sư, sau đó trịnh trọng gật đầu.

“Cuộc đua sinh tử bây giờ bắt đầu. Con trai, con hãy nhớ, người muốn con chết thì con phải để cho họ chết trước! Nhìn này, con trai.” Trương Đồng Ân lấy một ống tiêm thuốc mê, đi ra ngoài cửa, gọi trợ lý vào trong, thừa dịp bất ngờ, một kim đâm xuống trợ lý.

Chỉ là thời gian mấy giây, trợ lý liền mất đi tri giác ngã xuống mặt đất.

074 kinh ngạc mở to cặp mắt nhìn một màn này phát sinh, lỗ chân lông toàn thân mở ra, khó có thể tin.

“Nhanh đi vào lối số năm!” Trương Đồng Ân đẩy anh ra ngoài cửa.

074 đột nhiên phản ứng lại hỏi: “Vậy còn người thì sao? Giáo sư.”

“Ta sẽ tới sau, con đi trước đi. Nhanh đi vào lối đi số năm, bất luận là như thế nào cũng không được quay đầu lại.” Trương Đồng Ân vội vã đẩy 074 vào lối đi bình thường không có người nào lui tới, ở trong lòng thầm cầu nguyện: con trai, con nhất định phải tiếp tục sống thật tốt.

074 nhìn về mặt kiên quyết của Trương giáo sư, liền nhấc chân chạy về hướng lối đi số năm.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: 074! năm khur tử (ngươi đi tìm chết)

Editor: Mộc Du

Ăn xong bữa sáng, Hàn Tú nhìn hai cái đĩa dính đầy dầu mỡ, rồi lại nhìn cái người đang ngồi ở trước cửa sổ quá mức rảnh rỗi, đáy lòng có chút bất bình. Có lẽ là tối hôm qua đã quá mệt mỏi anh ta nhiều lần rồi nên bây giờ can đảm của cô đã tăng lên, cô gom cái đĩa với đôi đũa lại đi tới đưa cho Tiểu Thất, ý bảo anh ta ăn xong rồi thì cũng nên lao động đi, đi rửa sạch toàn bộ đĩa và nồi.

Mặc dù Tiểu Thất lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng cũng không có lên tiếng dị nghị, nhận lấy cái đĩa cùng với đũa, không nói một lời, yên lặng đi về phía phòng bếp, bắt đầu rửa chén.

Thật ra thì, ở thời điểm Hàn Tú đưa cái đĩa cho anh ta, trong lòng căn bản không chắc chắn lắm, kỳ thực, cô rất sợ anh ta sẽ giống như tối hôm qua, dùng cái ánh mắt lạnh như băng bắn về phía cô, sau đó lấy cái đĩa đập lên trên đầu cô.

Hàn Tú ngồi ở trên ghế sofa xuyên thấu qua bức tường kính, nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Thất, đáy lòng có một chút cảm giác khác thường.

Anh ta bây giờ so với trước kia là không cùng một dạng, trầm mặc, ít nói, quá mức an tĩnh, toàn thân cao thấp phát ra một loại hơi thở... Không tham muốn, không đòi hỏi, không vui, không giận, không quan tâm thiệt hơn, làm cho người ta không cảm giác được sự tồn tại của bản thân, nếu như không phải là có ý lưu tâm, thì chắc có lẽ sẽ không nhận thấy được sự hiện hữu của anh ta.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Thật là kỳ quái, bất kể là anh ta của trước kia, hay là anh ta trong lời kể của đám hồ bằng ***** hữu vào tối hôm qua, đều khác hoàn toàn với người trước mắt này đây căn bản là hai người.

Đang lúc cô rối rắm thì chuông cửa vang lên.

Cô lập tức bật người dậy đi mở cửa chính là Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam vừa vào cửa liền kêu lên: "Vi chạy tới đây với cậu, mình ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, cậu có làm bữa sáng không?"

"Cậu đã tới chậm rồi, trong tủ lạnh của mình chỉ còn lại thức ăn đủ để chiên hai phần cơm thôi. Nhưng yên tâm, ngày hôm qua mình có mua rất nhiều đồ ăn vặt, còn có hộp Đan Mạch xanh mà cậu thích nhất nữa." Hàn Tú vừa nói, vừa xoay người đi lấy đồ ăn vặt mới mua tối hôm qua, khi cô mở tủ ra, thấy đồ ăn bên trong giống y như là cảnh ngộ bị tàn phá bữa bãi, cô thét lên chói tai: "A ——"

"Sao vậy? Sao vậy?" Bùi Sam Sam đi tới, nhìn thấy khoai tây chiên, pho mát sợi, bánh bích quy vân vân, tất cả miếng bao đều bị mở ra, có cái đã ăn một nửa, có cái chỉ ăn một hai miếng, còn hộp Đan Mạch xanh mặc dù đã bị mở ra, nhưng là số lượng bánh quy bên trong cũng chỉ ít đi một hai cái, thảm thiết nhất thì chính là Yakult, đều bị uống hết sạch.

Bùi Sam Sam kinh ngạc nói: "Trời ạ, đây là người nào ăn a? Sao lại thất đức như vậy? Có phải là bị chuột ăn hay không? Nhưng mà con chuột này cũng quá nhân từ đi....."

Hàn Tú chạy vọt vào phòng bếp, ánh mắt hận hận bắn về phía bóng lưng người đang rửa chén, hướng về phía anh ta nói: "Đường Trạch Tề, có phải là tối hôm qua anh đói bụng nên liền ăn vụng đồ ăn vặt của tôi hay không? Có phải là anh không? Có phải là anh hay không?"

Tiểu Thất đang rửa đĩa, bị tiếng rống rung trời của Hàn Tú làm cho kinh sợ, động tác trong tay dừng lại.

Tại sao cô gái này lúc nào cũng thích chế tạo tạp âm vậy.

Anh nhú chặt mi tâm, quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy sự không vui nhìn về phía cô.

Hàn Tú nhìn thấy bọt xà bông đầy trong bồn rửa chén giống y như là trong bồn tắm vậy, lại một lần nữa thét lên chói tai: "A —— Đường Trạch Tề, anh chính là heo a ——"

Sau nửa giờ, Hàn Tú lấy túi chườm nước đá chườm ở trên trán của mình, có lẽ là tức giận đến hóa khí công tâm, sau đó ngọn lửa kia lại xông lên não, cho nên hiện tại chỉ có thể dùng túi nước đá chườm lên trán để giúp cô hạ nhiệt xuống thôi.

Cô nghiêng mắt, nhìn chằm chằm người đang ngồi ở trước cửa sổ đối diện, thần thái lạnh nhạt, giống như là vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, người đàn ông thích ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cô chưa từng thấy qua người nào lại có thể ngu xuẩn đến độ cực hạn như vậy.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Có câu nói thế này, ‘chưa từng ăn thịt heo, cũng đã thấy qua heo chạy’. Cô kêu anh ta đi rửa chén, anh ta lại coi như là đi tắm chén, đổ đầy nước vào bồn rửa chén, chế nước rửa chén tạo đầy bọt, chỉ để thả hai đôi đũa và hai cái đĩa vào thôi, theo động tác khuấy động của anh ta, đến cuối cùng cả phòng bếp đều ngập tràn bọt xà bông.

Đáng hận nhất chính là sau khi cô dùng giọng sư tử Hà Đông rống anh ta, thì anh ta vẫn còn có thể tự nhiên dùng ánh mắt muốn giết người đó để đánh bại cô, rồi bình tĩnh mà giải thích chỗ hướng dẫn sử dụng về "Lượng dùng" đã bị mất rồi, nên nó làm ảnh hưởng đến phán đoán của anh ta.

Anh ta ở nước ngoài rồi cuộc là đã làm những chuyện quái quỷ gì vậy? Không phải chỉ là chế nước rửa chén thôi sao, cần gì phải phán đoán? Nhìn đi, đây là lời mà người bình thường có thể nói ra sao? A, nhất định là anh ta có ý, nhất định là thấy cuộc sống của cô mấy năm nay trôi qua quá yên bình, cho nên từ tận đáy lòng mới ghen tỵ với cô, âm thầm trở về nước, sau đó thì chạy tới đây hành hạ cô. Nhất định chính là như vậy.....

Ồ ~ Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Cô là mắc nợ anh ta ở kiếp trước, hay là ở kiếp trước cô đã quá làm nhiều chuyện thất đức?

Mọi việc đã định, cô không thể không nuốt cục tức xuống bụng, đuổi anh ta ra khỏi phòng bếp, rửa hết chén lại từ đầu, tốn nửa giờ mới thu dọn phòng bếp xong xuôi. Hơn nữa còn phải kể lại hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua với Bùi Sam Sam, vào lúc này đây, đầu của cô đang co rút đau đớn cô không còn khí lực nói chuyện nữa, chỉ có thể nằm ở trên ghế sofa.

Bùi Sam Sam chột chột cánh tay của Hàn Tú, nhỏ giọng nói: "Ai, thật sự có điểm không bình thường....."

Hàn Tú uể oải nói: "Đúng không, cậu cũng thấy mình đã không còn bất kì lời nào để mà nói với anh ta nữa, cho nên nhiệm vụ khó khăn gian nan đi đặt câu hỏi đành phải giao lại cho cậu rồi."

Hiện tại không phải là cô sợ anh ta, mà là đã bị anh ta làm cho tức giận đến mức đã bước nửa chân vào trong quan tài rồi, cho nên gánh nặng đặt câu hỏi với anh ta cũng chỉ có thể rơi vào trên vai Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam lộ ra vẻ mặt không muốn nhưng không chịu được cặp mắt hổ hung dữ của Hàn Tú cứ trừng cô, đành không thể làm gì khác hơn là bước từng bước nhỏ tao nhã đi về phía cửa sổ, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Đường Trạch Tề."

Ai ngờ Tiểu Thất hoàn toàn không có phản ứng.

Bùi Sam Sam quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tú, ra hiệu bằng tay, dùng khẩu hình miệng bày tỏ: "Đúng như cậu nói thật sự là không có phản ứng."

Hàn Tú dùng vẻ mặt ý bảo Bùi Sam Sam cứ gào to lên.

Bùi Sam Sam đối với cách của cô bày tỏ sự khinh bỉ, đổi thành vron tay ra ở trước mặt của Tiểu Thất vẩy vẩy, tiếng nói ôn nhu phát ra, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Này, Đường Trạch Tề."

Tiểu Thất rốt cục đã phục hồi tinh thần, nghi ngờ nhìn về phía Bùi Sam Sam, đôi môi mỏng lạnh lùng bật ra ba chữ: "Cô kêu tôi?"

Hàn Tú đang ngồi ở trên ghế sofa đột nhiên rất muốn cười, tình hình này cùng với tối hôm qua thật sự là cùng một cảnh.

Ánh mắt thật là sắc bén, thật là lạnh như băng!

Bùi Sam Sam bị ánh mắt có thể làm cho người khác nhanh chóng chết rét này dọa sợ, bất quá cũng rất nhanh liền phản ứng lại được, cười ha ha nói: "Đúng vậy, không gọi cậu, chẳng lẽ là mình gọi tên người khác à. Nơi này cũng không có người thứ hai gọi là Đường Trạch Tề."

Ánh sáng trong mắt của Tiểu Thất đột nhiên trở nên buồn bã, trầm mặc mấy giây sau, mới lạnh lùng trả lời: "Cái tên Đường Trạch Tề này, trong lúc nhất thời tôi vẫn không thể thích ứng....."

Bùi Sam Sam nghe vậy, kinh ngạc há to miệng, hai mắt tròn tròn, thẳng tắp nhìn về phía Hàn Tú.

Câu trả lời này của Tiểu Thất, khiến cho Hàn Tú đang ngồi ở trên ghế sofa không nhịn được đứng bật dậy, đi tới, nói: "Đi? Lời này của anh rất kỳ quái a, cứ giống như là anh không biết tên của mình là Đường Trạch Tề vậy. Không nói đến việc ánh mắt của tôi rất tốt, cứ coi như thật sự có vấn đề đi, nhưng cái khuôn mặt giống yêu nghiệt này của anh, cho dù là cháy thành tro, tôi cũng có thể nhận ra được."

Tròng mắt đen của Tiểu Thất càng thêm sâu thẳm, môi mỏng trắng bệch mân thành một đường thẳng tắp, đường cong dưới cằm có vẻ căng thẳng cứng nhắc. Anh ngược mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt của Hàn Tú, lạnh lùng trào phúng nói: "Cô cho rằng mắt của cô là có hệ thống xử lý hình ảnh 3D sao?"

Hàn Tú tròn to hai mắt, hoàn toàn không tìm được lời nào để phản bác, ngược mắt nhận thấy ý cảnh cáo không thể xem thường trong đáy mắt của anh ta, cô chỉ có thể cắn môi, im hơi lặng tiếng.

Bùi Sam Sam cảm thấy Tiểu Thất trả lời có chút là lạ, liền hỏi: "Ý của cậu là cậu thật sự không biết mình gọi là Đường Trạch Tề hả?"

"Stop!" Hàn Tú nhỏ giọng quát một tiếng, lại hỏi Tiểu Thất: "Anh không biết anh tên là Đường Trạch Tề, vậy tôi hỏi anh, anh có biết tên mình là gì không?"

Tiểu Thất ngược mắt bình tĩnh nhìn Hàn Tú, thân nhiên nói ra ba con số: "074."

Người đi tìm chết? Học máu..... Anh ta cho là dùng chữ số để nói thì cô nghe không hiểu sao?

Máu trong toàn thân Hàn Tú lại một lần nữa xông lên đỉnh đầu, giận đến nổi tay nắm lại run run chỉ vào anh ta nói: "Anh, anh, anh mới đi chết đó!"

Đôi mắt với vẻ mặt phát điên của Hàn Tú, vẻ mặt của Tiểu Thất cũng không có biến đổi gì cả, chỉ là một bộ dạng hoàn toàn coi thường.

Bùi Sam Sam đầu tiên là khó có thể tin ngẩn ra, sau đó không nhịn được tay đập vào đùi của mình, cười phá lên.

Nghe thấy tiếng cười như vậy, càng làm cho Hàn Tú phát điên hơn, cô nắm tóc, một bộ dạng sắp hỏng mắt.

Bùi Sam Sam thấy cô như vậy, cũng biết là cô nhất định đã giận điên lên rồi, mím môi cười, lời kéo cô nói: "Bình tĩnh bình tĩnh, chẳng phải cậu nói muốn làm thực nữ sao, thực nữ thì không thể tùy tiện tức giận. Cậu trước tiên nên đi xem thử phòng ngủ của cậu có còn chỗ nào cần quét dọn sạch sẽ hay không, đi quét dọn đi, mình sẽ tới hỏi cậu ấy."

"Không muốn." Hàn Tú dứt khoát dọn sạch một chỗ ngồi, ngồi xuống đối diện với Đường Trạch Tề: "Đường Trạch Tề, hôm nay chúng ta phải nói mọi chuyện cho thật rõ ràng, nếu như anh còn lên tiếng đâm chọt tôi như vậy, thì cứ coi như tôi bị anh cầm dao đâm chết, tôi cũng sẽ lấy chổi quét anh ra khỏi cửa. Tôi hỏi anh, rốt cuộc là tại sao đột nhiên anh lại trở về nước? Không phải là anh nên đi Tây Ban Nha để gặp tình nhân của anh sao? Vậy thì tại sao toàn thân của anh lại đầy máu nằm ở trong đồng rúc đó? Đến tột cùng là anh đã giết người, hay là người ta đuổi giết anh? Đồ lão sư có biết việc anh trở về nước hay không, rốt cuộc là có người nào biết anh trở về nước hay không?"

Ngữ điệu của Hàn Tú vừa cao lại vội, nhưng Tiểu Thất vẫn nghe hiểu.

Thân thể của anh rõ ràng là hơi cứng ngắc, thu hồi tầm mắt đang ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ lại, chỉ phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Hàn Tú thấy anh ta lại bày ra cái phản ứng nửa chết nửa sống này, hít sâu vài hơi, cường bách mình trấn định, đưa ra ba ngón tay, nói: "Cho anh thời gian ba giây, anh nói rõ cho tôi, anh nếu như không trả lời. Vậy thì bây giờ anh lập tức, lập tức đi khỏi đây cho tôi, tôi không thể cứ vô duyên vô cớ mà chứa chấp anh, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát."

Lời nói của cô cứng rắn, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp vang lên: "Nếu như tôi nói..... vấn đề cô hỏi, tôi cũng không có cách nào trả lời thì phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Thất ngược mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt của Hàn Tú.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: 074! năm khư tử (người đi tìm chết) (2)

Editor: Mộc Du

Hàn Tú ngơ ngẩn: "Cái gì gọi là không có cách nào trả lời?"

Sam Sam tò mò lắm rồi, thấy bộ dạng của Tiểu Thất cũng không giống như là đang nói đùa, liền hỏi: "Đường Trạch Tề, mình muốn hỏi cậu, cậu có biết tên của cậu ấy là gì không?"

"Cậu hỏi cái vấn đề ngu xuẩn gì đó hả?" Hàn Tú liếc Sam Sam một cái.

Tiểu Thất nhìn Hàn Tú thật sâu, sau đó nói: "Chắc gọi là Hàn Tú đi."

"Không phải chắc là 'mà là chắc chắn' ——" Hàn Tú kháng nghị, cô chính là tên Hàn Tú mà, hơn nữa anh ta cũng đã gọi tên cô hơn hai mươi năm.

Sau khi Sam Sam nghe câu trả lời, thì liền chỉ vào chính mình hỏi: "Vậy cậu có biết tên của mình là gì không?"

Tiểu Thất ngơ ngẩn, sau khi suy nghĩ mấy giây thì trả lời: "Không biết."

Hàn Tú đã hoàn toàn đánh mất năng lực ngôn ngữ đối với anh ta.

Sam Sam đã có thể xác định, cô nhìn vào Tiểu Thất lại hỏi: "Đường Trạch Tề, đầu của cậu có phải là đã từng bị thương hay là đụng vào vật gì đó đúng

không?"

Ánh mắt của Tiểu Thất có chút mơ màng, thời điểm đụng vào tường kính, anh dùng bả vai, đầu có bị đụng trúng hay không anh cũng không nhớ rõ nữa,, nhưng hình như lúc rơi xuống thân cây thì đầu có bị va chạm nhẹ, lúc phóng qua mái nhà thì đầu bị va đập một chút, rồi lúc anh té xuống đất thì đầu cũng đập xuống theo, này.....Như vậy thì cũng coi như là bị đụng vào vật gì đó đi, nhưng mà anh cũng không chắc chắn lắm, cho nên trả lời hơi chút do dự: "Cũng có đi."

"Có phải là tất cả mọi chuyện trước kia cậu đều không nhớ được đúng không?" Sam Sam lại hỏi.

Hàn Tú có chút không xác định chen vào nói: "Cậu không phải là muốn nói anh ta mất trí nhớ đó chứ?"

Tiểu Thất vốn tính nói "Tất cả mọi chuyện trước kia anh đều nhớ rất rõ ràng", nhưng khi nghe Hàn Tú nhắc tới hai chữ "Mất trí nhớ" liền lựa chọn trầm mặc.

Trong tích tắc, bên trong phòng khách lớn như thế, lại yên tĩnh đến mức cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy âm thanh thật rõ ràng.

Hàn Tú có cảm giác là mình đã già rồi.

Cái thế giới này, càng ngày càng làm cho cô, không cách nào có thể hiểu được.

Những loại chuyện cầu huyết như mất trí nhớ này, những tưởng chỉ hay có ở trên TV hoặc là trong tiểu thuyết thôi chứ, nhưng nay bỗng nhiên lại xảy ra sờ sờ ở trước mắt của cô.

Cô thì là cô không biết câu hỏi của mình sẽ đổi lấy kết quả cầu huyết này, ngay cả thân thể khỏe mạnh của cô cũng có chút không chịu nổi.

Cô đã từng nói qua mình không phải là Thánh mẫu và cũng không muốn làm Thánh mẫu, mặc dù là đầu óc của Đường Trạch Tề đang mắc bệnh, rất đáng để đồng tình, nhưng cô muốn mỗi ngày của mình đều trôi qua thật tốt đẹp, cho nên cô sẽ không chứa chấp Đường Trạch Tề, thực tế trước mắt chính là vấn đề này. Cô đề nghị đưa anh ta đi khách sạn, hoặc là giúp anh ta thuê phòng, tìm đám hồ bằng ***** kia cho anh ta, cho tới khi liên lạc được với Đồ lão sư mới thôi, nhưng đều bị cự tuyệt.

Nguyên nhân chính là vì người đàn ông hành động thì khác thường, đại não thì rút gân nói với cô một câu mang mười phần uy hiếp: "Nơi tôi muốn ở chính là một chỗ an toàn không có ai, cô đã nói nơi này an toàn thì tại sao tôi phải đi."

Hiển nhiên, đáp án cuối cùng chính là không muốn chứa chấp anh ta cũng buộc phải chứa chấp anh ta.

Nói tóm lại là anh ta đã hạ quyết tâm, nhận định nhà của Hàn Tú chính là nơi an toàn, nên cứ khẳng định phải ở lại trong nhà của cô.

Sau một phen đối thoại, Hàn Tú bại trận, cô cũng không biết là tại sao bản thân lại thỏa hiệp với anh ta, cô hoàn toàn không nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy.

Nếu như nói hận Đường Trạch Tề, thì quả thật là cô đã từng hận qua, không có người con gái nào nhìn thấy bạn trai của mình cùng với người con gái khác nằm ở trên một cái giường, mà còn có thể vui vẻ hi hi ha ha nói với bọn họ, ngủ ngon, ngủ ngon, xin cứ tiếp tục ngủ.

Không có, tuyệt đối là không có. Cho nên lúc đầu, cô không chút do dự mà lựa chọn đánh kẻ phản bội này một trận, sau đó thì chia tay với anh ta.

Lúc vừa mới chia tay, cô rất khó để vượt qua, khổ sở đến nỗi giống như là người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, chỉ cần nhìn thấy ở trong nhà hoặc trường học hay là trong ký túc xá có một chút nào không sạch sẽ, thì cô sẽ giống như người điên cứ không ngừng lau dọn. Lâu ngày như vậy, lại tạo thành một thói quen, chỉ cần tâm tình của cô không tốt thì cô sẽ thông qua phương thức quét dọn vệ sinh để phát tiết, từ từ giải tỏa tâm tình của mình.

Lúc đó câu vui đùa nhiều nhất của các bạn học chính là: "Hàn Tú, cậu thích quét dọn vệ sinh như vậy, thì sau khi tốt nghiệp cậu cứ dứt khoát làm quét dọn vệ sinh đi."

Đã từng bởi vì những lời nói vô tâm của bạn học, mà Hàn Tú khó chịu thật lâu. Sau khi tốt nghiệp, cô định đi làm quét dọn vệ sinh thật, khi đó tất cả mọi người đều cho là cô bị điên rồi, bao gồm cả người của công ty quét dọn vệ sinh cũng cảm thấy là cô bị điên rồi. Một cô gái tuổi còn trẻ, tốt nghiệp đại học, dáng dấp cũng không phải là khó coi hay thiếu tay cụt chân, tự nhiên lại đi giành chén cơm cùng với một nhóm bác gái không có công ăn việc làm, đơn giản thì chính là tạo nghiệp.

Đối mặt với sự khó hiểu và giễu cợt của mọi người, cô vẫn cứ quyết định lựa chọn như vậy.

Có người thích Yoga, có người thích Thái Cực, đều là loại tu thân dưỡng tính và vận động tốt. Nhưng bất quá lại không người nào có thể hiểu, thật ra thì quét dọn vệ sinh cũng là một loại tu thân dưỡng tính, quét dọn vệ sinh chẳng những có thể giảm cân, còn có thể làm cho người ta bình tâm tĩnh khí, việc này so với tốn tiền đi phòng tập thể dục chịu tội còn tốt hơn rất nhiều, chỉ là không có người nào hiểu được đạo lý trong đó thôi.

Dần dần, cô phát hiện thị trường này rất lớn, có thể nói là cung không đủ cầu, cũng không lâu sau, cô và ba mẹ dùng một khoản tiền, mở ra một công ty nhỏ nhỏ của gia đình, từ từ phát triển thành một công ty mặc dù không tính là lớn lắm như hiện tại, nhưng cũng được coi là công ty quét dọn vệ sinh chuyên nghiệp, còn bản thân thì trở thành CEO.

Hôm nay cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cũng không tệ, lúc này đã không còn có ai nói đầu óc của cô có vấn đề nữa. Nhưng mà, một lần nữa nhìn

thấy Đường Trạch Tề, rồi đến chuyện anh ta vào ở nhà của cô, thì cô bắt đầu cảm thấy người đầu óc có bệnh chân chính là mình.

Thật vất vả mới có được bốn năm yên bình, hiện tại lại bị đánh trở về nguyên trạng.

Thời gian bốn năm, đủ để cô xoa dịu vết thương, mặc dù không còn hận Đường Trạch Tề nữa, nhưng là cục diện hai người ở chung một phòng này, thật làm cho cô khó chịu.

Chỗ an toàn? Đây là cái lý do xúi quẩy gì? Nhà cô không phải là cục an toàn quốc gia, cô cũng không phải là hộ vệ Trung Nam Hải.

Bạn tốt Sam Sam lại cứ đứng ở một bên nhìn cô đấu với anh ta, chỉ cần vừa mở miệng, thì hơn phân nửa là đứng về phía của Đường Trạch Tề, nói cái gì mà đầu cậu ấy bị thương mất trí nhớ, rất đáng thương, làm sao cậu lại không có một chút lòng đồng tình vậy, cậu hãy suy nghĩ đến Đồ lão sư đi.

Lòng đồng tình, ai, thật là một từ ngữ đáng sợ.

Sam Sam ở nhà cô ăn uống miễn phí đã đời, vừa nhận được điện thoại, liền phui mông rồi đi, bỏ lại Đường Trạch Tề đang ngồi ở trước cửa sổ nhà cô và sự việc khó giải quyết này.

Hiện tại anh ta bị mất trí nhớ, nên bất luận là cô muốn hỏi cái gì, cũng không hỏi ra được nguyên do, hơn nữa cũng không tìm ra được đề tài gì khác, lại không thể chỉ ngây ngốc đối mặt với anh ta. Vì vậy, cô cầm lên dụng cụ làm vệ sinh bắt đầu quét dọn, dọn dẹp tỉ mỉ từng góc ngách trong nhà, quét dọn thật kĩ lưỡng một lần.

Ngay cả khi có muôn vàn không muốn, ngay cả có cực kì oán hận, nhưng cô vẫn là phải nhẫn nhịn, để cho anh ta ở lại nhà mình như vậy.

Xét thấy anh ta là mối tình đầu đã từng làm cho cô thương tích đầy mình, nên lần này cô vạch ra giới hạn rất rõ ràng, chỉ còn kém không có lập hiệp nghị. Nơi nào ở trong nhà thì anh ta có thể đi, nơi nào thì cấm anh ta bước vào, cô để cho công ty phụ trách tuyên truyền MM viết ra một tấm giấy lớn, dán ở trong phòng khách, mọi lúc nhắc nhở Đường Trạch Tề nên tuân theo quy định.

Giường của anh ta vẫn là ghế sofa ở phòng khách như cũ, phạm vi hoạt động của anh ta, cũng chỉ giới hạn ở phòng khách, nhà vệ sinh và ban công, kể từ lúc anh ta ở phòng bếp đưa ra phán đoán sai lầm, thì phòng bếp cũng đã bị liệt vào khu cấm.

Anh đối với những chuyện này tuyệt không dị nghị và cũng sẽ không có dị nghị gì cả, bởi vì căn bản anh không quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt này, chuyện mà anh đề ý chính là có một chỗ ở an toàn để cho anh ở hay không thôi.

Mỗi ngày anh vẫn giống như cũ ngồi ở trước cửa sổ, nhìn ngắm phong cảnh ở bên ngoài.

Đối với việc đến tột cùng là anh đang nhìn cái gì, Hàn Tú không biết và cũng lười muốn biết.

Cô quan tâm nhất chính là việc có liên lạc được với Đồ lão sư không mà thôi. Mỗi ngày chỉ cần là rảnh rỗi, cô sẽ nhìn hòm thư một chút. Ước chừng sau một tuần lễ kể từ khi cô gửi tin nhắn đi, thì cô rốt cục cũng nhận được tin nhắn trả lời.

Trong tin nhắn, Đồ lão sư cũng giống như thường ngày hàn huyên một chút chuyện lý thú ở phòng thí nghiệm, nói là gần đây có một thí nghiệm quan trọng, tháng này cũng sẽ bề bộn nhiều việc, muốn trở về nước nhưng một chút thời gian cũng không có. Cho đến cuối cùng, mới nhắc tới Đường Trạch Tề, nói là thời gian trước bay đi Tây Ban Nha gặp bạn gái gì đó, hành tung cụ thể thì bà cũng không có hỏi tới, tóm lại Đường Trạch Tề sẽ không để cho bà được tỉnh tâm, bà cũng lười hỏi tới chuyện của hắn. Ở trong tin nhắn Đồ lão sư cứ mãi nhắc tới chuyện, bởi vì Hàn Tú không thể trở thành con dâu của bà mà cảm thấy tiếc nuối.

Từ nội dung tin nhắn có thể suy ra, tựa hồ là Đồ lão sư cũng không biết chuyện Đường Trạch Tề trở về nước, lại càng không biết anh ta xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc bị thương mất trí nhớ.

Hàn Tú định báo với Đồ lão sư chuyện Đường Trạch Tề trở về nước, bị thương cho nên buộc phải vào ở nhà của cô, nhưng suy nghĩ kĩ lại thì Đồ lão sư nói tháng này có thí nghiệm quan trọng, nếu như đề bà biết chuyện Đường Trạch Tề bị thương mất trí nhớ, thì dù cho không thể lập tức bay về nước nhất định bà cũng sẽ không thể tập trung tinh thần.

Ai, thật là một chuyện làm cho người ta nhức đầu.

Hàn Tú nhìn tin nhắn đã soạn xong trong máy vi tính, con chuột trong tay cứ chậm chạp không nhấn gửi đi.

Mỗi sáng sớm lúc cô thức dậy, cô đều nhìn thấy anh ta ở trên ban công rèn luyện thân thể. Vô luận là anh ta có nghe được tiếng bước chân của cô, hay là thấy cô xuất hiện, thì trên mặt cũng tuyệt đối không xuất hiện bất kỳ sự biến hóa nào, phẳng phất như cô chính là không khí, không nhìn thấy cũng không nghe thấy.

Cô không chủ động nói chuyện, anh ta cũng sẽ không chủ động cùng cô nói một câu, thậm chí ngay cả câu chào buổi sáng tối thiểu cũng sẽ không có. Trước khi mất trí nhớ thì giống như là con ruồi, sau khi mất trí nhớ thì lại trở thành người đàn ông không hiểu lễ nghĩa, cô chưa từng thấy người đàn ông nào không hiểu lễ nghĩa như anh ta.

Hàn Tú cảm thấy cứ thờ ơ như thế này cũng tốt, chỉ cần có thể yên ổn đừng đến chọc cô là tốt rồi.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Mấy ngày nay, vì để coi chừng anh ta không để cho anh ta làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến phán đoán, phá hoại mọi việc nữa, nên mỗi ngày sáng sớm cô đều đi đến công ty, an bài xong mọi việc, liền lập tức trở về nhà. Điện thoại nghiệp vụ ở công ty cũng chuyển tới trong nhà, chỉ cần chuông điện thoại vừa reo lên, cô sẽ phản xạ có điều kiện nhìn thử anh ta đang ở đâu, coi thử có phải anh ta đang muốn phi đao về phía cô hay không.

Nhất tối cũng rất lạ kỳ, Đường Trạch Tề so với trong tưởng tượng của cô lại trở nên rất an phận, cô thấy chuyện anh ta thích làm nhất chính là yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng yên không một tiếng động, ngay cả ăn cơm, cũng chưa từng thấy anh ta mở miệng nói một câu, nghiêm nhiên vẫn mang một bộ dạng tiểu thanh niên.

Nhưng là mỗi khi màn hình TV chợt lóe, thì vô luận là anh ta đang ở đâu, cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện ở phòng khách. Tốc độ như vậy, làm cho Hàn Tú chỉ có thể định nghĩa đó là đang sử dụng Căn Khôn Đại Na Di.

Nếu như cô cứ một mực ngồi ở ghế sofa, vậy thì anh ta nhất định sẽ chọn ngồi ở một chỗ khác của ghế sofa, cố ý duy trì khoảng cách hai tới ba thước, tựa như cô sẽ làm cái gì với anh ta vậy đó. Cô không có sợ anh ta thủ tính đại phát đến quấy rầy cô thì thôi đi, đằng này ngược lại anh ta còn đề phòng cô.

Những việc này cũng không phải là trọng điểm. Điều khiến cho cô muốn phát điên chính là, ở trong TV cũng chỉ có tiết mục giải trí và phim thần tượng mới có thể hấp dẫn cô, nhưng mà chỉ cần tivi chuyển tới hai tiết mục này, thì anh ta nhất định sẽ không chút báo trước, lập tức bay tới bên cạnh cô, đoạt lấy điều khiển tivi từ trong tay của cô không một lý do.

Tiết mục anh ta xem vĩnh viễn chỉ có ba đài, một là đài tiếng nước ngoài, hai là đài tin tức, ba là quảng cáo.

Quảng cáo? Đúng, không sai, chính là quảng cáo, bất kể là cái quảng cáo gì, anh ta đều không buông tha.

Nếu như chỉ đơn giản là xem quảng cáo không thôi thì cô cảm thấy vẫn có thể nhẫn nhịn, nhưng anh ta lại khiến cho cô không có biện pháp nào mà nhẫn nhịn, bất luận là trên TV chiếu bất kỳ cái sản phẩm quảng cáo gì, thì anh ta cũng bắt cô phải giải thích đó là vật gì. Nếu như chỉ đơn giản là giải thích trà giảm cân XX gì đó hay là máy tập thể hình XX...thì không nói làm gì, cô cũng chấp nhận, đều không thành vấn đề. Thời điểm hứng thú, cô sẽ giải đáp mọi thắc mắc cho anh ta, còn lúc lười biếng thì sẽ ném cho anh ta một cuốn từ điển để anh ta từ từ mà tra cứu. Nhưng là băng vệ sinh của phái nữ, với bao cao su dùng trong lúc XXOO, thì muốn cô phải giải thích thế nào đây?

Thượng Đế muốn cho người diệt vong, thì trước hết sẽ làm cho người điên cuồng. Xác thực không còn câu nào có thể biểu đạt đầy đủ tâm tình của cô hơn câu này nữa. Khi cô kiềm nén đến một cảnh giới nhất định, thì không nhìn được nữa bộc phát ức chế dùng sự từ Hà Đông để rống anh ta: "Muốn biết sao không tự mình tra từ điển?"

Sau đó, anh ta sẽ dùng một bộ mặt vô tội thổi khí trừng cô: "Trên từ điển không tra được."

"Không tra được thì anh đi chết đi là được rồi."

"....."

"Chết" chữ là cấm kỵ của anh ta.

Mỗi khi từ "Chết" ở trong miệng của cô thoát ra, trước mắt của cô nhất định sẽ chợt lóe hàn quang, sau đó dao giải phẫu lại xuất hiện. Làm cho cô thét lên rồi ngoan ngoãn giải thích cho anh ta biết, những thứ đó là dùng để làm cái gì.

Cho nên, người này chính là kẻ bì ỏi, khiêng người lên kiệu thì người không lên, không lên thì tự mình leo lên kiệu. Còn may là anh ta không đòi hỏi ép cô làm mẫu xem thử cách dùng như thế nào, nếu không thì đối lại người cầm dao nhất định sẽ là cô.

Sau khi biết công dụng của những thứ đồ đó, thì người bình thường ít nhiều cũng sẽ có chút ngượng ngùng hoặc là mất tự nhiên, nhưng là phản ứng của anh ta vẫn là cái loại biểu tình không lạnh không nhạt đó, còn có thể hết sức khinh bỉ đáp lại cô một câu: "Nhu cầu phức tạp như vậy sao?"

Cả người cô co giật! Cô nào biết có phức tạp hay là không phức tạp? Cô cũng chưa từng trải qua. Ôi trời, làm sao cô lại dùng từ này để nói với anh ta. □, hai chữ này thật đúng là thích hợp với anh ta.

Phần lớn thời gian, anh ta cứ giống y như là một đứa trẻ với ham muốn học hỏi vô cùng to lớn, bất quá chính là một đứa trẻ vô cùng lạnh lùng và không có lễ phép, còn Hàn Tú thì giống như là cô giáo cứ bị bám theo bắt phải giải đáp một ngàn câu hỏi vì sao.

Hàn Tú cho là mình sẽ bị điên thật, những ngày tiếp theo, cô đã không còn đáng vẻ sinh khí dồi dào giống như trước nữa, hoặc là nói, tiếng rống của cô so với trước kia càng vang dội hơn, sức ăn so trước kia càng nhiều hơn, kiến thức so với trước kia cũng phong phú hơn, tất cả những điều này dĩ nhiên đều phải quy công cho người nào đó.

Càng nghĩ càng có loại cảm giác gấp trở ngại.

Hàn Tú đưa tay cào cào tóc của mình, ủ rũ cúi đầu.

Quên đi, anh ta cũng chỉ ở đây mấy ngày nữa thôi, chịu đựng mấy ngày nữa thôi, nhiều hơn nữa là nhẫn nhịn một tháng, cũng không có gì to tát. Cùng lắm thì cái cô giới nhất không phải chính là im hơi lặng tiếng sao? Huống hồ tên kia trừ suy nghĩ có chút khác với người thường ra, thì hành động cử chỉ cũng coi như là đứng đắn, so với bốn năm trước thì không chỉ là tốt hơn nhiều.

Dù sao, thì cả hai đều coi nhau như không khí.

Đấu tranh thật lâu, Hàn Tú mới nhẹ nâng ngón tay, viết xong tin nhắn rất đơn giản, những chuyện liên quan tới Đường Trạch Tề đều bị thủ tiêu toàn bộ, cô buông tha việc nói cho Đỗ lão sư biết việc Đường Trạch Tề xảy ra chuyện vào lúc này. Một tháng sau, có lẽ là Đường Trạch Tề đã khôi phục lại trí nhớ, thí nghiệm của Đỗ lão sư cũng đã làm xong rồi. Đến lúc đó cầu quay về cầu, đường trở lại đường, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mất mặt

Editor: Mộc Du

Hàn Tú nhìn đồng hồ trên máy vi tính, thời gian trôi qua đúng thật là nhanh, một lát nữa là đến giờ cơm tối rồi. Cô tắt máy vi tính, ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu Thất ngồi ngay ngắn ở trước cửa sổ dựa vào trên ghế xem sách.

Mơ hồ nhìn thấy bìa của quyển sách kia, cuốn sách này cũng là do Sam Sam nhét vào nhà cô đã nhiều năm qua rồi là cuốn《 kinh tế pháp 》. Sam Sam cứ hay nói là muốn đi đăng ký thi, nhưng đã mấy năm trôi qua, cuốn sách lại cứ nằm trên kệ sách nhà cô, xác thực là ý nghĩ này đã bay lên chín tầng mây.

Cô không nhịn được cứ liếc nhìn anh ta thêm mấy lần.

Tay anh ta đang cầm quyển sách, lật nhẹ trang giấy, vẻ mặt kia chuyên chú đến nhập tâm, phảng phất như trong thế giới của anh ta chỉ còn lại mỗi anh ta và sách mà thôi, còn những thứ khác hết thảy đều như vô hình và không tồn tại.

Lúc này, mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà chiếu lên trên gương mặt của anh ta, tạo thành nửa sáng nửa tối. Ánh hoàng hôn bao phủ quanh thân anh ta, tạo nên mấy phần huyền ảo và ý vị.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Trong đầu của cô lập tức nảy ra hai chữ —— trích tiên (tiên nhân bị đẩy xuống trần gian), ngay sau đó lại bị hai chữ này làm cho kinh hãi đến phát run, cô đi nhanh vào nhà bếp, xem thử coi còn có cái gì có thể nấu cơm không, nhưng trong tủ lạnh lại trống không.

Nhắc tới ăn cơm là cô lại bức mình. Thứ nhất chính là tài nấu nướng của cô không giỏi, hai là cô không thích sau một ngày làm việc mệt mỏi, lại còn phải bận rộn thật lâu mới có thể ăn được cơm, cho nên hầu như cô toàn gọi thức ăn ở bên ngoài giao tới. Kỳ quái chính là, người nào kia thà lựa chọn nửa đêm ăn vụn đồ ăn vặt của cô, cũng không muốn ăn thức ăn ở bên ngoài bán. Mới đầu, cô cho là anh ta sống ở nước ngoài lâu rồi, nên ăn không quen đồ ăn trong nước, nhưng là khi cô nấu ăn, bất kể là hình thức có bao nhiêu khó coi, anh ta cũng sẽ ăn rất nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy đồ ăn vặt bị mở ra, mỗi thứ chỉ ăn có một chút xíu thì bỗng nhiên phản ứng đầu tiên trong lòng cô lại không phải là tức giận, mà chính là cái loại cảm giác khó chịu, cô cảm thấy trên đầu quả tím như là có thứ gì đó đang gặm cắn.....

Tuy là cô có thể to tiếng mắng anh ta, hay là có nhiều lúc đọc mồm đọc miệng mắng rất nhiều câu ác độc, nhưng mà khi nhìn thấy một ngày ba bữa của anh ta giống với loại cuộc sống của "Trích tiên", thì cô lại bắt đầu mâu thuẫn, hoặc chính xác mà nói thì chính là nội tâm không đành lòng.

Sam Sam luôn bám theo cô và nói tình nói lý: "Minh thật không thể nghĩ ra được, tại sao cậu lại có thể cứng lòng như vậy, lòng của cậu làm sao có thể lạnh lùng vô tâm như vậy. Cứ coi như là ở ven đường nhặt được con chó, con mèo hoặc là người ăn xin, thì cậu cũng sẽ không trơ mắt nhìn họ đói chết có đúng không?"

Thật ra thì, cũng không thể nào trách cô tâm địa sắt đá, mỗi ngày khi cô gọi đồ ăn ở bên ngoài, thì đều có kêu anh ta cùng ăn mà nhưng là do anh ta cứ luôn kén cá chọn canh chê này chê kia, sau đó thì sẽ luôn thuyết giảng một số y học thông thường mà cô nghe không hiểu, nghe vào thì thấy rất đúng, nhưng mà nếu như mỗi ngày chúng ta đều phải tuân theo cái tiêu chuẩn cuộc sống đó, thì không điên mới là lạ. Một lần, hai lần, ba lần đến lần thứ tư, coi như tính khí có khá hơn đi chăng nữa, thì cũng không thể nào chịu nổi loại tính tình xấu xa hay xoi mói thức ăn này của anh ta.

Cô vốn là không muốn để ý, nhưng là một tuần lễ trôi qua, cô mới giật mình nhận ra, anh ta vẫn cứ thích xoi mói, nên khiến cho bản thân cả một tuần lễ đều không được ăn cơm. Cô không biết là một người bị thương nặng, mà liên tục một tuần lễ, chỉ dựa vào nước cùng với chút đồ ăn vặt ít ỏi vậy thôi, thì đã vượt qua mấy ngày đó như thế nào.

Đều là nói lòng người làm bằng thịt, trong nội tâm của mỗi người đều có một mặt mềm mại. Mặc dù không phải là cam tâm tình nguyện chứa chấp anh ta, nhưng khi nhìn thấy anh ta ngày một gầy đi, thì lương tâm của cô cũng có chút bất an, có lẽ lòng của cô thật sự không có cách nào mà cứng rắn nữa.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô đi ra phòng bếp, hướng về phía Tiểu Thất hô: "Ai, Đường Trạch Tề, trong nhà không còn đồ ăn, anh đi siêu thị mua đồ ăn với tôi." Người này cả ngày chỉ ở vùi trong nhà của cô không có làm việc gì cả, trừ việc không lãng phí lương thực thì điện, nước và không khí đều bị lãng phí, chỉ bắt anh ta bỏ ra một chút sức lực, làm công nhân khuôn vác cũng coi như là tiện nghi cho anh ta rồi.

Tiểu Thất đã không còn giống như lúc đầu khi nghe kêu tên thì không một chút phản ứng nữa, dần dần, anh đã có thể chấp nhận cái tên xa lạ này, nhưng là anh vẫn không thích nó, anh chỉ quen với cái tên Tiểu Thất mà giáo sư thường hay gọi anh mà thôi.

Anh hơi động khoe miệng, ngược mắt nhìn về phía Hàn Tú ở cách đó không xa chừng vài thước, nghi hoặc hỏi: "Super market?" Anh đã nghe qua ở trên tivi.

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

Lại là tiếng Anh? Khi dễ tiếng Anh của cô không tốt sao?

"Tôi xin anh có thể đừng nói nhiều cái thứ tiếng này hay không, ít nói những thứ tiếng Anh này chút đi. Tôi nghe không hiểu." Hàn Tú cảm giác trên đầu của mình đã xuất hiện ba đường hắc tuyến, hiện tại cô không có biện pháp chịu được việc động một chút là Tiểu Thất dùng tiếng Anh.

"Đồ ăn không có, vậy thì gọi bên ngoài bán đi?" Giọng anh khàn khàn trầm thấp, trên mặt Tiểu Thất tràn ngập vẻ nghi ngờ kiểu "Cần gì nói với tôi".

Hàn Tú thấy vẻ mặt lạnh nhạt kia của anh ta nhất thời cứng họng, cách một lúc thật lâu mới bộc phát: "Đầu óc của tôi nhất định là mắc bệnh giống anh rồi, nên mới có thể có suy nghĩ nấu cơm cho anh ăn. Đợi tới khi tôi làm xong món ăn, mua đồ ăn vặt về, anh cũng đừng hòng ăn, cho dù anh có thành tiên đi nữa, tôi cũng không quản sống chết của anh."

Cô cầm hận xoay người đi đổi giày, quyết định tự mình đi siêu thị.

Tiểu Thất để sách xuống, yên lặng nhìn bóng dáng mảnh mai của Hàn Tú, chẳng qua là mấy giây sau, anh đột nhiên đứng dậy, bước nhanh tới sau lưng của Hàn Tú, vẫn là giọng nói lạnh như băng kia: "Cô muốn nấu cơm cho tôi ăn?"

Hàn Tú đang nguyên rửa ở trong lòng nên không để ý, mới vừa thay giày xong, xoay người một cái, liền bị bóng dáng cao lớn ở trước mắt dọa hết hồn.

Ánh mắt của cô trừng thật to, liều mạng vỗ ngực: "Anh đi bộ không thể phát ra chút tiếng động sao? Lúc nói chuyện không thể bình thường được sao? Đừng có mà làm bất ngờ? Thiếu chút nữa là anh hù chết người rồi biết không."

Khoe miệng của Tiểu Thất hơi co rút, cách mấy giây, mới chậm rãi lặp lại lời vừa nói: "Cô muốn nấu cơm cho tôi ăn?"

"Ừ." Hàn Tú cắn môi, không tình nguyện lên tiếng. Vừa nghe thấy có ăn, thì mới muốn đi với cô, anh ta là heo sao?

"Người ở đó..... Có phải là rất nhiều hay không?" Thanh âm của Tiểu Thất rất nhỏ.

Hai hàng lông mày của Hàn Tú nhíu lại, nhìn kỹ khuôn mặt của Tiểu Thất sau bao năm xa cách, tóc trên trán hơi dài phủ xuống vừa lúc che đi phân nửa mặt trái của anh ta, không thấy rõ vẻ mặt, chẳng qua là nhìn thấy môi của anh ta mím chặt thành một đường thẳng.

Hồi tưởng lại lúc đầu anh ta dùng dao uy hiếp cô dẫn anh ta đi đến một nơi an toàn, thì ra là anh ta sợ chỗ đông người? Hàn Tú nhíu mày: "Dĩ nhiên là nhiều người rồi, người không nhiều thì siêu thị còn mở cửa để làm gì, trực tiếp đóng cửa là được rồi."

Tiểu Thất trầm mặc mấy giây, thản nhiên bật ra hai chữ: "Đi thôi."

Hàn Tú dùng một chút hơi: "Anh sợ đi đến những chỗ đông người sao?"

Tiểu Thất trầm mặc coi như là trả lời.

Hàn Tú nghiêm trang nói: "Anh càng sợ những nơi đông người, thì càng phải đi. Bất kể là anh đã làm ra chuyện gì, thì có muốn tránh, cũng không thể tránh được cả đời, đến một ngày nào đó anh cũng phải đối mặt thôi. Tôi vẫn là rất tò mò, rốt cuộc là anh đã làm ra chuyện xấu gì? Lại có thể biến thành bộ dạng như hiện tại." Nói xong, cô lướt qua anh ta bước ra khỏi cửa.

Tiểu Thất cẩn thận nghiền ngẫm lời nói của cô, vẫn trầm mặc như cũ.

Anh đi theo phía sau cô, rốt cục đã bước ra khỏi cái ổ nhỏ bảo vệ cho anh bình yên vượt qua một tuần nay.

Hai người một trước một sau đi xuống dưới lầu.

Hai tay Hàn Tú rút trong túi quần ngắn, lật dép, cả người cứ đung đưa, rất tùy ý đi ở phía trước.

Còn Tiểu Thất thì từ khi bước ra khỏi hành lang thì vẫn cứ cúi thấp đầu, trong lúc nhất thời anh không cách nào có thể thích ứng được với hoàn cảnh bên ngoài.

Ánh nắng xé chiều chiếu vào trên da, vẫn làm cho anh có loại cảm giác nóng rất đau nhói, toàn thân bị bao quanh bởi nhiệt độ nóng bức trong không khí, rất nhanh sau đó trên người của anh bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi dày đặc. Cảm giác này mặc dù không thoải mái, nhưng nếu như so sánh với nhiệt độ

Ổn định ở trong phòng thí nghiệm, khi bị dụng cụ thí nghiệm cắm đầy toàn thân mà nói, thì anh yêu cảm giác chân thật như thế này hơn, cảm giác sức sống thật dồi dào.

Bốn phía người người lui tới, cùng với tạp âm xung quanh, khiến cho anh rất khó thích ứng, chỉ cảm thấy trái tim bên trong lồng ngực đang đập hết sức kịch liệt.

Anh siết chặt hai tay thành nắm đấm, bước nhanh về phía trước, theo sát phía sau Hàn Tú.

"Ồ, Hàn Tú đó hả, khó có dịp sớm như vậy mà gặp được cháu." Xa xa, phát ra thanh âm cao vút to rõ của một bác gái qua đường Giáp.

Hàn Tú gật đầu một cái: "Dạ vâng, gần đây cháu hơi mệt mỏi, hiếm khi có dịp rảnh rỗi thế này, mọi việc đều để lại cho người của công ty làm."

Bước từ từ đến gần, lại thêm một bác gái qua đường Ất khác nữa cất ngang tiếng nói: "Ồ, Hàn Tú, đây là người bạn trai đang sống cùng với cháu sao?"

Thanh âm càng lúc càng vang, một chút cũng không giữ ý, toàn bộ ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung về phía Hàn Tú.

Bạn trai? Cái gì bạn trai?

Đột nhiên, Hàn Tú phản ứng kịp, chợt dừng lại cước bộ.

Hai bác gái kia không phải là đang nói tới Đường Trạch Tề đó chứ.....

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

Tiểu Thất vẫn luôn cuối đầu, theo sát Hàn Tú, đột nhiên Hàn Tú dừng lại đột ngột, anh cũng không kịp phản ứng, lập tức đụng phải cô.

Hàn Tú đang đắm chìm ở trong ba chữ "Bạn trai" (trong tiếng trung bạn trai có tới ba chữ) vẫn chưa phục hồi tinh thần, thân thể theo quán tính nhào về phía trước.

Tiểu Thất lạnh tay lẹ mắt, chỉ một giây, liền thật nhanh đưa tay bắt được cánh tay của Hàn Tú, dùng sức kéo ngược lại, ôm cô vào trong ngực của mình.

Vùi ở trong ngực của Tiểu Thất, Hàn Tú chỉ còn biết ngây ngốc nhìn chăm chăm mảnh vải xanh biếc ở trước mắt, đầu óc chấn động dữ dội, mới vừa rồi cô còn lo lắng té xuống sẽ thành bộ dạng của chú chó, hiện tại đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, thân thể căng cứng, không biết phải phản ứng thế nào.

"Ai? Gần đây khắp nơi trong thành phố đều đang đào cống thoát nước, thật là không an toàn nha."

"Đúng vậy nha, chúng ta đều là người già cả rồi, đi bộ phải nhìn đường cho thật cẩn thận, không thì có té cũng sẽ không có ai đỡ."

Hai bác gái qua đường Giáp Ất che miệng cười trộm, một trước một sau đi đến bên cạnh Hàn Tú, mập mờ ngời một câu ta một câu.

Hàn Tú hoảng hốt vội vàng đẩy Tiểu Thất ra.

Hai vị đại mụ qua đường Giáp Ất thấy vậy, lập tức trêu chọc: "Ai yêu, Hàn Tú, cháu cũng đừng có ngượng ngùng, ban ngày ban mặt thế này, đừng nói là nam nữ ôm nhau, ngay cả nam ôm nam hoặc là nữ ôm nữ chúng ta đều đã gặp qua rồi, chẳng có gì lạ cả. Cháu không cần xấu hổ nha."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

"Hàn Tú, lần này cuối cùng cháu cũng tìm được đúng người rồi. Tiểu tử này đáng đáp không tệ, có mũi có mắt, đối với cháu còn rất quan tâm thân thiết. Không quá rầy rầy hai người các cháu nữa, chúng ta đi trước."

Mặc dù đã đẩy Tiểu Thất ra, nhưng là Hàn Tú vẫn bị hai bác gái kia nói như vậy, chỉ hận không thể chôn mặt xuống đất.

Cái gì mà ban ngày ban mặt nam nữ ôm nhau? Rõ ràng là cô bị anh ta đụng phải, chuyện anh ta đỡ cô là chuyện nên làm, nhưng bắt quạ là người đàn ông chết tiệt này lại đỡ không đúng góc độ, nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô. (ý là dễ xòm)

Đều là do anh ta, chỉ trưng ra khuôn mặt hại nước hại dân vậy thôi, lại làm cho người khác khen ngợi như vậy sao?

"Anh đi ra đường không mang theo mắt sao? Đường rộng như vậy, anh không thể đi hướng bên cạnh hả, đừng có đi ở phía sau của tôi? Bị anh đụng trúng đau chết đi được." Cô tức giận ngược mắt liếc anh ta một cái, cắn răng khề nguyên rủa, quay đầu lại nhỏ giọng nói thầm: "Mất mặt quá....."

Hai hàng chân mày của Tiểu Thất nhăn lại, ánh sáng sắc bén trong mắt liếc nhìn xung quanh, dường như có không ít người đang đứng nhìn anh và Hàn Tú, một mặt cười đùa, một mặt bàn luận xôn xao, nhưng xem ra về mặt của bọn họ đều không có ác ý, chỉ đơn thuần cảm thấy rất buồn cười.

Anh chuyển tầm mắt trở lại trên mặt của Hàn Tú, nhìn hồi lâu, khóe miệng nhếch lên mặt không thay đổi nói: "Mặt của cô không phải là vẫn còn ở trên đầu của cô sao?"

".....">"<||| Hàn Tú lấy tay vỗ đầu, có loại cảm giác muốn dùng đầu hũ đập chết mình, mỗi lần nói chuyện với anh ta đều giống như là ông nói gà bà nói vịt, đơn giản vì anh ta chính là người ngoài hành tinh.

"Trái đất rất nguy hiểm, anh tắm rửa sạch rồi quay trở về sao hỏa của anh đi." Cô cảm hận nói xong, xoay người đi về phía siêu thị.

Mi tâm Tiểu Thất nhú lại, ánh mắt dao động, Trương giáo sư đã từng nói với anh, trước mắt khoa học kỹ thuật của loài người vẫn chưa thể thực hiện được việc đặt chân đến sao hỏa, lúc nào thì loài người lại có thể dựa vào việc tắm rửa sạch sẽ thì liền có thể đi đến đó được rồi, anh không hiểu.

Bất quá thì anh lại càng không hiểu cô gái ở trước mặt hơn tại sao tâm tình lúc nào cũng bất định như vậy.

Hai tay anh dút vào trong túi quần, liếc mắt nhìn khoảng cách của Hàn Tú đang đi ở phía trước, anh bước qua bên phải ước chừng lệch với cô cỡ 20cm, mới tiếp tục bước đi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ăn trộm

Editor: Mộc Du

Tiểu Thất cứ đi sát theo phía sau Hàn Tú, dần dần, anh đã dám ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, mà không phải là cúi thấp đầu trốn tránh nữa.

Hôm nay, ở đây anh đã nhìn thấy được loài người, so với lần đầu tiên lúc anh trốn ra, thì lúc này họ nhìn thấy anh phản ứng lại hoàn toàn khác xa. Mặc dù có rất nhiều nữ sinh cứ dõi mắt theo nhìn anh, rồi bàn luận xôn xao, nhưng mà trên mặt những nữ sinh đó đều mang đậm cười, chứ không giống như một tuần trước, khi nhìn thấy anh đều lộ vẻ mặt sợ hãi.

Những người anh gặp trước mắt này, đều không có tạo cảm giác nguy hiểm cho anh, trái tim nặng trĩu như bị đá đè ép thoáng nhẹ đi, còn trên vai cứ như đang vác một vật nặng tạm thời đã có thể buông lỏng.

Khi đến siêu thị, nếu như nói rất nhiều người thì không chính xác, phải nói chính xác là đông nghẹt người.

Hàn Tú lấy xe đẩy chuyển cho Tiểu Thất. Tiểu Thất cảm thấy hết sức tò mò đối với đồ vật mới này, còn ở trước mắt anh thì bày ra đa dạng các loại mặt hàng đầy đủ màu sắc, làm cho anh không kịp thích ứng, có một số thứ anh đã nhìn thấy được ở trên tivi, trên sách hoặc là ở trên báo, nhưng phần lớn thì đều là những thứ anh chưa được nhìn thấy, mỗi một món đồ anh đều cảm ở trong tay nghiên cứu cẩn thận một phen, sau đó lại cẩn thận đặt về chỗ cũ.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đi qua khu bán sách, ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn thấy trên bìa của một quyển sách có hình món ăn, “dạy bạn nấu 1000 món ăn gia đình”, anh thuận tay cầm lên, lật từng trang từng trang xem thử, là sách dạy nấu ăn và còn liệt kê đầy đủ các cách phối hợp thành phần dinh dưỡng với nhau trong mỗi bữa ăn, quyển sách dạy nấu ăn này sẽ giúp ích rất lớn trong việc chọn lựa bữa ăn dinh dưỡng tốt cho cơ thể của anh, vì vậy anh đặt sách vào trong xe đẩy.

Anh ngược mắt, nhìn lên đám người nhộn nhịp, trong lúc bất chợt không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Tú.

Anh nhú chặt mi tâm, đẩy xe đẩy đi, tìm bóng dáng của Hàn Tú từ bên trong đám người.

Thình thoảng, anh luôn có thể bắt gặp, ánh mắt của một số nữ sinh hướng về phía anh cười, nụ cười đó cũng không thể làm cho anh an tâm, chỉ làm cho anh phiền não.

Không tìm được Hàn Tú, anh lại càng thêm phiền não.

"Tiểu Thất, anh rốt cuộc là chết ở đâu vậy? Tôi đi tìm anh cả một vòng lớn, kết quả là anh đứng ở nơi này phóng điện với con gái người ta. Thật đúng là tính xấu không đổi mà." Hàn Tú ném mạnh hai lốc giấy vệ sinh vào xe đẩy.

Gần đây giá giấy vệ sinh cứ tăng nhanh, thừa dịp đang hạ giá cô liền vội vàng mua về để dành. Rõ ràng là thấy Tiểu Thất vẫn đi ở phía sau cô, kết quả là cô chạy đến khu bán giấy cầm ra hai lốc giấy, thì lại không nhìn thấy tấm hơi của anh ta đâu cả. Hại cô xách đồ nặng như vậy đi khắp nơi tìm anh ta, kết quả anh ta thật tốt, đứng ở chỗ này phóng điện loạn xạ với con gái người ta, còn cố ý bày ra loại vẻ mặt u buồn trầm lắng đó, chỉ sợ mê chết người không đền mạng.

Đối mặt với lừa gạt của Hàn Tú, Tiểu Thất đã tập thành thói quen, anh đã có thể lấy việc chế tạo tạp âm của cô làm thú vui.

Nhưng mà..... Phóng điện loạn xạ là sao? Anh không hiểu nó có ý gì. Nếu như anh có thể phóng điện, thì đã dùng nó để phòng thân rồi, anh cũng không cần phải tìm một nơi an toàn để ở. Mấy nữ sinh kia cười với anh, còn anh chỉ theo bản năng cau mày lại thôi, như vậy lại bị nói là phóng điện loạn xạ sao? Vậy thì, không phải là ngày ngày anh đều phóng điện với Hàn Tú hả? Bởi do cô cứ hề động một chút là thích tạo tạp âm.

Hàn Tú nhìn thấy trong xe đẩy đặt một quyển sách, cô cầm lên nhìn, lại là “dạy bạn nấu 1000 món ăn gia đình”.

"Hừ! Anh mua sách này làm cái gì? Anh cho rằng cứ nhìn vào sách dạy nấu ăn là có thể nấu ra món ăn sao? Có hiểu cái gì gọi là thực tế hay không? Lãng phí tiền!" Hàn Tú liếc anh ta một cái, trả sách dạy nấu ăn lại giá sách.

Mua sách dạy nấu ăn, đáng ghét mà, đập trúng chỗ đau của cô.

Tiểu Thất không nói một lời, cầm quyển sách từ trên giá sách, bỏ vào trong xe đẩy lần nữa.

Hàn Tú nhìn thấy, lập tức lấy sách trả lại trên giá sách.

Dĩ= n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất đưa tay lần thứ ba đặt sách vào lại trong xe đẩy, Hàn Tú tròn mắt trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ muốn phản đối, nhưng đến lúc chống lại ánh mắt kiên quyết lộ ra uy hiếp của anh ta, thì cô đành phải cắn răng chịu đựng, đẩy xe đẩy, đi nhanh đến quầy thực phẩm ở lầu một.

Hàn Tú liều mạng ném vào trong xe đẩy cái loại thịt và rau dưa, tựa như những thứ này đều không tốn tiền vậy, vào giờ phút này, trong đầu của cô chỉ có một suy nghĩ: ‘Đường Trạch Tề, tôi giết chết anh.’

Tiểu Thất bắt chước Hàn Tú, sau khi nhìn kỹ thành phần dinh dưỡng ở bên ngoài các loại thức ăn, thì sẽ ném hết vào trong xe đẩy.

Hàn Tú chết nhìn chăm chăm vào những thứ đó, nghiêng răng lại không dám phát tác, chỉ có thể mặc anh ta muốn mua gì thì mua.

Sau đó, chiếc xe đẩy chất đầy đồ ăn, rất khó để điều khiển nó, Hàn Tú đẩy xe có chút khó khăn, cứ hết đụng vào chỗ này lại đụng vào chỗ kia, không cẩn thận đụng phải gian hàng ở trước mặt, bánh xe của xe đẩy bật ngược lại, vừa lúc cán lên ngón chân của cô, làm cho cô đau đến mức trào nước mắt ngay tại chỗ.

Tiểu Thất hơi chau mày, nhìn cô ngồi xổm người xuống, xoa đầu ngón chân, vẻ mặt thống khổ. Anh cũng không suy nghĩ nhiều, theo trực giác vươn tay cầm tay vịn, kéo xe lùi ra lại.

Giương mặt Hàn Tú đau khổ ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta ném cho cô một ánh mắt vừa lạnh nhạt vừa xem thường, ý bảo cô tránh ra, sau đó đẩy xe đẩy bước chậm rãi về phía lối ra.

Hàn Tú khề nguyên rủa một tiếng, đứng lên, khắp khênh chuyển hướng quầy thu ngân.

Đột nhiên, ở cửa siêu thị vang lên tiếng báo động "Tích tích tích", gây nên một trận xôn xao.

Cô nhìn về phía trước, thấy Tiểu Thất đẩy xe đẩy đang bị chú bảo vệ ngăn lại, không biết là nói gì đó.

Thật là muốn chết mà! Người này không phải là chỉ bị thương ở đầu, mất trí nhớ thôi sao? Đến ngay cả việc mua đồ xong thì phải trả tiền cũng không biết luôn hả? Không trả tiền mà muốn đem đồ ở trong siêu thị ra ngoài, muốn vào đồn cảnh sát ăn bữa tối miễn phí sao? Ôi! NO!

Cô nhin đau, nháy lò cò về phía cửa, sau đó tỏ vẻ rất vô tội, bộ dạng rất đáng thương hỏi: "Bác bảo vệ, xin cho cháu hỏi đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái này..... Cái đó....." Bác bảo vệ nhìn Hàn Tú, rồi chỉ vào Tiểu Thất đang đứng ở một bên cứ bày ra bộ mặt lạnh như băng hỏi: "Cô gái này, xin hỏi người đàn ông này là chồng hay là bạn trai của cô vậy?"

Hàn Tú vừa nghe hỏi vậy, liền cười hết sức dị thường 囍, lập tức khoát tay vô cùng kiên định nói: "Anh ấy không phải là chồng cháu, cũng không phải là bạn trai của cháu."

Về mặt của bác bảo vệ hơi nghi ngờ: "A, vậy là không có quan hệ gì với cô." Bác bảo vệ cầm điện thoại lên, gọi đến phòng bảo an nói bắt được kẻ trộm.

Hàn Tú lập tức kêu lên: "Anh ta không phải là bạn trai của cháu, nhưng là bạn của cháu." Thật ra thì cô rất muốn nói là ngay cả bạn bè cũng không phải.....

Bác bảo vệ lại lần nữa nhìn thẳng vào Hàn Tú, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó dùng tiếng phổ thông đậm chất người bản xứ nói: "Ai, ta nói này mấy người trẻ tuổi các ngươi, cho dù là hiện tại vật giá có leo thang đi nữa, nhưng chúng ta làm người thì phải có nhân cách, có văn hóa, đúng không? Hai người các ngươi tưởng rằng, mình còn là đứa trẻ con có thể tùy tiện lấy đồ sao? Đứa trẻ tùy tiện lấy đồ đi, thì được gọi là thỏa mãn sự yêu thích muốn giữ lấy của trẻ con, bởi vì chúng còn nhỏ không ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc làm đó. Nhưng còn các ngươi thì lại khác, các ngươi đã mang tư tưởng, có ý thức của người trưởng thành, lại vẫn có thể lấy đồ trong siêu thị mang ra ngoài mà không trả tiền như vậy, thì người ta gọi loại hành vi này là ăn cắp. Hiện tại cứ coi như là bảo vệ siêu thị không nhìn thấy đi, nhưng có nhìn thấy cái cửa đó không, nó gọi là cửa báo động. Chỉ cần người lấy bất cứ thứ gì của siêu thị mang ra, thì nó cũng sẽ báo động “tí tí tí”.

Hàn Tú không nhịn được liên tưởng bác bảo vệ này với hình ảnh của Đường Tăng, cứ cầu nhau không dứt, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Bác trai, bác trai, người hãy cứ bình tĩnh chớ nóng. Bạn của cháu, anh ấy tuyệt đối không phải là muốn trộm đồ, thật ra thì đầu óc của anh ấy bị thương, có chút vấn đề nhỏ." Cô muốn điên mà! Cô thế nào lại bắt tri bắt giác theo sát bác bảo vệ này "Làm chuyện xin xỏ từ trước tới nay chưa từng có vậy".

"Đầu óc có vấn đề?"

Cô mãnh liệt gạt đầu: "Đúng vậy, bác cứ nhìn cái ánh mắt đờ đẫn không ánh sáng kia mà xem, hơn nữa còn có bộ dáng vừa ngây ngô vừa đàn độn, tất nhiên là có chút vấn đề."

Bác bảo vệ cẩn thận quan sát kĩ Tiểu Thất, sau đó về mặt khinh bỉ nhìn về phía Hàn Tú: "Tôi nói cô này người trẻ tuổi, cô có biết hay không? Tôi đã làm ở chỗ này ít nhất là năm năm rồi, cũng đã bắt được không dưới một trăm khách hàng trộm đồ như thế này rồi, cô có biết khách hàng trộm đồ nào cũng nói giống như cô hay không?"

"....." Không phải chứ? Họ đều nói là đầu óc mình có vấn đề, là người mắc bệnh tâm thần sao?

"Ài, vậy là đúng rồi, nhìn cái vẻ mặt này của cô, thì ta đã hiểu. Mỗi lần khách hàng bị bắt gặp trộm đồ, mỗi người bọn họ đều nói là đầu óc của mình có vấn đề, cho nên tôi mới nói người trẻ tuổi cô nha, không thể đòi câu nào đó mới mẻ hơn sao?"

"....." Quả nhiên là đã đoán trúng.....

Hiện tại làm ăn trộm, sao lại không có trình độ như vậy chứ? Tưởng giả bệnh thần kinh đi trộm đồ thì không phạm pháp sao?

"Hai người các người đi với tôi đến phòng bảo an một chuyến, cụ thể hai người có thật sự là người mắc bệnh tâm thần không? Thì hai người nói rõ với quản lý của chúng tôi đi."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"....." Tôi xui mà! Bác bảo vệ, người có cần phải vô tình như vậy hay không? Dù gì cháu cũng đã đứng nghe người trách mắng lâu như vậy mà.....

Bác bảo vệ hết sức nghiêm túc ra dấu tay mời Hàn Tú đi.

Hàn Tú nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của bốn bảo vệ khác nói cho cô biết, nhanh đi theo họ thôi, tránh cho chuyện vỡ lở ra thì mọi người đều khó coi.

Hai mắt cô nhìn về phía Tiểu Thất, tay anh ta vẫn còn đang vịn chặt chiếc xe đẩy không thả. Người này trừ bày ra một bộ mặt thối, thì cũng chưa từng nhìn thấy anh ta bày ra loại vẻ mặt thứ hai.

Cô tức giận trừng mắt liếc anh ta một cái, bất đắc dĩ xoay người đi theo bác bảo vệ đi lên phòng bảo an ở trên lầu.

Tiểu Thất buông hai tay đang vịn chặt xe đẩy ra, lặng lẽ đi theo sau lưng của Hàn Tú.

Đến phòng bảo an, Hàn Tú giải thích ngắn gọn lần vạ lần, nói bọn họ là vô tội, đầu óc của Tiểu Thất thật sự là bị thương, có vấn đề.

Phòng bảo an yêu cầu Hàn Tú xuất trình giấy chứng nhận của bệnh viện, Hàn Tú tức cười. Sau lại trải qua nửa giờ dùng nước miếng hăng hái chiến đấu, người của phòng bảo an mới phát hiện cách nói chuyện của Tiểu Thất "Cùng với người khác là không giống nhau", mới đồng ý để cho Hàn Tú thanh toán, không truy cứu việc Tiểu Thất lấy đồ mà không trả tiền nữa.

Ra khỏi phòng bảo an, Hàn Tú dùng ánh mắt hung hăng liếc nhìn về phía Tiểu Thất: "Không phải anh bình thường rất yêu thích tiếng Anh sao? Lúc anh lấy những thứ đồ này, chẳng lẽ không nhìn thấy chữ tiếng Anh ghi trên bảng giá sao? Không nhìn thấy khắp nơi bên trong khu bán hàng đều treo bảng trên đó viết On Sale sao? Coi như là có giảm giá thật rẻ đi chăng nữa thì vẫn phải trả tiền. Đại ca à, anh có hiểu hay không vậy?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Nơi trước kia tôi ở, lấy những đồ này đều không cần phải trả tiền." Tiểu Thất vẫn mang vẻ mặt lạnh như băng, giọng điệu nói chuyện cũng lạnh như băng.

"Lấy đồ không cần trả tiền? Anh coi tôi là ngu ngốc sao? Tôi không có ra nước ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là tôi không biết gì cả. Nước Mỹ mở viện phúc lợi sao? Cái gì cũng tặng không cho anh? Vậy sao anh không ở nước Mỹ luôn đi, còn muốn trở lại đây chết làm gì?" Vừa nhìn thấy bộ dạng muốn ăn đòn kia của Tiểu Thất, thì cô lập tức muốn lật bàn.

"Cho đến bây giờ, tôi mới tiếp xúc với cái thế giới này, cô nghĩ là vừa mò mẫm ra thì chuyện gì cũng biết hết sao?" Tiểu Thất lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, hai tay đút trong túi quần, đứng thẳng người đi lướt qua cô, hướng cửa siêu thị bước đi.

"....." Một câu nói chặn họng của Hàn Tú, ngay cả nụ cười cũng tối đi.

Lúc này, bác bảo vệ lúc nãy bắt bọn họ đi tới, hướng cô cười ha ha nói: "Ài, Cô Hàn à, tôi thấy đáng đáp cô thật sáng láng, lần sau ra ngoài đi siêu thị thì đừng có dẫn theo người thân tình thần có vấn đề ra ngoài nhé, nếu không siêu thị của chúng tôi lại phải treo thông báo, người tình thần có vấn đề thì không được bước vào, như vậy sẽ khiến cho phần lớn người dân phẫn nộ. Cô làm như vậy vô tình gây ra rất nhiều phiền toái cho chúng tôi, một tháng chúng tôi lấy được mấy đồng lương cũng không dễ dàng gì."

"....." Hàn Tú nghiến răng, siết chặt nắm tay.

Cô sẽ cố nhẫn nhịn, chịu đựng hết một tháng, tháng sau, cô nhất định phải đuổi Tiểu Thất ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thiên tài

Editor: Mộc Du

Ra khỏi siêu thị, về đến nhà thì trời đã tối đen.

Kim đồng hồ treo tường đã chỉ hướng tám giờ rưỡi. Chuyện ở siêu thị lúc này khiến cho cô rất buồn bực, nhiệt tình muốn nấu com của Hàn Tú giống như bị tạt một chậu nước lạnh, dập tắt hoàn toàn.

Hàn Tú nấu một tô mì gói, bung vào trong phòng của mình. Đi ngang qua phòng khách, chống lại trông mắt tĩnh lặng như biển sâu của Tiểu Thất, cô nói: "Trên học tù có mì gói, nếu như đói bụng, thì anh tự nấu cho mình một tô đi, bây giờ tôi rất mệt mỗi không muốn nấu com."

Thật ra thì từ lúc ở siêu thị trở về, toàn bộ đồ đều là do Tiểu Thất xách về nhà, chẳng qua là cô không còn tâm tình muốn nấu ăn nữa.

Đối với cái tính hay thay đổi thất thường của Hàn Tú, Tiểu Thất đã tập mãi thành thói quen. Anh đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh ra, coi lại nguyên liệu lúc này đã mua, trong đầu suy nghĩ món ăn thích hợp trong cuốn sách "đây bạn nấu 1000 món ăn gia đình", sau đó quay lại phòng khách, lật xem một số trang, ước chừng năm phút đồng hồ sau, anh trở lại phòng bếp lần nữa. Lấy cần tây, bông cải xanh và rau dưa, sau khi chọn chọn lựa lựa một hồi, thì đem tất cả rửa sạch, rồi cắt ra giống như hình trên sách.

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú vừa ăn mì, vừa lên mạng, cô ở trong QQ khóc lóc kể lể với Sam Sam.

Sam Sam nói: "Cậu nghĩ thông một chút đi, dù gì Tiểu Thất người ta cũng là do bị thương nên ảnh hưởng đến đầu óc, mua đồ không biết phải trả tiền cũng là chuyện bình thường thôi."

Hàn Tú húp mì, đánh thật nhanh một hàng chữ: "Hiện tại mình hi vọng người không bình thường kia chính là mình. Cậu nói thử xem, một tháng này còn muốn mình phải đau khổ đến thế nào mới được?"

"Bình tĩnh. Hiện tại cậu ấy giống như là một đứa trẻ vừa mới sinh ra, cần phải kiên nhẫn dạy dỗ. Lúc chúng ta mới sinh ra, thì đâu phải cái gì cũng biết hết đâu? Chẳng phải là đều nhờ vào sự dạy dỗ của ba mẹ sao? Chịu khó một chút là được rồi, bản lĩnh lớn nhất của phụ nữ chính là nhẫn." "

"....." Hàn Tú cẩn thận ngấm nghĩ ý trong lời nói của Sam Sam..., cảm giác, nghe thấy quen quen.

Hình như lúc ở siêu thị Tiểu Thất cũng đã nói với cô một câu giống như thế này. Một câu là trần thuật, một câu là hỏi ngược lại, ngữ cảm trong đó tạo nên cảm giác hoàn toàn bất đồng, câu Sam Sam nói, hiển nhiên là nghe lọt tai hơn so với câu mà Tiểu Thất nói nhiều.

Cô húp hết phần mì cuối cùng trong tô xong, vẫn cảm giác bụng chưa no, tối nay rất hao tổn trí óc và thể lực. Cô quyết định ăn thêm một chút đồ ăn vặt nữa ha ha. Mới vừa đứng dậy, trong đầu không tự chủ được liên suy nghĩ không biết tên kia đang làm cái gì? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Hiện tại điều cô sợ nhất chính là trong một tháng này, người này sẽ làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì đó ở trong nhà cô.

Cô vội vàng mở cửa phòng, thì một hồi mùi thơm của thức ăn bay tới.

Xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh, cô nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thất đang bận rộn ở trong phòng bếp, mùi khói dầu bay ra cùng với âm thanh của tiếng xào nấu.

Trời ạ, cái người xui xẻo này, lần trước làm bay mất nửa bình xà bông rửa chén của cô, nên cô đã dán cái chữ to nghiêm cấm anh ta vào phòng bếp rồi mà, anh ta lại còn dám vào đây để nấu đồ ăn, muốn đốt nhà của cô sao?

Cô khùng hoảng bước nhanh về phía trước quát lên: "Đường Trạch Tề, anh không thấy trên tấm kính thủy tinh này treo mấy chữ 'không phạm sự, xin cấm vào' sao? Anh đi ra ngoài cho tôi."

Tiểu Thất đối với lời nói của Hàn Tú ngoảnh mặt làm ngơ, hai mắt cứ chú tâm vào nồi canh cà chua trứng, mấy giây sau anh tắt lửa, bung canh ra ngoài, lúc này mới xoay người nhìn Hàn Tú đã sấm trợn mắt, há hốc mồm.

Hàn Tú khó có thể tin nhìn món ăn đang bày trên bàn nào là: cần tây xào bách hợp, cần tây xanh biếc, cà rốt đỏ, bách hợp trắng; nhìn tới một món khác trên bàn bông cải xanh xào với tôm tươi bóc vỏ, bông cải xanh cắt nhỏ màu sắc xanh biếc, phối hợp với cà rốt cắt thành lát, một xanh biếc một đỏ hòa vào nhau; hai món ăn này bất quá chỉ đơn giản là những món ăn gia đình bình thường thôi, nhưng bất kể là từ màu sắc cho đến hình dạng, đều giống y như ở ngoài tiệm com người ta bán.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô nhìn lại canh cà chua trứng ở một bên, cà chua ra cà chua, trứng ra trứng, chứ không có giống như cô nấu, chính là cà chua và trứng gà nát bét xen lẫn vào nhau rất khó coi.

Cô chỉ vào ba món ăn này, không thể tin được mở miệng: "Đều do anh nấu sao?"

Anh khinh thường hạ chân mày, thản nhiên hỏi: "Muốn cùng nhau ăn sao?"

Đối với loại phương thức nói chuyện này của Tiểu Thất, cô chỉ có thể thấy nhưng không thể trách, nhìn lại ba món ăn sắc hương đầy đủ, lập tức bày ra một bộ dạng rất nghi ngờ, nói: "Anh cảm thấy, một người ngay cả định lượng xả bóng rửa chén cũng không biết, mà tôi lại dám ăn món anh ta nấu sao?"

"Có muốn ăn hay không?" Ý tứ biểu hiện rất rõ ràng, không ăn thì thôi.

"Hừm, anh có biết hay không? Có câu 'Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm' đúng thật là không sai mà. Bây giờ tất cả mọi sinh hoạt ăn, ở, dùng, mặc của anh, đều là tôi bỏ tiền ra mua, làm sao anh có thể dùng giọng điệu cùng thái độ như vậy nói chuyện với tôi? Mới vừa rồi ở trong siêu thị, nếu không phải do tôi hao hết miệng lưỡi giúp anh giải thích với người ta, thì bây giờ anh đã bị bắt rồi, còn có thể được miễn phí hưởng dụng bữa ăn tối ở đó nữa đó. Coi như là đầu anh bị thương, thì cũng phải hiểu được lễ phép khi nói chuyện chứ, đây là tố chất cơ bản nhất nhất của một người, anh hiểu không?"

Tiểu Thất ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn cô một cái, càng đừng nói đến việc nói nhảm với cô bất kì một câu nào, trực tiếp bung món ăn đến phòng ăn đặt trên bàn ăn, sau đó lấy đĩa với chén, ngồi xuống, một mình tự thưởng thức món ăn mình nấu.

Mỗi lần đều là dùng cái thái độ này với cô, muốn để ý thì để ý, không muốn để ý thì hoàn toàn không đếm xỉa, làm cho người ta rất dễ phát điên.

Mùi thơm của món ăn tùy ý bay vào cánh mũi của Hàn Tú, kích thích nước miếng trong miệng cô cứ tuôn ra cuộn cuộn.

Nói thế nào thì món ăn này cũng là do cô tốn tiền mua, nếu cứ để cho người này ăn hết toàn bộ, thì không phải là cô thua thiệt lớn sao? Không thể để cho anh ta chiếm tiện nghi.

Vì vậy, cô cầm đôi đũa cùng chén, bước nhanh tới trước mặt của anh ta, ngồi xuống, sau đó gấp một miếng bông cải xanh, bỏ vào trong miệng.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Chẳng qua là hai giây sau, cô liền ngậm cả người.

Bông cải xanh mùi vị thanh khiết, mà lại ngon miệng. Thật ra thì, cô không có thích ăn bông cải xanh, chẳng qua là muốn thông qua mùi vị loại bông cải xanh cô không thích này để chửi anh ta, ai ngờ so với trong tưởng tượng của cô thì hoàn toàn khác nhau. Cô lại gấp thêm một ít bông cải xanh bỏ vào trong miệng, tiếp theo là gấp cần tây xào bách hợp, mùi vị này thật đúng là rất ngon. So với bên ngoài bán bỏ nhiều dầu, nhiều muối, nhiều tiêu thì món ăn này, ăn ngon hơn nhiều.

Cô không khống chế được tay với miệng, cứ một gấp một nhai.

Bỗng dưng, đôi đũa cô bị chặn lại, cô kinh ngạc nhìn về phía đôi đũa đang kẹp đôi đũa của cô lại hỏi: "Anh làm gì đó?"

Tiểu Thất thản nhiên mở miệng: "Bông cải xanh cô ăn ít thôi, bách hợp thì có thể ăn nhiều."

"Tại sao?"

"Bông cải xanh tốt cho cổ họng, thông họng, còn bách hợp thì an thần, tĩnh tâm, trị bất an, buồn bực." Nói đơn giản lý do.

".....">"<||| Gân xanh trên trán của Hàn Tú cứ giật liên hồi, người này dám châm chọc cô to miệng, có chứng phát cuồng. Nếu như không phải do gặp anh ta, thì cô cũng đâu cần mỗi ngày, đều phải luyện giọng giống như ca sĩ nghiệp dư vậy? Làm sao có thể hể động một tí là phát điên, là buồn bực?

Cô liếc xéo Tiểu Thất một cái, đứng dậy cầm chén lên đi vào phòng bếp bới com, cô còn phải uống canh cà chua trứng.

Ai ngờ bước vào phòng bếp, cô mở nắp nồi com điện ra, bên trong trống không.

Cô quay đầu lại hướng anh ta hỏi: "Ồi trời! Sao anh không nấu com?"

Tiểu Thất quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô, cách mấy giây mới trả lời: "Trong sách không có chỉ cách nấu com."

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Lúc này, đến lượt cô kinh hãi O _ O".

Cô đi ra khỏi phòng bếp, khó có thể tin cả lắm nói: "Anh, anh, anh không biết nấu com, chỉ bởi vì trong sách không có chỉ? Anh đừng có nói với tôi là ba

món ăn mà hôm nay anh nấu, chính là anh dựa theo sách dạy nấu nướng lúc này để mà nấu?" Nếu quả thật là như vậy, thì cô đã có thể tìm khối đậu hũ trực tiếp đập đầu vào chết rồi.

"Ừ." Anh lạnh lùng ừ một tiếng. Đối với biểu cảm khó có thể tin, không thể tưởng tượng nổi kia của cô, anh rất là khó hiểu, nhìn sách hướng dẫn rồi làm hoàn thành, là một chuyện, thuộc phạm vi hết sức bình thường, chỉ cần có sách hướng dẫn, thì trên căn bản cái gì anh cũng có thể tự hoàn thành.

>"<||| Tại sao giữa người với người mà lại có sự khác biệt lớn đến như vậy hả? Làm sao lại có thể có người chỉ dựa vào một quyển sách nấu ăn, thì đã nấu ra được những món ăn ngon như vậy? Đây là tại sao? Cô thật không cam lòng.

Nhìn nồi cơm điện trống không, rốt cục cô đã tìm được một cơ hội để châm chọc anh ta rồi, cô cố ý ho hai tiếng: "Quả nhiên vẫn là đầu óc có vấn đề, biết nấu đồ ăn cũng không thể bù đắp được thiếu sót đầu óc có bệnh, là một người bình thường thì đều biết trước khi muốn nấu ăn, thì phải lấy gạo nấu cơm trước."

Lần này, Tiểu Thất không có giống như bình thường, không thêm đề ý đến cô nữa, mà lại mở miệng hỏi cô: "Cơm nấu thế nào?"

Hàn Tú kinh ngạc nhìn anh ta, vấn đề như vậy nằm ngoài dự liệu của cô.

"Anh có thể nhìn sách mà nấu ra được đồ ăn, vậy tại sao lại không biết lấy gạo nấu cơm hả? Chẳng lẽ anh chưa từng nhìn thấy cách vợ chồng Đỗ lão sư nấu cơm hả?" Cô quả thật là không thể tin được.

"Không thấy." Thức ăn của anh trong nhà ăn của phòng thí nghiệm, đều tuân theo nguyên tắc cân đối thành phần tốt cho cơ thể một cách nghiêm khắc, thời điểm không có thức ăn, vậy thì tức là trên thân thể của anh sẽ cấm đầy các loại dụng cụ, dùng chất lỏng để nuôi sống cơ thể anh.

Mi tâm của anh lại không tự chủ mà hơi nhíu lại, hai tròng mắt tối tăm, lại phủ kín một tầng u ám.

Đang muốn lên tiếng giễu cợt, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại nuốt trở vào toàn bộ, từ trong ánh mắt của anh ta, Hàn Tú lại một lần nữa nhìn thấy, cái loại ưu thương nhân nhật bất tri bất giác được bộc lộ ra kia.

Trong tim của Hàn Tú không hiểu sao lại run rẩy, nói: "Anh tới đây, tôi chỉ cho anh."

Cô cũng không biết tại sao lại nguyện ý muốn dạy anh ta lấy gạo nấu cơm, dù sao cảm giác đó cũng giống như đầu bị kẹt cửa hoặc tựa như là gặp ma.

Tiểu Thất đứng dậy, đi theo Hàn Tú vào phòng bếp.

Hàn Tú lấy gạo từ trong thùng gạo, vừa hướng Tiểu Thất chỉ dẫn anh ta ước lượng, số lượng thích hợp, vừa vo gạo, đột nhiên cô dừng lại, quát to lên với anh ta: "Lúc này anh đã rửa rau đồ chưa mà nấu ăn vậy?" Cô hoàn toàn có lý do tin tưởng, mấy món ăn đó người này cũng không có rửa mà trực tiếp bỏ vào xào luộc.

Chân mày của Tiểu Thất cau chặt, ngưng mắt hai tròng mắt đen tròn tròn kia của Hàn Tú, thân nhiên nói: "Trên sách có viết bốn chữ 'Rửa sạch bên ngoài', hơn nữa lúc này ở siêu thị, tôi cũng có nhìn thấy người trong siêu thị làm sạch rau. Mặc dù có rất nhiều thứ tôi không biết, nhưng không có nghĩa là đối với tất cả mọi chuyện đều không biết gì hết."

Thanh âm của anh đứng mực, hoàn toàn biểu lộ cô có thể không tin tưởng anh, nhưng không thể vũ nhục trí thông minh của anh. Đây được coi như là câu nói thứ hai mà anh nói với cô nhiều nhất từ trước tới nay, ngoại trừ lần đầu tiên chỉ trích món cá phi lê cay không dinh dưỡng của cô.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Rất tốt, vẫn còn biết phải rửa sạch sẽ.

Hàn Tú coi như có chút yên tâm, nếu không tới nay cái dạ dày nhạy cảm yếu ớt kia của cô, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, bởi cô đã ăn cái món ăn chưa có rửa đó.

Cô tiếp tục việc dạy học, cho đến khi cảm điện nồi cơm vào ổ cắm.

Cô vừa muốn đi ra ngoài ăn canh, ai ngờ, Tiểu Thất lại chỉ vào lò vi sóng cùng với TV ở trong phòng khách nói với cô: "Cái này, còn có cái ở bên ngoài đó, có thể phiên toái cô, sẵn tiện dạy cho tôi luôn hay không?"

(☹ ☹) Hàn Tú kinh hãi ngẩng nhìn anh ta, mới vừa rồi còn hùng hồn nói với cô rằng "Tuy có rất nhiều chuyện không biết, nhưng không có nghĩa là đối với tất cả mọi chuyện đều không biết", giờ khắc này lại đột nhiên trở nên ngu ngốc như thế.

Tại sao mất trí nhớ ở trên ti vi và trong tiểu thuyết đã diễn tả so với việc mất trí nhớ anh ta lại hoàn toàn khác xa nhau vậy? Đến tận cùng là trên ti vi và trong tiểu thuyết đối với việc mất trí nhớ đã tính lược bớt các chi tiết, hay là anh ta chính là một trường hợp đặc biệt? Anh ta thật giống như là không thuộc về người địa cầu.

Cô cảm thấy mất trí nhớ thật sự là một chuyện rất đáng sợ.

Suy tính đến tuổi thọ của tất cả những đồ điện trong nhà cùng với cuộc sống an toàn của cô, cô đành giằng giải cận kề tất cả những đồ điện gia dụng ở trong nhà và một số đồ dùng sinh hoạt thường ngày cho anh ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngủ (1)

Editor: Mộc Du

Khả năng tiếp thu của Tiểu Thất rất tốt, bất kể là vật nào chỉ cần nói qua một lần là anh ta đã có thể nhớ rõ.

Cuối cùng Hàn Tú đã hiểu rõ, sự tinh túy của câu "Người thầy, cũng được truyền dạy" này.

Sau khi com nước xong xuôi, cuối cùng Hàn Tú đã có thể yên lòng giao chuyện bát đĩa cho anh ta, trực tiếp lau miệng thoải mái đi về phòng nghỉ ngơi, hưởng máy lạnh.

Tắm xong nằm ở trên giường, hưởng thụ máy lạnh, khỏi cần phải nói là có bao nhiêu thoải mái.

Đột nhiên Hàn Tú phát hiện, đối với chuyện người đàn ông này mất trí nhớ, cô lại có thể dễ dàng sai khiến hơn gấp trăm lần, đây cũng coi như là một chuyện tốt. Trước kia ngay cả phòng bếp cũng không bước vào còn hiện tại, chẳng những có thể dựa theo sách để nấu ra các món ăn ngon đến như vậy, mà sau khi ăn xong lại còn có thể bao luôn công việc rửa chén, thì đây là chuyện thần kỳ cỡ nào.

Đĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Nếu như có thể phát huy tất cả giá trị của anh ta, để cho cô kiếm được nhiều tiền, thì cô có thể miễn cưỡng để cho anh ta ở lại lâu một chút. Trong một tháng này, anh ta ở nơi này của cô ăn không, ở không, đợi đến sau một tháng, cô thật có thể mở miệng đòi tiền của Đồ lão sư được sao? Hiển nhiên là không thể. Vậy nên, trong một tháng này cô phải nghĩ ra cách, bù lại số tiền đó.

Rốt cuộc là nên để anh ta ở nhà nấu com, hay là bố trí cho anh ta làm công nhân vệ sinh đây, đợi cô suy nghĩ rõ ràng, rồi mới quyết định đoạt. Tóm lại, một tháng này, tuyệt đối không thể để tiền mất trắng cho người đàn ông đề tiền này được, nếu không thì cô sẽ rất có lỗi với chính mình.

Cứ nghĩ đến việc kiếm tiền, thì cô càng nghĩ càng thấy vui vẻ, ôm mền cười thầm.

Sau khi Tiểu Thất làm xong hết mọi chuyện, thì toàn thân đổ đầy mồ hôi, cần phải đi tắm rửa, thay quần áo. Đã hơn một tuần lễ anh không được tắm rửa rồi. Hai ngày trước lúc tháo vải băng ra, vết thương cũng kết mầy rồi, nhưng anh cũng chỉ dám lau người thôi.

Có một số chỗ vết thương cũng không phải là quá nặng, do lúc lao ra bức tường kính té xuống bị nhánh cây cắt bị thương, hiện tại đã kết mầy, đang kéo da non. Còn mấy chỗ vết thương ở trước ngực thì hơi sâu nhưng cũng đã khép lại hoàn toàn rồi.

Trên người cứ có cảm giác dính dính ẩm ướt, làm cho anh rất không thoải mái, hôm nay, anh nhất định phải tắm rửa cho thật đã.

Dòng nước ấm áp chảy xuống thân thể, tẩy đi một thân mồ hôi và mệt mỏi. Mặc dù dính nước, sẽ làm kích thích vết thương đang lành của anh, nhưng mỗi lỗ chân lông đều rất thư giãn, cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Sau khi tắm xong, anh ra khỏi phòng tắm, cả người lại thấy nóng bừng.

Tức khắc cả người lại đổ mồ hôi, anh chậm rãi nằm xuống ghế sofa, cả người cứ giống như đang bị lửa bao quanh. Anh thở ra một hơi, đứng dậy, từ từ bước tới ban công, muốn mượn chút gió đêm mát mẻ để giải tỏa cơn nóng, nhưng cái nhiệt độ nóng bức của ngày hè, không hề giảm đi chút nào, cơn nóng cứ từng cơn từng cơn thổi vào người của anh, chỉ chốc lát sau, trên người anh lại ướt nhẹp mồ hôi.

Anh theo bản năng hơi cau mày, chỉ mới có một tuần lễ, sao khí trời lại biến đổi nhanh như vậy, làm cho anh nóng không chịu nổi.

Đĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh không đi không được, buộc phải quay lại trong nhà, đi về phía ghế sofa, nằm xuống. Anh theo bản năng cau mày, đáy lòng không khỏi toát ra một đám mây mù mịt: Tại sao loài người lại thích ngủ ở cái chỗ vừa nhỏ vừa mềm như thế này? Còn nóng như vậy nữa?

Ánh mắt trong lúc lơ đãng, liếc thấy cửa phòng ngủ của Hàn Tú, chỉ khép hờ. Mới vừa rồi lúc ở trong phòng tắm bước ra, anh cũng không để ý lắm.

Ở nơi này hơn một tuần lễ, trừ chỗ ngủ mỗi đêm và nơi ban công mỗi sáng anh hay hoạt động ra, cùng với nhà bếp tối nay anh kiên quyết không để ý bằng cảm bước vào, thì hầu như những nơi khác đều thuộc phạm vi cảm hoạt động, những nơi đó anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn nhiều một cái.

Ánh đèn mờ từ sau khe cửa hắt ra.

Khỏe miệng của anh khẽ động, rốt cục lòng hiếu kỳ chiến thắng, anh đi về phía phòng ngủ của Hàn Tú. Anh vừa mới bước lại gần, thì hơi lạnh từ bên trong khe cửa không ngừng thoát ra ngoài.

Anh mím chặt đôi môi mỏng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra thêm một chút nữa, hơi lạnh lập tức bao phủ toàn bộ, hơi lạnh áp thẳng vào người anh, cảm giác rất là mát mẻ.

Ánh mắt rơi thẳng vào chiếc giường lớn ở ngay chính giữa phòng, anh mới hiểu, thì ra là ở thế giới nhân loại có giường, hơn nữa chiều rộng còn lớn hơn nhiều so với trong phòng thí nghiệm.

Anh lại nhìn về phía máy lạnh ở trên tường, môi mỏng càng mím chặt hơn. Anh cứ cho là nơi này không có gì cả, thì ra là không phải, mà là do cô gái nằm ở trên giường muốn một mình hưởng thụ.

Không khí bên ngoài nóng bức rất khó chịu, còn ở nơi này cứ phảng phất khiến cho anh cảm thấy dường như là đang trở lại, cái nhiệt độ ổn định ở bên trong phòng thí nghiệm.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh quyết định bắt đầu từ tối nay sẽ ngủ ở nơi này, ghế sofa ở bên ngoài làm anh ngủ không được thoải mái. Anh đóng cửa phòng ngủ lại, lựa chọn không nhìn tư thế ngủ bất nhã của cô gái trên giường, trực tiếp bước về phía cạnh giường. Khi thấy cuối giường có đèn sáng, anh lại đi tới tắt đèn, mới từ từ bước trở về trước giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên mép giường.

Một tuần nay anh chưa từng được nằm trên giường thoải mái thế này, tối nay anh đã có thể ngủ ngon cả đêm rồi. Mấy ngày kia ngủ ở trên sofa, vai với móng đều bị đè ép, làm cho máu toàn thân của anh không thể lưu thông, thân thể tê cứng, chuột rút và đau nhức.

Tận lực không làm cho Hàn Tú đang ngủ ở bên cạnh thức giấc, anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên trên người, điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại ngủ.

Đang ngủ mê mẫn, Hàn Tú chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một mảnh mơ hồ, bên trong nhà chỉ có duy nhất một ánh đèn mờ nhạt. Cô từ trong chăn bò dậy, quay đầu nhìn xung quanh, tại sao lại không thấy ba mẹ?

Cô siết chặt chăn, lo sợ liếc về phía cửa phòng ngủ, bên ngoài là một mảnh đen nhánh.

Cô lấy hết can đảm, run rẩy kêu lên: "Mẹ mẹ, ba ba, mẹ mẹ, ba ba.....".

Nhưng mà cô kêu cả nửa ngày cũng không có người đáp lại, cô càng thêm hoảng sợ, thân thể nhỏ gầy trượt xuống giường, mang dép vào, từ từ đi về phía cửa phòng ngủ.

Đột nhiên, ở ngoài cửa nhảy ra một con chó lớn, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm cô, thè ra đầu lưỡi đỏ tươi, hàm răng trắng sắc nhọn cực kỳ đáng sợ.

"A ——" Cô bị dọa cho sợ đến ngồi phịch xuống đất, ngồi ở tại chỗ khóc lớn thành tiếng.....

"A ——" Hàn Tú thét lên từ ở trên giường ngồi bật dậy, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Cô ôm ngực đang phập phồng kịch liệt.

Nhất định là tư thế ngủ của cô không đúng, cánh tay lại đè ép trước ngực. Chỉ cần mỗi lần cô ngủ tư thế này, thì sẽ luôn gặp phải ác mộng, luôn sẽ mơ thấy lúc còn bé ba mẹ quên khóa cửa nhà, sau đó có một con chó lớn chạy vào hướng về phía cô nhe răng trợn mắt.

Từng tia sáng xuyên qua rèm cửa sổ, trong phòng tờ mờ sáng.

Cô lau mồ hôi trên trán, lại cào cào tóc, ngược mắt, cảm thấy ở cuối giường có điểm lạ lạ. Dĩ? Cô sợ tối, cho nên mỗi buổi tối cô thích đặt ở dưới đất phía cuối giường một cây đèn, mà sao cây đèn kia tắt mất tiêu rồi.

Ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng, ánh sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, khiến cho cả phòng thoát nhìn cũng không tối lắm.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Ánh mắt của cô rơi vào phía cuối giường bên trái, cái mền vô thành một cục, dừng lại mấy giây, chợt quay đầu đi, vừa đúng lúc chống lại một cặp tròng mắt đen láy.

Vừa nhìn thấy như vậy, cô đã bất chấp thét lên chói tai: "A ——"

Tiểu Thất bị tiếng thét chói tai của cô đánh thức buồn bực tỉnh dậy.

Mới sáng sớm, thanh âm đầu tiên lọt vào tai không phải là tiếng chim hót anh thích, mà lại là tiếng kêu kinh khủng của người phụ nữ bên cạnh. Tập âm kích thích màng nhĩ của anh như vậy, khiến cho tim của anh gia tăng nhịp đập.

"Làm sao anh lại ở trong phòng của tôi? Làm sao anh lại ở trên giường của tôi? Tối hôm qua, có phải anh đã làm chuyện gì không nên làm đối với tôi hay không? A ——" Hàn Tú lại tiếp tục thét chói tai, bất được cái gối ở sau lưng đánh về phía cuối giường.

Tình huống bất thành hình xảy ra khiến Tiểu Thất không kịp phòng bị, trên mặt bị cái gối đánh hai cái, phát đau. Khi cái gối sắp sửa rơi xuống lần thứ ba, anh vươn tay, cản cái gối ước chừng nặng cỡ mấy cân lúa mạch này lại, sau đó lập tức ngồi dậy.

Gối đầu bị ngăn lại, không có vũ khí, Hàn Tú đành thả lỏng tay, trực tiếp dùng tay để đánh Tiểu Thất.

Tiểu Thất rên lên một tiếng, vết thương trên đầu vai bị tay của Hàn Tú đánh mạnh vào, khiến cho anh có loại cảm giác đau đớn như tim bị khoét.

"Tại sao anh lại chạy vào trong phòng của tôi?" Hàn Tú cuống quýt, dùng cả tay và chân đâm đá anh.

Lần này Tiểu Thất đã có sự phòng bị, ngay lúc cô phát tay đánh tới thì đồng thời anh cũng vươn tay ngăn lại.

Hai người giằng co với nhau một hồi, Tiểu Thất đã nhẫn nại đến cực hạn, bất lấy cổ tay của cô, đè cô xuống giường.

Cô vừa định giãy giụa, hai cái tay của anh đã nhanh chóng đè lại cổ tay của cô, chống đỡ phía trên cô. Cô lại giơ chân lên, muốn dùng chân đạp anh ta, lại phí công, bởi vì anh ta cứ ra tay trước cô một bước, dùng chân kẹp hai chân của cô, khiến cho cô không thể động đậy.

Nếu nói nam trên nữ dưới, thì tư thế lúc này lại vạn phần hài hòa.

Bởi vì giằng co kịch liệt, nên Tiểu Thất thở hổn hển, từ chóp mũi phả ra hơi thở ấm áp, áp vào trước mặt của Hàn Tú nằm phía dưới, rất treu chọc người. Hàn Tú có thể tưởng tượng được tiếng tim đập mãnh liệt của mình và anh ta.

Hàn Tú rất xấu hổ chỉ còn kém đụng đầu vào người đàn ông đang đè ở phía trên để chết đi, chỉ cần anh ta áp thân thể của mình xuống một chút nữa thôi, thì đã có thể trực tiếp công thành đoạt đất với cô.

"Đường Trạch Tề, tôi cứu anh, để cho anh ở nhà của tôi, là vì nghĩ đến tình cảm lúc bé chúng ta cùng nhau lớn lên, là nể mặt mũi của mẹ anh. Bây giờ đáng về này của anh được coi là cái gì? Nửa đêm leo lên giường của tôi, bây giờ anh là muốn cưỡng X sao? Nếu như anh thiếu phụ nữ, thì anh cứ trực tiếp nói, tôi sẽ giúp anh gọi điện thoại, phụ nữ muốn cùng anh lên giường nhất định là xếp hàng dài cho đến trung tâm chợ." Đây là dẫn sói vào nhà sao? Hàn Tú cảm thấy rất bị thương, cứ dỗi theo biểu cảm của hắn.

Theo mỗi một câu cô nói, thì hai hàng chân mày của Tiểu Thất cũng sẽ nhíu lại theo, màu sắc của tròng mắt càng thêm thâm trầm. Cho đến khi cô nói xong, hai tròng mắt của anh đã bịt kín một tầng mê ly, trên mặt cũng mang vẻ cứng nhắc.

Cách thật lâu, anh mới không xác định mở miệng hỏi: "Cô phản ứng lớn như vậy, là vì nghĩ tôi đây cưỡng bạo cô sao?"

"Chẳng lẽ là không đúng hay sao?" Đàn ông nửa đêm nửa hôm lén lút leo lên giường của phụ nữ, không lẽ chỉ thuần túy là ngủ thôi sao?

"Tôi không có nghĩ được nửa điểm mùi Pheromone (chất dẫn dụ giới tính) trên người của cô, cũng không cảm thấy tinh thần của mình trở nên kích động, hô hấp trong cơ thể cũng không tăng nhiều, càng không có tiết ra hormone ham muốn, cho nên không thể nào làm ra chuyện tình cường bách cô tiến hành loại chuyện giao phối đó. Có phải là cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không?" Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ, giọng nói không thể nhẹ nhàng hơn.

Giao phối? Chỉ có con vật mới gọi là giao phối, rốt cuộc là anh ta có hiểu hay không? Tại sao anh ta vừa mở miệng đều tùy thời mang đến cho người ta cái loại cảm giác, muốn dùng sợi mì để thắt cổ vậy hả?

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%n

Chẳng qua là từ trong giọng nói của anh ta, cũng nghe ra được anh ta không có ý xấu. Cô có chút hỗn loạn, liền hỏi: "Vậy hiện bây giờ, anh cứ đè tôi là có ý gì? Anh không có muốn gì kia, vậy anh lén lút leo lên giường của tôi là ý gì?"

"Ngủ." Câu trả lời ngắn gọn làm cho người khác kinh ngạc.

"Ngủ? Nếu như lời này là người đàn ông khác nói ra, thì có lẽ tôi sẽ tin, nhưng còn anh nói ngủ, có nói cho quỷ, quỷ cũng không tin. Anh mau buông tôi ra đi, cổ tay của tôi đã sắp bị anh siết gãy rồi." Sức nặng của cả người anh ta cơ hồ đều đặt toàn bộ trên người cô, cổ tay của cô bị siết tới sắp gãy, đau muốn chết.

Anh nhìn chằm chằm về mặt trở nên vằn vẹo của cô, hai tròng mắt tức giận tràn đầy thống khổ, anh thả hai tay đang đè ở cổ tay cô ra, từ trên giường đứng dậy, phi thường bình tĩnh nhìn cô, thần nhiên nói: "Hiện tại nhiệt độ buổi tối vào khoảng 33-34°C, tôi vẫn nghĩ là nơi này không có cách nào có thể đạt tới nhiệt độ ổn định như ở trong phòng thí nghiệm, nhưng mà tối hôm qua cửa phòng của cô không có đóng, lúc tôi bước tới gần, thì mới biết, thì ra phòng của cô là khác biệt. Còn nữa, tôi cứ luôn nghĩ là tất cả mọi người ở đây đều ngủ trên ghế sofa, nhưng sau khi vào phòng cô, tôi mới biết thì ra cô được ngủ trên giường." Anh dừng một chút, trong tròng mắt đen tràn đầy khinh thường: "Cho nên, tôi chỉ là đi vào để ngủ thôi, là bản thân cô đã suy nghĩ quá nhiều."

Thân thể bị trói buộc rốt cục đã được tự do, Hàn Tú lại trở nên cứng họng, nhất thời không có cách nào chỉ trích ngược lại.

Từ lúc anh ta tới đây đều là duy trì phong cách trầm mặc không thêm mở miệng nói chuyện, còn hôm nay lại nói cả đồng lời, chẳng qua chỉ là để giải thích rõ lý do, tại sao nửa đêm anh ta lại lén lén lên giường của cô nằm ngủ. Do có máy lạnh, thoải mái ngủ, bảo đảm chất lượng giấc ngủ mới chính là mục đích thực sự của anh ta, là do cô lo lắng thái quá.

Anh ta thủy chung đều duy trì một bộ dạng đứng đưng, mặc dù là đang tố cáo cô ngược đãi anh ta, lại cứ giống như là đang trần thuật hôm nay khí trời rất tốt, chúng ta hãy cùng nhau ra ngoài chơi vậy đó.

"Làm gì có chuyện ngủ bằng ghế sofa? Không phải là tôi cũng có chuẩn bị chiếu cho anh sao? Anh có thể trải chiếu ở trên sàn nhà, rồi ngủ ở trên chiếu mà." Cô từ trên giường bật dậy, có chút đồng tình nhìn anh ta, anh ta sao lại ngốc như vậy, nào có ai lại ngày ngày đều ngủ ở trên ghế sofa. Mặc dù là cô có lòng muốn ngược đãi anh ta một chút nha, không có chuẩn bị quạt máy cho anh ta, nhưng mà quạt tay vẫn có chuẩn bị mà. Mùa hè này, khí trời nóng bức, nếu như là da thịt mềm mại dễ nhạy cảm của cô, thì đừng nói là ngủ nhiều ngày, chỉ một đêm thôi cũng sẽ nổi đầy một thân rôm sảy rất kinh khủng.

Chán ghét anh ta, đồng thời cũng thấy anh ta đáng thương, lại không thể không chứa chấp anh ta. Sâu trong nội tâm của cô rất mâu thuẫn chúng đang đấu tranh kịch liệt, tràn lan..... Thậm chí cô còn từng có ý nghĩ, hi vọng anh ta không chịu nổi nhiệt độ ác liệt này mà rời đi, nhưng là sau nhiều ngày, cô thấy anh ta cũng không có bất kỳ dị nghị nào, thậm chí ngay cả thăm dò cũng không có.

Cô cứ cho là anh ta chấp nhận như vậy, nhưng thì ra là vì đầu óc của anh ta có bệnh, căn bản là không hề biết trên thế giới này có tồn tại giường cùng với máy lạnh, cô lại mất mặt nghĩ là anh ta muốn cưỡng bạo cô.....

Thật là mất mặt nha.

Lạ là, anh mở miệng ra luôn khác với suy nghĩ của cô: "Đêm đó cô dẫn tôi về đây, cô cũng nằm ngủ ở trên ghế sofa. Nên tôi nghĩ đây là giường của mọi người ở đây."

"Cái gì? Đó đương nhiên không phải là giường, bữa đó tôi ngủ ở đó, là bởi vì chăm sóc anh bị sốt, hơn nữa tuần trước cũng không coi là quá nóng. Làm sao anh lại ngốc đến mức nghĩ đó là giường?" Cô có loại kích động muốn cười to, nhưng mà lại cảm thấy rất không có đạo đức.

"..... Hiện tại biết cũng không muộn." Tiểu Thất cào cào tóc, che giấu bối rối của mình.

Hồi tưởng lại thời điểm anh bị cô đánh, trên vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, tức khắc cô liền hé ra nụ cười.

Cô có chút chột dạ liếc về phía anh ta, lắp bắp nói: "Anh..... Anh bây giờ là đang trách tôi ngược đãi anh sao?"

Tiểu Thất không trả lời, mặt không thay đổi nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ "Chẳng lẽ, không đúng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngủ (2)

Editor: Mộc Du

Hàn Tú càng thêm chột dạ, không thể làm gì khác hơn là cưỡng từ đoạt lý nói tiếp: "Này..... Nơi này là nhà tôi, tôi ngủ trên giường mình tốn tiền mua, ngủ bằng máy lạnh tôi tốn tiền mua, tiền điện dùng cho máy lạnh cũng là tôi đóng, đây đều là chuyện đương nhiên. Bây giờ anh chỉ là người tạm thời tá túc mà thôi. Nếu như anh không thích hoặc là không chấp nhận được, thì cứ ra khỏi đây thôi chứ sao? Hiện tại, vết thương trên người anh cũng đã tốt lên rồi đúng không? Dù sao thì anh cũng có rất nhiều bạn bè, anh có thể đi tìm bọn họ nha, nếu như không muốn đi tìm đám bạn bè kia, thì anh vẫn có thể đi tìm những người phụ nữ trước kia của anh. Nếu như anh không nhớ nổi số điện thoại của mấy cô gái đó, thì không thành vấn đề, tôi biết bao nhiêu người sẽ nói cho anh biết bấy nhiêu, mà để tránh lãng phí thời gian, tôi sẽ giúp anh liên lạc, rồi miễn phí luôn cả việc vận chuyển anh tới chỗ của mấy cô gái đó, không có vấn đề gì cả."

Tiểu Thất ngưng mắt nhìn mặt gương mặt căng phồng đỏ bừng lên của cô, sau một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp: "Cô đừng có vọng tưởng kích thích tôi như vậy, thì tôi sẽ đi khỏi đây. Đến lúc tôi muốn rời đi, tự nhiên sẽ đi. Bắt đầu, kể từ tối hôm nay, tôi sẽ ngủ trên cái giường này."

Vẫn là kiểu câu trần thuật không có bất kỳ cảm xúc nào như cũ, mặc dù anh ta không có lên tiếng nữa, nhưng ánh mắt sắc bén kia như là cảnh cáo "Cô liệu mà làm đi" khiến cho cô không thể nào làm lơ.

Hàn Tú muốn phát tác, nhưng lại ngại ánh mắt uy hiếp của anh ta, nên chỉ có thể ỉn hẫn.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô siết chặt nắm tay, nghiêng răng, giảm thấp tiếng nói xuống, nói: "Tôi nể tình việc đầu anh bị thương, nhưng mà, không có nghĩa là tôi có thể dễ dàng chấp nhận chuyện anh muốn ngủ cùng tôi trên một chiếc giường. Anh không biết, tôi có thể nói cho anh biết. Anh không hiểu, tôi cũng có thể giải thích cho anh nghe. Nhưng mà chuyện này là tuyệt đối không thể. Anh có hiểu cái gì gọi là nam nữ khác biệt? Nam nữ thụ thụ bất thân hay không? Một nam một nữ có thể nằm chung trên một cái giường, chỉ có thể là vợ chồng, hoặc là tình nhân, hoặc là gian phu, hoặc là khách làng chơi và "gà". Anh và tôi, chẳng qua chỉ là người yêu cũ đã chia tay nhiều năm, không thể nào nằm chung một giường. No relat*****hip, anh có hiểu hay không?"

Chỉ thiếu chút nữa là cô đã phải vỗ trán đấm ngực rồi, tự nhiên lại bản loạn tới nỗi dùng tới tiếng Anh để thông cho anh ta.

Chân mày của anh nhẹ chau lại, ánh mắt có chút mê mang: "Cô không cần phải giải thích với tôi nhiều như vậy. Tôi muốn ngủ ở đây, chỉ vì để đảm bảo mỗi đêm có một giấc ngủ ngon mà thôi, sẽ không có làm gì cô cả, tôi cũng không phải là cái loại sinh vật, cứ hễ nhìn thấy giống cái thì liền động dục. Nếu như cô không yên tâm về tôi, vậy thì cô có thể lựa chọn, ngủ trên ghế sofa." "

Xìu! Đây không phải là truyền thuyết "tu hú chiếm tổ chim khách" sao?

Cấu tạo não của anh ta quả nhiên là không giống với người bình thường. Hàn Tú thỏa hiệp, nộ khí giới đầu hàng: "Ok, tối hôm nay anh ngủ ở phòng sách, tôi đảm bảo sẽ có giường cho anh, có máy lạnh mát mẻ. Nhưng mà bắt đầu từ hôm nay, anh phải nghe theo lời của tôi, bất kể là tôi muốn anh làm cái gì, anh đều không được cự tuyệt, cho đến khi anh kiếm đủ tiền, trả tôi tiền thuê nhà, đồ ăn, thức uống... và toàn bộ chi phí sinh hoạt mới thôi. Dĩ nhiên tôi sẽ không bắt anh làm những chuyện như phóng hỏa, giết người, bắt cóc, hay là những chuyện trái với đạo đức. Nếu như anh đồng ý, thì tôi sẽ coi anh như là khách ở trọ, còn nếu anh không đồng ý, thì hai chúng ta đường ai nấy đi."

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của cô rồi. Cùng lắm thì liều mạng, dù sao cũng chỉ có một cái mạng.

Anh nhíu mày: "Trong cái thế giới này, vật sở hữu nào cũng cần tiền để mua, mà muốn có tiền thì phải thông qua việc đi kiếm tiền, đúng không?"

"Đúng, trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí."

"Được. Đồng ý."

Cuối cùng, Hàn Tú cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai sẽ dẫn anh ta đi tới công ty, cô nhất định phải gom lại hết tiền đã hao tổn trên người anh ta về.

Đang lúc cô tưởng tượng đến thời điểm lấy lại được tiền, thì Tiểu Thất không một tiếng động ngồi trở lại giường, sau đó nằm xuống, tất cả động tác làm liền một mạch.

Cô sợ hãi kêu lên: "Ài? Anh làm gì đó? Sao anh còn chưa đi ra ngoài?"

"Còn kém một tiếng nữa, đúng sáu giờ tôi sẽ rời giường." Anh nói xong, lật người đưa lưng về phía Hàn Tú.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Uy....." Hàn Tú có một loại kích động muốn học máu.

A ——

Cô siết chặt nắm tay ở trong lòng gào thét: Thượng Đế ơi, người hãy ban cho con khối đậu hủ, để cho con đập đầu chết đi.

Sau khi bị Tiểu Thất 'tu hú chiếm tổ chim khách', Hàn Tú một mặt không dám ngủ ở bên cạnh Tiểu Thất, một mặt thì không ngủ tiếp được nữa, vì vậy liền rời giường đi rửa mặt, trời còn sớm đã ngồi ở trong phòng khách ngắm người.

Tuy lúc này đã là đầu mùa hè, nhưng thời tiết năm nay lại hết sức nóng bức, chỉ mới có cuối tháng năm, bước qua đầu tháng sáu mà thôi, nhưng đã nóng ngắt trời, trong một ngày, bất kể là lúc nào cũng đều nóng đến không chịu nổi.

Hàn Tú chỉ ngồi ở trên ghế sofa một lúc thôi, mà cảm giác cả người đã nóng như lửa. Nếu như mỗi đêm đều ngủ ở đây, thì sẽ khó chịu biết bao nhiêu.

Cô có chút đau lòng, bắt đầu suy nghĩ lại những chuyện đã qua, mình đúng là loại chủ nô chuyên đi bóc lột mả. Nhìn ghế sofa nóng như cái lò sưởi, mặt của cô bắt đầu nhăn lại, trong lòng cô rất bội phục Tiểu Thất, có thể chịu đựng ngủ ở nơi này hơn một tuần lễ, thật sự không phải là người có ý chí bình thường.

Cô đứng dậy đi về phía phòng sách. Khi đẩy ra cửa phòng, đã lâu cô chưa từng bước vào, thì chính cô cũng phải giật mình.

Phòng sách gì chứ, gọi cho hoa mỹ thì là phòng sách thôi, thật chất thì ngay cả nhà kho cũng không bằng. Ban đầu lúc mua căn hộ này, cô rất hứng thú trang hoàng cho phòng sách này thật là đẹp, chẳng qua là sau đó cô cảm thấy tất cả mọi sinh hoạt đều diễn ra ở trong phòng ngủ thì tiện hơn. Vậy nên những sinh hoạt trong phòng sách và phòng ăn đều được kết hợp vào duy nhất ở phòng ngủ.

Vậy nên, phòng sách này coi như là bộ phé, bên trong chất đầy đồ cô mang về, ngổn ngang những đồ vật linh tinh không cần thiết, máy chạy bộ, máy chơi game, quần áo cô không thích, giày dép..... Mỗi một món đồ đều là do lúc ấy cô hứng lên nên mua. Cô chỉ muốn làm lơ chúng, không muốn ngày ngày phải cảm thán hối hận vì bản thân xài tiền bậy bạ, nên cô mới đem tất cả những đồ này ném hết vào đây. Hiện tại, nếu như để cho Tiểu Thất ở đây, thì những đồ vật này có phải cất vào đâu đây.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô thống khổ đưa tay vò rối tóc của mình, cô hối hận rồi, tại sao cô lại kích động như vậy lại đáp ứng để cho anh ta vào phòng này ở, nếu vậy cô còn phải mua giường, mua thêm một đồng hồ dùng gì đó nữa, rõ ràng thời gian cho anh ta ở đây chỉ có một tháng, sao cô lại có cảm giác, giống như anh ta muốn ở lại nơi này lâu dài vậy.

Nhưng mà, nếu như không để cho anh ta vào đây ở, thì cô lại sợ nửa đêm anh ta sẽ tự phá cửa, mà xông vào phòng ngủ của cô, leo lên giường của cô..... Vậy thì chuyện này lại càng khiến cô khó chấp nhận hơn.

Khó chấp nhận thì khó chấp nhận, cô chỉ đành chấp nhận, bắt đầu dọn dẹp thư phòng.

Trong một tháng này, tất cả mọi chi phí phát sinh, nhất định cô sẽ kiểm về gấp đôi từ trên người anh ta.

Tiểu Thất rất đúng giờ, nói sáu giờ rời giường, thì tuyệt không có chuyện đồ thừa cho việc lần đầu được nằm giường mà kéo dài qua sáu giờ.

Hàn Tú bởi vì dọn dẹp phòng sách nên mệt muốn chết, nằm nghỉ một trên ghế sofa, chỉ huy Tiểu Thất làm cơm chiên trứng. Khi đĩa cơm chiên trứng vàng óng xuất hiện trước mặt cô, cô có loại cảm giác muốn xuất huyết não. Khiến cho tâm tình cô mất cân bằng, chính là, đây là lần đầu tiên anh ta làm món này, không nói mùi vị, chỉ đơn thuần là màu sắc bên ngoài thôi, thì đã thấy tốt hơn rất nhiều so với cô làm rồi.

Cho nên nói, người so với người, chỉ có tức chết người.

Hàn Tú quyết định, về sau một ngày ba bữa, kiêm luôn công việc nhà đều giao hết cho Tiểu Thất. Như vậy, sẽ tiết kiệm được một khoản tiền.

Ăn sáng xong, Hàn Tú theo như ước định ngày hôm qua, dẫn Tiểu Thất đi tới công ty của mình.

Trải qua chuyện hôm qua ở siêu thị, Tiểu Thất đã bắt đầu thích nghi với những chỗ đông người.

Vừa qua khỏi bảy giờ, đường lộ không có nhiều xe lớn, hoàn toàn có thể lái với tốc độ 70 mã lực, mà vào thời điểm bình thường thì tuyệt đối không bao giờ đạt được tới tốc độ này, thoáng chốc sẽ liền tới nơi.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%n

Hàn Tú lái xe của công ty, thật nhanh xuyên các phố lớn, ngõ nhỏ.

Từ sau khi lên xe, tay Tiểu Thất vẫn cứ bám thật chặt vào tay vịn trên ghế.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tú lái xe vào bãi đậu xe dưới lầu của công ty. Thời điểm xuống xe, cô nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Thất tái nhợt dị thường, giống y như một tờ giấy trắng.

"Ai, anh không sao đó chứ?" Cô tốt bụng hỏi anh ta một tiếng.

Anh không có đáp lại, chỉ là lắc đầu một cái, sau đó đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt quay sang chỗ khác.

Hàn Tú phát hiện ra sự khác thường của anh ta, cẩn thận nhìn kỹ anh ta thật lâu, đột nhiên vui vẻ cười lớn: "Ha ha ha, Đường Trạch Tề, anh mà lại say xe hả? Ha ha ha, là người suốt ngày cứ thích biểu diễn đua xe, tự nhiên lại có thể say xe? Thật là chuyện cười chết người. Ha ha ha ——"

Hàn Tú chỉ vào bộ dạng nhẩn mặt nhú mày của Tiểu Thất, cười đến ôm bụng.

Là ai đã từng dẫn theo cô lên núi biểu diễn đua xe, làm cho cô ói đến trời đất quay cuồng, sau đó nằm trên giường của người đàn ông này ba ngày ba đêm, thế nhưng hiện tại, anh ta lại bị tài lái xe của cô khiến cho mắc ói.

Thật đúng là chuyện cười, buồn cười nhất.

Đã rất lâu rồi cô chưa từng được vui vẻ như hôm nay.

Đối với cười nhạo của Hàn Tú, Tiểu Thất chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, anh nhìn xuống cảm giác muốn nôn mửa, nhú chặt chân mày hỏi cô: "Không phải là cô muốn dẫn tôi đi kiếm tiền sao?"

"Anh ở trước mặt tôi nói như thế nào cũng được, nhưng ở trước mặt người khác, thì hãy nhớ cái này gọi là công việc, tới công ty đi làm. Nói kiếm tiền rất tục nha, khiến tôi cứ cảm thấy mình giống như tú bà, bức ép người làm kỹ nữ vậy." Hàn Tú lên tiếng trách móc, rồi đi về phía thang máy.

Tiểu Thất hít sâu một hơi, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kiếm tiền (1)

Editor: Mộc Du

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tiểu Thất đi theo sau lưng Hàn Tú, vừa bước ra khỏi thang máy, thì đập vào trước mắt là cái bảng hiệu màu xanh biếc với mấy chữ to, ở vách tường đối diện "Quét dọn vệ sinh đại chúng".

"Quét dọn vệ sinh đại chúng, ý tứ trên mặt chữ cũng rất dễ hiểu, chính là luôn phục vụ dọn dẹp cho mọi người." Hàn Tú chỉ vào chữ to trên bảng hiệu giải thích ý nghĩa với Tiểu Thất, dừng một chút, cô tự giễu cợt: "Đường Trạch Tề, thật ra thì tôi cũng phải cảm tạ anh. Nếu như ban đầu, không phải do anh ở sau lưng phản bội tôi bắt cả hai tay, thì tôi cũng sẽ không được như hôm nay, đại chúng bảo vệ khiết, chắc có lẽ hiện giờ tôi đang an vị ở nơi nào đó, xử lý những công việc trong văn phòng, uống trà xem tạp chí, trải qua cuộc sống đường lâu khô khan vô vị rồi."

Tiểu Thất nhú chặt chân mày, vẻ mặt mờ mịt.

Hàn Tú nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, thì bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Đầu anh ta đang bị thương, không nhớ được những chuyện trước kia, vậy mà cô còn nói những chuyện này làm gì chứ.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô cần môi nói: "Đừng hỏi tôi bắt cả hai tay nghĩa là gì? Tôi không muốn giải thích, có thời gian thì anh tự mình đi hỏi những người lớn đi. Đây là tờ rơi quảng cáo của công ty chúng ta, anh xem qua một chút đi."

Cô tới trước quầy tiếp tân rút ra một tờ rơi quảng cáo đưa cho Tiểu Thất, chỉ vào tờ rơi quảng cáo nói tiếp: "Kinh doanh chủ yếu của công ty là dọn vệ sinh cho các gia đình, dọn vệ sinh cho các đơn vị, dọn vệ sinh cho các xã khu, dọn vệ sinh cho các quán rượu ăn uống thường nhật...v.v..., phục vụ cho các hạng mục trang hoàng tổ chức sự kiện sau khi kết thúc thì dọn dẹp, làm sạch thảm, làm sạch vật dụng trong nhà và đánh sập, làm sạch ghế sa lon, làm sạch và đánh bóng sàn nhà gỗ, làm sạch và đánh bóng các vật liệu bằng đá, làm mới các vật bằng đá, quét vôi nước sơn cho tường, làm sạch mặt tường.... Những khái niệm này có lẽ anh cũng chưa hiểu lắm, nhưng tạm thời anh cũng không cần phải hiểu rõ đâu, anh cứ đi theo mọi người làm là được rồi, về sau khi làm quen rồi thì tự nhiên sẽ biết thôi."

Dù sao cũng chỉ có một tháng, sắp xếp cho anh ta làm cùng với các bác gái quét dọn, lau chùi một chút là được, hẳn không phải là chuyện khó khăn lắm.

Lúc này thời gian mới hơn bảy giờ thôi, ở công ty một người cũng không có.

Hàn Tú đã giới thiệu xong hết phạm vi kinh doanh của công ty với Tiểu Thất rồi, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì nữa, thấy trong đại sảnh đặt nhiều loại máy móc làm vệ sinh, cô gãi gãi đầu. Ai, hình như hiện tại làm công nhân dọn vệ sinh, đã không còn đơn giản là dùng khăn để lau nữa, vẫn là phải chỉ cho anh ta cách sử dụng các loại máy vệ sinh này.

Tiểu Thất nhìn các loại máy vệ sinh bày thành một hàng dài, theo bản năng cau mày. Mặc dù anh không hiểu những loại máy này dùng để làm cái gì, nhưng quanh năm sống trong phòng thí nghiệm, đã khiến cho anh có cảm giác rất bái xích, đối với những loại máy móc không có sinh mạng này.

"Cái này gọi là máy vệ sinh thảm, dùng để làm sạch thảm, cái đó gọi là máy giặt dùng để giặt, cái đó gọi máy đánh bóng....." Hàn Tú chỉ vào một hàng máy móc chỉnh tề, giải thích từng cái một: "Anh đứng đây, để tôi đi xem thử mấy giờ rồi, tìm người tới đây chỉ anh cách dùng những loại máy này như thế nào. Anh đây cái máy vệ sinh thảm ở đầu tiên ra ngoài đi."

Khi đang nói chuyện, vừa đúng lúc nhìn thấy Tà Tiểu Dững đến công ty.

Hàn Tú vội vàng ngoắc ngoắc anh ta: "Tiểu Tả, giúp tôi một chuyện, tới đây chỉ anh ta cách sử dụng những loại máy vệ sinh này đi."

Tà Tiểu Dững kích động bước nhanh về phía trước, một cặp mắt hí, nhìn thẳng vào Tiểu Thất đang cúi đầu khom người, người anh cong lại như mặt trăng. Anh ta cọt nhả nói với Hàn Tú: "Hàn tổng, bạn trai của chị hả? Rất đẹp trai nha."

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú tròn mắt liếc nhìn trái tiểu dững một cái: "Cái gì mà bạn trai, mới tìm ra được lao động miễn phí, anh ta tên là Đường Trạch Tề."

"Lao động miễn phí?" Tà Tiểu Dững liếc mắt nhìn Tiểu Thất một cái, người đẹp trai trắng trẻo thế này sao có thể: "Hàn tổng, chị như vậy là xúc phạm luật pháp lao động của quốc gia a. Chị cũng không thể học theo nhà hào phú X gì đó, khiến cho công nhân viên bất chước, mỗi người đều làm theo lệ này nha."

"Kêu cậu chỉ anh ta sử dụng máy móc, sao cậu lại nói nhảm nhiều như vậy? Cần thận có khi tôi cũng liệt cậu vào dạng miễn phí sức lao động đó." Hàn Tú xoay người bước vào phòng làm việc của mình.

Trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Tiểu Thất và Tà Tiểu Dững.

Tà Tiểu Dững là người rất thích bắt quái, mượn thời gian chỉ dạy Tiểu Thất cách sử dụng máy móc, anh ta khách sáo hỏi: "Tiểu Đường, đúng không? Tôi tên là Tà Tiểu Dững, Tà trong tả hữu ý là trái, Tiểu trong kích cỡ lớn nhỏ, Dững trong dừng cảm."

"Tiểu Thất, Tiểu trong kích cỡ lớn nhỏ, Thất trong số bảy." Tiểu Thất không thích cái tên "Đường Trạch Tề", là có hai nguyên nhân, thứ nhất anh tên là

074, không phải tên là Đường Trạch Tề, thứ hai là do Hàn Tú cả ngày lẩm bẩm chủ nhân của cái tên này là một người đàn ông rất kém cỏi, cho nên nếu như anh lấy tên này, thì anh cảm thấy bản thân mình cũng sẽ giống như người đàn ông rất kém cỏi đó trong miệng của Hàn Tú.

"Tiểu Thất? Tiểu Tề? Tiểu Thất? Ai yêu, nhìn tôi đây đúng là đầu gỗ, gọi Tiểu Thất vậy sẽ cảm thấy gần gũi giống anh em hơn một chút." Tà Tiểu Dững vỗ tay một cái, cười nói tiếp: "Tiểu Thất, sao anh với Hàn tổng lại tới công ty đi làm sớm vậy?"

"Cô ấy không ngủ được." Hiện giờ Tiểu Thất vẫn còn chưa hiểu khái niệm làm việc, nhưng nếu như hỏi anh tại sao lại tới nơi này sớm như vậy, thì anh chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất chính là cô không ngủ được, năm giờ cô đã rời giường, sau đó thì ở trong phòng sách chạy đồng chạy tây.

Tà Tiểu Dững vừa nghe thấy lời này, đôi mắt hí lập tức kích động tròn thật to: "Không ngủ được? Chẳng lẽ anh và Hàn tổng ngủ cùng với nhau?"

"Ừm." Tiểu Thất theo thói quen hừ nhẹ một tiếng, anh cũng không biết là câu trả lời của mình, lại trở thành đề tài để cho mọi người bàn luận chuyện bát quái.

Tà Tiểu Dững lấy được đáp án khẳng định, ánh mắt "Quét" từ trên xuống dưới, trở nên sáng như tuyết. Quả nhiên là ở chung, Hàn tổng nhất định là do xấu hổ, cho nên mới không thừa nhận: "Không phải Hàn tổng nói là, anh không phải bạn trai của chị ấy sao?"

"Cái gì gọi là bạn trai?" Ánh mắt của Tiểu Thất mê ly, đầu óc rối rắm. Ngày hôm qua nghe thấy hai bác gái kia cũng nói quan hệ của anh và Hàn Tú như vậy, Hàn Tú lại một bộ dạng bí trắng, hôm nay Tà Tiểu Dững lại nói như vậy tiếp, cô lại mang một bộ dạng trời lồng đất lở. Bạn trai thật sự đáng sợ vậy sao?

"....." Tà Tiểu Dững tròn tròn mắt, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Thất thật đẹp trai, cao ráo ở trước mắt. Trong lúc nhất thời bị mất ngôn ngữ, cách thật lâu mới trả lời: "Tiểu Thất, anh gốc thật hả? Bạn trai chính là đối lập với bạn gái, chính là hai bên nam nữ có ý tứ với nhau, sau đó bắt đầu xác định quan hệ, nam thì gọi là bạn trai, nữ thì gọi là bạn gái, cho đến lúc say đắm thì được nắm bàn tay nhỏ bé, hôn cái miệng nhỏ nhắn, đến nửa thì chính là chuyện ngủ chung ở trên một cái giường, ha ha, hiểu không? Sau đó thì tiến triển thành lão công và lão bà, là quan hệ vợ chồng."

Tiểu Thất hí mắt lại, thì ra là như vậy, Hàn Tú không để cho anh ngủ trên giường của cô, nguyên lai là bởi vì chưa có trải qua mối quan hệ bạn trai bạn gái, mà lại trực tiếp tiến triển đến mối quan hệ vợ chồng, như vậy là vượt cấp. Anh đã hiểu ra rồi: "Cảm ơn."

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tà Tiểu Dững ha ha cười khan một hồi, ở trong lòng thầm nghĩ, người đàn ông này đến tốt cùng là đơn thuần, hay là đang giả vờ? Anh cũng không dám hỏi cái gì nữa, càng biết nhiều chuyện của bà chủ, thì sẽ chết càng mau. Một khi bà chủ khó chịu, thì anh sẽ không gánh nổi. Vì vậy anh bắt đầu nghiêm túc chỉ cho Tiểu Thất những thao tác sử dụng máy vệ sinh.

Khả năng tiếp thu của Tiểu Thất rất nhanh nhạy, Tà Tiểu Dững chỉ nói một lần, anh đều có thể ghi nhớ toàn bộ, thời điểm anh tự mình thao tác lại, thì toàn bộ các bước đều không sai.

Tà Tiểu Dững chỉ cho Tiểu Thất xong, thì cũng vừa lúc Hàn Tú xử lý xong một số chuyện vụn vặt, liền trở về đại sảnh.

Tà Tiểu Dững hướng về phía cô mãnh liệt khen Tiểu Thất học nhanh.

Cô không khỏi cảm thán, quả nhiên hiện tại là thời đại bất đồng, làm cái gì cũng phải có chút văn hóa và bản lĩnh, phải giỏi tiếng Anh thì tốt hơn. Cô nhớ, lúc mới đầu công ty vệ sinh còn nhỏ, từ lúc bắt đầu công ty chỉ nhận được có mấy đơn hàng nhỏ lẻ, từ các hộ kinh doanh hay một vài hộ gia đình, còn phần lớn nhân viên trong công ty đều là các cô các chú trung niên, về sau cô càng muốn làm lớn, phát triển thành một công ty vệ sinh chuyên nghiệp hóa, cô không ngại da mặt dày lại hướng cha mẹ chia tay mượn tiền của họ, sau đó nhập khẩu một số máy móc làm vệ sinh. Người trong công ty phải đến học bỏ túi cách sử dụng, đều phải mất một phen công phu: thời gian. Sự thật chứng minh cô đã làm đúng, công ty từ từ phát triển theo hướng chính quy, công ty vệ sinh chuyên nghiệp, bắt đầu khuếch trương tuyển thêm những người trẻ tuổi, chứ không còn đơn thuần chỉ có đội ngũ các cô, các chú lớn tuổi không nữa.

Tám giờ kém, nhân viên công ty bắt đầu lục tục tới làm, từng người một nhìn thấy Hàn Tú mặt đối mặt đứng cùng một anh chàng đẹp trai, hết sức kinh ngạc, lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành mượn cớ chào hỏi Hàn Tú hoặc là làm công tác chuẩn bị, lại gần ngắm Tiểu Thất nhiều hơn chút.

Trong công ty đội ngũ những cô gái số trẻ, số lượng cũng không nhiều lắm, còn lại là mượn đủ loại lý do ở lại trong đại sảnh, những cặp mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, rồi thì thầm to nhỏ với nhau, nhìn trai đẹp cứ một mực dừng ánh mắt thâm tình trên người của bà chủ, sao mà chất phác như vậy, nhịp tim cứ rung động theo, đây nhất định chính là bạn trai của bà chủ.

Tiếng chuông chấm công đột nhiên vang lên là bài Elise, đây là thời điểm quét dọn.

Đột nhiên Hàn Tú phát hiện ở sau lưng vây xem một đồng người, ánh mắt của mọi người đều nhất trí tập trung vào một điểm, là ở trên người của Tiểu Thất đang đứng bên cạnh cô.

Cô ho nhẹ một tiếng, cố làm ra vẻ uy nghiêm: "Mọi người có chuyện gì muốn báo cáo với tôi sao?"

"Không có." Đám người giống như bầy chim tản ra, chuẩn bị khăn lau, nhanh chóng lau dọn ở những nơi gần chỗ cô đứng.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Kiếm tiền (2)

Editor: Mộc Du

Mấy bác gái lớn tuổi đang chuẩn bị đi phục vụ vệ sinh ở bên ngoài, cũng hết sức tò mò về thân phận của Tiểu Thất, nhìn về phía bên này cứ tưởng rằng mấy cô bé sẽ lên tiếng hỏi mình cũng biết được đôi chút, ai ngờ là khi mấy cô bé này nhìn thấy Hàn Tú thì từng người một đều giống như chuột nhìn thấy mèo chạy đi hết, không khỏi than thầm mấy tiếng, đành tự mình bước lên trước mà hỏi.

"Ai, Hàn tổng, cô cũng không giới thiệu với ta một chút vị này là ai vậy?"

"Đúng vậy a, Đúng vậy a. Hàn tổng, mới vừa rồi lúc ở trên đường tôi vẫn đang cùng lão Lý nói về cô sao cứ suốt ngày bận rộn, không nghĩ là khi tới công ty thì liền thấy cô dẫn đến một tiểu tử anh tuấn như vậy a."

"Hàn tổng, sẽ không phải là bạn trai của cô chứ."

Quả thật là chỉ có các bác gái mới dám nói thẳng ra như vậy thôi.

Nhân viên trong công ty phần lớn đều lớn tuổi hơn Hàn Tú rất nhiều, đa phần là các cô, các dì lớn tuổi, Hàn Tú cũng được coi như là có chút nghiêm khắc. Nhưng khi đứng trước mặt những vị tiền bối này thì luôn không thể nghiêm khắc nổi, họ còn thường lôi kéo giới thiệu bạn trai cho cô nữa.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú vội vàng kích động khoát tay: "Anh ta không phải là bạn trai của cháu. Anh ta là đồng nghiệp mới của công ty, tên là Đường Trạch Tề." Sau đó lại kéo một bác gái qua nói: "Làm phiền đi, sau này hãy cứ cho anh ta đi theo đi học hỏi đi, có việc gì, thì xin người cứ việc phân phó cho anh ta làm."

Đoàn người đang nghe Hàn Tú tìm lý do giải thích, thì lại nhìn thấy Tả Tiểu Dũng ở sau lưng Hàn Tú cứ không ngừng nháy mắt, trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ, nên gật đầu phụ họa theo: "Nha..... Thì ra là đồng nghiệp mới nha."

Hàn Tú cũng thừa biết sẽ có kết quả thế này, cô bĩu môi nói: "Được rồi, được rồi, mọi người đi làm công việc của mình đi, muốn tám chuyện thì đợi đến hết giờ đi, rồi hãy quay lại tám." Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Thất nói: "Anh đi theo tôi tới phòng làm việc."

Đang lúc sắp rời khỏi đại sảnh, đột nhiên Vương quản lý bên bộ phận khách hàng đuổi theo gọi: "Hàn tổng."

Hàn Tú dừng lại cước bộ, xoay người hỏi: "Vương quản lý, có chuyện gì? Hình như sáng hôm nay, là đến ngày mọi người phải qua bên EC vệ sinh mà."

"Hàn tổng, đây chính là chuyện mà tôi muốn nói với cô đó, hiện tại mọi người đều đang buồn bực, ai cũng đều không muốn đến EC để làm vệ sinh hết. Cô cũng biết chuyện xảy ra tháng trước, khiến cho bác gái đi Cao giặt đến nỗi nằm ở trong nhà mấy ngày nay rồi, hiện tại người trong bộ phận khách hàng đều không có ai muốn đi đến EC làm cả."

Nhắc tới chuyện này là Hàn Tú liền sầu não.

EC là công ty phục trang xuất nhập khẩu của N thị có quy mô rất lớn. Mỗi tháng định kỳ vào ngày hai mươi lăm, công ty sẽ cho người đến EC làm tổng vệ sinh. Nhưng mà vào tháng trước, con gái Trần Mạnh Ly của ông chủ EC từ Mi trở về nước, sau khi ngồi lên chức trợ lý tổng giám đốc, thì chuyện hợp tác cũng thay đổi theo. Vị thiên kim đại tiểu thư này, là người dị thường hách dịch không thể nói nổi và càng làm cho người khác khó có thể chấp nhận hơn nữa chính là cách nói chuyện quá mức chanh chua, không ai chịu đựng được.

Tháng trước vào thời điểm công ty của họ làm vệ sinh, đúng lúc đi Cao quét dọn phòng làm việc của cô ta. Sau khi mọi công việc đã hoàn thành đang chuẩn bị ký tên rồi bàn giao, thì đột nhiên cô ta nhảy ra chỉ trích, nói là đi Cao trộm cái đồng hồ đeo tay hiệu Omega của cô ta đem từ nước ngoài về.

Di Cao là người ngoại thành ở nông thôn lên đây kiếm sống, đến thành thị thì tìm được một công việc tạp vụ, hi vọng có thể kiếm được nhiều tiền một chút để chăm nom cho gia đình. Làm ở công ty cũng được một năm rồi, là người đang hoàng, đôn hậu, ngay cả cái gì gọi là Omega đi cũng không biết, chứ đừng nói là đã nhìn thấy, gặp phải loại chuyện như thế này thì có đến trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Tội tệ nhất chính là, những lời nói công kích sau đó của Trần Mạnh Ly, lại còn bức ép đòi lục soát người của đi nữa.

Hành động này của Trần Mạnh Ly dẫn tới sự phản đối kịch liệt của mọi người trong công ty, vốn dĩ là đi quét dọn vệ sinh, cuối cùng lại biến thành cãi vã kịch liệt, sau đó lại còn kinh động đến 110.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cảnh sát không có tìm được ở trên người của đi Cao chiếc đồng hồ kia, nhưng Trần Mạnh Ly vẫn không chịu buông tha, tuyên bố yêu cầu công ty của cô phải bồi thường, đồng thời lại châm chọc bọn họ là một đám nhà quê, tay chân không sạch sẽ, đời này chỉ xứng làm quét dọn vệ sinh cho người ta mà

thời.

Một lời này, càng thêm chọc giận nhân viên của công ty.

Sau một phen cãi vã kịch liệt, chiếc đồng hồ kia cuối cùng cũng đã hiện thân. Là do Trần Mạnh Lễ em trai của Trần Mạnh Ly, Tổng giám đốc bộ tài vụ của công ty EC, cầm theo một chiếc đồng hồ đeo tay nữ, đi tới trước mặt của Trần Mạnh Ly nói: "Chị, đồng hồ đeo tay của chị đây, buổi sáng chị để trên xe của em quên cầm theo."

Sự việc này, cuối cùng cũng được hạ màn như vậy, nhưng là, mọi người vừa về tới công ty thì đã nói, về sau họ sẽ không bao giờ đến công ty EC làm vệ sinh nữa. Trần Mạnh Ly xem thường những người lao động như bọn họ, và những ngôn từ quá đáng tựa như gai nhọn kia, đều đâm vào trong lòng của mỗi người. Sau khi đi Cao kể ra chuyện này với người trong công ty và chuyện này được lan truyền, thì mọi người đều phản đối việc đến công ty EC làm vệ sinh.

Nhưng mà công ty cùng với công ty EC đã ký hợp đồng dài hạn, nếu như không đi quét dọn vệ sinh, thì đã vi phạm hợp đồng.

Vào tháng trước, chuyện này làm cho đầu của Hàn Tú như phình to ra. Không nghĩ tới một tháng lại trôi qua nhanh như vậy, hôm nay lại bắt buộc phải đi tới EC làm vệ sinh rồi, chuyện này vẫn chưa thể ổn định.

Hàn Tú gãi gãi đầu: "Tháng trước, không phải là tôi đã đề nghị tăng thêm tiền thưởng cho những người chịu tới EC làm vệ sinh ư, bọn họ vẫn không đồng ý sao?"

"Hàn tổng, tiền không phải là vạn năng, tôn nghiêm của mỗi người tiền không thể mua được." Vương quản lý nói.

"Vậy được rồi....." Hàn Tú cắn môi gạt đầu một cái, đầu năm nay có thể vì năm đầu gao mà khom lưng, đoán chừng cũng chỉ còn lại, loại người da mặt dày như cô mà thôi.

Làm công nhân vệ sinh này, chính là suy bụng ta ra bụng người, các bác gái tuổi cũng đều đã lớn hết rồi, vốn là nên ở nhà an hưởng tuổi già, nhưng bởi vì kẻ sinh nhai không thể không chấp nhận khổ cực tiếp tục làm việc, nhưng nếu là đến đây đi làm, đã bỏ ra sức lực, còn bị người khác nói thành như vậy, thì trong lòng sao có thể thoải mái?

Không phải ai cũng da mặt dày giống như cô vậy, cô càng bị đá kích, làm nhục thì cô càng muốn kiếm tiền của người đó.

Cô cũng không thể ép nào bắt ép nhân viên của mình được, cái nghề này buồn lo không phải là khách hàng, mà buồn lo chỉ có thể là người làm công.

Cô nghĩ sâu xa một hồi rồi hỏi: "Hôm nay là phải đi làm vệ sinh cái gì?"

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Công việc hôm nay không nặng, chỉ cần làm sạch thảm ở các phòng làm việc thôi, tháng trước PVC đã lau sạch sàn nhà, cũng đã đánh sáp bóng luôn rồi."

"Chú đã hỏi những bộ phận khác chưa? Trong công ty, thật sự là không có một ai nguyện ý đi sao?"

"Hàn tổng, nói thật thì, lão Vương tôi đã sống đến bốn mươi tuổi đầu, đời này cũng chưa từng gặp qua người phụ nữ nào biến thái như vậy, khó trách tuổi cũng đã lớn rồi, mà cũng không tìm được người đàn ông nào, vừa nhìn thì đã biết chính là chịu chứng mất cân bằng nội tiết."

"Khụ... khụ... khụ——" Hàn Tú cố ý ho khan vài tiếng thật to.

"Ai, Hàn tổng, tôi không phải là nói cô mà, cô cùng với cái người phụ nữ biến thái đó là không giống nhau, cô so cô ta thì đáng yêu hơn nhiều."

"Được rồi được rồi, tôi cũng không có trách chú. Vậy chú đi sắp xếp cho họ làm những công việc khác đi, để hôm nay tôi đi EC. Kêu Tiểu Lưu mới tới đi cùng với tôi."

"Chỉ hai người các cô, thì sợ rằng không làm hết được."

Hàn Tú suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng, liếc thấy Tiểu Thất, nói: "Ừ, được rồi, không cần lo lắng. Còn có Đường Trạch Tề mới tới cũng sẽ đi cùng với tôi."

Sau khi Vương quản lý rời đi, Hàn Tú cắn môi, sau đó lại thờ dài một hơi, CEO, ba chữ này thật là quá tinh túy rồi, cô quả thật chính là mệnh Clean Enviroment Obasson.

Hàn Tú xoay người, vừa lúc đối mặt với Tiểu Thất ở sau lưng, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Cô nhẹ 'xi' một tiếng, hơi tự giễu, than thở với Tiểu Thất: "Anh biết không? Làm công việc quét dọn vệ sinh như chúng ta thế này, dùng một câu nói hình dung chính là 'thức sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, ăn thì thua heo, làm nhiều hơn lừa'. Người lao động là vinh quang nhất, nhưng luôn có những con người như vậy thích đem người ra so với người chia làm ba bảy loại. Thật ra thì công việc quét dọn vệ sinh một chút không thấp hèn, mọi người đều là dùng đôi tay của mình để lao động. Chứ không phải như cái cô Trần Mạnh Ly kia, được ngậm thìa vàng ra đời, chẳng qua là cô ta có số mạng tốt hơn mà thôi, đầu thai trúng vào một người cha tốt. Nếu như cô ta không có cha mẹ thay mình chống lên một mảnh trời, thì cô ta cái gì cũng không phải."

Đột nhiên chạm đến một mảnh sương mù trong mắt của Tiểu Thất, khiến thân thể cô không khỏi chấn động, ảo não làm bầm lều bầu: "Tôi tự nhiên lại nói với anh, những chuyện này làm gì không biết? Có nói anh cũng nghe không hiểu."

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Khỏe miệng Tiểu Thất mơ hồ động đây, đối với những lời nói của cô là hoàn toàn không thể gạt bừa được, nhưng mà cô thì lúc nào cũng vậy luôn là coi thường IQ cao của anh.

Hàn Tú nhìn thấy anh ta nhếch mày cao lên, trái tim lập tức căng thẳng, vội vàng tiêm cho anh ta một mũi thuốc an tâm: "Ai, anh cứ yên tâm đi. Tôi đã dẫn anh tới công ty của tôi để đi làm, thì nhất định sẽ không để cho anh chịu thiệt, sẽ giúp anh kiếm ra tiền. Cái nghề nhân viên vệ sinh này, bây giờ rất là hấp dẫn. Không để cập tới những khách hàng lớn của công ty như ở bệnh viện hay chính phủ kia, chỉ nói đến những khách hàng là hộ gia đình, thì chúng ta cũng không thiếu, hiện tại những người trẻ tuổi đến tắm rửa cũng lười, chứ đừng nói đến việc quét dọn sạch sẽ chỗ ở của mình. Nhìn lại thử thể hệ này chúng ta đi, rồi đời sau của chúng ta, rồi sau sau đời của chúng ta nữa, đều là ở chung cả nhà già trẻ đùm bọc mà lớn lên, chính là bởi vì như vậy, nên dẫn đến việc càng ngày càng nhiều thanh niên thờ ơ với tâm nguyện làm thủ công nghiệp. Cho nên công ty vệ sinh của chúng ta đã tồn tại như vậy. Anh cũng đừng nên coi thường những người làm công việc quét dọn vệ sinh như chúng ta, đây là một công việc rất tốt, tuy không thể so với những người ngồi ở tầng cao trong tòa cao ốc kia. Nhưng anh nhìn lại đi, nếu như chúng ta không vừa ý với khách hàng, thì chúng ta có thể cự tuyệt, hung hăng cự tuyệt, nhưng nếu là những người làm trong kia, nếu lỡ có bị ông chủ chèn ép, thì bọn họ cũng không dám giống như chúng ta thế này vỗ bàn nói với ông chủ của mình, tôi không làm, bọn họ tuyệt đối không có dũng khí làm như chúng ta vậy, tuyệt đối không."

Tiểu Thất lẳng lặng nghe, cho đến khi Hàn Tú nói xong, anh mới chậm rãi mở miệng: "Có gì cần tôi làm, cô cứ nói."

Hàn Tú nói nhiều như vậy, nhưng mà anh ta ngay cả một chút cảm xúc mãnh liệt để phụ họa cũng không có, khiến cho cô cảm thấy rất thất bại. Bất quá, giọng điệu của anh ta mặc dù vẫn không lạnh không nhạt như thường ngày, nhưng mà vào giờ phút này, nghe vào trong tai của Hàn Tú lại mang một loại ôn nhu không thể diễn tả thành lời.

Bây giờ anh ta là nhân viên mà cô cầu còn không được, phải mang đến trước mặt cô cuộn cuộn tiền, cô sẽ tạm thời đặt xuống ân oán cá nhân, bồi dưỡng cho anh ta thật tốt.

Cô bấu môi, cố làm ra vẻ lạnh nhạt, dẫn anh ta đi về phía kho hàng.

Đến kho hàng, cô lấy cho anh ta một bộ đồng phục làm việc, sau đó nói cho anh ta biết là, bất luận đi nơi nào làm vệ sinh, cũng nhất định phải mặc bộ đồ này trên người, thêm nữa là nhất định phải đeo thẻ nhân viên, đây chính là hình tượng bộ mặt của công ty.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bộ đồng phục nhân viên vốn là rất to, nhưng khi mặc ở trên người của Tiểu Thất, thì lại rất vừa vặn, một thân đồng phục màu lam đậm, càng làm tôn lên làn da trắng của anh ta.

Hàn Tú nhìn lại làn da của bản thân, cũng được coi như là tương đối trắng, nhưng mà nếu cùng so với cái người tên Tiểu Thất kia, thì bất luận là từ thị giác, hay là cho đến xúc cảm mà nói, thì cô liền bị so đến chân trời góc biển.

Cô buồn bực làm bầm một câu: "Ai, tại sao anh còn trắng hơn so với tôi vậy?"

Tiểu Thất không rõ, hỏi ngược lại: "Cái gì gọi là so với cô trắng hơn?"

Cô giật mình, khinh bỉ liếc anh ta một cái, thuận miệng nói: "Nói cái đầu của anh trắng."

Tiểu Thất nhủ chặt chân mày, trong ánh mắt biểu lộ không tin, giống như là không có chuyện như vậy. Anh trầm mặc một hồi, mới nói: "Có biện pháp gì hay không, có thể khiến cho da của tôi nhanh chóng trở nên đen hơn không?"

Phốc!

Anh ta rõ ràng là nghe thấy, vậy mà lại giả bộ với cô. Bất quá làm cho người khác muốn đánh người nhất, chính là, anh ta lại cầu xin cho mình đen đi, chuyện về làn da này, nếu như mà để cho da đen Sam Sam nghe được, thì nhất định anh ta sẽ bị đánh bầm dập, nằm bẹp đi.

Cô miễn cưỡng đáp lại: "Có, lấy than bôi lên trên người là nhanh nhất."

Tiểu Thất vẫn chưa thể lĩnh ngộ lời nói giỡn của Hàn Tú đáp lại: "Cách này trị ngọn không trị gốc. Từ nay, vào buổi trưa trong khoảng thời gian từ 12 giờ đến 1 giờ này, cô đừng sắp xếp công việc cho tôi, để cho tôi phơi nắng một tiếng dưới ánh mặt trời. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm trễ nãi bất kỳ công việc nào, cho tôi thời gian một tuần lễ."

"....." O__O "Hàn Tú còn tưởng rằng anh ta sẽ hỏi đến vấn đề nơi nào có than..., ai ngờ câu trả lời của anh ta lại làm cho cô muốn rút cả mắt kiếng, khiến cho cả người cô bất động, khỏe miệng khê động, thanh âm run rẩy đáp lại: "Phê chuẩn....."

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đào hoa

Editor: Mộc Du

Khi đến EC, Hàn Tú sắp xếp cho Tiểu Thất đến nơi khó chơi nhất chính là phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, làm sạch và bảo dưỡng thảm.

Có câu cùng cực thì đẩy nhau, khác cực thì hút nhau. Cô cùng với người mới Tiểu Lưu đều là nữ, nếu như sáp vào Trần Mạnh Ly, thì chính xác là đụng vào hòng súng.

Cô nhìn bóng dáng cao ngất của Tiểu Thất đang kéo máy vệ sinh, đột nhiên có chút không yên lòng, chạy lên trước vỗ vỗ đầu vai anh ta hỏi: "Buổi sáng Tiểu Tã đã dạy anh cách sử dụng máy vệ sinh thảm này rồi, nhưng mà anh đã biết cách sử dụng chưa?"

"Ừm." Trừ phi là tâm tình tốt, còn không thì Tiểu Thất đều dùng một âm đơn để trả lời các loại câu hỏi.

Cô vẫn chưa yên lòng nói: "Thôi, trước tiên tôi sẽ cùng anh đi xử lý phòng làm việc của vị Đại tiểu thư kia trước." Khi đã chắc chắn thao tác của anh ta không có vấn đề, cô mới đi sắp xếp công việc cho Tiểu Lưu.

Cô cho phép nhân viên của mình vì tự tôn mà phản bác lại khách hàng, nhưng cô không cho phép thao tác của nhân viên mình xảy ra sai lầm, lấy chất lượng phục vụ thấp đi phục vụ khách hàng.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Dưới sự hướng dẫn của Quản lý hành chánh EC, Hàn Tú và Tiểu Thất đẩy máy vệ sinh thảm vào phòng làm việc của trợ lý tổng giám đốc, cũng chính là chỗ của Trần đại tiểu thư.

Thao tác của Tiểu Thất cũng không kém hơn mấy người làm lâu năm, cuối cùng Hàn Tú cũng yên tâm. Cô không quên dặn dò: "Vệ sinh cho thật nghiêm túc, tôi đi trước, qua xem thử Tiểu Lưu ở bên kia thế nào rồi. Nhớ là, ngàn vạn lần đừng đụng vào bất kỳ vật gì ở đây."

"Ừm." Lại là một âm đơn ngầm thừa nhận.

Hàn Tú xoay người ra khỏi văn phòng trợ lý tổng giám đốc này, đi chưa được mấy bước, đầu liền đụng mạnh vào một vòm ngực cường tráng, hai vai được vịn lại kịp thời.

Cô vượt vượt lỗ mũi bị đụng đau, trong phạm vi tầm mắt là áo sơ mi trắng viền hoa văn tím nhạt, cô cũng không ngẩng đầu lên, cứ hướng đến người ở trước mặt nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Không có đụng trúng anh chứ?"

Chỉ nghe người ở trước mặt truyền đến một hồi tiếng cười trầm thấp: "Hàn Tú, từ lúc nào mà cô trở nên khách khí như vậy rồi?"

Hàn Tú nghe thấy thanh âm quen thuộc này, khóe miệng không khỏi co giật.

Cô ngẩng đầu lên, trước mặt là khuôn mặt tuấn tú và nụ cười rực rỡ của Trần Mạnh Lễ hai mắt đen sáng quắc đang nhìn cô chăm chăm. Cô theo bản năng tránh thoát hai tay anh ta đang đỡ vai cô, cười nhạt nói: "Thì ra là Trần tổng a, thật là ngại quá, đã đụng trúng anh."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Trần Mạnh Lễ, thái tử gia của công ty EC. Ngay từ lúc ký hợp đồng phục vụ vệ sinh với EC, thì cô cũng đã biết vị này là đại soái ca đào hoa.

Nói ra thì, quen biết Trần Mạnh Lễ cũng thật là ngoài ý muốn.

Lần đầu tiên gặp mặt là vào ba năm trước đây, khi cô cùng với Sam Sam và bạn trai Sam Sam, còn có mấy người bạn học chung lớp đi leo núi cùng nhau. Cũng không biết là như thế nào, khi leo đến giữa sườn núi, Sam Sam vì thấy người bạn trai coi chuyện giúp người làm niềm vui, đỡ một vị mỹ nữ mặc đồ hơi mát mẻ leo một đoạn ngắn, mà không có đỡ cô ấy, liền ăn dấm chua, sau đó tìm đủ loại lý do gây gổ. Bạn trai Sam Sam trong cơn tức giận, quay người bỏ đi.

Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ xíu, lông gà vỗ tới mà thôi, nhưng hai người lại cãi nhau tới đỏ mặt tía tai. Hàn Tú cho là Sam Sam quá nhỏ nhen chấp nhặt, chẳng qua chỉ là thuận tay giúp người một chút thôi, bất quá chỉ là quần áo của người kia hơi hờ hang một chút thôi, loại tính thần giúp người làm niềm vui này không có gì là không đúng hết, cũng không phải là liếc mắt đưa tình với người mỹ nữ kia. Sau khi quở trách Sam Sam một phen, liền chạy xuống núi đuổi theo bạn trai của Sam Sam.

Hàn Tú chạy theo cũng không xa lắm, liền đuổi kịp bạn trai Sam Sam.

"Ai, có chuyện gì thì nói nhẹ nhàng với nhau là được, chẳng qua vì một người qua đường ăn mặc hơi hờ hang nào đó mà thôi, cần gì cãi nhau đến vậy?" Cô vừa nói vừa vờn tay, muốn ngăn cản bạn trai của Sam Sam đang đi xuống núi, ai ngờ do đi quá vội, vấp phải thềm đá ở dưới chân, cả người ngã về

phía trước.

Mắt thấy sẽ phải lăn xuống núi, cái mạng nhỏ này của cô cũng coi như xong đời, cô nhắm chặt mắt, thét lên chói tai: "Cứu mạng a ——"

Vào lúc Hàn Tú vừa lên tiếng nói chuyện thì Trần Mạnh Lễ cũng đã dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người, ai ngờ vừa xoay người lại, thì chỉ thấy một gương mặt nữ sinh đỏ bừng, đỏ đầy mồ hôi nhào tới người mình. Phản ứng của anh cũng tương đối nhanh, theo trực giác vươn tay, ôm Hàn Tú vào trong lòng.

Đang lúc Hàn Tú cho là đã thành công cản lại bạn trai của Sam Sam, hơn nữa anh ta còn cứu cái mạng nhỏ của mình, thì khi mở mắt ra chớp mắt một cái, cô liền nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ, chính là Trần Mạnh Lễ.

Cô kinh ngạc đến nỗi quên cả nói tiếng cảm ơn.

Hết lần này tới lần khác cứ trùng hợp như vậy, bạn trai của Sam Sam cũng mặc áo sơ mi đen, quần màu đậm, Trần Mạnh Lễ cũng là mặc áo sơ mi đen, quần màu đậm, hai người lại có kiểu tóc giống hệt nhau, chiều cao cũng tương tự, muốn không nhận lầm cũng rất khó.

Mấy người bạn đi cùng Trần Mạnh Lễ nhìn thấy tình hình này, liền cười trêu ghẹo: "Mạnh Lễ, cậu thật đúng là hoa đào nở khắp nơi nha."

Mặt Hàn Tú đỏ bừng lên, vội vàng đẩy Trần Mạnh Lễ ra, vội la lên: "Cảm ơn, thật ngại quá, tôi nhận lầm người."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

Khỏe miệng Trần Mạnh Lễ giương nhẹ, nụ cười như có như không kia, thật giống như hoa đào thảng tư nỡ rộ rất mê người: "Không sao, có thể cứu được mỹ nữ, cũng là một loại duyên phận."

Hàn Tú đưa tay lau mồ hôi, mỹ nữ? Duyên phận? Sau khi trải qua chuyện của Đường Trạch Tề, cuộc đời này của cô ghét nhất nhất chính là những người ý mình có diện mạo đẹp trai, cứ thích phóng điện với nữ sinh, những người đàn ông đào hoa, mà Trần Mạnh Lễ chính là thuộc loại này.

Cô đối với tất cả những người đàn ông lớn lên đẹp trai đều xin miễn thứ cho kẻ bắt tài. Nói liên tục hai tiếng "Cảm ơn", lập tức xoay người muốn đi lại bị Trần Mạnh Lễ ngăn lại nói: "Tôi tên là Trần Mạnh Lễ, rất hân hạnh được biết cô. Nể tình tôi đã cứu cô, có thể cho tôi biết tên hay không."

Đây chính là bộ mặt của đàn ông đào hoa, ánh mắt tán gái đầy thành kính, kỹ thuật này tuyệt không thua kém gì Đường Trạch Tề.

Hàn Tú cười khan hai tiếng: "Lục Nhân Nghi. Bạn tôi vẫn còn đang đợi ở trên, thật ngại quá, tôi xin đi trước." Nói xong, cô đi còn nhanh hơn thỏ chạy, tốc độ kia tuyệt đối so với lúc trước leo núi thì nhanh hơn rất nhiều.

Lần thứ hai gặp mặt, chính là thời điểm cô vừa mới tốt nghiệp, cô ở một trong một cửa hàng bách hóa làm nhân viên vệ sinh, lúc ấy cô mặc đồng phục làm việc của cửa hàng màu vàng đất, cả người nhìn qua giống như nhân công làm việc ở công trường, khiêng cây lau nhà, chuẩn bị kết thúc công việc. Ai ngờ hết lần này tới lần khác vừa đứng dịp như vậy, lại gặp phải Trần Mạnh Lễ đi rửa tay.

"Người qua đường Át tiểu thư." Trần Mạnh Lễ gọi cô thân thiết như thế.

Trần Mạnh Lễ tuyệt đối là người ai đã nhìn thấy qua một lần, đều sẽ rất khó quên, thuộc chủng loại... Đại soái ca, nhưng đầu óc của Hàn Tú thì lại bất đồng với người thường, thuộc kiểu gặp trai đẹp sẽ tự động quên ngay, lập tức loại bỏ chủng loại đó....

Đối mặt với Trần Mạnh Lễ tây trang phẳng phiu, cô không hiểu ra sao, nhú chặt chân mày lại, thanh âm cực kỳ lạnh nhạt: "Anh là ai?" Cô phiền nhất chính là thân cận với những người đàn ông thế này.

Trần Mạnh Lễ vừa treo trên miệng nụ cười, vừa kể lại câu chuyện trên núi lần đó, cô rõ ràng lộ ra vẻ mặt bưng bình, nhưng ngay một giây kế tiếp thì bình tĩnh trả lời: "Thật ngại quá, kẻ hèn chưa từng đi leo núi, kẻ hèn cũng không phải họ Lục, anh nhận lầm người rồi. Tan việc, xin nhường đường." Nói xong, liền như một lần khối vọt vào toilet nữ.

Lần thứ ba gặp mặt, chính là năm ngoái, vào lúc này cô đã có công ty của mình, mặc dù quy mô công ty không lớn, nhưng với cố gắng của cô, đã tiếp nhận được khách hàng lớn là công ty EC này.

Ai ngờ lại một lần nữa gặp mặt Trần Mạnh Lễ, ai mà ngờ anh ta lại là thái tử gia của EC. OMG, đột nhiên cô bắt đầu hồi hận chuyện lần đó ở công ty bách hóa đối với anh ta rất khinh thường, nếu như anh ta chỉ tùy tiện thổi gió, thì không cần phải nói, khách hàng lớn như EC nhất định cứ như vậy mà bay đi.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

"Hàn tiểu thư, lần này chắc sẽ không nhận lầm chứ." Trần Mạnh Lễ từ bộ phận hành chính điều tra hợp đồng, đã biết rõ về cô.

"Dạ dạ dạ." Thái tử gia tuyệt đối không thể đắc tội.

"Có câu nói rất hay, chuyện bất quá tam. Có thể ở trong biển người mê mông gặp nhau ba lần, thì không thể không nói chính là duyên phận."

"Dạ dạ dạ." Duyên phận? Là vượn phàn thì có.....

Nhắc tới cũng kỳ, bất quá chỉ là ba lần gặp mặt, cô ngay cả anh ta họ gì, tên gì cô cũng không biết, còn anh ta lại đối với cô vừa thấy đã yêu, không có việc gì cũng gọi điện thoại tới phòng làm việc của cô và thích dùng nhất là thể tiến công tâm thường tặng hoa tươi. Theo như cô nghĩ, người có tiền cứ có cảm giác rằng tiền muốn cắn anh ta, nên cứ vội vàng mà tiêu xài.

Bởi vì đây là khách hàng của cô, cho nên cô không thể dùng thái độ cứng rắn để ứng phó, mấy trận Thái Cực đánh xuống, cô gần như đã đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ, cuối cùng liền quyết định, cự tuyệt thẳng với anh ta: "Hai chúng ta không thể nào, cũng không thích hợp."

Trần Mạnh Lễ hỏi: "Tại sao? Không thử tìm hiểu, làm sao biết không thích hợp?"

"Nói đơn giản cho anh hiểu thế này, tôi có thù hận trong lòng, cộng thêm nội tâm tôi tối tăm biến thái, vừa nhìn thấy đàn ông đẹp trai, liền muốn tát người đó mấy bạt tay. Nếu như anh thật muốn theo đuổi tôi, thì trước tiên rạch lên mặt mình hai gạch chéo cùng hai vòng tròn đi, vậy thì tôi có thể miễn cưỡng suy tính lại."

Hàn Tú nói đều là thật tình, nếu như về ngoài của Trần Mạnh Lễ hơi bình thường xấu đi một chút, có lẽ, cô còn có thể suy nghĩ, có muốn cùng phú nhị đại như anh ta tiến triển hay không. Nhưng đã trải qua chuyện Đường Trạch Tề, cô thật tình là không thể chấp nhận những người đàn ông đẹp trai, cô thừa nhận, trong lòng cô rất vận vẹo, rất biến thái.

Cứ tưởng rằng cô vừa đề ra cái loại yêu cầu biến thái này, thì nhất định Trần Mạnh Lễ sẽ liệt cô vào danh sách Godzilla quái thú cấp một, ai ngờ Trần Mạnh Lễ cười híp mắt nói: "Tôi có thể hiểu là, cô đang ca ngợi vẻ bề ngoài của tôi."

"....." Bây giờ Hàn Tú không thể hiểu mình đến tột cùng là số phận như thế nào, tựa hồ luôn có khả năng hấp dẫn những người đàn ông đào hoa, cô rất muốn nói với chúa, có thể cho cô gặp một người đàn ông đáng về bình thường một chút không?

Nhưng mà theo thời gian, cũng để Hàn Tú biết được tính cách và con người thật của Trần Mạnh Lễ. Anh ta cũng không phải như trong tưởng tượng của cô cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết dùng đáng về công tử đi theo đuổi nữ sinh. Hình tượng của anh ta hoàn toàn trái ngược, ngược lại Hàn Tú có thêm vài phần kính trọng với anh ta. Mặc dù vẫn không đề ý tới việc anh ta còn đang theo đuổi mình, nhưng không hề giống như lúc trước nữa, vừa thấy anh ta liền bỏ chạy, thỉnh thoảng còn có thể đi ra ngoài ăn hai bữa cơm. Dần dần, quan hệ của hai người có thể xưng là bạn tốt, nhưng vẫn còn cách xa cái suy nghĩ bạn bè trai gái của Trần Mạnh Lễ.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Hàn Tú, mỗi thù trong lòng cô lại tái phát sao? Phải cứ lạnh nhạt với tôi sao?" Nụ cười vẫn như cũ không giảm.

Trần Mạnh Lễ hạ thấp giọng nói, lập tức thức tỉnh Hàn Tú từ trong ký ức.

Cô liếc quanh bốn phía mấy lần, thấy một đôi mắt lóe sáng lướt qua ngăn cách bán thẳng đến hướng hai người bọn họ, cô có chút lúng túng nặn ra nụ cười, hướng đến gần Trần Mạnh Lễ, giảm thấp giọng xuống nói: "Cho chút mặt mũi, hôm nay tôi là người phụ trách ở đây, có ân oán cá nhân gì, thì hoàn nghênh anh tùy thời gọi điện thoại."

Trần Mạnh Lễ cười khê: "Gọi điện thoại? Được thôi, nhưng mà cô không được đem máy fax ở phòng làm việc của cô đi?"

"Cũng cảnh cáo anh lần, tại sao mỗi ngày anh luôn thích dùng giọng điệu ngọt ngào ghê tởm hỏi thăm tôi vậy? Anh có biết vì chuyện này, mà ảnh hưởng đến hiệu suất công việc một ngày của tôi không?" Hàn Tú vỗ trán, thật ra cũng không phải là cô không cảm động với những gì mà Trần Mạnh Lễ đã làm, nếu như nói không có cảm động, thì đây tuyệt đối là nói dối, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới đoạn tình cảm lúc đầu khiến cho cô chưa gượng dậy nổi kia, thì cô lập tức trở thành đã điều. Quên đi, vẫn là nên cách xa những người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có tiền ra.

"Có sao? Tôi thấy là tôi cung cấp cho cô rất nhiều động lực." Trần Mạnh Lễ cười nói.

"Động cái đầu anh đó! Thật là thua anh. Tôi phải đi làm việc đây, có gì thì nói sau." Hàn Tú nhanh chóng chạy đi.

"Được, đợi tôi liên lạc với cô." Trần Mạnh Lễ đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn bóng lưng Hàn Tú.

Cô bé này làm cho anh thích tận đáy lòng, không a dua, không nịnh nọt, nếu như là người khác, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp giữ chặt lấy thời vàng là anh đây. Nhưng còn cô lại thủy chung dựa vào cố gắng của mình, không chút nào buông lỏng. Anh yêu thương cô, anh biết cô từng có một đoạn tình yêu không tốt lắm, anh cố gắng thông qua tình ý của mình từ từ khiến cho cô tiếp nhận mình, nhưng mà bất luận anh cố gắng như thế nào, thì vẫn như cũ không cách nào xóa sạch đi ưu sầu giữa hai hàng chân mày kia.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Tôn nghiêm (1)

Editor: Mộc Du

Trần Mạnh Ly đi trên giày cao gót ba tấc, bước từng bước một đến phòng làm việc của mình. Vừa đi đến cạnh cửa, liền nghe thấy tiếng động của máy vệ sinh.

Cô nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất đang làm việc, đã đổi một người khác, coi như cái công ty vệ sinh kia cũng rất biết điều, biết là nên đổi một người đàn ông trẻ tuổi hơn tới. Cô cao ngạo hất cằm lên, ánh mắt miệt thị nhìn xuống dưới 45 độ, nhìn về phía Tiểu Thất. Cái nhìn này, đã khiến cho cô không thể thu hồi tầm mắt.

Trước mắt là thân hình thon dài cao gầy mặt mũi rất tuấn tú, chính là Tiểu Thất người đang làm vệ sinh thảm kia, đã đoạt đi tất cả lực chú ý của cô. Mặc dù trên người Tiểu Thất đang mặc đồng phục làm việc kiểu dáng quê mùa của công ty vệ sinh kia, nhưng vẫn không chút nào ảnh hưởng đến khí chất của anh ta. Từ nước Mi đến trong nước, từ đàn ông phương Tây tóc vàng, đến đàn ông châu Á tuấn mỹ nho nhã, cô đã gặp qua rất nhiều kiểu đàn ông rồi, nhưng mà kiểu đàn ông quanh thân cứ phảng phất một loại hơi thở trầm tĩnh tự nhiên giống như người trước mắt này, thì vẫn là lần đầu tiên.

Ánh mắt cô lộ ra vẻ kinh ngạc, cô khoanh hai tay đứng ở ngoài cửa, tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật thượng đẳng, tinh tế chiêm nghiệm nhìn Tiểu Thất một lúc lâu.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất tựa hồ cảm giác được sau lưng có một ánh mắt nóng rực như muốn xuyên thủng thân thể của anh, anh theo bản năng nhú chân mày, chậm rãi quay người lại, thấy ngoài cửa một người phụ nữ đứng thẳng, mặt đánh trắng bệch không khác gì vách tường, môi thì tô son đỏ nhìn giống như cái chậu máu.

Anh thật không hiểu, một người đang yên lành như vậy, tại sao lại muốn biến gương mặt của mình thành bộ dạng này, sao không giống như Hàn Tú đi trên mặt tuyết đối không tô chút thêm một chút sắc thái nào, nhìn dễ chịu hơn.

Khi Trần Mạnh Ly đối diện với ánh mắt trầm tĩnh như băng của Tiểu Thất, trái tim đột nhiên chấn động. Người đàn ông này thật đúng là cực phẩm nhân gian.

"Anh là nhân viên vệ sinh của công ty nào? Hình như trước kia chưa từng gặp qua." Trần Mạnh Ly cố ý dùng giọng nói lạnh nhạt, bày ra một dáng vẻ cao quý của nữ vương, đi vào phòng làm việc, bước đến gần Tiểu Thất.

Tiểu Thất vốn là không muốn để ý đến người phụ nữ này, nhưng trước khi tới nơi này, Hàn Tú đã dặn dò anh quy tắc phục vụ, tóm gọn trong bốn chữ —— mỉm cười phục vụ.

Mỉm cười với người xa lạ, tạm thời việc này anh vẫn không làm được. Vì vậy, anh thân nhiên lên tiếng: "Nhân viên mới tới."

"Thì ra là mới tới a, khó trách tôi chưa từng nhìn thấy anh. Anh tên là gì?" Giọng nói Tiểu Thất lạnh nhạt, cùng với thái độ như vậy, khiến cho đáy lòng của Trần Mạnh Ly run lên, cô chính là thích bộ dạng xa cách lạnh lùng này của anh ta, vì vậy nên cô mới hỏi tới tên của anh ta.

Không đề cập tới chuyện sáng hôm nay Hàn Tú cùng với vị Vương quản lý kia đã thảo luận, chỉ bằng trực giác thôi thì Tiểu Thất cũng đã không muốn quan tâm tới người phụ nữ này, anh thấy ánh mắt của cô ta mang theo ham muốn trắng trợn, như muốn đem toàn thân cao thấp của anh lột sạch vậy. Mặc dù là anh không thích cái tên Đường Trạch Tề, nhưng mà vào lúc này anh không nghĩ là sẽ nói ra cái tên này. Anh nhớ lại lúc Hàn Tú nghe thấy tên thật của anh thì phản ứng chính là phát điên lên.

074 với người đi tìm chết. Thật là rất giống.

Anh trầm tĩnh mấy giây, cực kỳ lạnh nhạt trả lời: "074."

Người đi tìm chết?

Sau khi Trần Mạnh Ly nghe câu trả lời, gương mặt đang tươi cười biến đổi lúc đỏ lúc trắng, vẻ mặt dị thường vặn vẹo, cảm tình trước đó dành cho Tiểu Thất, đã tan biến trong nháy mắt.

Tên nhân viên vệ sinh này, bất quá cũng chỉ là hơi đẹp trai một chút mà thôi, lại dám mắng thẳng vào mặt cô là đi tìm chết, chưa từng có một người đàn ông nào dám nói với cô như vậy.

Cô tức đến mức dậm chân, bước nhanh về phía trước, cô cũng muốn xem thử xem, người đàn ông này đến tốt cùng là có bản lĩnh gì, lại dám nói chuyện với khách hàng của mình như vậy.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Ai ngờ gót giày quá cao, cô vội bước về phía trước, nên mất thăng bằng, lập tức ngã chúi về phía trước, lại vừa đúng ngã vào trước ngực của Tiểu Thất.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau nữa là vui mừng, cô vừa định vươn tay vuốt ve phần ngực gầy gò rắn chắc của anh ta, ai ngờ, trước khi dựa được vào người anh ta thì một giây sau đó anh ta lùi lại, cô liền ngã chổng vó.

May mắn là ở bên dưới này có trải thảm, còn nếu như dưới đây là gạch, thì sợ là cú ngã nặng nề này, đã khiến cho cô chùng mấy ngày không thể vác

mặt ra để gặp mặt người khác rồi.

Trần Mạnh Ly ngược mắt xấu hổ nhìn Tiểu Thất rõ ràng là chỉ cách mình có một bước ngắn mà thôi, một chút đồng tình cũng không có, đừng nói là đỡ cô, càng quá đáng hơn chính là, rõ ràng là có thể đỡ được cô, vậy mà lại không một tiếng động, không giải thích được, bước lui về phía về sau một bước dài, giống như là trên người cô có cái bệnh truyền nhiễm gì vậy.

Cô tức giận nhìn chằm chằm đôi dép lê ở trước mắt, gương mặt tức giận trừng Tiểu Thất hỏi: "Anh đỡ tôi một chút, thì thế nào chứ?"

Về mặt Tiểu Thất bình tĩnh, không thấy đau lòng, lạnh băng trả lời cô: "Cần cứ theo thủ tục dành cho nhân viên công ty, trừ tám thăm ở dưới chân này, thì những đồ vật khác tôi đều không thể đụng vào. Nếu như Trần tiểu thư cô có bệnh thoái hoá xương..., thì đề nghị cô đi gặp bác sĩ sẽ tốt hơn."

Đồ vật? Lại còn nói cô là đồ vật, còn có bệnh thoái hoá xương nữa chứ.

"Tôi là người không phải là đồ vật gì hết, tôi cũng không có bệnh thoái hoá xương." Nói một tràng dài, đột nhiên Trần Mạnh Ly cảm thấy không đúng, giùng giăng bò dậy nói: "Tôi không phải là vật gì đó mà anh nói."

Tiểu Thất nhú chặt chân mày, nghi ngờ hỏi: "Đến tột cùng thì, ý cô là muốn biểu đạt, cô là đồ vật hay không phải là đồ vật hả?"

"A ——" Trần Mạnh Ly bộc phát ra tiếng thét chói tai: "Người phụ trách anh là ai? Tôi muốn khiếu nại! Tôi muốn khiếu nại!"

Hàn Tú nghe tiếng hét ở phía sau, vội vã chạy tới hướng phòng làm việc của Trần Mạnh Ly.

Trong lòng cô không ngừng than, hừ, quả nhiên là không thể để tên kia ở lại một mình, đây không phải là rước lấy phiền phức cho cô sao.

Hàn Tú chưa bước vào phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, thì đã nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Thất truyền đến: "Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên cần phải tôn trọng người khác."

Tim của cô đột nhiên rung động, tất cả những lời vốn muốn trách cứ anh ta, đều nghẹn ở nơi cổ họng, toàn bộ nuốt trở lại.

Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên cần phải tôn trọng người khác. Những lời này, vừa đúng thích hợp với Trần Mạnh Ly, vị Đại tiểu thư này không hiểu được thế nào là tôn trọng người khác. Chỉ là một câu nói như vậy, thì cô đã biết là không thể quy hết tất cả sai lầm cho Tiểu Thất. Mặc dù đầu óc của Tiểu Thất có chút không dùng được, nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc vừa qua, cô đã dần dần hiểu rõ tính cách của anh ta, trước khi làm bất cứ chuyện gì hay nói bất kỳ lời nào, thì nhất định đều có lý của anh ta.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô hít sâu một hơi, bước vào cửa, nhìn thấy Tiểu Thất đang thu dọn dây điện của máy vệ sinh, trên mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu gây chuyện nào, còn Trần Mạnh Ly thì đang dùng hai tay ôm ngực nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất, vốn dĩ là gương mặt được trang điểm tinh tế xinh đẹp nhưng bởi vì tức giận mà trở nên có chút vằn vẹo.

Hàn Tú gõ cửa, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp, ôn nhu nói: "Trần tiểu thư mạnh khỏe, tôi là Hàn Tú, người phụ trách của công ty vệ sinh, xin hỏi cô có gì không hài lòng đối với phục vụ của công ty chúng tôi sao?"

"Hàn Tú?" Trần Mạnh Ly dùng cặp mắt tức giận nhìn chằm chằm về phía Hàn Tú, tại sao cái tên này nghe thấy quen như vậy? Cô cũng không có suy nghĩ nhiều, dùng giọng nói giễu cợt hỏi: "Cô chính là người phụ trách của công ty vệ sinh sao? Cô có thể đại diện cho tầng cao nhất của công ty các người sao?"

"Có thể. Không biết Trần tiểu thư đối với phục vụ của chúng tôi, có chỗ nào không hài lòng?" Hàn Tú giữ vững nụ cười.

Trần Mạnh Ly ngẩng mặt lên, ánh mắt miệt thị nhìn xuống Hàn Tú một góc 45 độ, hừ lạnh một tiếng: "Tôi không biết công ty của các người, đào tạo nhân viên như thế nào? Tháng trước thì gặp vị kia, lúc quét dọn trong phòng làm việc của tôi thì lục lọi đồ trên bàn của tôi, còn tháng này thì tới vị này" Trần Mạnh Ly giờ ngón tay sơn màu nâu lên chỉ hướng Tiểu Thất nói: "Chính là anh ta, thái độ phục vụ vô cùng tệ, nói chuyện với khách hàng thì bên ngoài chế giễu, bên trong châm biếm. Có nhân viên đối đãi với khách hàng như vậy sao? Công ty của các người, không thể tuyển dụng những người có tố chất cao một chút sao? Nếu như không trả nổi tiền lương cho nhân viên, chỉ có thể tuyển dụng những người với tư cách thấp kém như thế này đến làm việc, thì tôi thấy, công ty của mấy người cũng sắp bị đóng cửa rồi"

Hàn Tú nghe mấy lời này, cũng không tức giận, ngược lại còn cười. Cô đã có thể hiểu được, tại sao ở công ty nhiều nhân viên như vậy, nhưng lại không có một người nào nguyện ý tới nơi này để phục vụ.

Người phụ nữ này, thật đúng là một cực phẩm vô địch.

Cô bình tĩnh thông dong, đầu tiên là đi về phía Tiểu Thất, kêu anh ta đẩy máy vệ sinh ra ngoài.

Tiểu Thất gạt đầu một cái, liền kéo máy vệ sinh ra ngoài cửa.

Lúc này cô mới nhìn thẳng vào Trần Mạnh Ly, nói: "Thì ra là Trần tiểu thư không hài lòng đối với tố chất của nhân viên trong công ty tôi. Thật ra thì tôi không biết là như thế nào, mới có thể đạt tới tiêu chuẩn tố chất 'cao' của Trần tiểu thư. Tôi chỉ biết là có người, mỗi ngày đều không cẩn thận để đồng hồ đeo tay Omega của mình ở trên xe, sau đó thì chỉ trích nhân viên công ty tôi hoặc là một người qua đường nào đó, là ăn cắp đồng hồ của mình, rồi bắt

đầu chỉ trích người ta, tôi cũng không biết là, loại người này, được coi như là tổ chất cao hay là tổ chất thấp đây?"

Hàn Tú vừa dứt lời, sắc mặt của Trần Mạnh Ly liền thay đổi liên tục.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Vào cái ngày đó ở tháng trước, sau khi nhân viên kia quét dọn phòng làm việc của cô, cô liền không thấy đồng hồ của mình đâu nữa. Ngày đó cũng do tâm trạng của cô không tốt, chuyện đồng hồ bất quá chỉ là cái cớ để cô phát hỏa mà thôi, cô cũng thật sự không nhớ là mình để đồng hồ ở ngoài xe. Ai mà biết Mạnh Lễ lại nhiều chuyện như vậy, nói ra chuyện đồng hồ của cô để trên xe của nó, làm cho cô rất lúng túng, thêm nữa là nhân viên vệ sinh này toàn những người đàn ông hung thần ác sát cứ muốn cô xin lỗi, chuyện ồn ào đến trình độ đó, thì làm sao cô có thể dễ dàng cúi đầu nhận lỗi, nên không thể làm gì khác hơn là dùng lời nói châm chọc để giữ mặt mũi.

Từ trước đến giờ đều là miệng lưỡi cô chiếm thượng phong, lại không nghĩ rằng, trước mặt người phụ nữ này, bất quá chỉ là một người phụ trách của công ty vệ sinh mà thôi, lại dám kiêu ngạo như vậy, lại dám dùng thái độ này nói chuyện với khách hàng.

"Thái độ này của cô là sao đây? Sao cô có thể nói chuyện với khách hàng kiêu này? Cái thái độ phục vụ tệ thế này, cả công ty đều cùng một thái độ phục vụ tệ hại. Công ty của các người, sao lại tập trung hết những loại người tổ chất thấp này vậy? Cô biết tôi là ai không? Tôi là người chi trả tất cả các chi phí vệ sinh của mấy người đó. Số điện thoại người phụ trách của công ty các người là số mấy? Tôi muốn gọi điện thoại khiếu nại các người." Ngữ điệu của Trần Mạnh Ly vừa nhanh vừa vội, hết sức bén nhọn.

Hàn Tú khó có thể ức chế bật cười thành tiếng.

Ho nhẹ ba tiếng, cô lộ ra vẻ mặt rất xin lỗi, đối với Trần Mạnh Ly nói: "Thật ngại quá, Trần tiểu thư. Kê hèn này chính là tầng cao nhất của "Quét dọn vệ sinh đại chúng" đây, cũng chính là người sáng lập công ty. Cô muốn khiếu nại người nào, cứ nói với tôi, tôi xin rửa tai lắng nghe. Bất quá, tôi muốn nhắc nhở Trần tiểu thư thế này, công ty tôi và công ty của cô đã ký hợp đồng phục vụ là ba năm, năm nay chỉ mới là năm thứ hai thôi, tất cả các chi phí dự chi cho phục vụ mỗi quý, nói cách khác, lần này chi phí phục vụ dùng tới trước quý đã thanh toán rồi. Cô có thể không thanh toán vào quý sau."

Trần Mạnh Ly cười lạnh: "Tôi tự hỏi sao lại có công ty mà thái độ của nhân viên lại kiêu ngạo như vậy, thì ra nguyên do chính là có người chủ không có tổ chất, không có phẩm chất văn hóa. Chỉ với thái độ phục vụ thế này của các người, mà còn muốn EC của chúng tôi tiếp tục hợp tác sao? Tôi nhất định sẽ hủy hợp đồng."

Hàn Tú nhường nhường mày, sắc mặt cũng trầm xuống, khóe miệng khẽ nhếch, lạnh lùng nói: "Có thể. Nếu như EC đối với chúng tôi có bất kỳ chất vấn gì về thái độ phục vụ, thì có thể bàn đến việc hủy hợp đồng, nhưng là người ký hợp đồng làm vệ sinh, tôi, không chấp nhận việc cô nói hủy hợp đồng. Cái nghề nhân viên vệ sinh này của chúng tôi, đa số đều là những người lớn tuổi, có thể là không có nhà cao cửa rộng, hay là một tấm bằng tốt nghiệp, nhưng mà chúng tôi có tay chân và lòng tự trọng, chúng tôi có giá trị tồn tại riêng của mình. Nếu như công ty chúng tôi mất đi cơ hội vì EC phục vụ, thì cũng không có nghĩa là sẽ không còn công ty nào khác nhận nhận bán hợp đồng này, bởi vì EC có sự hoài nghi đối với nhân phẩm của nhân viên công ty chúng tôi. Thật xin lỗi, Trần tiểu thư, hôm nay phục vụ ở EC đã kết thúc, chúng tôi còn phải đi phục vụ khách hàng khác, còn về chuyện hủy hợp đồng, tôi tự mình nói chuyện cùng với Trần đồng."

Nói xong, cô xoay người rời khỏi cái phòng làm việc khiến cho cô ta tức giận này, lúc đi tới cửa, cô xoay người lại đối diện với Trần Mạnh Ly nói: "Trình độ học vấn của tôi là đại học chính quy." Coi như trình độ học vấn của cô chỉ ở mức tiểu học văn hóa, thì so với cô ta còn tốt hơn nhiều.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Trần Mạnh Ly giận đến gương mặt xanh mét.

Hàn Tú liếc mắt một cái, nghênh ngang ưỡn ngực đi ra khỏi phòng làm việc. Chỉ là vừa xoay người lại, nội tâm của cô giống như là quả bóng bị xì hơi, ỉu xiu.

Cô cũng không biết mình là thế nào, trước kia đối mặt với khách hàng khó dây dưa hơn nữa, cô cũng có thể giữ vững mỉm cười, bình tĩnh đối phó, hôm nay cũng là lần đầu tiên trở mặt với khách hàng của mình, hơn nữa còn là khách hàng quan trọng của công ty.

Rõ ràng là trước khi bước vào phòng làm việc này, cô đã nói thầm ở trong lòng ngàn lần vạn lần, bất kể là cô Trần tiểu thư kia nói lời chanh chua gì thì cứ nói..., cô cũng sẽ nhẫn nhịn. Nhưng mà vị Trần tiểu thư này vừa mở miệng nói chuyện, lại khiến cho sự nhẫn nại của cô đạt tới cực hạn.

Cô biết cái nghề nhân viên vệ sinh này, ở trong mắt rất nhiều người là một công việc thấp kém, nhưng mà đối với những người không có trình độ học vấn, chỉ có thể dựa vào, những việc làm bán sức lao động mà nói, thì đây không phải là bất công sao. Mỗi người đều có bỏ ra, chỉ là hình thức bỏ ra khác nhau. Những người kia cho tới bây giờ đều chưa từng bỏ ra sức lao động của mình, chỉ biết mở miệng sai khiến, thì căn bản không có tư cách đánh giá bọn họ.

Tự trọng so với tiền thì quan trọng hơn.

Cô luôn coi trọng nghề nghiệp của mọi người, cô buồn không phải là vì khách hàng, mà là càng ngày càng có ít nhân viên nguyện ý bỏ ra sức lao động. Cho nên, cô sẽ không để cho nhân viên của mình vô duyên vô cớ bị người khác làm nhục.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôn nghiêm (2)

Editor: Mộc Du

Hàn Tú đi ra khỏi phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, liền thấy nhân viên EC đứng vây xem ở cửa kính. Bọn họ vừa nhìn thấy Hàn Tú bước ra từ bên trong, lập tức tản ra.

Tiểu Thất đẩy máy vệ sinh đứng chờ ở cửa chính của EC, lẳng lặng nhìn Hàn Tú.

Hàn Tú chậm rãi đi tới, nhưng không nói lời nào, chỉ là trầm mặc, đưa mắt nhìn anh ta một lúc lâu.

Hai hàng chân mày của Tiểu Thất nhíu chặt, nhìn thẳng vào mắt cô.

Tiểu Lưu đứng ở một bên nhìn thấy Hàn Tú, lập tức hỏi: "Hàn tổng, có phải cái cô Trần tiểu thư đó, lại đổ oan cho Tiểu Thất là ăn cắp đồ của cô ta hay không?"

Hàn Tú không trả lời câu hỏi của Tiểu Lưu, mà chỉ nhìn thẳng vào Tiểu Thất hỏi: "Anh có đụng chạm gì vào đồ ở trong phòng làm việc của cô ta hay không?"

"Không có." Tiểu Thất thản nhiên bật ra hai chữ, chỉ cách một giây thời gian, anh lại thêm vào: "Cô không cần vì tôi mà cãi vã với cô ta."

Dĩ= n.d@n.l&.q#y.d%an

Mặt Hàn Tú hơi đỏ lên nói: "Ai nói vừa rồi là tôi vì anh? Tôi chỉ là vì tôn nghiêm của chính tôi và tôn nghiêm của tất cả mọi người trong công ty mà thôi. Sĩ có thể chết nhưng không thể nhục. Hiểu không?"

Tiểu Lưu không nhịn được chen vào nói: "Hàn tổng, chị coi cái cô Trần tiểu thư đó tức thành như vậy, vậy sau này có thể, sẽ không cần chúng ta tới phục vụ nữa không?"

"Chuyện này tôi sẽ tự xử lý." Thật ra thì Hàn Tú cũng không biết phải làm sao? Dù sao thì Trần Mạnh Ly cũng là con gái của Trần đồng, còn cô bất quá chỉ là người ngoài.

Lúc này, A May chủ quản hành chánh của EC với gương mặt lo lắng, giống như là cháy nhà vậy, gấp gáp chạy tới trước mặt của Hàn Tú, sau đó kéo cô lại gần, nói nhỏ: "Ai yêu, tôi nói cô này Hàn quản lý, sao cô tự dung lại đi đắc tội với Đại tiểu thư của chúng tôi? Cô biết không? Cô ấy vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói là muốn chấm dứt hợp tác với cô, lừa gạt kia, thật sự mà nói thì có thể đốt cháy tất cả ở EC."

"A May, tôi biết là chuyện này đã làm khó cho cô, nhưng cô hãy giúp tôi ký hóa đơn phục vụ của ngày hôm nay đi, còn chuyện khác, tôi sẽ tìm Trần đồng nói chuyện sau." Hàn Tú lấy hóa đơn phục vụ ra.

A May nóng nảy nói: "Tôi nói này Hàn quản lý, mới vừa rồi Đại tiểu thư gọi điện thoại cho tôi, dùng sự từ Hà Đông rỗng thành như vậy, tôi nào còn dám ký cái hóa đơn này? Tôi thật là bội phục cô, lại có thể lừa gạt cô ấy, rõ ràng là quý nào thanh toán quý đó, thế nhưng cô lại nói là tất cả phí dụng đã được thanh toán trước rồi, cô không phải là cô ý muốn cho tôi cuốn gói về nhà sao?"

"Đây chỉ là một loại chiến lược." Nên nói bình bát yếm trá. Hàn Tú chau mày thật chặt, chẳng lẽ một quý tiền này, người phụ nữ kia cũng muốn ăn quýt? "Hình như Trần đồng không có ở đây."

"Trần đồng đi Hồng Kông rồi, dự tính thứ hai mới trở về. Còn hóa đơn này, tôi thật không có cách nào ký."

"A May, tôi cảm thấy có một số việc, không thể đem toàn bộ sai lầm đẩy lên trên người chúng tôi. Có phải lần trước bác gái bên chúng tôi, bị Đại tiểu thư của mấy người lục soát quần áo? Vậy để được gọi là công bằng? Tôi có phải là nên kiện cô ta tội xúc phạm hay không? Chúng tôi mặc dù chỉ là một công ty vệ sinh, là người bán sức lao động, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là, chúng tôi bán cả lòng tự trọng để cho người khác tùy tiện chà đạp. Có thử suy nghĩ đến bác gái lớn tuổi kia đi, bà ấy đáng tuổi làm mẹ của cô ta....." Hàn Tú không nhịn được nói.

"Hàn quản lý, những điều cô nói tôi đều hiểu, nhưng mà chúng tôi cũng chỉ là những người làm công ăn lương, chỉ là muốn kiếm chén com mà thôi. Người chủ muốn chúng tôi làm sao, thì chúng tôi phải làm như thế đó."

Hàn Tú cắn môi, hít sâu một hơi hỏi: "Vậy cô nói đi, rốt cuộc phải làm sao?"

"Tôi ký." Trần Mạnh Lễ bận rộn hồi lâu trong phòng làm việc, đến thời điểm nghe điện thoại thì vừa lúc nghe được tiếng hét của Trần Mạnh Ly. Sau khi nghe điện thoại, anh ra ngoài hỏi thăm, thì biết được Trần Mạnh Ly lại đang gây khó khăn cho người ta.

Dĩ= n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú nhìn thấy Trần Mạnh Lễ đến, thật là cảm động đến rơi nước mắt, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy bông hoa này lại đáng yêu như vậy.

Cô mỉm cười đưa tờ hóa đơn phục vụ tới trước mặt của Trần Mạnh Lễ nói: "Làm phiền, Trần tổng."

Trần Mạnh Lễ một mặt ký tên, một mặt nói: "Trợ lý Trần chính là cái đáng về này, cô không cần để ý đến chị ấy. Tháng sau, mọi người cứ theo lễ thường mà tới đây phục vụ, chuyện này tôi sẽ bàn bạc cùng với Trần tổng, cô không cần lo lắng."

"Trần Mạnh Lễ, tôi thay mặt mọi người trong công ty, cảm ơn anh." Đôi mắt to tròn của Hàn Tú cười đến mức híp lại.

"Không cần mọi người trong công ty của cô cảm ơn tôi, chỉ cần cô có thể mời tôi ăn bữa cơm là được." Trần Mạnh Lễ nắm bắt thời cơ.

A May thấy Trần Mạnh Lễ ký tên, thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có người chịu trách nhiệm, thì cô có thể giao phó rồi, đến lúc đó Trần Mạnh Lễ có muốn làm khó cô cũng không được. Nghe Trần tổng hẹn Hàn Tú, A May thức thời rời đi.

Hàn Tú cười híp mắt nói giòn: "Được, không thành vấn đề. Tháng sau khi tới đây làm vệ sinh..., tôi sẽ tiện thể chia phần cho anh, trả lại anh ân tình giúp tôi giải vây."

"Cô ——" Trần Mạnh Lễ thật là dở khóc dở cười: "Nếu như là tiện lợi, thì tôi hy vọng là cô tự mình làm."

"Tôi chỉ biết làm cơm chiên trứng," Hàn Tú nói rõ khuyết điểm.

"Chỉ cần là cô làm thì cái gì cũng được." Trần Mạnh Lễ cười nói.

Hàn Tú nói: "Nói giòn thôi. Hôm nào tôi sẽ mời anh ăn cơm. Tôi phải về công ty trước đây, buổi chiều còn có rất nhiều chuyện phải làm. Tạm biệt."

Trần Mạnh Lễ nói: "Được, vậy tôi không tiễn cô. Tạm biệt."

Xuống bãi đậu xe, đột nhiên Tiểu Thất dừng lại cước bộ, nói với Hàn Tú: "Bây giờ là 11:30 trưa, tôi muốn đi phơi nắng một lát."

Tiểu Lưu không rõ tình huống, mắt tròn xoe, kinh hãi nhìn Tiểu Thất hỏi: "Hửm, Tiểu Thất, sao tự dưng anh lại muốn phơi nắng a?"

Hàn Tú vỗ vỗ trán, đang lúc Tiểu Thất muốn giải thích nguyên nhân, thì cô kéo anh ta lại gần, thì thầm: "Chuyện đầu anh bị thương mình tôi biết là được rồi, anh không nên để cho mọi người đều biết?"

Không phải là cô kỳ thị đầu óc anh không dùng được, mà là không hy vọng chuyện này bị nhiều người biết, ảnh hưởng đến danh dự của cô. Cô không thể để một đám người sùng bái cô ở trong công ty, cùng với các cô, các chú, biết cô lợi dụng Tiểu Thất bị ngốc, thay cô kiếm tiền. Hình tượng cao lớn uy nghiêm của cô, ở trong suy nghĩ của nhân viên, bất luận là như thế nào cũng không thể bị hao tổn.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô nói với Tiểu Lưu: "Ý của anh ta là đợi chút nữa lên xe, anh ta sẽ ngồi ở ghế trên, còn cô ngồi hàng sau, như vậy cô sẽ không bị phơi nắng."

Tiểu Lưu hết sức kích động, nói: "Tiểu Thất, anh thật là có phong độ của thân sĩ nha. Vậy tôi cũng không khách khí."

Tiểu Lưu dẫn đầu ngồi vào trong xe.

Lại một thiếu nữ tâm tư thuần khiết bị lừa gạt.

"Vậy anh ngồi bên ghế phụ đi, cẩn thận phơi tróc da của anh." Hàn Tú hừ nhẹ một tiếng, đi về phía ghế lái.

Tiểu Thất nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, cùng câu nói kia "Cẩn thận phơi tróc da của anh", anh có thể lý giải câu này là vì cô quan tâm anh sao?

Chẳng qua anh chỉ muốn phơi cho da rám nắng một chút thôi, đầu óc của anh cũng đâu phải là có bệnh, do tất cả những người gặp anh, câu đầu tiên đều nói: "Da anh thật trắng nha."

Da trắng quá mức, thì nhìn hơi có vẻ bệnh hoạn, đây chính là nhược điểm trí mạng của anh. May mắn là đồng phục làm việc này rất kín đáo, anh có thể che kín làn da.

Tuy anh đã trốn thoát khỏi cái phòng thí nghiệm lạnh như băng đó, nhưng bọn người Cổ giáo sư nếu như mà không tìm được thi thể của anh, thì nhất định sẽ không từ bỏ ý định.

Người xung quanh càng ngày càng chú ý đến anh, thì trước hết chuyện mà anh cần làm, chính là biến cái thân thể quanh năm ở trong phòng thí nghiệm này, có được màu khỏe mạnh giống như người bình thường. Trong khoảng thời gian này, anh cũng đã biết được một chút ít mối quan hệ giữa Đường Trạch Tề với Hàn Tú. Có lẽ họ tìm được anh chỉ là vấn đề thời gian, Cổ giáo sư chỉ cần lần theo manh mối "Đường Trạch Tề" này thì nhất định sẽ tìm được anh.

Anh không biết là đến cuối cùng mình có thể dựa vào cái tên "Đường Trạch Tề" này, để đi được bao xa, có lẽ đây là lòng tham của anh, là một hy vọng xa vời, nhưng mà, anh thật rất muốn được sống tiếp.

Đúng, anh phải sống tiếp, nhất định phải sống cho thật tốt. Anh không thể cứ chấp nhận dễ dàng như vậy, cứ coi như là phòng thí nghiệm lạnh như băng đó, đã tạo ra anh một quái vật không nên có, trên cái thế giới này thì anh cũng có quyền được sống tiếp.

Anh siết chặt nắm đấm, nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

Trở lại công ty, ăn xong cơm trưa, đột nhiên Hàn Tú nhớ tới việc mua giường cho Tiểu Thất, ga trải giường, chăn bông, còn có một vài thứ lặt vặt gì đó nữa, vẫn chưa có mua, nếu như mà xế chiều hôm nay không giải quyết cho xong chuyện cái giường này, thì buổi tối anh ta vẫn sẽ leo lên giường của cô ngủ thì làm sao bây giờ? Không được, chuyện này nhất định phải lập tức làm ngay.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Ra khỏi phòng làm việc, tới trước sảnh, lại không tìm được một người.

Cô vuốt tóc, thôi quên đi, vẫn là tự thân CEO là cô xuất mã đi thôi, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên làm lao động. Đừng xem thường cô đáng đáp nhỏ gầy, cô là người rất có sức lực, các bác gái trong công ty nói cô về sau nhất định là dễ sinh quý tử. Huống chi, nếu để cho người trong công ty biết được, anh ta ở tại nhà cô, thì cô có muốn kiếm bạn trai cũng tương đối khó khăn.

Cô thay đồ, cầm túi xách, vừa mới đi ra cửa, liền đụng phải Tiểu Thất từ trong thang máy bước ra, anh ta mới vừa phoi nắng trở về.

Cô nhìn xung quanh một lần, xác định không có ai, vì vậy cắn môi, chuyển bước nhỏ đến gần bên Tiểu Thất, dùng giọng nói của con muỗi hừ hỏi: "Buổi chiều anh có chuyện gì không?"

"Dì Tạ không có sắp xếp cho tôi." Tiểu Thất nhủ mảy, đối với hành động lén lút của cô, không thể hiểu được.

"A, vậy thì thật là tốt. Anh nhanh đi thay quần áo, rồi đi mua đồ với tôi."

"Mua gì? Không đi siêu thị." Lần trước đi siêu thị, không có trả tiền bị bắt đến phòng an ninh, làm cho anh chịu nhục.

"Buổi tối anh không muốn có giường ngủ sao?" Hàn Tú hí hóp mắt. Làm vậy a, đầu năm nay, thế giới cũng đảo ngược rồi, cô đây là vì ai mà mua giường a.

Tiểu Thất gật đầu một cái, trở lại phòng thay quần áo, thay đồng phục làm việc trên người ra, rồi quay lại cửa thang máy.

Hàn Tú đang đứng đó chờ anh.

Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất đã thay bộ đồng phục làm việc ra, mặc lại bộ quần áo mà cô mua cho anh ta, trong lòng tự dưng lại dâng lên một chút cảm giác tội lỗi.

Cửa rẽ là cửa ôi, mặt hàng không tốt. Áo sơ mi mười lăm đồng một cái mới giặt qua máy nước, đã rất nhanh phai màu.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đường Trạch Tề từ nhỏ đã rất biết cách ăn mặc, lên đại học càng không cần nói, tỷ như cái áo này phải mặc với cái quần nào thì hợp, cái áo đó phải hợp với áo khoác màu gì, có lẽ anh ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày mình sẽ đi mặc loại mặt hàng ở vỉa hè.

Bất quá, mặc dù là hàng ở vỉa hè, nhưng vẫn có thể tỏa ra cái anh ta độc hữu mùi vị. Da tay của anh ta vừa mới phoi nắng, nên hơi phỉm hồng, nếu như so sánh với những ngày trước, thì có đen hơn một chút, nhưng mà so với những người bình thường thì vẫn là trắng như cũ. Nếu như mà biến đen hoàn toàn, thì thật đáng tiếc cho một làn da đẹp.

Tiểu Thất bị ánh mắt bí ối của Hàn Tú nhìn chăm chú, có chút mất tự nhiên, hỏi: "Nhìn cái gì?"

Bị anh bắt gặp cô nhìn lên, cô lúng túng, đáp: "Ai nói tôi nhìn anh? Tôi là đang tính thử coi quần áo trên người anh, tổng cộng là đã tốn bao nhiêu tiền của tôi rồi, đến lúc đó tôi muốn anh phải trả lại cho tôi cả gốc lẫn lãi."

"Đinh" một tiếng, thang máy tới, cô lại bổ sung thêm một câu: "Này mặt trời buổi trưa rất gắt, anh phoi nắng mấy phút là được rồi, đừng... có phoi dưới ánh mặt trời gay gắt như vậy quá lâu, cẩn thận lại ung thư da. Còn nữa, nếu lỡ như anh bị cảm nắng, thì tôi lại phải tốn tiền đưa anh đi bệnh viện nữa _____"

Xưa nay tâm tính Tiểu Thất không có chút nào gọn sóng, đột nhiên lại nghiêm túc cắt ngang lời cô: "Tôi sẽ không bị cảm nắng, và tôi cũng sẽ không đi bệnh viện."

Hàn Tú ngắt ra: "Anh làm gì kích động như thế? Tôi chỉ là nói phòng ngừa thôi. Anh không đi, đương nhiên là chuyện tốt." Không có bệnh thì cũng không có ai nguyện ý chạy đến bệnh viện đâu, có tiền không có chỗ xài sao?

"Không phải là muốn mua giường sao?" Cô ta thế nào lại cứ một bộ dạng nói chuyện phỉm.

"Đúng vậy a." Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất lại bày ra một bộ mặt thối, lúc này mới hiểu ra, thì ra là anh ta ghét bỏ cô quá nhiều chuyện.

Chương 18: Xả thân (*)

Editor: Mộc Du

(*) Ý gốc là hiến thân, nhưng chương này có đoạn nam 9 cứu nữ 9 nên mình sửa thành xả thân như câu "xả thân cứu người" sẽ hợp lý hơn.

Xuống bãi đậu xe, lần này Hàn Tú không có đi xe phục vụ của công ty, mà là đi chiếc MINI COOPER của mình.

Tiểu Thất nhìn thấy chiếc xe này, có chút ngạc nhiên, đặt toàn bộ sự chú ý vào chiếc xe, kết quả là dáng anh cao lớn, khi ngồi vào ghế phụ lại không chú ý, khiến cái trán đập mạnh vào trên cửa xe phát ra một tiếng "Bình".

Hàn Tú khinh bỉ liếc nhìn anh một cái, lắc đầu rồi đi thẳng, thiệt tình, cứ thích đập đầu, đầu không bị anh ta đập ngực mới là lạ.

Tiểu Thất nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Tú, khuôn mặt hơi ửng đỏ, xoa xoa cái trán đau buốt, có chút lúng túng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Hàn Tú khởi động xe, mấy giây sau, xe lao ra đường, trên đường chỉ có xe không có người đi bộ.

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, chiếu vào cửa xe, lúc sáng lúc tối, Hàn Tú không dám chạy tốc độ quá nhanh.

Đổi qua mấy đài radio, nhưng hầu như đài nào vào lúc giữa trưa, cũng đều phát những ca khúc thời niên thiếu, Hàn Tú bèn bấm tắt.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đột nhiên, trong không gian thu hẹp trở nên rất yên tĩnh, một bầu không khí ngột ngạt không thể diễn tả thành lời, lan tỏa trong không gian.

Bỗng dưng, Tiểu Thất mở miệng hỏi: "Có phải là cô đang phiền não hay không?" Giọng điệu không còn kiêu lạnh như băng, không một chút nhiệt độ nào như lúc bình thường nữa, mà có nhiều hơn sự quan tâm.

"Hửm?" Hàn Tú kinh ngạc, quay đầu sang liếc nhìn anh ta một cái, hỏi lại vụ việc lúc trưa..., "Hồi trưa, rốt cuộc là anh đã làm cái gì? Mà chọc cho cái cô Trần tiểu thư đó, điên tiết lên vậy?"

"Cô ta hỏi tên của tôi."

"Tên?" Hàn Tú không hiểu.

"074." Ba con số vô cùng tiêu chuẩn, từ trong miệng Tiểu Thất thốt ra.

Hàn Tú vừa nghe đến ba con số này, khóe miệng mơ hồ co rút: "Ài, tôi lại tưởng là cô ta lại vu oan cho anh lấy cấp đồ của cô ta. Tại sao anh..... Tại sao anh lại không nói cho cô ta biết, anh tên là Đường Trạch Tê? Không nói cho cô ta biết, cái này là ba con số?"

"Không phải, đó không phải là ba con số, mà đó là....." Đột nhiên Tiểu Thất dừng lại, đây là tên của anh sao? Kể từ khi thoát khỏi phòng thí nghiệm, nhào lặn xông vào cuộc sống của Hàn Tú, thì anh đã biết thêm rất nhiều điều, ví dụ như mỗi người đều có tên họ riêng của mình, ví dụ như Hàn Tú họ Hàn tên Tú, Trương giáo sư họ Trương tên Đồng Ân, và mỗi một người đồng nghiệp trong công ty đều có tên họ của mình, ngay cả chú nhân viên an ninh ngày hôm qua bắt anh lại ở trong siêu thị, trên bảng tên trước ngực cũng viết tên của chú Vương Lai Bảo. Còn anh, chẳng qua chỉ là ba con số, nói ra khỏi miệng lại còn giống như là đang chửi người ta "ngươi đi tìm chết", thật sự là rất buồn cười, có chút không giải thích được, chẳng ra làm sao.

"Đó là cái gì của anh?" Hàn Tú hỏi.

"Không có gì. Đột nhiên, tôi cảm thấy ba con số 074 này, rất thích hợp để nói ra ở thời điểm đó. Lần đầu tiên khi cô nghe thấy ba con số này, không phải cũng có phản ứng dữ dội như vậy sao?" Tiểu Thất nhích lưng dựa sát vào ghế.

"Thiệt tình, anh có biết hay không, anh làm như vậy, thì mọi lúc, tôi đều có thể sẽ bị mất khách hàng? Tôi sắp xếp cho anh đến đây, là để anh đi làm, kiếm tiền cho tôi, chứ không phải là dẫn anh đến đây, để làm cho tôi mất tiền. Về sau, nếu gặp lại những tình huống như thế này, thì anh cần phải chú ý cách nói chuyện đối với khách hàng." Mặc dù là nói như vậy, nhưng thật ra thì hôm nay, người khiến cho cô Trần tiểu thư kia thật sự nổi giận là chính bản thân cô, cũng may là có Trần Mạnh Lễ giải vây.

"Nhưng mà, tôi chỉ là nghe theo lời của cô nói thôi, cô nói bất kì vật sở hữu nào ở nơi đó đều không được đụng vào. Tôi làm sao mà biết, cô ta đột nhiên té, rồi sắp nằm đè lên trên người của tôi, cho nên vì để không có đụng vào cô ta, tôi chỉ là lùi về sau một bước thôi, thế là cô ta liền té xuống." Tiểu Thất nhún chân mày, lần đầu tiên có ý nghĩ muốn giải thích cho rõ ràng.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú trật tay lái quẹo nhanh về một hướng, theo sau là một hồi tiếng phanh xe chói tai, xe dừng lại ở ngay bên lề đường. May mắn, lúc này đang là giữa trưa, trời nắng chan chan, trên đường ít xe qua lại, cũng không có người đi đường, nếu như gặp ngay lúc giờ cao điểm đi làm, thì không biết là có gây ra sự cố nào đó không.

Thân thể Tiểu Thất nhào về phía trước.

Hàn Tú kinh ngạc nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, sau đó lại ngây ngốc nhìn chằm chằm con đường ở trước mặt, lúc này mới bỏ chân ra khỏi thắng xe, tiếp tục đạp ga.

Thì ra là bị Trần Mạnh Ly vô lễ, khó trách anh ta nói "Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên mình phải tôn trọng người khác". Thật sự là không nghĩ ra được, sau khi đầu anh ta bị thương, thì tính tình trăng hoa cũng đã thay đổi ngược lại.

Đột nhiên trong lòng có chút đồng tình với anh ta, Hàn Tú liếc nhìn anh ta một cái, sau đó bĩu môi, nói: "Về sau gặp phải những kiểu quấy rối tình dục như vậy, nhớ là phải học đánh thái cực quyền, không thể dùng cứng đối cứng như vậy được. Dĩ nhiên nếu như đối phương quá phẫn, anh cũng không cần phải nương tay."

Đầu năm nay thế sự thật là biến đổi khôn lường, phụ nữ cũng có thể tùy tiện đùa giỡn với đàn ông.

Dáng dấp người này một bộ dáng hoa đào nở rộ, khó tránh khỏi về sau sẽ không gặp lại, loại chuyện như vậy nữa, nếu như mỗi lần, anh ta đều hành xử với khách hàng, giống y như là lần này đắc tội với Trần Mạnh Ly, thì công ty của cô sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ bị anh ta làm cho đóng cửa. Cô trở về phải suy nghĩ cho thật kỹ, làm thế nào mới không để cho những loại chuyện như thế này phát sinh, lại có thể phục vụ khách hàng một cách tốt nhất.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất nhìn gò má của Hàn Tú, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên nói: "Nếu như tôi nói, tôi tên là 074, chứ không phải là Tiểu Thất, cô có tin không?"

Hàn Tú cười một tiếng, nhìn lại anh ta nói: "Bây giờ tôi đang bận lái xe, phiền anh đừng có kể chuyện cười, làm cho tôi mất tập trung. Nếu như trên cõi đời này, còn có người thứ hai, lớn lên có gương mặt giống anh như đúc, vậy thì nhất định là phải đi Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ. Đáng tiếc là anh cũng không phải là dạng nghiêng nước nghiêng thành như Đồng Hiền hay là Trương Dịch Chi, cũng không phải là người thành đạt giàu có hay là đại minh tinh, nên sẽ không có ai mà nhảm chán đến mức, dùng khuôn mặt của anh để đi phẫu thuật thẩm mỹ. Trừ khi là người này gây nên tội ác tày trời gì đó, ngày đi làm chuyện xấu, để đề phòng bảo vệ tính mạng, đúng lúc gặp phải anh, cảm thấy khuôn mặt của anh cũng không tệ lắm, nên mượn dùng một chút. Nhưng kiểu giả thiết dịch dung này, xác suất gần như vô cùng thấp. Tôi nói này, có phải là hai ngày nay, anh xem quá nhiều phim "Cải trang" hay không?"

"Không có." Tiểu Thất trầm mặc.

Hàn Tú nói không sai, nhưng mà cô lại không nghĩ tới một điều, trên thế giới này, có vài người vì tiền, sẽ nghiên cứu chế tạo ra rất nhiều thứ, mà lẽ ra không nên tồn tại ở trên thế giới này, ngay cả con người cũng có thể.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Tôi không thích cái tên Đường Trạch Tề này, cô có thể gọi tôi Tiểu Thất."

"Cái gì?" Hàn Tú lại một lần nữa kinh ngạc, "Cái tên Đường Trạch Tề này là do ba của anh đặt cho, bây giờ anh lại nói là không thích?" Nếu như sự trường biệt được, thì nhất định sẽ giận đến mức râu dựng ngược.

"Mỗi lần cô kêu tên tôi, tôi đều cảm thấy là cô đang gọi một người khác, về sau cứ gọi tôi là Tiểu Thất đi." Tiểu Thất mím chặt môi.

"Tiểu Tề? Tên này không phải là nhũ danh của anh sao?"

"Là số bảy, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy."

"Tiểu Thất....." Hàn Tú đọc lại hai chữ này, cảm thấy không mạnh mẽ gì cả, bắt quạ lại vừa xứng với anh ta của hiện tại, lúc nào cũng ngờ ngác, "Haiz, tại sao cứ kén chọn, tên bắt quạ chỉ là một danh hiệu mà thôi."

Tên bắt quạ chỉ là một danh hiệu. Câu nói này làm Tiểu Thất cảm thấy yên tâm hơn, như vậy ba con số 074 sẽ không lộ vẻ yếu ớt không có sức sống.

Rất nhanh đã đến trung tâm mua sắm, Hàn Tú kiểm chỗ đậu xe, rồi dẫn Tiểu Thất chạy thẳng tới tầng ba là nơi chuyên bán đồ nội thất.

Từng cửa hàng đều trang hoàng sang trọng, làm cho Hàn Tú hoa mắt, đi đại vào một cửa hàng ở trước mắt, bảng niêm yết giá ở phía trên lập tức làm cho cô choáng váng. Từ sau khi, mua đồ trang trí cho ngôi nhà nhỏ của mình, thì cô cũng chưa từng quay lại những chỗ này, đối với những loại vật giá này, càng thêm không hiểu. Vì vậy cô quyết định lảng lạng đi trở ra, không nói một lời.

Tiếp đến cửa hàng thứ hai, cửa hàng thứ ba, cửa hàng thứ tư..... Hàn Tú mới dám khẳng định, giá của mỗi cửa hàng cũng không khác nhau mấy, một chiếc giường đơn, coi như rẻ nhất thì đều muốn hơn ba ngàn.

Đi vào cửa hàng thứ năm được trang trí rất tỉ mỉ, nhân viên nhiệt tình tiến lên chào hỏi: "Xin hỏi hai vị là muốn mua vật dụng dành cho tân hôn sao? Bên kia chúng tôi có một bộ cả đôi lẳng mạn bên ngoài còn có hệ thống điều khiển."

Phốc ~ tân hôn? Nhìn cô chỗ nào giống như muốn kết hôn.

Cô vội vàng lôi kéo vị nhân viên nhiệt tình kia, hỏi thăm: "Anh không cần giới thiệu bộ giường kia đâu, tôi chỉ muốn mua giường đơn, ở chỗ anh có giường nào giá cả hợp lý nhất không?"

"Giường đơn?" Ánh mắt nhân viên kinh ngạc nhìn từ trên mặt Hàn Tú dời đến trên mặt Tiểu Thất, sau đó lại từ trên mặt Tiểu Thất dời về phía Hàn Tú, nhìn qua nhìn lại, trong lòng không khỏi nghi hoặc: chẳng lẽ bây giờ vợ chồng tân hôn lại bắt đầu đòi sở thích kì quái rồi? Không muốn giường Kingsize, lại muốn hai người cùng ôm nhau ngủ trên cái giường đơn?

Hàn Tú gật đầu một cái: "Ừ, giường đơn, loại rộng một mét hai là được rồi. Giá cả hợp lý chút."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Nhiệt tình đang dâng cao của nhân viên trong nháy mắt hạ thấp, chỉ vào cái giường 1m8 ở bên cạnh, nói: "Cái này có thể làm theo yêu cầu một mét hai."

"Chờ làm theo yêu cầu? Phải mất bao lâu?" Hàn Tú hỏi. Nếu như chờ làm theo yêu cầu vài ngày, thì những buổi tối đó không phải sẽ rất nguy hiểm sao?

"Ít nhất hai mươi ngày."

"Ít nhất hai mươi ngày!" Má ơi! Giết cô đi, chờ cô mua được giường về, thì anh ta đã trở thành cỏ dại luôn rồi. Cô hướng về phía nhân viên khoát khoát tay, đi ra khỏi cửa hàng.

Tiểu Thất không nói một lời, lặng lẽ đi ở phía sau cô.

Đến cửa hàng thứ sáu, trước cửa hàng treo bảng tu sửa tiệm, trên đó ghi 'sửa cửa hàng bán đại hạ giá'.

Hàn Tú không chút do dự đi vào.

Nhân viên nhiệt tình chào hỏi: "Hai vị đến mua đồ tân hôn sao? Chúng tôi nơi này có....." Nhân viên lại tiếp tục hướng bọn họ giới thiệu về những đồ dùng tân hôn.

Hàn Tú vỗ trán, ánh mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, một chiếc giường đơn lọt vào trong tầm mắt cô, cô đi tới chiếc giường đó, nhưng làm cho cô buồn bực, chính là chiếc giường này giá niêm yết cũng là 3880, OMG, nếu cộng thêm tiền nệm, tiền trọn bộ đồ dùng cho chiếc giường này, thì túi tiền của cô nhất định sẽ chảy rất nhiều máu, đến nỗi máu chảy thành sông.

Hàn Tú chỉ vào chiếc giường rồi hỏi nhân viên: "Chào chị, tôi muốn hỏi, cái giường này giảm giá như thế nào?"

Nhân viên nói: "Bớt tám phần trăm."

8%? Trong đầu cô bắt đầu tính toán trừ đi 8% là còn bao nhiêu, cô còn chưa sắp xếp xong công thức ở trong đầu, thì Tiểu Thất đã đem con số tuyệt đối chính xác nói ra: "3104."

Nhân viên cầm máy tính, nhấn mấy cái, sau đó cười híp mắt nhìn Tiểu Thất một chút, hướng Hàn Tú nói: "Là 3104, bạn trai cô tính thật là nhanh. Phần tiền lẻ có thể giảm đi."

"Anh ta không phải là bạn trai của tôi." Hàn Tú phản xạ có điều kiện.

Nhân viên nhìn Hàn Tú nghi hoặc, sau đó cười nói: "Còn ngượng ngùng cái gì, không phải là bạn trai của cô, vậy nhất định là chồng của cô."

Khóe miệng Hàn Tú co rút, sự liên tưởng của vị đại tỷ này cũng quá lợi hại đi, nhưng mà cũng không thể trách người ta sẽ hiểu lầm cô với Tiểu Thất, nam nữ trẻ tuổi tới nơi này mua giường, hơn phân nửa là muốn kết hôn, còn kiểu giống như cô với Tiểu Thất, thì chính là khác người.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"3100, coi như không có 100 trăm đi, còn lại 3000 thì cũng quá mắc. Chi là giường đơn, sao lại mắc như vậy? Không phải ở ngoài ghi sửa cửa hàng bán đại hạ giá sao? Sao còn phải mắc dữ vậy?" Hàn Tú quay đầu nhìn về phía Tiểu Thất, lỡ như một tháng này, anh ta còn không thể kiếm đủ số tiền bằng cái giường bù vào cho cô, thì không phải là cô lỗ nặng sao.

"Tiểu thư ơi, giường của chúng tôi là nhãn hiệu quốc tế XX nổi danh, có đại hạ giá đi chẳng nữa, thì cũng không thể bán lỗ vốn. Giường này là gỗ thật, chứ không phải là ván ép, hiện tại ai cũng nói bảo vệ môi trường, người nào lại chịu mua đồ có chất lượng kém độc hại. Chị xem thử đi, kiểu dáng này, lớp sơn này, đi đâu mà tìm. Một cái TV có thể xem mười năm, một cái giường có thể ngủ mấy trăm năm cũng không thành vấn đề. Chị coi thử đi, không có lừa tiền chị đâu." Nhân viên nói nước bọt bay đầy trời, từ gỗ đến công nghệ đến lớp sơn, trên trời dưới đất không gì là không có, không gì là không khen.

Chỉ ngủ có một tháng mà thôi, gì mà ngủ mấy trăm năm? Chừng đó chắc là yêu quái ngàn năm rồi.

Hàn Tú đưa tay ấn huyệt thái dương: "Quá mắc, quá mắc."

"Đến đây, anh trai, anh đến đây nằm xuống thử đi. Anh nhận xét xem, giường này có đáng tiền hay không?" Tiểu Thất chưa kịp phản ứng, đã bị nhân viên kéo đến nằm lên chiếc giường kia.

Ga trải giường màu trắng, da Tiểu Thất cũng trắng nõn, mang đến một cảm giác xinh đẹp đến quý dị, cộng với vẻ mặt luống cuống mờ mịt đó, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn nhào tới giày xéo một phen. Má ơi. Người đàn ông này, không thể ở trước mặt mọi người bày ra tư thế nằm ngửa trên giường, bày ra ánh mắt hấp dẫn như con nai con kia.

Thật là nghiệp chướng, tại sao cô lại chứa chấp một người đàn ông yêu nghiệt như vậy.

"Anh... anh... anh... đứng dậy nhanh lên." Hàn Tú đi nhanh tới kéo anh ta dậy, rồi lại kéo anh ta đi ra ngoài.

Về mặt nhân viên không giải thích được, hỏi với theo: "3100 tặng thêm nệm? Có muốn mua không?"

"Để chúng tôi xem thêm chút nữa." Hàn Tú hướng về phía nhân viên khoát tay, kéo Tiểu Thất đi về hướng bên kia.

"Tiểu thư, bên kia không thể đi!" Nhân viên chạy đuổi theo ở phía sau nói gì đó, căn bản Hàn Tú không có nghe.

Đến ngoài cửa, Hàn Tú hít sâu một hơi, nói: "Anh... anh... anh... không được tùy tiện nằm trên giường của người ta, nằm rồi thì anh nhất định phải mua."

Tiểu Thất nhẹ nhếch chân mày, thản nhiên nói: "Giường đó nằm không có thoải mái bằng giường của cô."

"Nói nhảm, giường kia của tôi so với chiếc giường này không biết mắc hơn bao nhiêu lần." Hàn Tú liếc anh ta một cái: "Hôm nay không mua được giường, thì về nhà anh ngủ dưới đất, không được có ý định gì với giường của tôi."

Toàn bộ lực chú ý của Tiểu Thất đều đặt ở phía sau lưng của Hàn Tú, mới vừa rồi lúc bước ra khỏi cửa hàng, anh đã nghe thấy âm thanh tiếng nứt. Trong nháy mắt lúc Hàn Tú chỉ vào mũi anh cảnh cáo chuyện cái giường kia, thì anh thấy vách ngăn để sửa chữa ở phía sau Hàn Tú lắc lư, ngay sau đó một tiếng vang, vách ngăn gãy lìa, không là biết thứ gì đột nhiên hướng Hàn Tú đập tới.

Hàn Tú nghe thấy thanh âm, quay đầu nhìn lại ở phía sau mình.

"Cẩn thận——" Tiểu Thất theo trực giác ôm lấy Hàn Tú, che chở cô ở trước ngực, rồi nhanh chóng xoay người né chỗ khác.

Tiếng là vẫn chậm một nhịp, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, bức tường thạch cao ở đằng sau sập xuống, rơi trúng sau lưng anh.

Anh rên lên một tiếng, ôm Hàn Tú ngã xuống đất.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nước mắt

Editor: Mộc Du

Hàn Tú được Tiểu Thất ôm thật chặt vào lòng, trong nháy mắt ngã xuống đất kia, cô hoảng hốt, thét lên, cả người núp ở trong lòng của Tiểu Thất.

Kế tiếp, liền nghe thật nhiều người hô to: "Có chuyện rồi! Tường thạch cao sập, đề khách hàng rời, người đầu mau tới giúp!"

Trước mắt một mảnh tối đen, phía dưới là nền gạch lạnh như băng, phía sau là lồng ngực ấm áp, cảm giác một nóng một lạnh đan xen này, làm cho Hàn Tú không nhìn được rùng mình một cái, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cô chỉ biết là, có cái gì đó đè ở trên người của Tiểu Thất, mà phản ứng của anh ta lại là ôm cô thật chặt, chặn lại thay cô toàn bộ sức nặng.

Là tường, là bức tường thạch cao ở đằng sau tấm màn ngăn cách.

Cô nghe được âm thanh bức tường sụp xuống, cũng cảm nhận được cảm giác chấn động khi nó rơi xuống đập vào người anh ta.

Lấy tay đẩy anh ta, giọng cô run run, kêu lên: "Tiểu Thất, anh không sao chứ?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Ừ." Sau lưng truyền đến tiếng kêu rên.

"Tiểu Thất....." Cô lo lắng gọi lại.

"Đừng lộn xộn." Anh thấp giọng nói.

Cô không dám lộn xộn nữa.

"Nhanh lên đỡ họ ra!"

"Mong là không có bị thương."

Cô nghe được tiếng nói của rất nhiều người.

Chỉ chốc lát sau, sức nặng đè ở phía trên từ từ nhẹ đi, tấm màn bị vén lên, Hàn Tú rốt cục đã thấy được ánh sáng.

Xung quanh tập trung một vòng người, nhân viên cửa hàng hỏi: "Anh, chị, hai người không sao chứ?".

Lúc đó Hàn Tú còn chưa kịp phản ứng, là Tiểu Thất đã lao thẳng đến bảo vệ cô ở trong lòng, anh ta hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

Cô chống người ngồi dậy, xoay người nhìn về phía lưng của Tiểu Thất, trong thanh âm mang theo nước nỡ: "Tôi không sao, còn anh?" Mới vừa rồi vách tường này sụp xuống, lực đập vào người bọn họ không hề nhẹ.

Tiểu Thất lắc đầu một cái, ánh mắt có chút mê ly. Anh nhắc cánh tay trái lên, tựa hồ nó không có sức lực, sau đó lại sờ sờ phía ót bị đập trúng rất đau, nơi đó sưng lên một cục to.

Hàn Tú nhìn thấy trên mặt, đầu, cổ của anh ta bám đầy bụi bặm, cánh tay trái giống như trật gân, cái ót thì bị sưng một cục to, gấp đến độ hướng về phía cửa hàng quát lên: "Mấy người làm ăn như thế hả? Đập tường cũng không biết nhìn sao? Bức tường như vậy mà chỉ dùng một tấm màn để ngăn lại thôi hả, mấy người có bị sao không?"

Hai người công nhân vẻ mặt khó chịu nói: "Cô này, nửa bên này chúng tôi đang sửa chữa, không buôn bán, ở chính giữa đã có đồ ngăn lại rồi, không nghĩ tới hai người lại đi qua bên này. Nhân viên của chúng tôi đã một mực kêu hai người lại, nói không được đi qua bên này rồi, là do hai người không nghe....."

"Ý của mấy người là nói, tường này sụp xuống đè chúng tôi, là chúng tôi tự chuốc lấy, đáng đời sao?" Cứ cho lỗi là do cô không có nghe nhân viên kia ngăn cản đi, nhưng mà nửa bên này đang xây lại, mà lại chừa ra một lối đi chỉ ngăn bằng tấm màn như vậy là quá nguy hiểm rồi, đúng ra là không có lối đi này mới phải.

Lúc này, đột nhiên trong đám người có người hô lên: "Ai nha, vai của anh ta chảy máu, nhất định là do cốt thép quẹt làm bị thương rồi, nhanh đưa anh ta đi bệnh viện đi."

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú lập tức chuyển tầm mắt nhìn vào sau lưng của Tiểu Thất, bên vai trái của anh ta có một vết thương, máu đang rỉ ra thấm ướt áo. Mà trong đồng đồ nát lộ ra một đoạn cốt thép, trên đỉnh đầu của đoạn cốt thép hết sức sắc bén.

Tiểu Thất đưa tay phải ra, sờ soạng chỗ bị thương, trên ngón tay dính dính máu.

Hàn Tú bắt được tay của anh ta nói: "Đừng có sờ. Có thể đứng lên không? Đi đứng có được không? Đi với tôi tới bệnh viện kiểm tra toàn thân." Sau đó quay qua nói với nhân viên: "Mấy người gọi xe đưa chúng tôi đi bệnh viện nhanh lên."

Hai chữ "Bệnh viện" khiến Tiểu Thất nảy sinh phản xạ có điều kiện thốt lên: "Tôi không đi bệnh viện."

Hàn Tú nóng nảy: "Anh bị ngốc rồi sao? Làm ơn, lúc này không phải là thời điểm để đùa giỡn đâu. Đầu anh bị đập trúng sưng to như vậy, trên người lại còn bị cốt thép quẹt làm bị thương nữa, đi bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, xem thử xem có còn bị thương ở đâu nữa không?"

Tiểu Thất nhìn cô thật sâu: "Cô đã quên lúc đầu gặp tôi là bộ dạng gì sao?"

Loại này vết thương nhỏ này, anh hoàn toàn có thể tự mình xử lý. Nếu như đi bệnh viện, kiểm tra ra cái gì, hoặc là bị Cổ tiên sinh biết được, như vậy thì hết thấy tất cả những gì Trương giáo sư giúp anh trước đây, đều là uống phí hết công sức. Và những ngày anh thoát ra khỏi cái phòng thí nghiệm lạnh như băng, giống như địa ngục đó, có ý nghĩa gì đâu. Những lời này, anh không thể nói, và cũng không có biện pháp để mà nói ra.

Trong giọng nói Hàn Tú mang theo nước nỡ, sự lo lắng trong mắt dâng lên biến thành ánh nước: "Khi đó là khi đó, tôi mặc kệ, lúc đó anh không phải vì tôi mà bị thương."

Khi đó, là sợ anh ta thật gặp phải chuyện gì, mới kéo anh ta về nhà. Nhưng là hiện tại thì không giống, lúc này trong tình thế cấp bách, anh ta lại quyết định dùng thân mình bảo vệ cô chu toàn, anh ta có thể không cần giúp cô, thì bản thân đã không có chuyện gì, nếu không giúp cô thì hiện tại đầu anh cũng sẽ không bị sưng to, đừng nói cánh tay trái không thể nhúc nhích, chảy máu, nói không chừng bị thương thành bán thân bất toại cũng có thể.

Mặc dù trong lòng vẫn luôn oán giận chuyện năm đó anh ta gây ra, thậm chí có chút hận, nghĩ muốn hành hạ anh ta, nhưng mà hiện tại anh ta vì muốn bảo vệ cô nên mới bị thương, cô không thể bỏ mặc. Cô không thể làm, cũng làm không được.

Thậm chí ngay cả tại sao mình khóc cô cũng không biết, chẳng qua là nhìn đáng về kiên cường của anh ta, nước mắt của cô liền nhịn không được mà cứ thế rơi xuống. Rõ ràng là vết thương kia rất sâu, rõ ràng sẽ rất đau, nhưng anh ta ngay cả nhủu mày cũng không có.

"Đi với tôi tới bệnh viện."

"Không đi." Anh cự tuyệt.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Người xung quanh cũng vì Hàn Tú mà gấp gáp, từng người một nói thêm vào: "Cậu trai trẻ, bạn gái của anh nói đúng đó, đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào, coi như là đi thăm phòng ngừa uốn ván."

"Hiện tại, tất cả mọi người ở đây đều tận mắt chứng kiến, bọn người bán hàng này còn có thể chạy đi đâu được, cứ đi đến bệnh viện làm kiểm tra không phải tốt hơn sao?"

"Hai người vốn là đang vui vẻ, đến đây mua vật dụng chuẩn bị kết hôn, không có chuyện gì là tốt nhất, nếu chẳng may lúc kết hôn xảy ra chuyện gì thì làm sao, anh nói bạn gái anh về sau làm sao bây giờ? Anh nhìn đi, bạn gái của anh lo lắng cho anh lắm đó. Cô ấy khóc đến như vậy. Thôi đừng khóc, đừng khóc nữa."

Mọi người anh một lời tôi một câu, Tiểu Thất mím chặt môi mông, trầm mặc.

Hàn Tú lại một lần nữa nắm chặt tay Tiểu Thất, nhìn thẳng vào đáy mắt của anh nói: "Anh có nhớ câu đầu tiên mà anh đã nói với tôi hay không? Anh nói là anh nhất định phải sống cho thật tốt. Tôi biết anh có khả năng có thể tự mình xử lý vết thương, có thể tự mình băng bó, nhưng mà anh có biết là, bác sĩ mà bị bệnh, thì vẫn là cần đến bác sĩ khác giúp làm phẫu thuật thôi. Chúng ta không phải là vạn năng. Chẳng qua chỉ đi làm kiểm tra sơ qua thôi, không làm cho anh bị gì đâu. Tôi cam đoan với anh, nếu như anh sợ chích, sợ uống thuốc, vậy thì tôi sẽ ở cùng với anh."

Nước mắt theo gương mặt của Hàn Tú rơi xuống, vài giọt nước mắt nóng bỏng rơi vào trên tay và lưng của Tiểu Thất, mang tới cho anh cảm giác nóng bỏng mà ướt át, chạm tới một phần sâu nhất trong nội tâm của anh, khiến nó rung động.

Ánh đèn nhu hòa chiếu xuống, nước mắt của Hàn Tú như hoa rơi nhìn qua ôn nhu như vậy, động lòng người như vậy. Ở trong cái thế giới lạnh như băng mà anh đã sống hai mươi năm đó, có chẳng chẳng qua chỉ là sinh mạng mất đi, có chẳng là những đồng tiền giao dịch tham lam và tàn khốc. Lần đầu tiên có một người, bởi vì nhìn thấy anh bị thương, mà khóc đến thương tâm như vậy.

Trong nháy mắt tim đập nhanh, khiến anh không nhịn được vươn tay, chậm rãi và nhẹ nhàng, lau đi những giọt nước mắt cứ rơi không ngừng của Hàn Tú.

Ánh mắt của anh trở nên nóng bỏng mà dịu dàng: "Được, tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tim đập nhanh

Editor: Mộc Du

Khoảng thời gian rời khỏi phòng thí nghiệm vẫn chưa lâu, chỉ mới hơn có mười ngày, nhưng hơn mười ngày này, anh lại cảm nhận được một bầu không khí hoàn toàn khác biệt, được đắm mình trong ánh nắng mặt trời khác biệt. Nhưng mà, lại một lần nữa đối mặt với một đám người mặt áo trắng, anh liền khẩn trương theo bản năng.

Mỗi lần thấy mấy người mặc đồ bác sĩ, anh đều có cảm giác muốn lập tức rời khỏi đây.

Anh tự bắt mình phải bình tĩnh, anh tự nhủ bây giờ anh là Đường Trạch Tề, anh không phải là 074, ở đây sẽ không có ai biết anh đến từ đâu, không có ai biết anh là người nhân bản không được phép tồn tại.

Anh là Đường Trạch Tề, anh là Đường Trạch Tề, anh là Đường Trạch Tề.....

Anh không ngừng tự thôi miên bản thân, cố gắng để cho mình thả lỏng, nhưng mà bàn tay lại siết chặt tay của Hàn Tú theo bản năng, lòng bàn tay đã sớm đỏ đẫm mồ hôi.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú cảm nhận được là anh đang sợ hãi, mặc cho anh siết chặt tay mình, hoàn toàn không có ý muốn rút tay ra. Không biết bắt đầu từ lúc nào, có lẽ là từ lúc rời khỏi cửa hàng kia, tay anh vẫn luôn nắm chặt tay của cô.

Hai tay nắm chặt, cô cảm giác được sự sợ hãi của anh ta, cô kinh ngạc nhìn anh ta.

Sợ hãi, sao lại có cảm giác kỳ lạ như vậy?

Mười ngày trước, vết thương trên người anh ta còn nghiêm trọng hơn bây giờ, cũng chưa từng thấy anh ta lộ ra vẻ mặt sợ hãi này. Chỉ cần là anh ta gặp bác sĩ, không, không phải chỉ có bác sĩ, mà còn có y tá, chỉ cần là người mặc áo trắng bác sĩ, thì ánh mắt anh ta nhìn họ nhất định là tràn đầy sợ hãi và căm hận. Tại sao anh ta lại sợ bác sĩ? Lúc nhỏ, cũng đâu có thấy anh ta sợ?

Hàn Tú nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ.

Đột nhiên, anh ta hướng về phía bác sĩ quát lên một tiếng: "Đừng đụng vào tôi!"

Theo trực giác anh hất tay bác sĩ ra, sau đó lập tức vọt dậy từ trên ghế.

Vị bác sĩ ngoại khoa đã lớn tuổi, bị anh ta dùng sức hất tay như vậy, rất khó xử nhìn anh ta, sau đó lại nhìn về phía Hàn Tú.

"Thật xin lỗi, anh ấy..... Từ nhỏ đã sợ bệnh viện." Hàn Tú nói xin lỗi với bác sĩ, sau đó đứng lên, nói nhỏ với anh ta: "Anh đừng như vậy, vết thương của anh đang chảy máu. Để cho bác sĩ xem vết thương đi, nếu như anh sợ thì..... Vai của tôi đây miễn cưỡng cho anh mượn dựa vào được không? Không được nữa thì cánh tay đây, cho anh mượn mà cần."

Hàn Tú đưa tay ra trước mặt của anh.

Sợ?

Có những khoảnh khắc, anh ngay cả mạng sống cũng không cần, thì còn có điều gì khiến cho anh sợ hãi? Nhưng mà tại sao khi thấy những người mặc áo trắng này, anh lại muốn trốn? Đây không phải sợ thì là cái gì?

Anh mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, cuối cùng thì ngoan ngoãn ngồi xuống, quay lưng về phía bác sĩ.

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy, một người lớn như thế này rồi, mà còn sợ bệnh viện. Cậu thanh niên, đừng có suy nghĩ ở trước mặt bạn gái chảy máu là thể hiện tính anh hùng, bây giờ còn trẻ tuổi khỏe mạnh, thân thể còn cường tráng nên không có cảm giác, chờ tới khi già rồi thì cậu sẽ biết. Cái áo này của cậu phải bỏ đi rồi, khi nào về để bạn gái cậu, mua cho cậu cái mới." Bác sĩ vừa cười, vừa dùng cây kéo cắt bỏ phần áo ở sau lưng Tiểu Thất.

Bác sĩ trái một câu bạn gái, phải một câu bạn gái, khiến cho Hàn Tú lúng túng không thôi, gương mặt phấp phỏng, nhưng lần này cô cũng không có phản bác như mấy lần trước nữa. Lúc này, cái gì cũng đều không quan trọng, quan trọng là làm cho máu trên vai của Tiểu Thất mau ngừng chảy.

Đột nhiên, bác sĩ kinh ngạc thốt lên một tiếng, Hàn Tú nghi ngờ hỏi: "Sao vậy bác sĩ?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bác sĩ lắc đầu, sau đó bất đắc dĩ nói với Hàn Tú: "Vết thương mới cộng thêm vết thương cũ, xem ra bạn trai cháu là trẻ tuổi sinh khi dòi dào, về nhà phải nấu nhiều canh hạ hỏa giải nhiệt cho cậu ấy uống."

Ánh mắt chuyển về sau lưng Tiểu Thất, phía trên lần lượt xuất hiện đủ loại vết thương, Hàn Tú ý thức được bác sĩ đang nói cái gì. Nhất định, bác sĩ đã hiểu lầm Tiểu Thất là người hay gây chuyện, nên mới có thể tạo ra một thân thương tích này.

Cô gãi gãi đầu, không nhận được liền thay Tiểu Thất giải thích: "Bác sĩ, bác sĩ hiểu lầm rồi, vết thương trên người anh ấy, thật ra là do lúc lau cửa kính, không cẩn thận, nên té từ trên lầu xuống mới bị thương."

"Thì ra là vậy..... Không tệ, bây giờ còn được mấy người chồng mà chịu làm việc nhà như thế đâu, càng khỏi phải nói đến khi còn là bạn trai, ánh mắt cô bé không tệ." Bác sĩ nở nụ cười.

Hàn Tú kéo khoe miệng, ha ha cười theo.

Bác sĩ còn nói: "Vết thương kia nhìn thấy chắc cũng đã hơn một tháng, trẻ tuổi đúng là tốt, hồi phục rất nhanh."

Tiểu Thất nhủ chân mày, anh rất hi vọng vị bác sĩ này nói ít đi một chút, xử lý vết thương của anh nhanh lên. Anh giơ tay, nắm lấy tay phải của Hàn Tú, nắm thật chặt, tựa như nắm tay của cô có thể khiến cho anh an tâm hơn.

Anh dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa trong lòng bàn tay của cô theo bản năng, tay của cô không thuộc dạng nhỏ nhắn mềm mại không xương nhưng sờ vào rất có cảm giác, lòng bàn tay có một vết chai, anh lại càng không ngừng xoa xoa. Làm cho vết chai kia mất đi thì sờ càng thoải mái hơn.

Toàn bộ lực chú ý của Hàn Tú đều đặt trên vết thương của anh, chưa nhận ra bàn tay của mình đang bị người khác xoa nắn.

Ánh mắt của cô đang bị phía sau lưng anh thu hút.

Vết thương phần lưng trên của anh ta, đã sớm tróc mảy, hiện tại chỉ còn từng vết sẹo mờ.

Cô nhớ rõ là, ngay phần eo của anh ta có một vết thương rất nặng, lúc đó mảnh thủy tinh ghim sâu trong thịt, mà bây giờ chỉ còn một vết sẹo mờ.

Theo lý mà nói, thì với vết thương này người bình thường không thể nào khôi phục nhanh được như vậy, chỉ với thời gian hơn mười ngày thôi, hình như mỗi ngày anh ta chỉ nhờ cô mua cho anh ta một số thuốc này kia, sau đó tự mình bôi thuốc mà thôi. Vậy rốt cuộc là làm sao mà vết thương của anh ta lại nhanh lành như vậy, nhưng mà trong hơn mười ngày, vết thương lại có thể khôi phục tốt thế này. Nếu không phải hôm nay bác sĩ cắt áo của anh ta ra khám, thì cô cũng không được nhìn thấy.

Cô tò mò dùng ánh mắt dò xét nhìn khuôn mặt trầm tĩnh, lại như yêu nghiệt của anh ta.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất như nhận thấy ánh mắt của cô, chậm rãi ngược lên, lông mi trên mắt tiếp rung động, trông mắt đen thẫm như mặc ngọc (loại ngọc màu đen), sâu không thấy đáy, nơi đó phản chiếu rõ ràng ảnh ngược bóng dáng cô.

Cô bị anh phát hiện nhìn lên, gương mặt nóng lên, cắn môi, ánh mắt nhanh chóng liếc sang chỗ khác.

Một giây tiếp theo, lòng bàn tay của cô truyền đến từng hồi ma sát, là anh đang dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Thân thể của cô chợt cứng đờ, có một luồng điện từ lòng bàn tay chạy dọc theo cả cánh tay của cô, lan thẳng ra toàn thân, mỗi dây thần kinh đều căng ra. Hai gò má trong nháy mắt nóng lên, cô muốn rút tay lại, lại bị anh nắm chặt không buông.

Người đàn ông yêu nghiệt này, lại dám ở trước mặt của bác sĩ đùa giỡn cô như vậy.....

Cô kéo khẻ miệng, liếc nhìn về phía bác sĩ, bác sĩ đang chuyên tâm xem xét vết thương, cô lại liếc nhìn về phía anh ta, về mặt của anh ta vẫn bình thường không đổi, buồn bực nhất chính là, anh ta căn bản không nhìn cô.

Thật đáng ghét!

Bác sĩ rất nhanh xử lý tốt vết thương trên người Tiểu Thất, sau đó lại ghi đơn thuốc, để Hàn Tú đi đóng phí, dẫn Tiểu Thất đi truyền nước biển.

Phản ứng của Tiểu Thất đương nhiên là không chút do dự nào mà phản đối, lôi kéo Hàn Tú buộc cô rời đi.

Anh ghét cái cảm giác ống tiêm ghim vào trong cơ thể anh, anh ghét cái cảm giác chất lỏng lạnh như băng chảy vào trong cơ thể anh ăn mòn huyết dịch ấm áp của anh.

Hàn Tú đương nhiên là không để anh bày cái tính khí con nít ra nói: "Vết thương đã xử lý tốt rồi, nhưng nếu không truyền nước, sẽ bị nhiễm trùng, sẽ bị nghiêm trọng hơn sẽ ——"

Tiểu Thất nhú chặt chân mày, cắt đứt lời của cô: "Tự tôi biết xử lý, bảo đảm sẽ không nhiễm trùng, nhiễm cảm."

"Không được." Hàn Tú kiên quyết bác bỏ, trợn to hai mắt nhìn thẳng vào anh: "Nếu như anh không muốn truyền nước biển, thì tại sao anh lại thay tôi đỡ bức tường kia? Anh hoàn toàn có thể tránh ra mà, như vậy thì bây giờ người cần đi truyền nước biển chính là tôi."

Anh nói: "Cứu cô cùng truyền nước biển là hai việc khác nhau."

"Được rồi, tôi không nói với anh nữa, nếu như anh không muốn truyền nước biển, vậy thì anh cứ đi đi, để tôi ở đây là được rồi, cứ để cho tôi một mình ở chỗ này từ từ đau lòng là được." Hàn Tú buông tay, bày ra vẻ mặt kiên quyết.

Anh mím chặt môi, nhìn chằm chằm vẻ mặt kiên quyết của Hàn Tú, nhìn một lúc lâu thì thở dài một hơi, rồi đi về hướng truyền nước biển.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú thấy anh đồng ý truyền nước biển, mím môi cười, đuổi theo sau lưng Tiểu Thất.

Khi kim tiêm một lần nữa ghim vào trong da thịt của anh, đáy lòng đột nhiên co rúc một hồi, anh theo bản năng nhắm mắt lại, dòng nước lạnh như băng này cùng với trước kia là giống nhau, làm cho anh nhớ lại sự thống khổ, từng giọt từng giọt lại rót vào trong đầu của anh.

Hàn Tú nhích ngón tay nhẹ nhàng đặt vào lưng anh một cái, anh phản xạ có điều kiện dùng hết sức cầm chặt tay cô.

Hàn Tú thấy anh như vậy, nhẹ nhàng thả ra, thật là chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào sợ truyền nước biển như vậy.

Truyền nước kéo dài mấy tiếng, cuối cùng cũng xong, động tác của Tiểu Thất thành thực rút kim tiêm ra, để lại lỗ kim nơi truyền nước, không thèm để ý đến nửa thân trên không có mặc áo, kéo Hàn Tú, bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Đường như Hàn Tú cảm nhận được con giận của anh, anh cũng thật là giống trẻ con, vừa rút kim tiêm ra, liền vội vã rời đi.

Cho đến khi đi ra cổng lớn bệnh viện, Hàn Tú chợt phát hiện tay của mình vẫn còn bị Tiểu Thất nắm thật chặt, hình như là từ lúc đi khỏi cửa hàng bán đồ, thì anh ta vẫn cứ nắm lấy tay của mình. Từ khi nào thì mối quan hệ của hai người, trở nên thân mật đến mức độ này rồi?

Hai gò má đỏ lên, gương mặt trắng nõn giờ phút này lộ ra chút ửng hồng. Cô nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay của anh ta, cố ý đi nhanh về phía trước vài bước.

Xúc cảm mềm mại trong tay chợt mất đi, Tiểu Thất cảm thấy đáy lòng mất mát, tựa như đã thiếu mất đi một cái gì đó. Đây hình như chính là cảm giác bạn trai bạn gái nắm tay nhau, mà Tả Tiểu Dĩnh đã nói với anh?

Nắm tay, tim đập nhanh.

Hàn Tú quay đầu lại, hướng về phía Tiểu Thất nói nhanh: "Đi nhanh lên đi, nhìn cái bộ dạng không có mặc áo của anh đi, cẩn thận người ta lại tố cáo anh có bệnh thích khoe thân." Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt của cô cũng không dám dừng lại trên người anh.

Cô cắn môi, thu hồi tầm mắt, bước nhanh về hướng bãi đậu xe.

Nhưng mà đi chưa được mấy bước, tay của cô lại lần nữa bị nắm lấy, cả người bị buộc dừng lại.

Cô nhìn qua bên cạnh, ánh mắt của Tiểu Thất không chút gợn sóng, không chút sợ hãi, anh chỉ thản nhiên nói "Đi."

Cô không biết phải phản ứng thế nào, đã lâu chưa từng trải qua cảm giác này, chẳng qua chỉ là nắm tay. Đây cũng được gọi là bạn bè nắm tay, nhưng mà lại làm cho trong lòng cô rung động, rung động từng hồi, tim đập nhanh chóng, giống như bất chợt, trong thế giới nội tâm sinh ra một cơn sóng, nhảy loạn khắp nơi, khiến cô hoa mắt chóng mặt, vừa khác thường, vừa thoải mái.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Có người nói, tay và tim mạch máu liền nhau, khi một nam và một nữ nắm tay nhau, chính là thời điểm trái tim hai người gần gũi nhất.

Cô lấy tay đè lại bên ngực trái, nơi đó thật đang đập phồng nhẩy loạn.

Quá đáng sợ, sao cô lại có cảm giác tim đập rộn lên vì anh ta.

Cô đã sớm qua cái tuổi động một chút là xấu hổ, mặt hồng tai đỏ đỏ rồi, đã từ lâu không còn có cảm giác ngượng ngùng theo thói quen nữa. Lần nắm tay này tim cô đập nhanh như vậy, chẳng qua chỉ là một hiện tượng sinh lý mà thôi, cô có cảm giác đối với người nào đi nữa, thì cũng không thể nào có cảm giác đối với Đường Trạch Tề.

Cô nhất định là quá mệt mỏi, lại còn bị hoảng sợ quá độ, cộng thêm cô đã quá lâu không có tiếp xúc với đàn ông, cho nên bây giờ gặp phải tình huống này trong lòng mới cảm thấy mất cân đối như vậy. Nhất định là như vậy.

Cô cố gắng rút tay về lần nữa, nhưng vẫn cứ bị anh nắm thật chặt ở trong tay như cũ.

Cô ngước mắt, mím chặt môi, bất đắc dĩ nhìn anh ta.

Ánh mắt của anh và cô giao nhau một giây, rồi chuyển hướng nhìn thẳng: "Cô nói cô sẽ cho tôi mượn bờ vai của cô để dựa vào, nhưng hiện tại tôi không muốn dựa vào bờ vai của cô" Anh nắm chặt tay cô giờ lên, thản nhiên nói: "Cho tôi mượn tay của cô cầm một lát, lên xe tôi sẽ buông ra."

Nói xong, anh liền dắt cô đi về phía trước.

Khóe miệng Hàn Tú khẽ động, muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại thôi, ngay chính cô cũng không rõ, tại sao sau khi trải qua sự việc bị tường đập trúng đó, cô đã không còn bài xích Đường Trạch Tề nữa.

Nhớ lại khi nãy anh dùng thân mình bảo vệ cô chặt chẽ ở trong lòng, nên thôi cứ để mặc anh dẫn mình đi như vậy cũng không hề hấn gì, dù sao cũng không mất đi miếng thịt nào.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vĩnh viễn

Editor: Mộc Du

Về tới nhà, thì trời đã sớm tối đen.

Xét thấy Tiểu Thất bị thương nặng hơn, nên Hàn Tú chủ động đảm đương nhiệm vụ gian nan mà vinh quang là nấu cơm tối. Dĩ nhiên, thành quả lao động vất vả chỉ là hai phần cơm chiên trứng. Bởi vì, cô chỉ biết làm cơm chiên trứng.

Cũng may là Tiểu Thất còn cho cô mặt mũi, ăn hết sạch, đến một hột cơm cũng không còn.

Trong lúc cô rửa chén thì Tiểu Thất ở trong phòng khách xem tin tức, vào giờ này anh ta thích xem nhất là tin tức.

Rửa chén xong, lau khô tay, cô cũng ngồi lên ghế sofa cùng xem tin tức. Nhìn trên màn ảnh nhồn nháo một nhóm người, cô liền bị thu hút.

"Cảnh sát khu vực cùng với sự hợp tác của người dân, đã phá được một vụ buôn bán người mang tính nghiêm trọng, bây giờ tôi sẽ thông tin cho mọi người rõ hơn về tòa nhà hiện trường ở sau lưng tôi, đây là một viện điều dưỡng tư nhân nằm ở phía Đông ngoại thành. Cảnh sát cho biết, từ trước đó đã nhận được tin tố cáo ẩn danh..... Trải qua một năm theo dõi truy xét, cuối cùng thì cảnh sát đã bắt gọn được nhóm đối tượng này, giải cứu số người bị hại..... Vụ án lần này mang tính chất nghiêm trọng, số người được cứu vào khoảng hai mươi sáu người, số tội phạm hiểm nghi, liên quan đến vụ án là năm người. Chúng ta cùng đi sâu vào trong để biết thêm thông tin..... Phóng viên Ngã Thị đài truyền hình thành phố."

Dĩ=n.d@n.l&q#y.d%an

Ánh mắt Hàn Tú chuyển động không ngừng theo màn hình TV, từng gian phòng được xây dựng hết sức tinh xảo, quá giống với kiểu "phòng tổng thống", trong phòng trang bị đầy đủ thiết bị, hồ bơi mấy trăm m² cực lớn..... Cô tròn tròn hai mắt, không khỏi cảm thán: "Thật là khiến người ta say mê! Nhìn kiểu gì cũng thấy y như là thiên đường chốn nhân gian, khách sạn năm sao cũng còn kém nữa là, thì ra viện điều dưỡng lại có thể xa hoa như vậy. Viện điều dưỡng tốt như vậy mà lại là hang ổ của tội phạm. Bọn người này cũng hay thật, ai mà nghĩ tới bọn họ lại giấu người ở nơi như thế này."

Hai mắt Tiểu Thất nhìn thẳng vào màn hình tivi, giọng nói lạnh như băng: "Thiên đường của nhân gian sao? Hừ! Nơi này căn bản là địa ngục trần gian, bọn họ không phải là người buồn lậu, mà bọn họ chính là bọn giết người."

"Đúng vậy, những người này táng tận lương tâm, bị bắt là đáng đời, coi như không tử hình, thì cũng lãnh án chung thân, cả đời bị giam cầm" Hàn Tú không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Tiểu Thất, chỉ cho là anh đang bày tỏ sự căm hận với bọn buôn người.

Tiểu Thất không nói tiếng nào, tắt tivi, sắc mặt âm u ngồi ở trên ghế sofa ngẩn người.

Hàn Tú thấy mặt anh ta xanh mét, nghĩ là miệng vết thương của anh ta lại rách ra, khăn trương kiểm tra.

"Tôi không sao." Anh nói.

"Tôi thấy sắc mặt anh không tốt....."

"Tôi thật sự không sao."

"Đúng rồi, tối hôm nay anh ngủ ở thư phòng đi, tôi sẽ trải giường chiếu cho anh, anh tới giúp tôi mở cửa ra là được." Cô vừa nói, vừa đi về phòng ngủ của mình.

Tiểu Thất siết chặt nắm tay, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, phải quên đi chuyện trong viện điều dưỡng.

Hàn Tú ôm một cái nệm trải lên sàn nhà trong thư phòng, lại lấy thêm một cái gối ôm mà cô thích nhất cùng với một cái gối nằm dựa qua đó cho anh ta. Ga giường và mền đều cùng kiểu dáng hoa hồng cổ điển hoa văn, áo gối là kiểu hoa màu tím mộng mơ, trải ngay chính giữa thư phòng, khiến cho thư phòng hết sức bình thường, không khí tràn ngập cảm giác dịu dàng.

Chỉ tiếc là tấm nệm này, so với thân hình cao hơn 1m8 của Tiểu Thất thì hơi không phù hợp.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào khung cảnh mơ mộng hồng tím đan xen trên đất, chân mày nhíu lại thành ông lão, đôi môi mím chặt, ánh mắt đầy chất vấn nhìn về phía Hàn Tú.

Hàn Tú gãi gãi đầu, lắp bắp nói: "Cái đó..... Hôm nay, vẫn chưa mua được giường, nên tạm thời anh ngủ đỡ trên sàn nhà nha. Nhà tôi cũng chỉ có hai kiểu dáng dành cho nữ như vậy thôi, anh không thích... thì cũng chỉ có thể chờ tới ngày mai lại đi mua, tối nay..... thì ngủ đỡ vậy nha. Ở đây có máy điều hòa, sẽ không có nóng như mấy đêm trước nữa đâu. Còn nữa, ở đây còn có máy tính và sách, anh cứ tự nhiên sử dụng và đọc. Còn nữa..... Anh mà cần cái gì, thì cứ nói với tôi."

"Ừ." Tiểu Thất đáp nhẹ.

Hàn Tú cúi đầu, cắn cắn môi, ngập ngừng một hồi, ngẩng đầu nói với Tiểu Thất: "Hôm nay, thật sự cảm ơn anh, nếu như không có anh, thì chắc là tôi hiện đang nằm trong bệnh viện rồi. Nhưng mà, tôi cũng sẽ không vì anh đã cứu tôi, mà đối xử khác biệt với anh đâu. Ở nơi này anh là khách ở trọ, ở công ty, anh chính là nhân viên của tôi." Hôm nay, đã quá nhiều lần ngoại lệ, khiến cho cô cảm thấy bất an, nói thẳng ra rồi, cô sẽ thoải mái hơn.

"Cô không cần cảm ơn tôi. Nếu như không có cô, thì có lẽ tôi đã chết rồi, mà cứ coi như tôi còn sống, thì cũng không biết là phải đi đâu....." Giọng nói

Tiểu Thất trầm thấp, đè nén cảm giác bị thương cực độ.

Hàn Tú lại một lần nữa bất giác, vẻ mặt mang chút bị thương lại có vài phần bất đắc dĩ trên mặt anh ta, phảng phất cứ thật như là nếu cô không nhiều chuyện, dẫn anh ta về đây, thì anh ta thật sự sẽ chết.

Đáy lòng như là bị cái gì đó nhẹ nhàng va chạm, hơi nhói đau.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô cắn cắn môi nói tiếp: "Anh nói như vậy, khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ. Anh có biết vì sao lúc đó tôi lại chấp nhận dẫn anh về đây không? Điều là bởi vì phần ân tình của mẹ anh Đỗ lão sư, nếu như không có Đỗ lão sư, thì có thể là tôi sẽ bỏ mặc sự sống chết của anh ở đó. Hơn nữa, đồng ý cho anh ở lại cũng không phải là vô duyên vô cớ, mà là vì tôi muốn phát huy giá trị của anh, để anh kiếm tiền cho tôi. Vậy nên, tôi cũng không phải là kiểu người tốt như trong tưởng tượng của anh đâu... Không phải là ân nhân đâu."

"Không có quan hệ, bắt luận là cô vì lý do gì mà cho tôi ở lại đây, đều không quan trọng." Anh lắc đầu một cái.

Hàn Tú có chút luống cuống: "Mà tôi không hiểu là vì sao, anh lại không cho tôi liên lạc với Đỗ lão sư và đám bạn kia của anh. Liên lạc được với bọn họ, thì chẳng phải là sẽ biết được rốt cuộc thì anh đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ anh không muốn biết, bản thân mình đã xảy ra chuyện gì hả?"

"Tôi không muốn biết." Bản thân anh xảy ra chuyện gì, tự anh biết rất rõ. Nếu như nói tới người nhà, thì trên thế giới này có lẽ chỉ có một người được xem là người nhà của anh mà thôi đó chính là giáo sư Trương. Anh sẽ tìm được giáo sư, còn những người khác không phải là người nhà của anh.

"Anh....." Hàn Tú cứng họng, cô thật không nghĩ tới là anh ta lại có thể trả lời như vậy được: "Nhưng mà..... Anh cũng không thể nào, ở chỗ này của tôi cả đời được." Dù sao thì hiện tại bọn họ cũng không có mối quan hệ nào cả, cho dù có, thì cũng chỉ là mối quan hệ giữa sếp và nhân viên.

"Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không ở lại chỗ của cô cả đời đâu, đến lúc nên đi, thì tôi sẽ lập tức rời đi. Tôi chỉ mong là trong khoảng thời gian tôi ở đây, cô sẽ không đuổi tôi đi, tôi cũng không cần cô thông báo cho người nhà hay là cho đám bạn kia của tôi biết gì cả. Cô muốn tôi kiếm tiền cho cô, được thôi, tôi sẽ kiếm tiền cho cô, bất kể là chuyện gì cô muốn tôi làm, chỉ cần là tôi làm được, thì cô cứ nói, chỉ cần là cô muốn". Cứ coi như anh không muốn rời đi, thì bắt buộc cũng phải đi thôi. Bọn người Cổ tiên sinh đó, sẽ không bỏ qua anh đâu, hiện giờ có thể là chưa có tin tức của anh, nhưng không có nghĩa là qua một thời gian nữa, họ cũng sẽ không tìm được anh. Anh không thể để cho Cổ tiên sinh làm tổn hại tới cô, qua một thời gian nữa thôi, chờ tới lúc anh hỏi thăm được tình hình của giáo sư Trương ra sao, thì đó cũng là lúc anh nên rời khỏi đây.

Hàn Tú kinh ngạc, Tiểu Thất nói không giống như là nói giỡn, cũng tuyệt đối không phải là kiểu cố tình gây sự, mà ngược lại giống như là anh ta coi nơi này trở thành một nơi để tránh nạn, anh đang trốn tránh điều gì đó.

"Tiểu Thất....." Đây là lần đầu tiên cô gọi cái tên này của anh, rất xa lạ nhưng cũng rất thân thiết. "Có phải là anh đã nhớ lại chuyện gì không hả? Nếu như có gì khó khăn, thì anh cứ nói với tôi." Mặc dù cô đã từng mang nỗi hận với anh ta rất lâu, nhưng thời gian cũng đã trôi qua mấy năm rồi, có mang hận nhiều hơn đi chăng nữa, thì nỗi hận đó cũng theo thời gian mà tan thành mây khói.

"Không có gì khó khăn cả." Khó khăn của anh đó chỉ là cần một nơi để cư trú, "Cô có đồng ý với tôi không?"

Hàn Tú liều mạng cắn môi, trầm mặc thật lâu, sau đó thở dài một hơi, trả lời: "Tôi đồng ý với anh, anh muốn ở đây tới khi nào cũng được. Nhưng tới lúc muốn rời đi, thì nhớ là phải nói với tôi trước một tiếng là được."

"Cám ơn."

Hàn Tú lại một lần nữa cẩn thận, tinh tế, đánh giá khuôn mặt của anh, hy vọng là có thể từ trên khuôn mặt anh, nhìn ra được một chút đầu mối gì đó, chỉ là vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh như thường, cô không nhìn ra được đầu mối gì cả. Anh của bây giờ, cùng với anh của mấy năm trước, hoàn toàn chính là hai người, bắt luận là từ kiểu nói chuyện cho đến thói quen, cô đều không tìm ra được một chút điểm giống nhau nào. Nếu như không có khuôn mặt đó, cô thật sự hoảng hốt cho là, người hiện tại đang đứng ở trước mặt cô chính là một người khác, một người hoàn toàn xa lạ.

Trong những ngày qua, trong đầu của cô cứ liên tục đặt ra những nghi vấn, anh ta là Tiểu Thất sao? Thật chẳng lẽ giống như Nicolas Cage và John Travolta trong phim(*) sao? Lúc trước cô đã cười nhạo anh ta, nói anh ta coi nhiều phim nên bị nhiễm, vậy mà hiện tại bản thân lại có những suy nghĩ này, nhưng mà chính ý nghĩ này cứ làm cho cô lo sợ không thôi.

(*) Phim nói về một nhân viên FBI trải qua một cuộc phẫu thuật cấy ghép mặt và giả định danh tính và ngoại hình của một kẻ khủng bố, nhưng kế hoạch chuyển từ xấu sang tệ hơn khi cũng có một kẻ khủng bố mạo danh điệp viên FBI.

Rốt cục, cô không nhịn được nữa liền hỏi: "Thật ra anh có đúng là Tiểu Thất không? Có phải là anh cũng giống như trong phim có thể dịch dung, đổi thành khuôn mặt của tên kia, thật ra thì, anh chính là một đào phạm trong tù đúng không hả?"

Tiểu Thất ngược hai mắt đen thẫm nhìn cô, khóe miệng khẽ động, cách hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Cô coi TV hơi nhiều rồi đó, tôi cũng rất là muốn mình có khả năng thay đổi gương mặt đây."

Hàn Tú bị anh nói như thế, bên tai nóng lên, không được tự nhiên vuốt tóc: "Ngày mai anh không cần tới công ty, cứ ở nhà chăm sóc vết thương cho tốt. Anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi ra ngoài một chút."

Đang lúc Hàn Tú cầm tay nắm cửa, đang muốn mở cửa, chỉ nghe Tiểu Thất nói với cô một câu: "Hàn Tú, bắt luận cả đời này của tôi kéo dài được bao

lâu, có thể đi được bao xa, thì tôi vẫn luôn rất cảm kích cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh ở trong lòng âm thầm bồi thêm một câu, cho dù có chết đi rồi, thì cũng nhất định không quên. Anh không thể phủ nhận, lỡ một ngày kia anh đột nhiên chết đi, nhưng mà anh sẽ vĩnh viễn nhớ tới cô. Hàn Tú, hai chữ này, đã in thật sâu vào trong trái tim anh.

Hàn Tú quay đầu, ngơ ngẩn, ánh mắt đối diện với một đôi mắt đen, trầm tĩnh sáng ngời.

"Bất luận là cuộc đời này của tôi kéo dài được bao lâu, tôi vẫn luôn rất cảm kích cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên." Một câu nói này làm cô cảm thấy phảng phất như là cô đang nằm trên mặt đất, đột nhiên có vật gì đó, rơi từ trên không trung xuống, đập vào trái tim của cô, làm cho cả người cô rung động.

Nhiều năm trước đây, khi cô và anh còn là bạn bè trai gái, cô cũng chưa từng thấy, anh dùng ánh mắt phức tạp như vậy để nhìn cô, dùng một ngữ điệu mang theo sự đau thương như vậy để nói với cô rằng, anh sẽ không quên cô. Khi đó, anh ta chỉ biết cọt nhả theo sát cô nói, Hàn Tú, anh thích em. Rồi trong nháy mắt, anh ta lại cùng với người con gái khác nằm ở trên giường.

Và hôm nay, mối quan hệ gì cũng không có, cho nên không dám cam kết, anh chỉ nói là sẽ không quên. Là như thế này phải không? Nhớ hay là quên một người, tại sao lại muốn dùng cả đời?

"Cả đời này của anh, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, nếu như anh chỉ dùng để nhớ một người, thì đó chính là một loại lãng phí. Vậy nên..... nên như thế nào thì cứ như vậy thôi là tốt nhất." Hàn Tú dùng sức cắn môi, cổ họng cứ như nghẹn lại, thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng đóng cửa.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất nhìn cánh cửa khép lại, bất giác lộ ra một nụ cười chua xót, mang ý vị sâu xa.

Hàn Tú không hiểu anh đang nói tới cái gì, anh cũng không có cách nào để nói cho cô biết sự thật. Cô mà biết sự thật, thì chỉ mang đến cho cô vô tận phiền toái mà thôi.

Hôm nay trên tin tức nói, chỉ bắt được năm người, năm người kia, anh chỉ thấy qua hai người, hai người này trong tổ chức không có vai trò quan trọng gì. Ngay cả những người "Bị lừa bán" kia, mỗi một gương mặt đều xa lạ, những vật thí nghiệm giống như anh đều không thấy một ai.

Trong lòng anh cực kỳ mong, toàn bộ bọn họ bị bắt hết đi, nhưng trước lúc cảnh sát phát hiện thì Cố tiên sinh đã có chuẩn bị, anh muốn tất cả bọn họ đều phải chết, bao gồm cả anh, bao gồm cái phòng thí nghiệm đó, anh muốn hủy diệt toàn bộ.

Những người này đều là thể thân.....

Anh thấy có chút mệt mỏi, từ từ nằm xuống giường.

Cánh tay gác lên hai mắt che khuất tầm nhìn, để cho tim của anh bình ổn lại.

Anh không nghĩ tới tương lai, cũng không muốn biết tương lai sẽ như thế nào, có lẽ qua ngày nào thì hay ngày đó. Nếu một ngày tới lúc anh phải rời đi, thì hết thấy, sẽ được phong kín trở thành một bí mật vĩnh viễn không được tiết lộ.

Anh trở mình, một mùi hương thoang thoảng thuộc về phái nữ, mùi hương đặc hữu không ngừng quanh quẩn ở chóp mũi của anh. Anh nhú mày, lại trở mình, tránh không đụng đến vết thương, thì hương thơm này càng nồng thêm, là từ trên gối đầu truyền tới.

Là mùi hương của Hàn Tú.

Mặc dù đầu tóc cô gái kia nhìn qua có chút rối, nhưng kì thực chất tóc rất tốt, mái tóc dài luôn thoang thoảng tản ra một hương thơm như vậy. Mùi hương như vậy luôn khiến cho anh rất an tâm.

Anh nghĩ, anh thật sự có chút mệt mỏi.

Anh kéo chăn đắp lên người, nhắm lại mắt, hương thơm quanh quẩn khiến hô hấp của anh trở nên trầm tĩnh rất an tâm, chỉ chốc lát sau liền ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Anh tặng tôi đu đủ, tôi đáp trả ngọc quý

Sáng hôm sau, Hàn Tú đến công ty với đôi mắt gấu trúc vì mất ngủ. Cô vừa bước vào sảnh thì thấy Tiểu Hứa ở phòng khách hàng chạy tới, gấp gáp nói:

“Hàn tổng! Hôm nay, Tiểu Thất không tới công ty cùng cô sao?”

Tiểu Thất? Cô nhưn mày, thì ra mọi người đều gọi anh là Tiểu Thất, từ Tà Tiểu Dũng, Tiểu Lưu cho đến các dì, các thím trong công ty. Mà tại sao cô nhất định phải đến chỗ làm cùng Tiểu Thất chứ? Cô chỉ bao ăn bao ở chứ không phụ trách cả việc đi lại nhé!

“Ừ, hôm qua Tiểu Thất bị thương phải nghỉ ngơi mấy ngày, đợi vết thương khỏi rồi mới đi làm được. Có chuyện gì thế?”

Tay cầm một tập đơn đặt hàng lớn, Tiểu Hứa nói vội: “Ồi, Hàn tổng, chị không biết đâu, Tiểu Thất mới tới EC làm việc được một lần mà hôm nay, điện thoại của bộ phận phục vụ khách hàng hộ gia đình đã réo liên tục như muốn bùng nổ. Chị nhìn xem, tất cả chỗ đặt hàng này đều yêu cầu đích danh Tiểu Thất đến làm vệ sinh, trong đó có tám khách hàng cũ, hai mươi khách hàng mới, vừa đủ một tháng làm việc. Em không dám vội vàng báo giá, càng không dám nhận lời ngay. Hàn tổng, chị bảo chuyện này phải giải quyết làm sao bây giờ?”

“Cái gì cơ?”. Hàn Tú kinh ngạc, cầm tập giấy dày cộp, cẩn thận lật từng trang, cuối cùng ngẩng người một hồi lâu, chẳng biết nói gì nữa.

Đúng là Hàn Tú định lợi dụng tướng mạo của Tiểu Thất để lôi kéo một số khách hàng lớn, nhưng cô còn tưởng rằng đây mới chỉ là suy tính của riêng mình, không ngờ là ý nghĩ đó lại được hiện thực hóa nhanh đến thế, chỉ mới đến làm vệ sinh ở EC có một buổi mà Tiểu Thất đã giúp công ty có thêm hai mươi khách hàng mới.

Trong đầu cô bất giác vang lên câu nói của anh hôm qua: “Cô muốn tôi kiếm tiền, được thôi, tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, cô cứ nói ra, tôi sẽ làm hết”

Ánh mắt bị thương, giọng nói trầm buồn của Tiểu Thất đã làm cô khắc khoải cả đêm. Hàn Tú cứ nghĩ mãi về việc liệu mình giữ anh lại rồi lợi dụng tướng mạo của anh để kiếm tiền rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng khi nhìn thấy một xấp đơn đặt hàng hồng hồng xanh xanh dày cộp, đột nhiên cô quên hết sạch những suy nghĩ đó. Lúc này, giữa cô và anh không còn bất cứ quan hệ tình cảm nào hết, chỉ là quan hệ tiền bạc và lợi ích mà thôi. Hàn Tú cho anh cơm ăn, áo mặc, chỗ ở, còn anh bán sức lao động cho cô, đó là một sự trao đổi công bằng, chẳng có gì sai để cô phải cảm thấy áy náy cả.

Đây không phải là mong muốn ban đầu của cô hay sao? Giữ anh lại, bắt anh kiếm tiền để hoàn trả chi phí thuê nhà, tiền ăn uống, quần áo, tiền điện, nước,... Cô hà tất phải vì một câu nói “không bao giờ quên” mà day dứt chứ?

Trông thấy Hàn Tú đứng ngây ra đó như đang suy nghĩ điều gì, Tiểu Hứa khẽ gọi: “Hàn tổng..”

Cô lập tức lấy lại hồn phách, đưa tập đơn đặt hàng cho Tiểu Hứa rồi nói: “Nhận, nhận, nhận hết! Sao lại không nhận chứ? Tôi thuê Tiểu Thất đến đây để làm việc chứ không phải làm bình hoa di động. Cô đừng thấy anh ta đẹp trai mà rủ lòng thương xót, mau đi gọi điện thoại cho từng vị khách hàng một, nói giá dịch vụ sẽ tăng hai mươi phần trăm so với mức bình thường! Đợi đến lúc hồi phục hoàn toàn, Tiểu Thất sẽ đi làm theo thứ tự thời gian đặt hàng của khách. Nếu họ đồng ý thì đăng ký, không thì thôi”. Muốn đạt đến một thương hiệu hàng đầu thì phải có giá đặc biệt.

“Vâng”, Tiểu Hứa nhận lại chỗ đơn đặt hàng rồi nhanh chóng đi về vị trí của mình.

Hàn Tú càng nghĩ lại càng thấy cô chẳng khác nào Tú bà chốn thanh lâu khi nói những lời vừa rồi: đặt giá cho cô nương xinh đẹp nhất, ai trả cao hơn thì được hưởng mĩ nhân. Cô bất giác rung mình khi chợt nảy ra ý nghĩ: nếu việc nào ổn thỏa, cô sẽ đến trại tâm thần và tuyển dụng thêm một số bệnh nhân nam đẹp trai, tuần tú nữa.

Chỉ có mình cô mới có thể nghĩ ra cách kiếm tiền thất đức như vậy!

Hàn Tú hít một hơi thật sâu, không ngừng nhắc đi nhắc lại trong đầu những lời lẽ biện hộ cho hành động của mình: Tất cả đều là do anh tự nguyện, cô cũng không mở tổ chức từ thiện, chỉ cần làm đúng với lương tâm là được rồi.

(2)

Sau một ngày bận bịu, vừa về đến nhà, Hàn Tú đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Cô nhanh chóng thay giày rồi chạy thẳng vào phòng bếp. Tiểu Thất đang mặc tạp dề, xào nấu nẫu nẫu món gì đó. Cô ngẩng cổ, ngó vào xem, thì ra là canh sườn ninh bí đao, rong biển.

Hàn Tú vốn là tín đồ của thịt nên nhìn thấy món nào không có thịt, cô luôn không vui. Món com rang trứng tối qua thực sự không thể làm hài lòng chiếc dạ dày của cô. Bởi vậy, khi nhìn thấy canh sườn, Hàn Tú rất hí hửng. Tuy nhiên, có điều này khiến cô hơi thắc mắc, đó là bí đao ở đâu ra? Vì thứ nhất, cô không hề mua bí đao, thứ hai, cô cũng không đưa tiền cho anh đi chợ.

“Anh lấy đâu ra tiền để mua bí đao thế?”

“Một dì ở chợ đã tặng cho rồi”. Anh lãnh đạm trả lời.

“Tặng anh?”. Hừ, mấy bà ngoài chợ đúng là kì thị giới tính đến cực điểm mà, Hàn Tú chưa bao giờ may mắn đến mức được cho miễn phí rau củ hay thức ăn cả. Hơn nữa, bây giờ, giá rau còn cao hơn cả giá thịt đấy! “Tại sao người ta không tặng rau cho tôi bao giờ nhỉ?”

Tiểu Thất nhìn tôi với vẻ khinh khi: “Về vấn đề này, ngày mai, cô tìm đúng người phụ nữ ấy rồi hỏi vì sao nhé!”. Đương nhiên là người ta không thể vô duyên vô cớ mà tặng anh bí đao được.

Hôm nay, Tiểu Thất muốn mua một ít thức ăn để nấu món mới, nhưng khi ra đến chợ, anh mới nhận ra rằng anh không có mấy tờ xanh xanh đỏ đỏ mà Hàn Tú nói là phải dùng để mua các thứ nên chẳng mua được gì hết. Nhìn cả một gian rau củ tươi ngon, nghe thấy khắp nơi vang lên tiếng mời gọi mua

hàng. Tiểu Thất thấy tiếc vì mình không có tiền.

Đúng lúc anh chuẩn bị về thì chợt nhìn thấy một cậu bé khoảng một, hai tuổi bước chập chững, đẩy chiếc xe đựng đồ chơi tới chỗ cầu thang cách đó không xa. Trông thấy đứa bé sắp sửa bị ngã, anh lập tức lao tới, ôm nó vào lòng. Còn chiếc xe đẩy thì trượt theo cầu thang, rơi xuống tầng dưới, những đồ chơi và hộp sữa ở trong đó bắn tung tóe ra khắp nơi.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, những người xung quanh hoảng hốt nhìn mười mấy bậc cầu thang vừa dài vừa cao rồi thở phào nhẹ nhõm, nếu không may đứa bé bị ngã xuống dưới thì chỉ cần nghĩ thôi đã biết kết quả đáng sợ đến mức nào.

Thằng nhóc được Tiểu Thất bế vào lòng, tưởng anh đang chơi đùa cùng mình nên cứ cười mãi không thôi. Bà nội của đứa trẻ đang mãi bán hàng, đến khi trả tiền xong cho khách thì mới biết chuyện, vội vàng gọi lớn: “Tiểu Bảo!” rồi chạy tới chỗ anh. Lúc người phụ nữ ấy đưa tay đón lấy đứa cháu, anh thấy sắc mặt dì ấy trắng bệch, giọng nói run rẩy một lúc lâu. Dì ấy không ngừng cảm ơn anh, còn hỏi anh muốn mua rau gì. Anh liền nói mình không có tiền, vừa mới dứt lời, bà của cậu bé đã đưa cả một đồng rau cho anh. Dù anh đã kiên quyết từ chối nhưng dì ấy vẫn không chịu, cuối cùng anh đành nhận một quả bí đao.

Hàn Tú nhìn sang bên cạnh, ở đó có bày một đĩa thức ăn có màu trắng, xanh, đỏ, vô cùng đẹp mắt, tất cả đều được thái chỉ. Cô bèn hỏi: “Đây là món gì?”

“Thịt sơi bày sắc.”

“Thế còn món này? Tôi chỉ biết đây là tôm, còn đây là măng”. Cô lại chỉ vào một đĩa thức ăn khác.

“Còn có hạ quả nữa. Đây là món hạ quả xào măng và tôm tươi”. Tiểu Thất nói xong liền đưa cuốn sách dạy nấu ăn cho cô xem.

“Hạ quả? Nhà tôi có thứ này à?”. Sao cô không biết nhỉ?

“Ở trong tủ lạnh ấy”. Anh quay sang nhìn cô, nói: “Trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, một số thứ đã bị hỏng nên tôi vứt đi rồi”. Trong lúc dọn dẹp tủ lạnh, Tiểu Thất đã nhận ra Hàn Tú kém cỏi trong việc bếp núc đến mức nào.

Nhận thấy ánh mắt coi thường không giấu giếm của Tiểu Thất, Hàn Tú liền biểu mô. Dù gì cô cũng đâu biết nấu nướng, tất cả những thứ linh tinh trong tủ lạnh đều do Sam Sam đem tới, có cả của bố mẹ mang theo khi ghé qua thăm cô. Ai mà biết được trong đó nhét những gì cơ chứ?

“Anh chỉ cần đọc sách hướng dẫn là nấu được các món này sao?”. Hàn Tú lắc đầu, tỏ vẻ không tin, anh có nhất thiết phải hạ thấp cô theo cách này không?

Tiểu Thất vẫn tỏ thái độ bình thản như mọi khi, đôi mắt nheo lại: “Nếu không tin thì ngay bây giờ cô có thể thử, tôi sẽ dạy cô nấu ăn?”

“Hừ! Không biết nấu nướng đâu phải là tội gì tày trời! Phụ nữ không biết nấu ăn đây ra đó. Ngày nay, phụ nữ cũng có thể “đầu đội trời, chân đạp đất”, còn đàn ông các anh phải khắc cốt ghi tâm câu nói “giỏi việc nước, đảm việc nhà” đấy!”. Ít nhất là ở nhà cô, điều này vẫn đúng, người tề gia nội trợ là bố chứ không phải là mẹ.

“Ồ, cái này tôi biết, không những thế, đàn ông còn phải biết nói chuyện phiếm nữa.”

“Ái chà...Anh biết cả điều đó sao?”

“Điều này quan trọng lắm à?”. Khi còn ở trong phòng thí nghiệm, anh đã có lần nghe thấy mọi người bảo thế, hôm nay, khi lên mạng, anh lại vô tình đọc được, đúng là trùng hợp.

“May mà anh còn biết.”

Nấu xong, Tiểu Thất múc canh ra bát rồi bê đến bàn ăn. Hàn Tú hớn hờ mang hai món canh còn lại ra rồi xới một bát cơm đầy, vui vẻ ngồi ăn. Ngày nào cũng như ngày nào, cô đều làm việc quần quật, mệt đến chết đi sống lại, về được đến nhà là chẳng còn muốn làm gì chứ đừng nói đến việc nấu nướng. Vậy nên hôm nay, khi trở về nhà, thấy com ngon canh ngọt đã bày biện ngay trước mặt, Hàn Tú thực sự cảm động đến rơi nước mắt.

Cô phải cảm ơn vị “thánh mẫu” Sam Sam mới được. nếu không có cô bạn này thì Hàn Tú đã chẳng có được một người hữu dụng như Tiểu Thất. Đồng ý thu nhận Tiểu Thất đúng là một quyết định vô cùng sáng suốt!

“Sao cô đang ăn mà môi cứ giật giật thế?”. Tiểu Thất hiếu kỳ hỏi.

“Phù..” Cô đang cảm động vì có cơm ăn, không được sao? “Anh không thấy thức ăn rất nóng à? Thôi phù phù như vậy có thể làm thức ăn nguội đi đôi chút mà.”

“À, ra là thế! Cách hít thở khác người của cô, tôi chưa từng đọc thấy trong sách”. Thì ra là một kiểu thở ra hít vào khác với bình thường, đây đúng là lần đầu tiên anh được nhìn thấy.

Hàn Tú bất lực, không biết nói gì, đành lườm anh một cái.

Cô cắn miếng sườn thơm ngọt, niềm xúc động lại trào dâng. Lát sau, Hàn Tú nghĩ, liệu có thể đi ăn ngoài tiệm không, gọi món gì có món đó? Cô bèn rút

cuốn sách dạy nấu ăn từ trên giá xuống, lật qua giờ lại. Lúc nhìn thấy món đu đủ hầm ếch rừng, đôi mắt cô chợt sáng bừng lên. Sam Sam đã từng nói rằng món ăn này khiến ngực đầy đặn hơn.

Cô bắt giác nhìn xuống vòng một của mình, loại B không to không nhỏ, có điều về phần ngực, làm gì có người phụ nữ nào chê nó quá lớn cơ chứ? Đây đâu phải là thi trắc nghiệm, đã chọn A thì không thể chọn B hoặc C, hay chọn D thì tuyệt đối không được đòi C nữa!

Hàn Tú xuyết xoa rồi đẩy cuốn sách về phía Tiểu Thất: “Là thế này... Tôi cảm thấy tay nghề nấu nướng của anh cũng không tệ, cho nên... liệu tôi có thể đặt món ăn không?”

Tiểu Thất ngược mắt nhìn cô rồi bình thản đáp: “Ừm.”

“Vậy thì... anh có thể nấu món này được không?”. Cô kích động chỉ vào hình ảnh của món đu đủ hầm ếch rừng. “Đu đủ và ếch rừng, sáng mai, tôi sẽ qua siêu thị mua.”

Chính vào lúc Hàn Tú hớn hở, thì ánh mắt của Tiểu Thất khẽ hạ xuống, nhìn thẳng vào ngực cô, chưa được hai giây đã quay trở lại khuôn mặt hân hoan của người đối diện, thân nhiên nói: “Món đu đủ hầm ếch rừng không giúp ngực đầy đặn đâu. Nếu cô hi vọng đu đủ có thể khiến ngực cô to hơn thì chỉ vô ích, công toi thôi.”

Mặt Hàn Tú bỗng đỏ rực như cà chua, không ngờ chỉ qua món ăn mà Tiểu Thất đã nhìn thấu tâm sự của cô

Đu đủ không thể giúp ngực to hơn sao? Nhưng mọi người đều nói thế còn gì? Bị ánh mắt anh bủa vây, cô ra sức lấp liếm: “Ai nói là tôi muốn ngực đầy đặn hơn chứ? Anh không biết món ăn này có tác dụng làm đẹp da à?”

“Trong đu đủ có chứa một loại enzyme đặc biệt, có khả năng phân giải protein và các axit béo, rất có lợi cho tiêu hóa. Cô muốn giảm kích thước ngực hoặc giảm béo thì có thể dùng thử.”

Cái gì? Ăn đu đủ không những không giúp ngực to hơn mà còn phản tác dụng, khiến ngực bé đi sao?

Quên mất chuyện mình vừa lảng tránh, Hàn Tú buột miệng hỏi: “Vậy làm thế nào mới có thể tăng kích thước vòng một?”

“Bổ sung thêm chất béo hoặc kích thích tuyến sữa.”

“Kích thích tuyến sữa là sao?”

“Cô có biết “tự sờ [1]” không?”

[1] Trong tiếng Hán, từ này có cách phát âm trùng với từ “ừ” trong trò mạt chược”

“Ừ ư ử hả? Chúng ta đang nói về việc tăng kích thước ngực, sao anh lại nói sang chuyện đánh mạt chược chứ?”

Tiểu Thất cau mày nhăn nhó, ánh mắt lại một lần nữa hướng về ngực Hàn Tú, một giây, hai giây, ba giây... cuối cùng anh đưa hai tay ra, từ từ ấn lên ngực mình, lấy tay xoa bóp liên tục phần xung quanh, từ trái sang phải, lặp lại mấy lần rồi kết thúc động tác một cách bình thản.

Mắt chữ A mồm chữ O, Hàn Tú ngây ra nhìn Tiểu Thất “tự sờ”. Vài giây sau, cô chần hai tay trước ngực, hét toáng lên: “Á...! Anh đúng là đồ biến thái!!!”

(3)

Tuy mắng anh là “đồ biến thái” nhưng Hàn Tú cứ chốc chốc lại lên nhìn ngực Tiểu Thất, trong đầu không ngừng nghĩ về câu nói của anh.

Thì ra đu đủ không có tác dụng làm ngực đầy đặn hơn. Trước đây, cô với Sam Sam không biết điều đó nên cứ ra sức ăn, đúng là công toi, thảo nào không thấy tác dụng gì, xoa bóp thực sự có thể khiến cho bầu ngực phát triển sao? Khi còn ở kí túc xá, lúc cùng mấy cô bạn bàn luận về mấy tiểu thuyết “sắc tình”, cô đã nghe họ nói như vậy, có điều mọi người đều nhận thấy việc “tự sờ” quá biến thái, quá kinh khủng nên đều bỏ qua cách làm đó.

Lần nào nói chuyện, anh cũng tỏ ra rất nghiêm túc, liệu tối nay, cô có nên thử xem sao không nhỉ?

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Hàn Tú đang nhìn mình chằm chằm, Tiểu Thất đang và com thì bất giác bị ghen, anh ho sặc sụa rồi uống vội một ngụm canh to, mãi mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Mấy tiếng ho của Tiểu Thất đã giúp Hàn Tú lấy lại được thần trí, cô vội nói: “Ăn com từ từ thôi! Có ai ăn tranh với anh đâu cơ chứ?”

“Khụ, khụ...”. Người đối diện lại còng ho dữ dội hơn.

Khi ăn com xong cũng là lúc toàn thân Hàn Tú mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cảm giác dính dáp trên người làm cô vô cùng khó chịu. Cô ngồi nguyên ở ghế, lặng lẽ nhìn Tiểu Thất thu dọn bát đĩa, khi anh quay người lại, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú khiến cô thấy rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh. Trong lòng Hàn Tú lại trào dâng cảm giác tội lỗi.

Từ khi biết Tiểu Thất có thể nấu nướng, cô rất ít khi vào bếp, ăn xong thường nằm dài ra sofa, bật ti vi, xem phim truyền hình, giao phó hoàn toàn việc

rửa bát cho anh. Hầu như lúc nào cô cũng thấy đôi tay thon dài của anh đang cẩn thận rửa từng chiếc bát trong phòng bếp. Càng nghĩ, Hàn Tú càng cảm thấy mình thật giống một chủ nô tàn ác trong xã hội cũ

Mím chặt môi, cô nhanh chóng đi vào bếp, nhân lúc anh không để ý, Hàn Tú giành lấy chỗ bát đĩa trên tay anh: “Chuyện này...tôi nay để tôi rửa bát cho! Người anh ướt đầm mồ hôi rồi, anh đi tắm đi!”

Tiểu Thất ngây người nhìn cô, rất nhanh sau đó, anh lấy lại hồn phách rồi bảo: “Không phải chính cô nói đàn ông bây giờ phải “giỏi việc nước, đảm việc nhà” sao? Cô tắm trước đi!”. Vừa nói dứt câu, anh liền lấy lại số bát đĩa.

“Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ mà!”. Thình thoảng, cô cũng muốn làm gì đó để giảm nhẹ đôi chút cảm giác tội lỗi trong lòng mình. “Đã nói là để đấy tôi rửa cho, sao anh lăm chuyện vậy hả?”. Hàn Tú chu miệng, vừa giành lấy bát đĩa vừa đẩy anh sang một bên.

Bát đĩa dính dầu dầu mỡ, cô lại không chú ý nên bị trượt tay, làm cả chồng bát rơi xuống sàn rồi vỡ loảng xoảng.

“Đúng là tự mình tạo nghiệt. Đồ vỡ là bình an, đồ vỡ là bình an”. Hàn Tú lẩm bẩm. Chẳng mấy khi cô tự nguyện rửa bát, ai dè lại đánh vỡ tung tóe hết cả.

Cô ngồi sụp xuống, đưa tay nhặt những mảnh sứ vỡ trên sàn.

“Cẩn thận đấy!”. Tiểu Thất kêu lên nhưng đã chậm một bước.

“Áy da...”. Cô rên lên một tiếng rồi rút vội tay về.

Bị mảnh vỡ cửa vào, ngón tay của Hàn Tú lập tức tuôn ra một dòng máu đỏ, khiến cô vô cùng đau đớn. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì Tiểu Thất đã nhẹ nhàng nâng ngón tay ấy lên, kéo về phía mình.

Cô tròn tròn mắt, hoảng hốt nhìn Tiểu Thất đang đưa ngón tay của cô lên miệng, lấp bắp: “Anh...anh...anh...Sao anh có thể dùng miệng để cầm máu cho tôi chứ?”. Hàn Tú vừa dứt lời, hai má cô đã ửng hồng.

Tiểu Thất bình thần nhìn cô và nói: “Cô đã nghĩ quá nhiều rồi đấy!” rồi kéo cô vào thư phòng.

Mặt Hàn Tú lúc này còn đỏ hơn trước, xem ra trí tưởng tượng của cô đã bay quá cao và quá xa.

Tiểu Thất lấy thuốc tiết trùng và bông băng mà Hàn Tú đã mua lần trước để xử lý vết thương giúp cô. Hàn Tú không nói gì, lặng lẽ nhìn anh thao tác. Anh cúi đầu xuống, đôi mày cau lại, tập trung mọi sự chú ý lên ngón tay bị đứt. Về mặt nghiêm túc và sự cẩn thận, tỉ mỉ của Tiểu Thất khi băng bó vết thương làm Hàn Tú hốt hoảng không yên. chàng trai đang ngồi đối diện cô lúc này có phải là Đường Trạch Tề - người đã cùng cô lớn lên từ nhỏ hay không? Cô gần như không tìm thấy ở anh bất cứ sự quen thuộc nào. Hàn Tú có cảm giác trái tim mình đang đập loạn lên không ngừng, cổ họng dường như bị thứ gì đó làm cho tắc nghẽn. Cô muốn nói nhưng không thể thốt nên lời.

Hàn Tú nhìn chằm chằm vào vết thương đã được băng bó cẩn thận, mãi mới lấp bắp hỏi: “Khi ở Mỹ...có phải anh đã học ngành y đúng không?”. Anh có vẻ hiểu biết rất nhiều về lĩnh vực này.

Tiểu Thất không trả lời cô, vì thân phận hiện nay của anh là Đường Trạch Tề - một Đường Trạch Tề đã bị tổn thương não bộ nên không còn nhớ những chuyện trước kia.

Anh biết nước Mỹ ở bên kia đại dương, nhưng anh chưa từng tới đó. Hai mươi lăm năm nay, anh đều sống trong phòng thí nghiệm tàn khốc đó. Học ngành y sao, anh chưa từng học qua, nhưng thứ mà anh thích đọc nhất chính là sách y dược. Tuy phải sống biệt lập, không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài song anh vẫn biết về nó. Từ khi có ý thức Tiểu Thất đã thấy giáo sư Trương luôn ở bên cạnh anh. Giáo sư chẳng khác nào bố dề của anh, ông đã dạy anh rất nhiều, rất nhiều thứ. Nhờ có giáo sư Trương chỉ bảo mà anh được Cô tiên sinh và mấy người trong khu thực nghiệm đối xử theo một cách hoàn toàn khác so với những sản phẩm thí nghiệm còn lại, ngoài việc không thể ra ngoài thì anh tương đối tự do.

Bây giờ, Tiểu Thất đã thoát khỏi nơi đó rồi, thế giới của anh không còn như trước kia nữa...

Ngước mắt lên, Hàn Tú liền bắt gặp đôi mắt đen láy của anh, khoảnh khắc ấy, trái tim cô bỗng nhiên loạn nhịp.

Cô giong ngón tay đã được băng bó đầu vào đấy lên, nói năng có phần loạn xạ: “Cảm ơn anh nhiều. Vì anh đã giúp tôi băng bó ngón tay nên...anh có thể đề nghị tôi làm một việc.”

“Đề...để tôi giúp anh xử lý vết thương nhé!”. Vừa nói dứt lời, Hàn Tú cảm thấy mình thật ngốc nghếch, ngay đến kiến thức y học cơ bản nhất, cô còn chẳng biết, thế mà...Nhưng ánh mắt anh lúc này là có ý gì vậy? Đúng là cô không biết băng bó vết thương, nhưng chuyện bôi thuốc thì sao lại không được cơ chứ.

Hàn Tú ngượng ngịu nói: “Vết thương sau lưng anh là do bị kính đâm vào, nặng hơn vết thương này của tôi nhiều, cho nên phải bôi thuốc gì đó đúng không?”

Trước đôi mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc của người đối diện, đầu cô càng lúc càng cúi thấp hơn.

Khi cô ngẩng đầu lên nhìn, trong thư phòng đã chẳng còn ai ngoài cô cả. Chết tiệt, tên đáng ghét đó toàn đi lại lặng lẽ đến mức không gây ra bất cứ tiếng

động nào, thích đi là đi, chẳng thèm báo trước lấy một tiếng, để mặc cô ngồi một mình trong này như một con ốc. Hàn Tú xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu nữa.

Vừa bước ra khỏi thư phòng, cô đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm. Hàn Tú bủi môi, đúng là uống công cô đã tỏ vẻ thành khẩn khi ngờ ý muốn bôi thuốc cho anh, kết quả thì hay rồi, Tiểu Thất không nói tiếng nào, chạy vào đi tắm trước. Cô lẻ lười làm mặt xấu rồi đi sang phòng khách.

Hàn Tú nằm trên sofa xem chương trình giải trí, mới được mười phút, cô đã cảm thấy không mấy hứng thú. Đúng lúc cô đang chuẩn bị đi vào phòng ngủ để lên mạng thì cửa buồng tắm bật mở. Mái tóc ướt đầm, phía trên cời trần, mặc chiếc quần đùi bãi biển mà cô mua cho lần trước, Tiểu Thất bước ra.

Hàn Tú kinh ngạc tới mức há hốc miệng, ngây người nhìn anh.

Dù đã từng trông thấy cơ thể thương tích chẳng chịt hay những vết thương đang lên da non của anh, nhưng cho đến tận bây giờ, khi một lần nữa bắt gặp anh trong bộ dạng này, ánh mắt của cô vẫn không khỏi bị thu hút bởi thân hình tuyệt đẹp đó.

Ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn trắng nhỏ trên lối đi vào phòng tắm đang bao phủ lên cơ thể anh. Vào giây phút ấy, dường như những vết sẹo mờ mờ trên trên người Tiểu Thất đã biến đi hết, không để lại một vết tích nào. Đứng ở nơi tranh tối tranh sáng, dáng hình anh lúc này khiến người khác có cảm giác mơ hồ, thiếu tính chân thực.

Khi Tiểu Thất từ từ tiến về phía cô, ánh mắt của Hàn Tú bắt gặp di chuyển theo bước chân anh. Mãi tới khi anh đã đứng trước mặt, khẽ gọi cô một tiếng, cô mới lấy lại được hồn phách.

Thẹn thùng quay đầu về phía khác, Hàn Tú mím chặt môi, nói: “Anh lại muốn giờ trò đùa bại hả? Anh quên mất qui định khi ở đây rồi phải không? Điều đầu tiên là cảm ần mặc thiếu vải, giờ trò lưu manh.”

“Không phải cô nói sẽ bôi thuốc giúp tôi sao?”

Phải rồi! Mặc áo thì làm sao mà bôi thuốc được chứ? Một lời giải thích hết sức hợp tình hợp lý, được nói bằng một ngữ điệu vô cùng bình thản mà lại khiến cô cảm thấy lỗ tai mình như bị ai đó chọc thẳng vào!

Hàn Tú không nói nên lời. Đúng là “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”! Nghe cô bảo sẽ bôi thuốc cho, con người đơn giản đó liền không nói năng gì, chạy ngay đi tắm. Xem ra Hàn Tú đã bị hạ gục triệt để bởi lối tư duy thẳng băng của anh mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nụ hôn đầu vụng về

Từ sau sự kiện “quả bí đao miễn phí”, Hàn Tú tự thấy mình quá thiếu lương thiện nên hàng ngày, cô đều đưa cho Tiểu Thất một khoản tiền để đi chợ, mua thức ăn. Được mấy hôm, nhận thấy chuyện đưa tiền nhỏ giọt từng ngày thật phiền phức, Hàn Tú để luôn mấy trăm đồng ở nhà cho anh dùng những lúc cần thiết. Thế nhưng số tiền đó gần như mọc rễ tại chỗ, nằm im bất động, chẳng hao hụt gì. Khi cô thắc mắc thì Tiểu Thất trả lời rằng anh vẫn chưa tiêu hết. Hàn Tú không mấy tin, nghi hoặc nhìn anh một hồi lâu rồi lại ngại, không hỏi gì nữa. Cuối cùng chỗ tiền mấy trăm đồng kia cũng thiếu đi một tờ, lúc đó cô mới thấy an tâm hơn.

Giống như mọi ngày, cuộc sống cứ trôi qua một cách bình lặng.

Bây giờ, Hàn Tú không còn “giăng hàng rào bằng dây thép gai” để đề phòng Tiểu Thất nữa, mọi việc giữa họ đều đã xuôi chèo mát mái rồi. Mối quan hệ hiện tại giữa anh và cô có thể hình dung theo ca từ của bài hát Không làm được người tình thì trở thành bạn bè.

Tiểu Thất là một người cực kỳ yên lặng, khi anh xem ti vi ngoài phòng khách, cô chỉ nghe thấy tiếng ti vi mà thôi, rất khó để cảm nhận được sự tồn tại của anh. Mấy lần, tưởng Tiểu Thất quên tắt ti vi, cô đang định bước lại gần thì nhận ra anh đang nằm trên sofa, chăm chú theo dõi. Vừa nhìn lên màn hình, Hàn Tú bỗng giật giật khóe miệng, cô những tưởng tiêu chuẩn xem ti vi của anh đã được nâng lên một tầm cao mới, ai dè càng ngày, nó càng sa sút. Không biết từ lúc nào, anh lại chuyển sang thích mấy bộ phim Hàn sụt sụt. Cho dù đó là phim điện ảnh hay phim truyền hình, chỉ cần là của Hàn Quốc, anh sẽ không bỏ sót một tập nào. Ngay cả chồng đĩa DVD phim cô mua ở ven đường cũng bị anh lấy ra, bật lên, xem bằng hết mới chịu thôi. Sở thích của anh đúng là khiến người khác khó lòng hiểu nổi.

Nếu thấy diễn viên nam chính là người mà mình ái mộ, Hàn Tú sẽ lập tức ngồi xuống sofa, theo dõi bộ phim cùng anh. Có điều, cô là người khá nhạy cảm, khi phải chứng kiến một mối tình đẹp nhưng bị thương, cô luôn chẳng kiềm chế được mà rơi lệ. Mỗi lần như vậy, Tiểu Thất lại nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu.

Xem phim truyền hình mà rơi nước mắt thì kì lạ lắm sao? Cô nhạy cảm hơn người đấy, không được à? Một người phụ nữ luôn khao khát tình yêu nhưng lại phải kìm nén trong thời gian dài thì rất dễ xúc động trước những tình cảm lãng mạn trong phim, đó là điều đương nhiên mà!

Bị anh nhìn như thế quá nhiều lần nên Hàn Tú cực kỳ phẫn uất, cô bèn cầm chiếc điều khiển, chỉnh ngay sang kênh khác, vô tình chuyển tới chương trình xem mặt trên truyền hình đang cực kỳ ăn khách hiện nay. Tiểu Thất nhìn cô bằng ánh mắt coi thường rồi không nói lời nào, lặng lẽ đứng lên, đi vào thư phòng.

Một lúc sau, anh đưa một chiếc bát tới trước mặt cô, tỏ ý đã đến giờ bôi thuốc.

Bôi thuốc cho anh đã trở thành nhiệm vụ hàng ngày của Hàn Tú. Lúc đầu, cô còn lúng túng, đỏ mặt khi nhìn thấy anh coi trợn, nhưng dần dần, càng ngày cô càng thích làm việc này, thực chất là thừa nước đục thả câu, mượn cơ hội bôi thuốc để được thỏa thích dùng tay “làm loạn” trên tấm lưng săn chắc, cân đối của anh.

Không Tử nói chẳng sai: “thực sắc tính dã” [1]!!!

[1] Nghĩa là: Phàm là cuộc đời con người thì không thể thoát khỏi hai chuyện ăn uống và nam nữ.

Vết thương mới của anh lành miệng rất nhanh, chỉ trong có vài ngày, nó đã mọc lên lớp da non màu trắng hồng. Tất cả các vết thương trước đó đều đã biến mất, không để lại sẹo. Trong khi Hàn Tú đang cực kỳ kinh ngạc trước khả năng tự hồi phục thần tốc của Tiểu Thất thì anh lại nói với cô rằng bí mật nằm ở thứ thuốc cô bôi cho anh hàng ngày. Điều khiến cô sững sốt hơn cả là thứ thuốc đó được chính Tiểu Thất điều chế ra từ các loại dược liệu mà anh nhờ cô mua về.

Loại thuốc cao màu đen này có mùi cực kỳ khó chịu, mỗi lần bôi thuốc lên vai anh, Hàn Tú đều phải nhịn thở, sau đó tất tưởi chạy vào nhà vệ sinh rồi nôn ọe một hồi.

Tối nay cũng không ngoại lệ, “tiết mục” đó lại được biểu diễn. Bôi thuốc cho Tiểu Thất xong, cô chạy ngay vào nhà vệ sinh, một tay giữ cái giẻ nước bồn cầu, một tay ôm cổ, nôn một lúc lâu mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Khi quay người lại, Hàn Tú thấy anh đã đứng ở cửa từ bao giờ, lặng lẽ xem cô có sao không.

Hàn Tú không nhịn được liền nói: “Xin anh đấy, khi điều chế thứ thuốc cao này, anh có thể cải tiến kĩ thuật được không? Không cần hương thơm nồng mùi nhưng ít nhất cũng phải không còn mùi hôi nữa.”

Anh có vẻ không đồng tình, điềm đạm trả lời: “Nếu cô có thể chịu được mùi hôi của nó, ngày nào cũng chăm chỉ đắp lên mặt thì cô sẽ sở hữu làn da vừa mềm mại như em bé vừa trắng trẻo, mịn màng như hoa đấy!”

Khóe miệng Hàn Tú khẽ giật giật. Xem ra dạo này, Tiểu Thất đã xem quá nhiều quảng cáo mỹ phẩm trên tivi rồi!

Loại thuốc cao này thực sự khiến người ta hồn bay phách lạc. Từ màu sắc cho đến mùi vị, nhìn nó chẳng khác nào nước bẩn ngoài cống rãnh. Mặt nạ bùn gì đó tuy hơi đen một chút nhưng ít nhất mùi hương của nó còn khiến người ta chịu đựng được. Nếu thuốc của Tiểu Thất có thể khiến làn da của con người trong vòng một tháng trở nên mịn màng, mềm mại thì tất cả các loại mỹ phẩm cao cấp bày bán trong các cửa hàng, siêu thị chẳng phải đều đáng bị quăng xuống biển hoặc thiêu hủy hết hay sao?

Hàn Tú phui phui tay, bĩu môi nói: “Tôi thà chết chứ quyết không bôi thứ thuốc này lên mặt. Hôi chết đi được, giống y như trát phân vậy, buồn nôn...”

Cô còn chưa nói hết câu thì một bóng đen đã tiến sát đến. Lập tức Hàn Tú cảm thấy dính dính, mát mát trên mặt, rồi một mùi hôi thối ngất trời xông thẳng vào mũi một cách không thương tiếc, dù nó đã gây vò cô lúc nãy.

Là anh, tên ác ma đã bôi chỗ thuốc cao này lên má cô!

Cô hét toáng lên rồi phi tới chỗ bồn rửa mặt, mở vòi nước, không ngừng vẩy nước lạnh vào mặt mình. Đến khi thứ mùi ghê tởm ấy dần mất đi, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn anh qua tấm gương trong phòng tắm bằng ánh mắt đầy phẫn uất, đột nhiên muốn tẩn cho kẻ đáng ghét đó một trận.

Tiểu Thất vẫn dựa lưng vào cạnh cửa, chẳng nói gì, nhưng khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đã không còn giữ vẻ lạnh như băng hàng ngày nữa mà khóe miệng anh dần nhếch lên, nở một nụ cười dịu dàng, đẹp mê hồn.

Đang tức điên lên, Hàn Tú bỗng ngẩng ra nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang phản chiếu trong gương. Ngỡ rằng mọi thứ chỉ là ảo ảnh, cô bất giác quay người lại nhìn anh, nhưng nụ cười quyến rũ kia đã biến mất, thay vào đó là đôi môi mím chặt như mọi ngày. Khoảng khắc ấy, ánh mắt cô chạm phải một đôi mắt đen sâu thẳm, rực lửa, đẹp như sao buổi sớm. Hàn Tú chưa bao giờ nhìn thấy người có cặp mắt đẹp hút hồn đến vậy.

Hai má cô đỏ ửng lên, để phá vỡ cục diện khó xử lúc này, cô đành nói: “Tôi cứ tưởng nào anh bị tổn thương nặng đến mức quên luôn cả việc cười đấy!”. Phải thừa nhận rằng khi cười, Đường Trạch Tề thực sự rất đẹp trai, đặc biệt là vào khoảng khắc lúc này, nụ cười dịu dàng đó đã khiến cô chẳng thể kiềm chế nổi mà rung động con tim.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, bình thản nói: “Mắt cô hoa rồi thì phải”. Kể từ giây phút được sinh ra trên cõi đời này, với anh, “cười” đã trở thành một từ xa xỉ.

Cô đã hoa mắt sao? Hình như đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh cười kể từ khi nhặt anh về từ bãi rác. Hầu như lúc nào, Hàn Tú cũng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh mà thôi.

“Hừ! Muốn cười thì cứ cười, cần gì phải ra vẻ lạnh lùng chứ? Không phải trước đây, việc anh thích nhất là lẳng lơ, cười cợt với đám con gái hay sao?”.

Anh ta biết cách già bộ thật đấy!

Tiểu Thất mím chặt môi, không nói lời nào, từ từ đi đến gần Hàn Tú, đưa tay ra không chút do dự, vuốt nhẹ từ má xuống môi, rồi cầm, nhẹ nhàng từng tí, từng tí một gạt đi những giọt nước còn đọng lại trên mặt cô.

Cử chỉ của anh vừa ân cần lại vừa dịu dàng.

Khoảng khắc ấy, dường như Hàn Tú không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng đập thành thịch của trái tim mình, ngỡ như cơ thể cô vừa bị một vật lạ xâm nhập, làm loạn trong trái tim vậy!

Hàn Tú bất giác lùi về phía sau, người cứ đờ lại, ép sát vào bồn rửa mặt. Cô nhìn sâu vào đôi mắt đen của anh, run run nói: “Anh định giờ trò lưu manh há? Lần này tôi bỏ qua, nhưng anh không được phép có bất cứ lần nào nữa đâu!”

Cảm giác ấm áp, mềm mại ở các đầu ngón tay của Tiểu Thất bỗng biến mất, đôi tay anh sưng lại giữa không trung. Một lúc sau, anh mới choàng tỉnh, ý thức được bản thân vừa làm điều gì, anh liền ngại ngùng thu tay lại.

Không gian chật hẹp đó thật dễ khiến người ta cảm thấy ngượng ngùng. Hàn Tú muốn thoát khỏi nơi này nhưng thân hình cao lớn của Tiểu Thất đã chặn mất lối ra, cô định lách qua không ngờ lại chạm phải người anh.

Tiểu Thất bất giác đặt tay lên vai Hàn Tú. Hơi ấm từ bàn tay anh truyền qua lớp vải của bộ đồ ngủ, thấm lên da thịt khiến cô lập tức cảm thấy choáng váng. Hàn Tú ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm vào đôi mắt sáng như sao của anh. Tiểu Thất đột nhiên cúi xuống, đôi môi anh đặt lên đôi môi cô, dịu dàng và nóng ấm, bàn tay đặt lên vai cô bỗng nhiên nắm chặt hơn.

Hành động đột ngột, bất ngờ này của anh trong phút chốc đã làm đầu óc Hàn Tú trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Từ ngày trở về, lúc nào anh cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng băng giá, tỏ rõ thái độ “người lạ cầm lại gần”, trừ lúc cô bôi thuốc cho anh, còn lại bao giờ Tiểu Thất cũng tự giữ khoảng cách, quân tử, đĩnh đạc từ lời nói cho đến hành động. ngay cả khi hai người nằm chung một giường, anh cũng chỉ ngủ mà thôi. Cho nên, từ lúc gặp lại đến giờ, cảm thấy anh hoàn toàn vô hại nên Hàn Tú chưa bao giờ nghĩ là anh sẽ có hành động đó.

Cô trợn mắt lên, cố gắng đẩy anh ra xa nhưng chỉ hoài công vô ích, sức của phụ nữ sao có thể chiến thắng sức của đàn ông! Hàn Tú muốn mắng cho anh một trận, nhưng đôi môi vẫn bị anh chiếm giữ. Cô giãy giụa một hồi lâu, cuối cùng đành bỏ cuộc, nhắm nghiền mắt lại, hai tay giữ lấy cổ áo của anh, lưng dựa vào bồn rửa mặt, để anh mặc sức làm càn.

Nụ hôn của Tiểu Thất chẳng hề giống như cao thủ tình trường khi lâm trận gì cả mà vụng về như một đứa trẻ con.

Lần đầu tiên hai người hôn nhau là khi họ học đại học năm thứ nhất, cô cũng đáp lại nụ hôn của Đường Trạch Tề y như vậy, anh trêu cô rằng đã bị hôn bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thành chính quả, chỉ có kẻ ngốc lần đầu hôn mới hành động vụng về như cô thôi.

Cảm giác đau nhói ở môi khiến cô tỉnh táo trở lại, lập tức lấy hết sức bình sinh đẩy mạnh anh ra khỏi người mình.

(2)

Hàn Tú thở gấp, một tay chống lên bồn rửa mặt, tay kia sờ lên môi. Cô phẫn nộ nhìn anh, hét lớn: “Anh là đồ lưu manh!”

Ánh mắt của Tiểu Thất lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, đôi mắt vừa đen láy vừa sâu thẳm ấy đã phục hồi trạng thái bình thản thường ngày: “Xin lỗi vì đã làm cô đau.”

Bị thất lễ là chuyện khiến người ta khó lòng bỏ qua được, vậy mà anh còn nói rằng: “Xin lỗi vì đã làm cô đau”, có lẽ chỉ còn thiếu nước thốt lên câu: “Lần sau, tôi sẽ không thế nữa” thôi. Nghĩ vậy, Hàn Tú vừa thẹn vừa giận. Cô mím chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh và quát: “Anh tránh ra!”

Lần này, Tiểu Thất không đứng chắn đường nữa mà nhanh chóng né sang một bên, nhường lối đi cho cô.

Nhìn theo bóng người nhỏ bé chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt, Tiểu Thất cứ đứng ngây ra đó. Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhếch khóe miệng lên, trong đầu nghĩ đến một câu thơ vô cùng thích hợp với Hàn Tú lúc này: “Tình tựa gái tơ, động như thỏ nhảy”.

Hương thơm dịu nhẹ, ngọt ngào của Hàn Tú vẫn đang lưu lại trên đôi môi và lồng ngực anh. Anh thực sự thích mùi hương này, nó cho anh cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng, yên bình. Ở bên cô, mọi chiếc gai mà anh chĩa ra để phòng vệ đều không còn nữa.

Anh thực sự không có ý ăn hiếp Hàn Tú, chỉ là khi lau đi những giọt nước đọng trên mặt cô, nhìn thấy nét dịu dàng thuần khiết tỏa ra từ cô, cảm nhận được sự mềm mại trên từng ngón tay, dường như bên tai anh có một giọng nói không ngừng thôi thúc: “Hôn cô ấy đi!”. Anh biết mình không nên làm vậy, nhưng vẫn không thể kiềm chế được...

Hàn Tú đóng cửa phòng một cách thô bạo rồi nằm vật ra giường, úp mặt xuống đệm. Rất lâu sau đó, hỏa khí trên người cô mới giảm đi phân nửa.

Hàn Tú trở mình, lặng ngắm những tờ giấy dán tường trắng trắng.

Cô đặt tay lên ngực trái, nơi trái tim không yên phận vẫn đập thành thịch mãi không thôi rồi sờ vào đôi má đang nóng bừng như lửa đốt, sau cùng dừng lại ở bờ môi, di nhẹ trên đó hồi lâu.

Chỗ này dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh.

Cảm giác đau nhói trên môi nhắc nhở cô rằng nụ hôn ban nãy là sự thật, không phải là ảo giác. Trong đầu Hàn Tú không ngừng hiện lên hình ảnh khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, đôi mắt sáng như sao, nụ cười dịu dàng, cử chỉ ân cần và nụ hôn nóng bỏng, ngây ngô ấy...

Tên đầu heo ngốc nghếch! Không ngờ khi bộ não bị tổn thương thì ngay cả kỹ thuật hôn cũng bị quên lãng!

Cô đang nghĩ gì thế này? Lẽ nào cô đang mong chờ một nụ hôn mãnh liệt, mềm mại và sâu hơn hay sao? Nhất định là do đã quá lâu không có những va chạm kiểu này với người khác giới nên cô mới có những suy nghĩ ấu trĩ đó.

Tại sao anh lại bôi thứ thuốc hôi rình đó lên mặt cô khi cô đã nói rằng mùi của nó rất khó chịu? Vì sao anh lại giúp cô lau đi những giọt nước còn đọng trên mặt? Sao vô duyên vô cớ anh lại hôn cô chứ? Xem ra “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, anh đã quen với việc giờ trò lưu manh rồi!

Biết là thế nhưng vì sao cô còn để con tim loạn nhịp? Đã từ rất lâu, rất lâu rồi, cô chưa trải qua cảm giác này, hoảng loạn, bất an nhưng lại có đôi chút ngọt ngào... giống như cảm giác của bốn năm trước, khi cô còn rất yêu anh...

Sao cô lại nghĩ tới những chuyện linh tinh, vớ vẩn này nhỉ?

“Yêu” ư? Hà có gì mà cô lại nghĩ đến cái từ đáng sợ đó? Chẳng phải trước đó không lâu, người mà cô căm ghét đến mức muốn băm thành trăm mảnh chính là anh hay sao? Nếu không nề mặt cô giáo Đỗ thì đừng nói là cho anh bước qua cửa nhà, chỉ cần cùng hít thở một bầu không khí với anh, cô cũng cảm thấy ghê tởm. Bây giờ, dù hàng ngày anh đều nấu thức ăn ngon lành cho cô hay làm việc chăm chỉ thì cũng chỉ có thể khiến cô thay đổi cách đối xử với anh mà thôi. Bởi vậy, chuyện yêu anh thêm một lần nữa sẽ không bao giờ xảy ra đâu, mãi mãi là như thế!

Đó chỉ là một nụ hôn vụng về. Nụ hôn này không có ý nghĩa gì hết, chẳng qua chỉ là ham muốn nhất thời của anh mà thôi. Còn cô, nhất định là do nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, không gian lại quá nhỏ nên mới thiếu tỉnh táo đến vậy!

Anh là khách trọ, cô là chủ nhà. Anh là nhân viên, cô là bà chủ...

Hàn Tú không ngừng nhắc nhở bản thân mình như thế, nhưng vẫn chẳng thể làm nhịp tim bình thường trở lại. Cô nhớ lúc đó, hình như Tiểu Thất cũng run...

(3)

Quyết định tránh né Tiểu Thất nên sáng hôm sau, Hàn Tú dậy từ rất sớm. Tắm rửa vệ sinh xong, cô một mình lái xe đến công ty, bấm bụng bỏ qua món cháo thịt đánh trứng gà khoai khoai do anh nấu. Lúc tan làm, cô không còn như hồi trước – hay cùng anh đi siêu thị mua thức ăn – mà viện đủ lý do để không chờ anh về vì tự nhủ rằng mình không có nghĩa vụ làm tài xế miễn phí. Khi ăn tối, Hàn Tú cúi gằm mặt, gấp gấp và nhanh nhanh chóng chóng cho xong bữa tối rồi chui luôn vào phòng mình.

Tóm lại là cô hạn chế tiếp xúc với anh, nếu bắt buộc dĩ phải gặp mặt thì cố gắng gặp trong thời gian càng ngắn càng tốt.

Với tình hình như vậy, không đến ba ngày, Tiểu Thất đã nhận ra rằng Hàn Tú đang trốn tránh anh. Biết thế nhưng anh vẫn tỏ vẻ bình thường như mọi ngày, đi làm rồi về nhà, nấu tất cả những món mà cô thích ăn.

Mỗi ngày, vào lúc ăn cơm tối, Tiểu Thất thường hỏi cô ngày mai thích ăn món gì. Cô vẫn cúi đầu, lật qua lật lại quyển sách dạy nấu ăn rồi chọn bữa vài món. Bao giờ cũng thế, khi về đến nhà, cô sẽ thấy mấy món ăn mà cô đã chọn tối hôm trước đã được bày sẵn trên bàn. Hàn Tú có cảm giác trái tim mình càng ngày càng loạn nhịp, đầu óc thêm mơ hồ. Cô cảm nhận được một cách rõ ràng sự quan tâm dịu dàng, chu đáo của anh, nhưng cô không dám nghĩ nhiều, càng chẳng dám mở lòng. Dù trái tim đang đập điên cuồng như thuở mới yêu, nhưng Hàn Tú vẫn chưa quên được bốn năm trước, cô đã bị anh làm tổn thương đến mức nào, không quên được vết thương lòng đã phải vát vã, khó khăn ra sao để lành lại. Thực sự cô không thể chịu thêm bất kỳ nỗi đau đớn hay sự tổn thương nào nữa.

Cô sợ những lúc chỉ có hai người nên để tránh ngại ngùng, Hàn Tú hoặc là lôi kéo, mời mọc Sam Sam đến nhà ăn cơm hoặc là một mình ra tiệm, ăn no nê rồi mới về nhà.

Còn Sam Sam lần đầu tiên được ăn cơm do Tiểu Thất nấu thì khen không ngớt lời, kể từ đó, cô ấy thường xuyên vác mặt dày đến nhà Hàn Tú xin cơm. Song không biết vì lý do gì mà dần dần, tay nghề nấu nướng của Tiểu Thất không còn khiến người khác ngưỡng mộ nữa, thường xuyên gặp phải thất bại, món ăn không mặn thì nhạt. Ngay đến Sam Sam vô tâm vô tình cũng bắt đầu cảm thấy lạ, kêu than: “Có phải cậu đã phát quá ít lương cho đầu bếp Đường nên anh ấy mới kháng nghị bằng cách thách thức giới hạn vị giác của chúng ta không?”

Hàn Tú không nhận được, biện hộ thay cho Tiểu Thất: “Có cái mà ăn à tốt lắm rồi, sao cậu khó tính vậy?”

“Người khó tính không phải là mình mà là cậu mới đúng! Đã sống chung với nhau bao nhiêu ngày rồi mà tại sao cậu vẫn lạnh nhạt với Đường Trạch Tề thế?”

Hàn Tú kích động, phản bác lại: “Cái gì mà “sống chung” chứ, sao cậu nói khó nghe như vậy hả? Mình lạnh nhạt vô tình ở chỗ nào chứ? Quần áo đã mua cho mấy bộ, lương tháng không thiếu một đồng, các thứ trong nhà cũng để anh ta dùng thoải mái rồi còn gì!”

Sam Sam lắc lắc ngón trỏ: “Không phải thế! Mình cảm thấy dạo này cậu lạ lắm. Trước đây cậu có bao giờ nhiệt tình mời mình đến nhà ăn cơm đâu, bây

giờ thì cứ làm như thể chỉ hận không thể kéo mình đến đây ở cùng vậy. Hơn nữa, mình còn thấy cậu không dám nhìn Đường Trạch Tề. Nếu chẳng may ánh mắt hai người giao nhau là cậu lại hoảng hốt, lảng ngay sang chỗ khác. Trạch Tề thì nhìn cậu với ánh mắt thiếu phụ oán thán cảnh phòng không. Phải chăng giữa cậu với Trạch Tề đang có một bí mật không thể nói ra?”

Hàn Tú đứng bật dậy khỏi ghế: “Cậu nói lảng nhảng gì thế? Mình với anh ta bây giờ chỉ có quan hệ chủ nhà và khách trọ thôi. Lẽ nào ngày ngày mình đều phải thăm hỏi, động viên, chăm chút cho anh ta như mẹ già với con thơ sao?”

Sam Sam chỉ ngay vào mũi cô, nói: “He he, nhìn bộ dạng sợ hãi như ăn trộm bị bắt quả tang của cậu kia! Theo nhận định của mình thì rõ ràng là cậu đang thích anh ta, có điều bài học bốn năm trước đã khiến cậu không dám trao lại trái tim cho kẻ đó nên đành phải trốn tránh cho đến khi nào anh ấy ra đi mới thôi.”

Từng câu từng chữ của Sam Sam giống như một chiếc chìa khóa đã được bôi trơn dầu, nhanh chóng mở toang cánh cửa trái tim đã phong kín nhiều năm của Hàn Tú

Cô nuốt nước miếng, nhất quyết không chịu thừa nhận mà cố cãi: “May mà cậu còn nhớ chuyện bốn năm trước. Không phải là mình không dám mà là mình chẳng thể trao trái tim cho bất cứ ai nữa. Một cô gái đã hao phí hết tuổi thanh xuân tươi đẹp bên một người đàn ông để rồi chỉ nhận được bề bàng, thiệt thòi, cậu bảo người đó có nên ngốc nghếch một lần nữa, đánh cược thêm một lần nữa, chịu thiệt thêm một lần nữa không?”

Nếu lại đánh mất trái tim thì cô phải làm thế nào để tìm lại đây? Dù hiện tại, Đường Trạch Tề chưa nhớ mọi việc trước kia nhưng biết đâu, sẽ có một ngày, đột nhiên anh nhớ ra tất cả thì sao? Hẳn là sẽ lại giống như trước, anh sẽ mỉm cười và nói với cô rằng: “Hàn Tú, em đã yêu anh thật lòng. Có lẽ em sinh ra trên đời là vì anh, cả cuộc đời này em chẳng thể nào trốn tránh được đâu!”, để rồi sau đó, lại bỏ rơi cô và đi theo một bóng hồng khác. Nếu cô chấp nhận tiếp tục mà mọi chuyện vẫn y như trước đây thì chắc chắn lần này, cô sẽ suy sụp đến mức muốn giết người. Mới chỉ nghĩ đến đã thấy kết quả hiển nhiên ra đó, bởi vậy, trừ phi bị đầu óc cô bị sét đánh phải, còn không, trong cả cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ yêu anh thêm một lần nữa.

“Cậu đúng là con vịt đáng chết, chỉ giỏi cứng miệng. Đường Trạch Tề bây giờ hoàn toàn khác ngày xưa. Huống hồ, chính cậu nói rằng vụ bắt gian phu đâm phụ trên giường bốn năm trước có thể là do người ta giăng bẫy rồi dụ cậu nhảy vào. Chẳng phải mấy chuyện trên phim ảnh và tiểu thuyết đều như vậy sao?”

“Bùí thánh mẫu à, mình xin cậu đấy, mọi chuyện đã rồi như thế này rồi, cậu đừng làm nó rối thêm nữa! Đặt bẫy sẵn ấy hả, mình không ngờ là cậu lại nghĩ ra được việc đó cơ đấy! Nếu anh ta tốt đến vậy thì sao cậu không theo đuổi đi?”

“Chồng của bạn, tuyệt đối không động vào! Nếu cậu không phải là bạn thân của mình thì mình đã theo đuổi anh ấy từ lâu rồi.”

“Bây giờ cậu theo đuổi cũng chưa muộn mà, mình không bận tâm đâu!”

Sam Sam phẫn nộ nhìn Hàn Tú: “Được rồi, mình đã hoàn thành tâm nguyện của cậu, từ bây giờ, mình sẽ bắt đầu theo đuổi Đường Trạch Tề. Mình mà thành công thì cậu đừng có mà hối hận đấy! Mở thật to mắt ra mà xem nhé! Cái đồ miệng nói một đằng, tim nghĩ một nẻo!”

Sam Sam nói rồi mở cửa phòng, bước ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Tiểu Thất đang mang chỗ quần áo vừa giặt xong đi ngang qua, chuẩn bị ra ban công phơi. Sam Sam nghĩ mình phải nắm bắt cơ hội này, nếu để mất thì sẽ khó để có lần thứ hai nên nhanh chóng bước đến, kéo tay Tiểu Thất nói: “Anh bận rộn cả ngày rồi, tối về nhà lại nấu nướng cho chúng tôi nữa nên để tôi giúp anh việc này nhé!”

Tiểu Thất cau mày nhìn Sam Sam với vẻ khó hiểu rồi ngo sang Hàn Tú. Hàn Tú lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi đóng sập cửa lại.

Lúc này, Sam Sam mới nói: “Cô gái đó rất kiêu ngạo, rõ ràng là thích anh rồi, thế mà còn cố tỏ vẻ như không có gì. Anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh đón người đẹp về dinh.”

Tiểu Thất mỉm môi, không nói lời nào.

“Đừng nản chí, đã có tôi giúp đỡ mà!”. Sam Sam đập một cái rất mạnh lên vai của Tiểu Thất, sau đó cố tình quay về phía phòng của Hàn Tú hét lớn: “Tiểu Thất à, để em giúp anh phơi quần áo nhé! Anh đừng khách khí, cỗ phiếu mà hai hôm trước anh giới thiệu cho em đã tăng giá ầm ầm rồi. Nào, phơi xong thì chúng ta vào phòng anh, tiếp tục nghiên cứu cỗ phiếu nhé!”

Tiểu Thất vẫn mỉm chặt môi, chột hiểu ra ý đồ của Sam Sam. Anh không phản đối cũng không tán thành, lẳng lặng lấy lại chỗ quần áo từ tay Sam Sam rồi đi ra ban công.

Sam Sam thấy Tiểu Thất không chịu phối hợp, chỉ biết bất lực lườm anh.

Vừa phơi quần áo xong, Tiểu Thất liền bị cô kéo ngay về thư phòng. Đóng cửa lại, Sam Sam quay ra hỏi: “Rốt cuộc anh có thích Hàn Tú hay không?”

Tiểu Thất cau mày, quay mặt đi chỗ khác, vẫn không nói gì.

Sam Sam đặt tay lên trán, thầm nghĩ người đàn ông này thật khó hiểu, đứng đực cả ngày trời mà không “gáy” được tiếng nào, đúng là ngớ ngẩn!

“Thôi bỏ đi, bỏ đi! Chuyện của hai người thì hai người tự lo đi, tôi chẳng thêm quan tâm làm gì. Tất cả cứ để tùy duyên, tùy duyên vậy!”

Tiểu Thất khề nấp mấy môi như muốn nói điều gì nhưng lại chẳng thốt nên lời. Qua một hồi lâu, anh mới thở dài một tiếng rồi chuyển sang chủ đề khác: “Không phải cô muốn nghiên cứu tình hình cỗ phiếu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” . Sam Sam gật đầu lia lịa.

Tiểu Thất bèn mở sách nghiên cứu cổ phiếu ra, Sam Sam liếc xong đến xem. Xem mãi các báo cáo phân tích tình hình chứng khoán, ánh mắt cô bất giác chuyển qua nhìn Tiểu Thất đang ở bên cạnh.

Tuy Sam Sam chẳng có chút cảm tình nào với Đường Trạch Tề của bốn năm trước, nhưng cô hoàn toàn ủng hộ Đường Trạch Tề của hiện tại ở bên Hàn Tú. Anh thật thà, nhân hậu, tính tình tốt, biết nấu ăn, làm việc nhà giỏi lại đẹp trai nữa. Điều khiến cô khâm phục nhất chính là khả năng phán đoán tình hình cổ phiếu của anh, đúng là tinh tường, mới qua có vài ngày mà cô đã kiếm được gần mười ngàn đồng rồi. Mọi người thử nói xem, nếu không gặp được một chàng trai hoàn hảo như vậy trong đời thì người phụ nữ còn cầu gì hơn thế chứ? Nếu không phải Sam Sam kiên định với nguyên tắc “Chồng của bạn, tuyệt đối không động vào!” thì cô đã chẳng ngại ngần gì mà không theo đuổi anh ngay. Có điều, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu cô theo đuổi thì chưa chắc đã thành công, bởi vì tâm tư của anh rõ ràng chẳng hướng về phía cô.

Hầy, cái con nha đầu Hàn Tú gốc nghềch này!

Hàn Tú bịt chặt tai lại để không nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở bên ngoài.

Cô thực sự không thể tin rằng Sam Sam lại nở đối xử với cô như vậy. Quả nhiên có người khác giới liền mất luôn tính người!

Cứ theo đuổi đi, cứ theo đuổi đi! Chẳng liên quan gì đến cô hết!

Hàn Tú đặt tay lên ngực, thấy trái tim khẽ nhói đau, cảm giác như chẳng thể nào thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mâu thuẫn giữa yêu không yêu

Tiểu Thất vốn không nhiều lời, nếu người khác không chủ động trước thì anh tuyệt đối không mở miệng, kiếm chuyện làm quà, riêng Hàn Tú là trường hợp ngoại lệ. Tiếc là sau khi vì anh mà xảy ra “tranh chấp” với Sam Sam, Hàn Tú càng chẳng thêm đề ý đến anh, nhìn thấy anh thì chỉ lườm một cái rồi bỏ đi.

Chỉ có Hàn Tú đối xử với Tiểu Thất như vậy, còn mọi người trong công ty, từ già đến trẻ, ai cũng rất quý mến anh, bởi vì anh vừa đẹp trai lại vừa ít nói. Tuy anh luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cảnh báo “Người lạ cấm lại gần!”, nhưng đối với các thím, các dì thích “tám” chuyện thì Tiểu Thất lại là một thính giả tuyệt vời. Không những thế, anh còn không bao giờ từ chối bất cứ lời nhờ vả nào của đồng nghiệp. Vì vậy, tất cả mọi người đều thích gọi anh là Tiểu Thất này, Tiểu Thất kia.

Hàng ngày, ở công ty, cái tên mà Hàn Tú nghe thấy nhiều nhất chính là “Tiểu Thất”. Dần dần, cô nhận ra rằng ánh mắt của mình thường xuyên kiếm tìm hình bóng anh, để rồi lần nào cũng thất vọng vì anh đã ra ngoài phục vụ rồi. Khi lấy lại được hồn phách cũng là lúc cô vô cùng ảo não, sau đó lại tự dặn lòng rằng mình chỉ đang tận dụng anh, bởi vì anh kiếm được rất nhiều tiền cho cô.

Từ khi Tiểu Thất tới làm việc ở Đại Chúng, số lượng khách hàng phục vụ tại gia đã tăng lên ba mươi phần trăm, trong đó, đại đa số là phụ nữ. Có lẽ họ đều bị thu hút bởi ngoại hình khôi ngô tuấn tú hoặc tính cách lạnh lùng của anh. Đôi lúc, Hàn Tú cũng cảm thấy tội lỗi, nhưng vừa nhìn thấy mấy tờ tiền xanh xanh đỏ đỏ là mọi cảm giác tội lỗi trong cô tan ngay theo mây gió. Cô phớt lờ chuyện lương tâm cắn rứt, tự nhủ rằng mình chẳng cần biết mục đích thực sự của những người phụ nữ kia là gì hay anh phải làm việc vất vả ra sao, có tiền mới là nhất!

Tuy nhiên, mỗi lần nhìn thấy đơn đặt hàng phục vụ tại gia ghi khách hàng là phụ nữ độc thân, còn chỉ đích danh anh đi làm việc, trái tim Hàn Tú lại vô cùng đau đớn, khó chịu. Cô chẳng biết mình bị làm sao nữa, ngày qua ngày sống trong những mâu thuẫn triền miên.

Điện thoại trên bàn làm việc bất ngờ đổ chuông.

Liếc qua màn hình hiển thị, cô thấy số điện thoại quen thuộc là Trần Mạnh Lễ. Hàn Tú mau chóng lấy lại thần trí, hít một hơi thật sâu rồi nhấc điện thoại lên: “Xin chào!”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng than khê: “Ày da, anh đã gọi điện thoại cho em không biết bao nhiêu lần mà em vẫn không nhớ số điện thoại của anh sao?”

“Thì ra là Trần tổng, thật ngại quá! Hôm nay có nhiều người gọi đến mức tôi ong hết cả đầu nên không chú ý lắm”. Hàn Tú vừa ôm đầu vừa trả lời.

“Gọi anh là Mạnh Lễ thì em sẽ bị mất một miếng thịt à?”. Giọng Trần Mạnh Lễ nghe hết sức ai oán.

Hàn Tú đột nhiên nghiêm giọng nói: “Tôi đã quen việc nào ra việc nấy rồi. Khi nói chuyện riêng tư, tôi không ngại gọi tên của anh. Trần Mạnh Lễ, Trần Mạnh Lễ, cái tên này nghe hay biết bao!”

Trần Mạnh Lễ khẽ cười: “Cảm ơn lời khen của em. Thực ra hôm nay, anh tìm em không phải để bàn việc công mà vì việc tư. Anh muốn nói là anh đợi em mời anh một bữa cơm gần hai tháng nay rồi. Tóc trên đầu cũng sắp bạc trắng hết cả đấy!”

“Tôi nợ anh một bữa cơm từ lúc nào nhỉ?”. Hàn Tú vuốt vuốt tóc.

“Hàn Tú, em thật biết cách làm anh đau lòng đấy!”. Anh than thở.

Phải nghĩ một lúc, Hàn Tú mới nhớ ra là Tiểu Thất lần đầu tiên đi làm đã đắc tội Trần Mạnh Lợi rồi Trần Mạnh Lễ giải vây cho cô, sau đó, cô nói đùa là sẽ mời anh ăn cơm hộp. Hàn Tú đã quên bồng mất chuyện này vì gần đây, cô mãi sầu muộn vì gặp rắc rối trong mối quan hệ với Tiểu Thất. Cô liếc qua cuốn lịch nhỏ đặt trên bàn, quả nhiên là đã gần hai tháng trôi qua. Thực ra không cần có sự việc trên, nếu muốn gần gũi với khách hàng hơn thì cô cũng nên mời Trần Mạnh Lễ một bữa đằng hoàng.

Cô ngượng ngùng nói: “Thật ngại quá! Đạo này, tôi hơi bận nên quên khuấy mất lời hứa với anh. Tối nay, anh có phải làm gì không? Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu tối nay anh rảnh thì tôi sẽ mời anh một bữa. Anh thấy sao?”

Trần Mạnh Lễ nghiêm nghị nói: “Là cơm hộp à?”

Đến lượt Hàn Tú nghiêm mặt: “Hôm đó, tôi chỉ nói đùa thôi mà. Nếu anh thực sự muốn ăn cơm hộp thì tôi cũng ngại, không dám mời anh đâu”. Với lại cô cũng chẳng biết làm.

Trần Mạnh Lễ cười: “Được thôi! Ăn gì là do anh chọn nhé!”

“Không thành vấn đề, cả món ăn lẫn thời gian và địa điểm đều do anh quyết định. Chọn xong thì nhắn tin vào di động cho tôi!”

“Được, vậy hẹn gặp em tối nay!”

“Ừm, tối nay gặp lại!”

Đặt điện thoại xuống, Hàn Tú thở phào nhẹ nhõm, ngã người ra ghế. Tối nay, cô không cần bịa ra lý do để trốn ăn cơm cùng Tiểu Thất rồi. Dù mỗi lần đối diện với anh, Hàn Tú đều cảm thấy trái tim mình loạn nhịp, nhưng việc phải tìm mọi cách để lảng tránh anh kiểu này còn khiến cô mệt mỏi hơn.

Hết giờ làm, Hàn Tú liền lái xe đến thẳng nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn mà Trần Mạnh Lễ đã đặt trước. Nhà hàng này được trang trí hết sức trang nhã, xung quanh yên tĩnh vô cùng. Mỗi bàn ăn đặt ở một khu riêng biệt, trên bàn để một chiếc đèn bằng thủy tinh nhỏ nhỏ rất đẹp cùng một chiếc bình màu hồng nhạt, mấy chiếc ghế tựa bọc đệm màu đỏ nổi bật, tất cả khiến cho không khí ở đây mang một vẻ đẹp độc đáo và sang trọng. Với cách bài trí đó, dù nhà hàng có đông khách đến mấy thì cũng không tạo cho ta cảm giác bàn bạc chuyện công việc mà còn là điểm hẹn lý tưởng cho mấy đôi tình nhân.

Hàn Tú không hề bất ngờ về sự sắp đặt này. Nếu Trần Mạnh Lễ kéo cô đi ăn tôm cua hay mấy đồ ăn vặt ven đường thì mới là lạ đấy!

Lúc Hàn Tú đến gặp Trần Mạnh Lễ thì anh đã đợi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Vừa nhìn thấy cô, anh lập tức đứng dậy, kéo ghế ra cho cô.

“Cảm ơn anh!”. Hàn Tú ngồi xuống, nhã nhặn đáp.

“Em muốn ăn gì?”. Trần Mạnh Lễ đưa thực đơn cho cô.

“Câu này phải để tôi nói mới đúng. Tuy hôm nay tôi mời, nhưng vẫn nên để anh làm chủ mới phải. Anh gọi đi!”. Hàn Tú đẩy thực đơn lại cho anh.

Trần Mạnh Lễ mỉm cười, ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến rồi gọi vài món đặc sản của nhà hàng. Sau đó, anh gấp quyền thực đơn lại, lặng lẽ ngắm ly nước đang cầm trên tay.

Trong ấn tượng của Hàn Tú, Trần Mạnh Lễ là người cởi mở, nhiệt tình, không hiểu sao hôm nay anh lại ít nói như thế, cho nên cô nhất thời chưa thích ứng được. Nhưng dù sao, cô cũng là người mời ăn hôm nay nên không thể để không khí trầm lắng thế này được, nghĩ vậy, Hàn Tú bèn cầm ly nước lạnh ở trước mặt lên và nói: “Cảm ơn anh vì lần trước đã giải vây cho tôi.”

Trần Mạnh Lễ lắc nhẹ ly nước lạnh, nở một nụ cười đẹp mê hồn: “Anh đang chờ xem lúc nào em sẽ chủ động nói chuyện với anh, cuối cùng cũng đợi được, có điều ngay vào lúc anh đang hân hoan hi vọng em nói những lời thân mật thì mọi nhiệt thành trong anh lại bị dội một gáo nước lạnh bởi câu nói hết sức khách sáo của em.”

“Hả?”. Hàn Tú cảm thấy đầu mình đang bốc khói đen ngòm. “Trước giờ, tôi hoàn toàn không biết anh cũng là một người yêu phim ảnh đấy!”

Trần Mạnh Lễ bật cười: “Trêu em tí cho vui thôi! Thịnh thoảng nói năng hoa mỹ như trong phim một chút cho thoải mái, yêu đời hơn.”

“Hừm! Lễ nào bây giờ, anh cảm thấy cuộc sống không tốt đẹp sao?”. Hàn Tú nhìn anh đầy nghi ngờ.

Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn trước rất nhiều. Mỗi lần có Hàn Tú ở bên cạnh, Trần Mạnh Lễ đều cảm thấy vô cùng thư thái trong lòng.

Không lâu sau, món ăn được đưa lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả.

EC là một công ty sản xuất, phân phối đồ nội thất có quy mô khá lớn, chủ yếu nhắm vào thị trường Âu Mỹ. Trần Mạnh Lễ vốn rất thích thiết kế đồ chơi, nhưng mấy năm trước đã bị bố ép học ngành tài chính khô khan, vì Trần lão tiên sinh cho rằng chỉ có nắm rõ tình hình tài chính của công ty thì mới có thể đưa ra những quyết định vào sách lược chuẩn xác tuyệt đối.

“Cho em xem bản vẽ của anh này!”. Trần Mạnh Lễ đưa một tập giấy cho Hàn Tú. “Đây đều là những con búp bê do đích thân anh thiết kế đó!”

Nhìn những con búp bê đầu to được vẽ nắn nót từng nét bằng bút chì, Hàn Tú vô cùng ngạc nhiên. Bản thiết kế của anh rất tuyệt, mấy con búp bê này tuy hình dáng hơi kì lạ nhưng trông rất đáng yêu. Chúng vừa mang phong cách Âu Mỹ vừa có màu sắc Trung Hoa, trong số đó, có một con búp bê được tạo hình như đạo sĩ Vô Đang, khiến cô rất thích thú.

“Nhà thiết kế Trần à, anh thực sự rất tài hoa đó!”. Cô tán dương anh một cách chân thành.

“Cảm ơn em. Thực ra, anh rất muốn biến những bản thiết kế này thành các sản phẩm thật, sản xuất chúng theo dây chuyền luôn.”

“Anh có thể đưa những bản thiết kế này cho bố anh xem mà! Hiện nay, cách trang trí nhà cửa không còn đơn giản như trước kia nữa, bổ sung thêm những thứ ngộ nghĩnh như thế này không phải là một ý kiến tệ đâu.”

Trần Mạnh Lễ lắc đầu đầy tiếc nuối: “Bố anh không thích anh làm thiết kế. Nhiều năm trước, khi thấy anh vẽ những bức hình này ở nhà, ông đã tức tới mức đập nát cả máy tính. Ông cho rằng anh không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết đắm mình vào mấy thứ vớ vẩn.”

“Cá nhân tôi thấy những con búp bê này vô cùng dễ thương, cả trẻ con lẫn người lớn đều sẽ rất thích chúng. Hay anh đem những bản thiết kế này đến các công ty sản xuất đồ chơi xem sao? Giấu bố anh làm thử đi!”

“Thôi bỏ đi, có lẽ anh chỉ nên coi đó là sở thích thì hơn. Tặng mấy bức này cho em đây!”. Trần Mạnh Lễ nói.

Hàn Tú ngậy người ra: “Tặng cho tôi sao?”

“Ừ.”

“Anh tặng cho tôi rồi, nếu sau này, tôi đưa chúng cho một công ty đồ chơi nào đó sản xuất thì bao nhiêu tiền kiếm được, tôi sẽ nuốt trọn đấy!”

“Hừm”. Trần Mạnh Lễ cười, bảo: “Em đúng là... nói không quá ba câu đã bộc lộ ngay bản chất. Em mà bán được chúng thì tiền kiếm được sẽ là của em hết, anh chỉ cần em tặng cho anh một con búp bê thôi.”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”

Con người Trần Mạnh Lễ không những thú vị, hài hước mà còn vô cùng ga lăng. Lúc hóa đơn được đưa đến, Hàn Tú không cách nào nói lại được anh, cuối cùng người thanh toán vẫn là Trần Mạnh Lễ. Thực ra, lần nào đi ăn cùng nhau, anh cũng tranh trả tiền, khiến Hàn Tú không giữ lại được chút thể diện nào. Trần Mạnh Lễ nói, bữa cơm này coi như anh mời để con búp bê do anh thiết kế sớm có mặt trên thị trường, lần sau sẽ đến lượt cô mời. Hàn Tú đâu phải là kẻ ngốc, cô thừa hiểu dụng ý của Trần Mạnh Lễ khi anh làm vậy. Biết thế nhưng cô khó lòng từ chối tâm thịnh tình của anh, càng không thể không nể mặt anh. đành để lần sau vậy!

Trước lúc rời khỏi nhà hàng, Hàn Tú ngại ngần nói với Trần Mạnh Lễ rằng cô muốn đi rửa tay. Mới được vài bước, cô bỗng thấy một dáng người không thể thân thuộc hơn đang ngồi gần đó. Cô khựng lại, toàn thân lập tức cứng đờ.

Đó chẳng phải là Tiểu Thất sao?

Hàn Tú tưởng mình bị hoa mắt nên cố căng mắt ra để nhìn kĩ hơn. Mái tóc hơi dài rủ xuống trán, đôi môi mím chặt, chiếc cằm kiên nghị, tất cả đều vô cùng quen thuộc. Ngay cả khi mắt cô thực sự bị hoa thì chỉ cần nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng, kiểu dáng đơn giản mà anh ta đang mặc, cô đã có thể khẳng định chắc chắn rằng mình không hề nhận nhầm người. Bởi vì đó là chiếc áo do chính cô mua cho Tiểu Thất ở quầy hàng khuyến mại trong siêu thị. Về mặt trang phục, trước nay, anh không bao giờ chê bai hay đòi hỏi, cô mua cho bộ nào thì anh sẽ mặc bộ nấy.

Tại sao Tiểu Thất lại xuất hiện ở nơi này? Không phải chính anh đã nói rằng anh không muốn liên hệ với bất cứ người bạn cũ nào hay sao? Vậy thì người phụ nữ mặc chiếc váy màu xanh lá cây nhạt đang ngồi đối diện với anh là ai cơ chứ?

(2)

Đó là một phụ nữ tầm ba mươi, bốn mươi tuổi, mái tóc xoăn dài, khuôn mặt trang điểm vô cùng nhã nhặn, lộ rõ khí chất thanh tao.

Xem ra người đó đang rất vui vẻ, tươi cười nâng ly rượu lên, có ý muốn cụng ly cùng Tiểu Thất. Tiểu Thất cũng tỏ ra lịch sự, nhẹ nhàng chạm ly với người phụ nữ kia, đôi môi mấp máy, không biết anh đang nói chuyện gì, chỉ thấy sau đó, nụ cười của người phụ nữ càng thêm rạng rỡ.

Hàn Tú cảm thấy trái tim mình lúc này như bị một vật gì sắc nhọn đâm sâu vào, nỗi đau đớn nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Nhìn xem, anh chẳng cần nờ nụ cười cũng có thể khiến người phụ nữ đó sung sướng đến vậy. Vậy mà suýt chút nữa cô đã quên mất Đường Trạch Tề vốn là con người như thế nào. Một cao thủ tình trường! Sự thật đã rành rành ra đây, mặc dù đầu óc có vấn đề nhưng anh vẫn giống như trước kia, trẻ không tha, già không thương.

Cô thu ánh mắt lại, đang quay người để chuẩn bị đi vào phòng rửa tay thì Hàn Tú bị một nhân viên phục vụ đâm sầm vào. Nước uống và rượu còn thừa trong cốc ly cốc đặt trên chiếc khay của anh nhân viên đó bắn tung tóe lên trang phục của Hàn Tú rồi tất cả rơi hết xuống sàn, vỡ tan tành.

Hàn Tú khẽ kêu lên một tiếng.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà hàng đồng loạt hướng về phía phát ra tiếng động. Hàn Tú lập tức trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

“Thật xin lỗi, xin lỗi vì tôi đã không cẩn thận, va phải cô”. Người nhân viên phục vụ vừa rồi ríu rít nói vừa rút khăn giấy ra, lau áo giúp cô.

Hàn Tú lắc khê người để vẩy những thứ còn đọng lại trên váy đi. Giây phút này, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây nên quay sang nói với người phục vụ: “Không sao đâu, là do tôi bất cẩn thôi”, rồi không đợi anh ta nói thêm tiếng nào, cô đã cúi đầu thật thấp, đi thẳng vào phòng rửa tay.

Cách đó không xa, có một người lặng lẽ dõi theo dáng người bước đi như chạy của cô rồi nhấc ly rượu nho lên uống.

Hàn Tú định dùng nước để gột sạch chỗ đồ uống vừa đổ lên người, nhưng khi cúi xuống, cô trông thấy một vết dài màu đỏ do rượu vang gây ra ở giữa chiếc váy. Chiếc váy này coi như hỏng.

Hai tay chống lên bồn rửa, nhìn vào khuôn mặt cau có của mình trong gương, cô cảm thấy cổ họng mình đang tắc nghẹn đến mức không thể thốt nên lời, nỗi phiền muộn lại trào dâng trong lòng.

Không biết vì lý do gì mà gần đây, cứ nghĩ đến Tiểu Thất là đầu óc cô lại ong lên, vừa nãy cũng thế, khi bắt gặp nhìn thấy anh, cô lại thiếu tỉnh táo đến mức va vào nhân viên phục vụ, tự chuốc lấy rắc rối cho mình.

Tan ca xong, anh làm những chuyện gì, rõ ràng chúng chẳng hề liên quan đến cô. Anh đi lại cùng ai, kết bạn với ai, đứng ra cô chẳng nên quan tâm. Anh đến những nhà hàng sang trọng, “câu” mấy người phụ nữ giàu có thì đã sao? Anh cũng chẳng có nghĩa vụ phải ngày ngày nấu ăn, hầu hạ một người vừa là bà chủ vừa là chủ nhà như cô. Vậy mà cô lại hành xử như một kẻ thất thân, làm cho mọi thứ trở nên hỗn loạn rồi rời khỏi đó theo một cách không thể nào ngờ ngẩn hơn.

Hàn Tú tự cười nhạo chính mình rồi chợt nhận ra, đã từ rất lâu rồi, cô không còn điên rồ đến mức đáng thương như thế này. Cô rửa sạch tay rồi day day thái dương, sau đó để tay ra sau đầu, đứng ngây người trước chiếc gương lớn.

Đột nhiên, Hàn Tú nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếp đó là giọng Trần Mạnh Lễ: “Hàn Tú, em không sao chứ?”

Cô nhanh chóng bước đến, mở cửa ra. Trần Mạnh Lễ đang đứng bên ngoài, cau mày nhìn Hàn Tú, thấy chiếc váy của cô bị bẩn liền nói: “Thật ngại quá! Mời em ăn được một bữa mà lại làm hỏng cả chiếc váy của em rồi.”

Hàn Tú xua xua tay: “Không phải lỗi của anh, đây là do tôi bất cẩn quá thôi.”

“Hay là chúng ta đến cửa hàng để mua một chiếc váy khác cho em nhé!”

“Không cần đâu, chỉ là một chiếc váy thôi mà. Chẳng sao cả.”

“Vậy chúng ta đi thôi!”. Trần Mạnh Lễ lịch lãm nghiêng người cho cô bước qua.

Lúc quay trở ra phòng ăn, Hàn Tú cố ý đi bên trái của Trần Mạnh Lễ để tránh nhìn về phía Tiểu Thất.

Vô tình trông thấy Tiểu Thất trong nhà hàng, Trần Mạnh Lễ hơi ngạc nhiên, liền dừng bước, quay sang hỏi Hàn Tú: “Hàn Tú này, vị tiền sinh đang ngồi đằng kia trông quen quen, có phải là nhân viên mới đến công ty em tháng trước không?”

Hàn Tú liếc sang phía đó rồi gật đầu: “Hình như thế.” “Sao cậu ta lại có mặt ở đây nhỉ? Người phụ nữ ngồi đối diện trông cũng rất quen, hình như là giám đốc điều hành của một hãng mỹ phẩm. Tại sao hai người bọn họ lại quen biết nhau nhỉ?”

Khóe miệng Hàn Tú khẽ gật gật: “Anh làm chuyện quá đấy! Hết giờ làm, nhân viên thích đi đâu, làm gì là quyền của người ta, chúng ta sao có thể quản lý cuộc sống riêng tư của họ chứ? Nếu anh hiếu kỳ thì ngày mai nhờ mấy người anh quen trong giới báo chí nghe ngóng thử xem!”

Nói xong, cô nhanh chóng bước ra khỏi nhà hàng, bỏ lại Trần Mạnh Lễ ở phía sau, không biết rằng anh thoáng nghiêm mặt lại.

Tiểu Thất nhìn Trần Mạnh Lễ, hai người cùng khê gật đầu để chào nhau.

Mãi cho tới khi bóng của hai người đó biến mất hẳn khỏi nhà hàng, Tiểu Thất mới thu lại ánh mắt, cầm cốc rượu trong tay, cúi đầu im lặng.

Ngồi đối diện với anh, Alice mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Cô ấy là bạn gái của cậu à?”

Tiểu Thất không nói gì, chỉ lặng lẽ uống hết ly rượu này rồi lại rót đầy một ly khác, uống như điên như dại.

Thấy thế, Alice bắt giác mỉm cười, vừa lắc ly rượu vừa nói: “Cậu uống rượu kiểu này, làm lãng phí rượu ngon là chuyện nhỏ, nhưng uống say lại là chuyện lớn. Tôi không đưa cậu về nhà được đâu.”

“Tôi tự biết đường về nhà, không cần chị phải đưa về”. Tiểu Thất đáp.

Alice vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi: “Xem ra cậu rất thích cô gái đó, tôi đoán cô ấy chính là người khiến cậu nói chỉ muốn làm việc ở công ty vệ sinh, không nữa rồi đi.”

Tiểu Thất ngây người ra, lặng nhìn ly rượu đang cầm trong tay, ánh sáng từ chiếc đèn chùm trên trần nhà chiếu vào khiến chỗ rượu vang trong ly rục rờ lên một màu đỏ như ngọc, đẹp một cách mê hồn.

Đặt ly xuống bàn, anh nói: “Thành thật xin lỗi chị, tôi muốn về sớm một chút.”

Alice nghiêng nghiêng đầu, cười nói: “Được, cậu về đi! Tôi sẽ thu xếp chuyện hợp đồng giữa cậu và công ty B&G chúng tôi, còn về việc đến B&G làm việc, tôi khuyên cậu nên suy nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời chúng tôi. Tôi vẫn hi vọng cậu sẽ đảm nhiệm vị trí quản lý tổ Nghiên cứu, Sáng tạo và Phát triển sản phẩm mới ở B&G. Cậu còn rất trẻ, phải mạnh dạn tiến về phía trước. Nếu cậu vẫn kiên quyết chọn công việc vệ sinh thì tôi sẽ không ép cậu, nhưng thực sự tôi cảm thấy đáng tiếc, tôi nhận thấy cậu rất thích cô gái vừa rồi, nếu chỉ là một nhân viên vệ sinh mà cậu muốn có một tình yêu tươi đẹp, xây dựng gia đình nhỏ của riêng mình thì sẽ rất vất vả và khó khăn. Hãy suy nghĩ kỹ về lời đề nghị của tôi! Còn về mặt đãi ngộ, cậu có yêu cầu gì thì cứ nói, công ty B&G chúng tôi tuyệt đối không bao giờ bạc đãi những nhân tài như cậu, phần trăm từ lợi tức của sản phẩm mới cũng không trả thiếu cậu một đồng.”

“Cảm ơn thịnh tình tiếp đãi của chị hôm nay, tôi xin phép đi trước đây”. Tiểu Thất gật đầu lịch lãm chào Alice rồi rời khỏi nhà hàng.

Alice rất thích cậu thanh niên này, cậu ấy không nhiều lời, cương nghị, lại tài năng, nếu chỉ nhìn qua thì có thể tưởng là ngốc nghếch nhưng thực ra, cậu ấy rất thông minh, sáng ý. Công ty mỹ phẩm của Alice tuy đã có một số sản phẩm chủ đạo, nhưng vẫn cần những sản phẩm mới.

Trong một lần Tiểu Thất đến làm vệ sinh ở nhà Alice, chị chẳng may bị bong. Ngay chiều hôm ấy, cậu ấy đưa cho chị một bát thuốc cao vừa hồi vừa đen, ban đầu, chị còn bán tín bán nghi, không dám sử dụng, nhưng sau đó, chị quyết định tin cậu một lần. Kết quả thật bất ngờ, mới dùng sang ngày thứ hai, vết bong của Alice đã chuyển biến rất tốt, chưa đến một tuần, chị ngạc nhiên khi thấy phần da ấy đã khôi phục hoàn toàn, không những thế còn không để lại sẹo. Điều khiến chị kinh ngạc hơn cả là thứ thuốc đó do đích thân Tiểu Thất điều chế ra. Cậu ấy nói loại thuốc này có tác dụng dưỡng ẩm, làm mềm da, chống lão hóa...

Lần bị bong này không chỉ giúp Alice phát hiện ra một sản phẩm làm đẹp mới cho công ty mà còn cả một nhân tài. Dù bằng cách nào đi chăng nữa, chị cũng phải lôi kéo bằng được Tiểu Thất về dưới trướng của mình. Chị không thể để Tiểu Thất làm một nhân viên vệ sinh cho lãng phí tài năng được!

Bên dưới nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn là khu trung tâm thương mại. Trần Mạnh Lệ đang đi dạo trước bỗng đứng khựng lại, quay sang kéo tay Hàn Tú – người từ lúc ra khỏi nhà hàng vẫn thất thần cho đến bây giờ – vào cửa hàng thời trang nữ, kiên quyết mua cho cô một chiếc váy mới.

Hàn Tú không địch lại được Trần Mạnh Lệ, càng không muốn hai người lôi lôi kéo kéo nhau ở nơi công cộng nên đành theo anh đi vào cửa hàng. Trần Mạnh Lệ gọi nhân viên bán hàng tới, bảo cô ấy lấy những sản phẩm mới ra rồi đưa hết cho Hàn Tú, bắt cô đi vào phòng thay đồ.

Nhìn mấy bộ váy đang cầm trong tay, Hàn Tú bất giác nhớ tới những lần cùng Tiểu Thất đi siêu thị. Từ hồi ở với cô, anh chưa bao giờ được tự chọn quần áo cho mình, lần nào cũng do cô ước mướm bộ quần áo lên người anh rồi bảo anh vào phòng thay đồ. Tiểu Thất là một “già treo áo” bẩm sinh, mặc cho màu sắc của bộ quần áo đó có xấu đến mức nào, khi được khoác lên người anh, chúng lại mang một vẻ đẹp rất riêng. Dần dần, Hàn Tú nhận ra cô rất thích được nhìn thấy anh bước ra từ phòng thay đồ. Vậy nên, để thỏa mãn ý thích của mình, cô thường đưa cho anh cả một mớ quần áo để anh thay một thể. Nhìn mặt Tiểu Thất lúc đó, Hàn Tú biết là anh không hề thích làm việc này. Thế nhưng anh chẳng bao giờ phản đối, cũng không ngại phiền phức, mệt mỏi, thử từng bộ từng bộ rồi bước ra trước mặt cô hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cô sẽ chọn bộ quần áo nhìn đẹp nhất mà giá lại rẻ nhất trong tất cả số quần áo đó để mua cho anh. Chiếc áo sơ mi trắng anh mặc khi này cũng thế, vừa đẹp vừa rẻ.

“Hàn Tú, em sao vậy?” Giọng nói của Trần Mạnh Lệ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô

Đang yên đang lành sao tự nhiên cô lại nhớ đến Tiểu Thất chứ?

Đưa tay ấn nhẹ vào thái dương, cô nói với vẻ áy náy. “Thật ngại quá, đầu tôi hơi đau, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi. Cảm ơn anh nhiều, tôi về trước đây.”

Nói xong, cô trả toàn bộ váy áo cho cô nhân viên rồi đi ra khỏi cửa hàng, chẳng quay đầu lấy một lần.

Vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại, Hàn Tú lập tức bị những luồng khí nóng bủa vây lấy, gần như chẳng còn thở được. Mãi tới khi ngồi vào trong xe, bật điều hòa lên, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cô khởi động xe rồi nhanh chóng rời khỏi nơi khiến mình ngột ngạt này.

(3)

Hàn Tú vừa mò mẫm tìm chìa khóa vừa định đưa tay ấn công tắc để bật đèn hành lang thì đúng lúc ấy, đèn vụt sáng. Trông thấy một người đang ngồi ở trên cầu thang bộ ở gần cửa nhà mình, cô giật mình hoảng hốt, chồm chìa khóa trong tay rồi “xoảng” xuống đất.

“Sao anh không vào nhà mà ngồi đây hả? Suýt chút tôi bị anh dọa cho chết khiếp đấy!”. Cô vừa vỗ vỗ lên ngực vừa cau mày nhăn nhó nói.

“Tôi quên mang theo chìa khóa”, Tiểu Thất từ từ đứng dậy.

Có lẽ vì men rượu nên hai má anh hơi đỏ. Một làn nước ẩm đột nhiên xuất hiện khiến Hàn Tú cảm thấy như bị bong vậy, cô rút ngay tay lại rồi lùi về phía sau một bước, sau đó mím môi, trốn mắt nhìn anh.

Tiểu Thất ngây người vài giây rồi nhặt chùm chìa khóa lên, nhưng không đi mở cửa, cũng chẳng đưa nó cho Hàn Tú mà bình thản nhìn thẳng vào cô.

Bỗng nhiên đèn hành lang tắt phụt, khoảng khắc ấy, thời gian dường như ngưng đọng.

Không biết bao lâu sau, Hàn Tú mới lần tay tới chỗ công tắc rồi ấn nút, ánh đèn sáng rực cả hành lang nhỏ hẹp.

“Anh...đưa chìa khóa cho tôi được không?”. Giọng nói dường như chẳng còn là của cô nữa.

“Em đang lảng tránh tôi?”. Bỏ ngoài tai lời nói của Hàn Tú, Tiểu Thất nhìn cô bằng ánh mắt mờ màng.

Hàn Tú ngậy người ra, sau đó mím chặt môi, cúi đầu nói: “Tại sao tôi phải lảng tránh anh chứ?”

Tiểu Thất tiến về phía trước một bước, cô cũng lùi về sau một bước. Tiểu Thất tiếp tục tiến thêm một bước, cô cũng lùi lại một bước nữa. Hàn Tú chẳng biết vì sao lúc này, trái tim mình lại đập loạn xạ như vậy. Được vài bước, Hàn Tú đã bị ép sát tới tường.

Đúng lúc ấy, đèn lại tắt lần nữa, cô hoảng loạn, không ngừng quờ quạng tay tìm công tắc. Cô không chịu nổi bóng tối, càng không chịu nổi khoảnh khắc chỉ có hai người trong không gian chật hẹp như thế này.

“Điều em nói có phải là thật không?” Nếu không phải em đang lảng tránh tôi thì tại sao bây giờ, em không dám nhìn vào mắt tôi? Sao phải lùi về phía sau? Sao ngày nào cũng đi sớm về muộn? Sao phải lòi bằng được Sam Sam đến ăn tối cùng? Sao cứ nhìn thấy tôi, em lại giả vờ như không thấy, cũng giống như chuyện tôi nay vậy?” Tiểu Thất hỏi liên một hơi, giọng nói vẫn bình thản như thường ngày, nhưng sự tức giận trên khuôn mặt thì đúng là xưa nay hiếm gặp.

Không muốn bóng tối làm Hàn Tú bị phân tâm, anh đưa tay ra, định bật đèn lên nhưng lại một lần nữa chạm vào tay cô, bèn lập tức nắm chặt lấy nó.

Hàn Tú giật mình, rút ngay tay lại, thân người bỗng cứng đờ. Cô ngược mắt lên, hơi thở ấm nóng của anh phả vào mặt cô từng đợt, từng đợt một, mùi rượu thoảng thoảng trước mũi cô, trong đầu Hàn Tú bắt gặp hiện lên cảnh tượng trong nhà hàng khi nãy: Anh lắc nhẹ ly rượu vang, trò chuyện cùng người phụ nữ ngồi đối diện với vẻ an nhiên, tự tại.

“Bây giờ, tôi không phải lo anh gây ra phiền phức như trước kia nữa nên mới đi sớm về muộn. Khi anh chưa tới ở cùng, Sam Sam đã thường xuyên tới nhà tôi, nhiều lúc còn ngủ lại nữa, có gì kì lạ đâu! Nguyên nhân khiến cô ấy thường xuyên đến đây ăn cơm ấy hả, câu này phải để tôi hỏi anh mới đúng chứ! Không phải anh rõ hơn tôi sao? Tôi không hề giả vờ không nhìn thấy anh. Anh hẹn hò cùng người phụ nữ khác còn mong tôi có phản ứng thế nào? Đi lại gần rồi chào hỏi: “Tôi là bà chủ kiêm chủ nhà của Tiểu Thất, xin hãy chiếu cố sao!” Tôi đâu có bị thần kinh, anh đi lại, gặp mặt, hẹn hò với ai thì liên quan gì đến tôi chứ?”. Hàn Tú nói lớn như muốn trút bỏ mọi tức tối, bực dọc trong lòng ra ngoài.

Thì ra là bà chủ kiêm chủ nhà, đúng vậy, Tiểu Thất gần như quên mất chuyện này. Anh muốn cô có phản ứng thế nào chứ? Vốn dĩ anh đâu thuộc về nơi này, sớm muộn gì cũng có ngày phải rời khỏi đây. Vậy mà anh lại thấp thỏm chờ đợi, mong cô nói điều gì đó không giống những gì anh vừa được nghe...

“Tôi và chị Alice không phải đang hẹn hò, chúng tôi tới để bàn về hợp đồng. Tôi định bán thứ thuốc cao mà em bảo vừa đen vừa hôi cho chị ấy. Chị ấy làm trong ngành mỹ phẩm, không phải thứ mà phụ nữ bọn em yêu nhất là mỹ phẩm sao?”. Anh đưa tay vuốt nhẹ vạt tóc đang buông xõa trước trán cô rồi nói: “Em biết không, giọng nói càng lớn càng biểu hiện tâm trạng bất an và đang cố tình che giấu một điều gì đó.”

Thì ra anh gặp người phụ nữ đó để bàn về việc bán sản phẩm.

Trái tim Hàn Tú thoáng rung động.

Cô đang che giấu điều gì sao? Không hề, không hề...

Sau lưng là tường, không còn lối thoát nào khác, má lại bị Tiểu Thất chạm nhẹ, Hàn Tú gần như đứng không vững. Nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh, Hàn Tú tưởng như mình rơi xuống một chiếc động không đáy.

Khẽ kháng như một cánh bướm, ngón tay của anh vuốt từ má lên đôi mắt, hàng lông mày rồi kéo xuống chiếc mũi xinh xinh của cô, cuối cùng, dừng lại nơi đôi môi đỏ thắm nhẹ nhàng.

Hàn Tú như bị thôi miên, đờ đẫn nhìn vào đôi mắt rực cháy của anh. Đúng khoảnh khắc ấy, bờ môi của anh đã in dấu xuống.

Đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng, toàn bộ không khí trong khoang miệng bỗng chốc bị đoạt hết, thay vào đó là mùi hương của rượu nhẹ nhàng, thoảng thoảng. Lưng bị ép chặt vào tường, đôi tay vừa định đưa ra đánh người trước mặt đã lập tức bị anh tóm gọn.

Hai tay giao nhau, giữa lòng bàn tay là chum chìa khóa.

Có câu “một lần thì lạ, hai lần thành quen”. Nụ hôn của anh đã tiến bộ hơn so với lần trước, nhưng vẫn mang chút hoang dại. Cho dù Hàn Tú có phản kháng thế nào thì cũng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của anh. Cô đành từ bỏ việc giãy dụa, nhưng lần này, cô quyết không để anh muốn làm gì thì làm nữa. Từ thế bị động chuyển sang thế chủ động, Hàn Tú cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh, chỉ để dạy anh biết thế nào là một nụ hôn thực sự. Cái tên ngốc này, lần trước, hân hân cô mạnh đến mức môi cô sưng vều lên, hai ngày sau mới bình thường trở lại, vậy mà hân hân không biết rút kinh nghiệm cho lần này gì cả. Nếu đã không thể thoát khỏi tình cảnh bị “cưỡng hôn” thì cô sẽ không cam nguyện để mình bị giãy vò thêm lần nữa mà phải biến thành một nó thành một kiểu thưởng thức mới được.

Tiểu Thất không khỏi ngạc nhiên trước sự thay đổi của Hàn Tú, cô giống như một ngọn lửa, nhẹ nhàng làm anh bùng cháy. Nhưng khả năng linh hoạt của

anh vốn rất cao, không cần phải chỉ dẫn thêm lần nào nữa, anh hoàn toàn làm chủ được thế cuộc. Anh hít một hơi dài, từ từ buông tay Hàn Tú ra rồi ôm chặt cô vào lòng, đôi môi vẫn quấn quýt không rời môi cô. Nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt như trận cuồng phong khiến cô không kịp đáp trả, chỉ có thể để mặc cho anh “lộng hành”.

Chùm chìa khóa lại rơi xuống đất, tiếng động không hề nhỏ đó vẫn chẳng khiến ai chú ý. Trong hành lang chật hẹp, chỉ có hai người hôn nhau thắm thiết mà thôi.

Không rõ thời gian đã qua bao lâu, cuối cùng đôi môi anh cũng chịu rời khỏi môi cô, nếu không, e rằng anh sẽ ngạt thở mất. Hơi thở gấp gáp, Tiểu Thất nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Hàn Tú còn hỗn hển hơn cả anh, ngoan ngoãn ở trong vòng tay của Tiểu Thất, tham lam hít thở không khí thoáng đãng. Một lúc lâu sau, cô mới đẩy anh ra rồi lần tay, bật công tắc đèn. Cô nhìn anh, tức giận nói: “Tôi không cho phép anh làm như vậy nữa! Anh có biết hành động vừa rồi của anh đồng nghĩa với việc gì không? Đó là quấy rối! Lần này, tôi bỏ qua cho anh vì đã uống say, nhưng nếu còn có lần thứ ba thì tôi..tôi sẽ không bao giờ thêm nhìn mặt anh nữa!”. Cô không biết phải cảnh cáo anh thế nào. Bảo rằng sẽ đuổi anh đi sao? Trong sâu thẳm trái tim, cô có đôi chút không nỡ, nên đành nói là sẽ không thêm nhìn mặt anh nữa.

“Quấy rối?” Hàn Tú ghét anh tới mức đó sao? Lúc này anh còn nghĩ rằng sự đáp trả nồng nhiệt của cô thể hiện rằng cô cũng có đôi chút rung động. Thì ra cô vẫn rất ghét anh.

Biết bao hi vọng hóa ra chỉ là ảo tưởng, Tiểu Thất tưởng như lồng ngực sắp vỡ tung ra. Cảm giác này còn thống khổ, đau đớn hơn gấp nhiều lần nỗi đau thể xác mà anh đã phải chịu đựng khi chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Trách ai được khi anh đã không kiểm chế bản thân?

“Là do tôi uống say, thành thật xin lỗi, sau này, tôi sẽ không bao giờ làm vậy với em nữa”. Đôi mắt tinh anh trong trẻo mọi khi bây giờ tối sầm lại, anh cúi xuống nhặt chùm chìa khóa dưới đất lên rồi quay người đi về phía cửa.

Thân hình cao lớn đã rời đi, cảm giác bị đè nén, bức bí của Hàn Tú cũng theo đó mà biến mất.

Cô phải lập tức quay về phòng của mình để suy nghĩ thật kỹ càng về tất cả, chuyện xảy ra khi này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi củ lí trí. Hàn Tú không muốn nhìn anh thêm một phút giây nào nữa bởi cô biết rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn cô sẽ không kiểm chế được mình mà lại đắm chìm trong cơn bão tình yêu của anh.

Tiểu Thất không dùng chùm chìa khóa vừa nhặt ở dưới đất để mở cửa mà lấy từ túi ra một chùm khác. “Cạch” một tiếng, khóa cửa đã được mở, nhưng lúc này, đèn trong hành lang lại tắt phụt. Một tiếng thét đinh tai vang lên giữa màn đêm mù mịt.

“Không phải lúc này, anh nói mình quên mang theo chìa khóa sao?”. Hàn Tú nghiến chặt răng.

“Tôi quên mất”. Anh trả lời.

Cô muốn bước vào nhà nhưng anh lại đứng bất động giữa cửa.

“Mau vào đi! Anh đã uống quá nhiều, nên nghỉ sớm”. Giọng nói của Hàn Tú đã mềm đi đôi chút.

“Hàn Tú, nếu có một ngày, tôi phải ra đi, liệu em có nhớ đến tôi không?”. Trong bóng tối, anh quay lưng lại với cô, giọng nói có phần mơ hồ.

Cô mím chặt môi, nói: “Việc anh ra đi chỉ là sớm hay muộn thôi, không thể có chuyện “nếu” được. Sao tôi phải nhớ anh nhỉ? Tôi là cái gì của anh cơ chứ?”

Giọng Hàn Tú càng lúc càng nhỏ, mấy chữ sau cùng gần như chỉ còn là tiếng lẩm bẩm trong miệng, nhỏ như thể cô đang tự nhủ với chính mình. Thế nhưng Tiểu Thất vẫn nghe được tất cả những lời cô vừa thốt ra.

“Đừng thế! Sao em phải nhớ đến tôi chứ? Trên thế gian này, có lẽ chỉ có hai người nhớ tới 074 mà thôi, một người muốn tôi sống, một kẻ muốn tôi chết. Ha ha...”

Nghe thấy tiếng cười chua chát, bi thương của anh, Hàn Tú tưởng như trái tim mình đang bị ai đó dùng kim đâm vào, đau đến thấu óc. Trong bóng tối cô chẳng thể nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười. Tại sao trên thế gian này, chỉ có hai người nhớ đến anh? Người nào muốn anh sống, người nào muốn anh chết? 074 ư? Sao anh lại nhắc tới con số này? Lần này không phải là anh mắng người ta, vậy rốt cuộc 074 có ý nghĩa gì chứ? Hàn Tú không hiểu gì cả.

“Tiểu Thất, anh vừa nhớ lại điều gì đó phải không? Ai muốn anh chết, ai muốn anh sống?”

“Từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ quên bất cứ cái gì, sau này cũng thế, tôi sẽ không bao giờ quên em. Hàn Tú, nếu em ghét bỏ tôi thì xin em cứ ghét bỏ, chỉ xin em đừng né tránh tôi hoặc sắp xếp cho tôi làm những công việc khó chịu để gây vò tôi. Tôi không thích điều đó. Em nói đúng, chẳng sớm thì muộn, tôi cũng phải ra đi. Bởi vậy, trong thời gian tôi ở đây, hãy để cho tôi có những kỉ niệm đẹp, được không?”

Anh quay người lại nhìn cô, dưới ánh trăng mờ ảo, Hàn Tú nhận thấy trong đôi mắt anh chứa đựng bao nhiêu tình cảm.

Cô vẫn không hiểu những gì anh nói, bèn hỏi lại: “Cái gì mà “công việc khó chịu” chứ? Tôi không hề làm thế”. Cô chưa từng ghét bỏ anh, chỉ đang trốn tránh anh, tránh nhìn thấy anh, tránh nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến mà thôi.

“Đã muộn rồi, đi vào nhà thôi! Đầu của tôi đau quá!”. Tiểu Thất đặt chum chìa khóa vào lòng bàn tay Hàn Tú rồi quay người lại, đi vào nhà, bật đèn lên.

Hàn Tú ngậy người, đứng chôn chân ở cửa, nhìn theo dáng người cao lớn của anh đang chậm rãi bước về phía thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Món quà đầu tiên đến từ địa ngục

Tám rưỡi sáng hôm sau, Hàn Tú mới ngủ dậy, Tiểu Thất đã ra khỏi nhà từ lúc nào. Cô mở cửa phòng ngủ, thấy một tờ giấy dán trên cửa, ghi mấy chữ: “Trong nồi có cháo ngân khôi cúc hoa [1]”.

[1] Thành phần gồm có: Gạo nếp, hoa cúc, củ khôi, ngân nhĩ, mật ong.

Tiểu Thất đã từng nói gan của cô không tốt nên sắc mặt nhợt nhạt, ảm đạm, thất thần, nên ăn cháo ngân khôi cúc hoa để điều hòa khí huyết.

Chữ viết trên tờ giấy rần ròi, mạnh mẽ như rồng bay phượng múa, nhìn nét chữ có thể đoán được người viết có tính cách nghiêm nghị, cứng cỏi. Trước đây, cô thường nói với Đường Trạch Tề rằng chữ anh quá cầu thả, nguyệt ngoạc, làm người khác không phân biệt nổi đông tây nam bắc. Xem ra bốn năm ở Mỹ chẳng những không khiến anh quên đi cách viết chữ Hán mà còn cải thiện nét chữ cho anh. Lẽ nào khi ở nước ngoài, ngoài việc học mấy chữ cái a, b, c anh còn luyện thư pháp hàng ngày hay sao?

Hàn Tú gỡ tấm giấy trên cửa xuống, cầm trong lòng bàn tay, ngậy người hồi lâu, trong đầu chợt nhớ lại những lời kì lạ, khó hiểu mà anh đã nói tối qua. Từ trước đến nay, anh vẫn nấu bữa sáng cho cô mà chẳng bao giờ để lại giấy nhắc nhở. Sao bỗng dưng hôm nay anh lại làm thế? Lẽ nào...anh thực sự muốn ra đi?

Cô tròn tròn mắt, vội vã đi vào thư phòng, đẩy mạnh cửa ra. Trên sàn, chăn mà gói đệm đều được gấp gọn gàng như mọi khi. Mấy cuốn sách về kinh doanh, luật pháp, máy tính mà anh thích còn nguyên trên mặt bàn. Quần áo của anh vẫn được xếp gọn gàng trong hòm. Ngoại trừ mẫu giấy cô đang cầm trong tay thì không có bất kì thứ gì khác thường cả.

Cô dựa người vào cạnh cửa, nhẹ nhõm thở phào một cái, trái tim đang cuống lên vì lo lắng cuối cùng cũng yên ổn trở lại.

Tối qua, khi Tiểu Thất hỏi rằng nếu anh ra đi, cô có nhớ đến anh không, lúc đó, cô chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mà hỏi ngay lập tức: “Sao tôi phải nhớ anh?”. Hàn Tú không thể ngờ rằng khi anh ra đi, cô lại sợ hãi đến vậy. Nhưng vì sao cô phải lo sợ như thế chứ? Anh là cái gì của cô? Hàn Tú nhắm mắt lại, vỗ nhẹ lên mặt mình rồi tự nhủ: Nếu anh ra đi, cô sẽ tổn thất rất lớn, không có ai nấu nướng cho cô, không có ai kiếm tiền nhiều cho cô, không có ai dọn dẹp vệ sinh cho cô, cũng không có ai chờ đợi cô về..

Cảm giác lo sợ này thật đáng ghét, nó cho thấy cô đã không còn là người con gái kiên cường như trước kia nữa rồi. Hai nụ hôn đó đã khiến cô gần như quay về làm cô nàng Hàn Tú năm xưa, ngây thơ, trong sáng, luôn hồi hộp mong chờ tình yêu đến.

Cô lại vỗ nhẹ lên má để bản thân tỉnh táo đôi chút rồi quay người, rời khỏi thư phòng, đi sang phòng bếp.

Đang lững thững bước vào công ty, Hàn Tú chợt trông thấy có mấy người đang đứng túm tụm ở quầy tiếp tân, chẳng biết họ đang cãi cọ chuyện gì mà ai cũng rất to tiếng. Trong số đó, cô nghe thấy một giọng nữ đão để quen thuộc.

“Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”. Cô bước đến, hỏi.

Vừa nhìn thấy cô, mọi người lập tức im bật. Một người tập tễnh bước ra khỏi đám đông, lên tiếng: “Mau gọi người phụ trách của các người ra đây!”, đó là chủ nhân của giọng nữ ghê gớm vừa rồi.

Lúc Hàn Tú cảm thấy phiền phức nhất là khi có ai đó nói với cô câu này.

Cô nhìn lướt qua người đối diện, người phụ nữ mập mạp sở hữu khuôn mặt “vừa nhìn đã muốn đánh” kia chính là Vương tiểu thư, kẻ luôn hận là không thể dùng kính hiển vi soi từng hạt bụi trên mặt đất.

Cô chẳng háng rồi cất giọng: “Vương tiểu thư, nếu có việc gì thì chị có thể nói với tôi!”

Nghe Hàn Tú nói thế, vị Vương tiểu thư đó bỗng mở rộng đôi mắt híp lên 1cm, nhưng chỉ vài giây sau đã trở về nguyên trạng, cô ta hếch chiếc mũi tinh tinh của mình lên và nói: “Thì ra cô là người phụ trách, tuy hai chúng ta có quen biết ít nhiều nhưng tôi nghĩ, có nói chuyện này với cô cũng vô ích, tôi nhất định phải báo cáo với cấp trên của các cô mới được.”

“Thật ngại quá, Vương tiểu thư, tôi chính là người phụ trách cao nhất của Đại Chúng Bảo Khiết”. Hàn Tú mỉm cười, giọng nói ôn hòa, nhưng trong lòng thì lại nghĩ: “Hừm, ai thèm quen biết với mụ đàn bà biến thái như chị chứ?”

Lần này, Vương tiểu thư mở to đôi mắt híp của mình lên những 2cm, chiếc mũi tinh tinh nở ra vừa to vừa tròn: “Cô chính là người phụ trách cao nhất?”

“Vâng. Xin hỏi có vấn đề gì không ạ?”. Hàn Tú vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng.

Vương tiểu thư lập tức thay vẻ mặt kinh ngạc bằng thái độ đáo đả: “Được rồi, nếu cô đúng là người phụ trách cao nhất của công ty thì tôi vào thẳng văn đề luôn. Gọi Tiểu Thất của công ty cô ra đây ngay!”

Nghe thấy cái tên Tiểu Thất phát ra từ miệng của Vương tiểu thư, Hàn Tú hết sức ngạc nhiên. Cô liền quay sang hỏi mọi người xung quanh: “Rốt cuộc đã có chuyện gì thế?”

Di Vi xông ra, bảo: “Hàn tổng, cô đừng quan tâm đến cô ta! Cô ta là đồ tâm thần, đồ dờ hoi!”

“Này, bà ăn nói kiểu gì thế hả? Cẩn thận không tôi tố cáo các người tội phi báng đây!”. Vương tiểu thư hét lên đầy tức giận.

“Thôi, không cãi nhau nữa! Có chuyện gì, chúng ra vào trong rồi nói!”. Hàn Tú ngăn hai người phụ nữ như đang muốn xông vào, giằng xé nhau ra rồi nói với những người còn lại: “Mọi người đi làm việc của mình đi! Hôm qua, ai cùng Tiểu Thất đến nhà Vương Tiểu Thư dọn dẹp thì theo tôi vào phòng làm việc!”

Từ lúc thành lập công ty đến nay, đây là lần đầu tiên khách hàng tìm đến tận nơi, trực tiếp kiến nghị về dịch vụ với lãnh đạo, hơn nữa, một khi Di Vi đã dám nói khách hàng là “đồ dờ hoi” thì chắc chắn sự kiện không hề đơn giản.

Nghĩ thế, cô bèn nói: “Làm phiền Vương tiểu thư, chị cũng theo tôi vào phòng làm việc nhé! Bất kể đã xảy ra chuyện gì, công ty tôi cũng sẽ xử lý hợp tình hợp lý nhất. Tiểu Hứa, đỡ Vương tiểu thư vào phòng tôi!”

Vương tiểu thư chỉ “hừm” một tiếng rồi vịn vào tay Tiểu Hứa, tập tễnh bước vào phòng làm việc của Hàn Tú, ngồi xuống sô pha. Hàn Tú rót cho chị ta một ly nước. Sau đó, Di Vi và Di Tiết cũng bước vào.

“Vương tiểu thư, chị nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Hàn Tú lên tiếng.

Chị ta hét rống lên như đang lên đồng: “Hôm qua, nhân viên bên công ty cô là Tiểu Thất và hai bà đi đây sang nhà tôi làm vệ sinh. Tôi mới chỉ nói các người dọn dẹp không sạch sẽ, vậy mà nhân viên Tiểu Thất bên các cô đã đẩy tôi ngã xuống đất, làm một bên chân của tôi bị sai khớp. Hôm nay, tôi phải tập tễnh đến đây để đòi lại công bằng cho mình. Hoặc là anh ta phải chi trả tiền thuốc men, tiền bồi dưỡng, tâm bồi và chi phí tổn thương tinh thần, hoặc là công ty các người phải đền bù thiệt hại cho tôi.”

Di Vi bỗng nhảy dựng lên, day đá: “Cô đúng là loại đàn bà mặt dày vô sỉ! Rõ ràng hôm qua, cô thấy Tiểu Thất của chúng tôi đẹp trai tuấn tú nên nhân lúc cậu ấy vào dọn dẹp phòng ngủ, cô liền xông tới, bám chặt lấy cậu ấy. Chúng tôi kéo Tiểu Thất ra khỏi phòng thì cô liền chê này chê kia, từ chối trả phí dịch vụ. Cậu ấy không nói gì là đã vô cùng nể mặt cô rồi, vậy mà cô còn ném tiền ra, dụ dỗ cậu ấy qua đêm cùng. Thực sự là tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào vô liêm sỉ như cô. Cô tưởng công ty “Đại Chúng Bảo Khiết” của chúng tôi là “công ty đen” hay sao? Cô tưởng nam nhân viên của chúng tôi là trai bao à? Sao cô cứ đeo bám Tiểu Thất, không chịu buông thế?”

Vương tiểu thư cũng đứng bật dậy, sẵn sàng cãi nhau cùng với Di Vi: “Bà có thái độ gì vậy? Tôi đến chỗ nào tìm đàn ông thì liên quan gì tới bà hả? Ai nói với bà là tôi bỏ tiền ra mua anh ta qua đêm cùng? Các người có bằng chứng chứng minh được là tôi làm hại anh ta không? Chẳng có chứng cứ mà phát ngôn loạn xạ, tôi hoàn toàn có thể cáo buộc các người tội xúc phạm người khác đấy! Tôi mới là người bị hại, chính Tiểu Thất đã xô tôi ngã, tôi không tìm các người thì còn tìm ai nữa? Các người định cậy đông hiếp yếu, lấy thịt đè người sao? Định đánh tôi chắc?”

Di Tiết không nhịn được nữa, nói xen vào: “Chúng tôi tận mắt trông thấy cô giúi tiền vào tay của Tiểu Thất, bảo cậu ấy ở lại qua đêm cùng. Nếu không phải cô cứ níu lấy cậu ấy thì tự nhiên cậu ấy làm gì cô chứ?”

Di Vi tức điên người, quát lớn: “Con mụ béo chết tiệt, nếu còn dám nói lăng nhăng câu nào nữa thì đừng trách tôi ra tay trừng trị!”

“Không còn coi pháp luật ra gì nữa hả? Tôi sợ bà quá! Con mụ già chết đấm, bà có bản lĩnh thì ra tay thử xem nào!”

Phòng Hàn Tú bỗng trở thành địa điểm cho một trận cãi nhau mới.

Cô ôm đầu, nghe hai bên đôi co kịch liệt, giữ bình tĩnh không được quá một phút rồi hét lớn: “Tất cả im lặng cho tôi!”

Ba người đang đầu khẩu im lặng ngay lập tức.

Hàn Tú nói: “Vương tiểu thư, phiền chị sang phòng họp ngồi một lúc! Tôi phải trao đổi việc này với nhân viên của mình trước đã, sau đó sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng nhất”. Cô ra hiệu cho Tiểu Hứa dìu Vương tiểu thư đi.

Sau đó, Hàn Tú bảo hai di kể lại chuyện hôm qua.

Vẫn như những gì mà Di Vi và Di Tiết đã nói lúc nãy, Vương tiểu thư thấy Tiểu Thất đẹp trai nên nhân lúc anh đang dọn dẹp trong phòng mình, liền giở “ma trảo” quấy rối anh, Tiểu Thất càng né tránh, chị ta càng được thể lấn tới, thậm chí còn ý vào tư cách khách hàng mà đưa ra yêu cầu quá đáng là bắt

Tiểu Thất ở lại, qua đêm cùng mình. Tiểu Thất tức giận quá nên mới đẩy Vương tiểu thư ra, ai ngờ do quá béo, mới chỉ lui về sau có mấy bước, chị ta đã bị mất thăng bằng, một chân bị phần mông và chân kia đề lên nên bị sai khớp.

Hàn Tú càng nghe càng nhức đầu, hai bên thái dương không ngừng giật giật. Thảo nào mà tối qua, Tiểu Thất lại nói với cô rằng đừng sắp xếp cho anh làm những công việc khó chịu, anh không thích, hóa ra là vì sự việc này. Từ trước đến nay, Hàn Tú chưa từng nghĩ tới việc nhân viên vệ sinh cũng bị quấy rối tình dục, kinh ngạc hơn nữa là đàn ông lại bị phụ nữ quấy rối. Đúng là thời thế xoay vần, đạo lý thay đổi hết cả rồi!

Nếu nói Trần Mạnh Lợi là một cực phẩm thì Vương tiểu thư cũng có thể coi là một cực phẩm. Sao Tiểu Thất lại “có duyên” đến mức gặp được cả hai cực phẩm này cơ chứ? Chỉ có thể lý giải sự trùng hợp đó bằng việc chính anh cũng là một cực phẩm trong số các cực phẩm nhân gian mà thôi!

Nhớ lại chuyện tối qua, khi quay lưng lại với cô, giọng điệu của anh lúc đó nghe bi thương, ai oán như thể muốn từ giả cõi đời vậy, trái tim Hàn Tú lại đau thắt. Bất chấp tất cả, lợi dụng tướng mạo của anh để kiếm tiền, đến khi anh thực sự gặp rắc rối vì điều đó, cô mới cảm thấy mình thật đáng ghê tởm.

Di Vi và di Tiết vẫn không ngừng nói những lời bất bình. Hàn Tú nghe nhưng chẳng tỏ thái độ gì. “Xả” một tràng rồi nhận thấy Hàn tổng không có bất kỳ phản ứng nào, hai người đó bèn im bặt. Một lúc lâu sau, cô đứng dậy, bảo họ cứ đi lo việc của mình, việc này cô sẽ giải quyết, rồi khoanh hai tay, chậm rãi đi sang phòng họp.

Vừa thấy Hàn Tú bước vào, Vương tiểu thư liền vớt một xấp hóa đơn lên mặt bàn, nói: “Tổng cộng 6.572 đồng. Cô yên tâm, tôi không cố tình nói không giá lên đâu. Số tiền đó bao gồm phí xếp số, phí khám bệnh, tiền chụp X-quang, chụp CT, tiếp nước... ở bệnh viện, ngoài ra còn có tiền đền bù khi tôi phải nghỉ làm và tắm bỏ một tuần liền. Nhận được đủ tiền bồi thường, tôi sẽ đi khỏi đây ngay. Con người tôi ấy mà, rất – dễ – nói – chuyện.”

“Vương tiểu thư, chị không cần tỏ ra gấp gáp như thế!”. Hàn Tú trong lòng khinh bỉ nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười. Cô xem qua mấy tờ hóa đơn trên mặt bàn rồi xếp chúng gọn lại, sau đó đi ra khỏi phòng họp, gọi nhân viên tài vụ và Tiểu Hứa phụ trách hành chính trong công ty tới, dặn dò: “Kế toán Vương, giúp tôi xem chỗ hóa đơn của Vương tiểu thư, nếu không có vấn đề gì thì bồi thường tất cả cho chị ấy!”

Nghe Hàn Tú nói thế, nhân viên tài vụ và Tiểu Hứa lộ rõ vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt. Trong khi đó, Vương tiểu thư cười tươi như hoa, vắt hai chân lại rồi rung đùi, nói với Hàn Tú: “Đúng là tôi đã nhìn không ra, cô rất có đáng làm chủ doanh nghiệp đấy!”

“Vương tiểu thư quá lời rồi!”. Hàn Tú mỉm cười rồi quay sang bảo Tiểu Hứa: “Tiểu Hứa, giúp tôi gọi điện cho luật sư Hàn, hỏi bố tôi xem muốn tố cáo người khác tội quấy rối tình dục thì thủ tục như thế nào! Sau đó, cô chuẩn bị tài liệu để khởi kiện, tốt nhất làm xong trong chiều nay, để chúng ta còn mang đơn kiện tới chỗ làm của chồng Vương tiểu thư nữa. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh ta là phó tổng giám đốc của một công ty bất động sản nào đó.”

Trước đây, bố Hàn Tú là luật sư (không nổi tiếng cho lắm), còn hiện nay, ông đã nghỉ hưu, khá nhàn rồi nên đồng ý làm cố vấn pháp luật cho công ty của con gái. Mấy năm không có vụ việc nào khiến ông phải bận tâm thì bây giờ, chuyện này sẽ là cơ hội ngàn năm có một để lão nhân gia thể hiện pháp lực cao cường của mình. Dặn dò nhân viên như thế nhưng thực ra, Hàn Tú không hề có ý khởi kiện mà chỉ muốn cho Vương tiểu thư cực phẩm đó một bài học. Cô biết quan hệ của chị và chồng không được tốt, nếu để chồng biết được chuyện xấu xa này thì chắc chắn chị ta sẽ gặp rắc rối lớn. Để đối phó với hạng người dễ tiện, hạ lưu thì phải dùng những cách dễ tiện hạ lưu thôi.

Nghe xong chỉ thị của Hàn tổng, hai mắt Tiểu Hứa sáng rực lên, đầu gật lia lịa: “Dạ, dạ.”

Vương tiểu thư thì sắc mặt trắng bệch đi, nhìn Hàn Tú chằm chằm với ánh mắt như tóe lửa: “Cô có ý gì đây? Định uy hiếp tôi sao?”

Hàn Tú lạnh lùng nói: “Tôi đâu dám, tôi chỉ làm theo đúng nguyên tắc thôi. Nếu Vương tiểu thư đã nhận được tiền bồi thường của bên chúng tôi thì tôi cũng phải làm điều gì đó để bảo vệ tính mạng và lòng tự tôn cho các nhân viên của tôi chứ!”

“Thì ra cô là một con sói mặt trắng [2].”

“Cụm từ “sói mặt trắng” không dùng ở đây được! Chị có thể gọi tôi là “Hở mặt cười [3]!”

[2] Chỉ con người tàn nhẫn, hung ác

[3] Chỉ người khẩu Phật tâm xà, bề ngoài cười nói vui vẻ nhưng bụng dạ độc ác.

“Được thôi, muốn nhờ pháp luật phân xử thì tôi theo cô đến cùng. Tôi không bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy đâu. Tôi phải chống mắt xem liệu sau này, có còn ai dám gọi công ty Đại Chúng Bảo Khiết của cô đến phục vụ nữa không?”

“Tiểu Hứa, tiền Vương tiểu thư về! Vương tiểu thư, đi đường cẩn thận, đừng để cái chân còn lại cũng bị sái nốt nhé!”. Hàn Tú mỉm cười.

“Không cần các người tiễn!”. Vương tiểu thư hậm hực nói rồi tập tễnh bước ra.

Tiểu Hứa lo lắng hỏi: “Hàn tổng, liệu có việc gì không?”

Nụ cười trên môi vụt tắt, Hàn Tú quay sang nói với Tiểu Hứa: “Cô yên tâm, sẽ không sao đâu! Vương tiểu thư nói cứng như vậy cho đỡ mất mặt thôi, chứ thực ra, chị ta không dám làm to chuyện này đâu. Cô giúp tôi ra một thông báo nhé, nội dung như sau: Thứ nhất, không để nhân viên mới đi phục vụ các khách hàng khó tính, việc này sẽ do người quản lý của các bộ phận điều nhân viên thích hợp đi. Thứ hai, dù khách hàng có ăn nói khó chịu đến đâu thì nhân viên cũng tuyệt đối không được cãi cọ, ra tay với họ. Nếu khách hàng thực sự quá đáng thì hãy gọi 110, báo cảnh sát. Chắc ai cũng biết cách rút đi động ra, gọi ba số đó phải không? Nếu không kiềm chế được mà làm khách hàng bị thương thì nhân viên đó sẽ bị trừ tiền thưởng của tháng. Sự

việc lần này, Tuy rằng Vương tiểu thư hành xử vô liêm sỉ thật nhưng việc Tiểu Thất đẩy chị ta ngã là không đúng, thế nên cô báo phòng Tài vụ cắt thưởng tháng này của anh ta giúp tôi! Thứ ba, di Vi và di Tiết cãi nhau với khách hàng, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của công ty, nhưng xét thấy hai di làm vậy để bảo vệ Tiểu Thất không bị người khác xâm hại nên chỉ bị cảnh cáo. Sau này, nếu lại có người đôi co với khách hàng thì người đó sẽ bị xử phạt theo đúng quy định của công ty. Thứ tư, liệt người phụ nữ béo ịch vừa rồi, công ty chị ta và công ty chồng chị ta vào danh sách đen, chúng ta sẽ không nhìn mặt và không phục vụ họ nữa. Yêu cầu tất cả mọi người, kể cả những người đang làm việc ở ngoài, đọc xong thông báo rồi mới về nhà cho tôi!”

(2)

Lúc quay về công ty, Tiểu Thất trông thấy mọi người đang đứng trước bảng thông báo ở đại sảnh, rôm rả thảo luận chuyện gì đó. Tà Tiểu Dừng bước tới, vỗ vai anh và nói: “Tiểu Thất, hôm nay, Boss nổi giận vì cậu đấy! Tháng này cậu bị cắt thưởng rồi.”

Tiểu Thất đọc xong thông báo, cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Anh mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào chữ kí như rồng bay phượng múa của Hàn Tú trên tờ thông báo, nguyền rủa người ta. Mãi cho tới khi tất cả mọi người trong công ty đã đi về hết, anh mới định thần lại rồi vào phòng, thay quần áo.

Khi bước ra, Tiểu Thất nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy liền màu xanh da trời nhạt đang đứng trước cửa thang máy. Đó là Hàn Tú.

Cô chậm rãi đi lại phía anh. Sau một lúc cúi đầu, mím môi cô mới lên tiếng: “Hôm qua, tôi không hề biết về việc anh đến làm ở nhà Vương tiểu thư. Tôi đã hỏi người quản lý, anh ấy nói tính khí anh hiền hòa nên dù Vương tiểu thư có làm khó thế nào, anh cũng sẽ không tức giận, để anh đi chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ lại khiến anh rơi vào tình huống khó chịu này. Tôi thay mặt cho toàn thể công ty và cá nhân tôi xin lỗi anh.”

Tiểu Thất không nói lời nào.

Hàn Tú nói tiếp: “Xin lỗi là một chuyện, còn việc anh làm lại là chuyện khác. Cho dù là vì lý do gì thì anh cũng không nên đẩy khách hàng. Chính tôi đã đưa ra quy định đó, không có quy định thì công ty sẽ loạn lên mất. Khách hàng là Thượng đế. Chúa Giêsu đã dạy rằng khi bị người ta đánh vào má phải của mình, chúng ta phải đưa nốt má trái cho họ đánh. Làm nhân viên vệ sinh thì phải biết nén giận, nhẫn nhịn. Có lẽ trong lòng anh thấy không phục với cách giải quyết của tôi, hoặc là khinh thường suy nghĩ của tôi, nhưng đến khi không còn cái gì để ăn thì anh sẽ không thấy như vậy nữa đâu. Biết tiến biết lùi mới là đại trượng phu. Tháng này, anh sẽ bị cắt thưởng. Anh có ý kiến gì không? Nếu có thì cứ việc nói ra!”

Tiểu Thất đợi Hàn Tú nói hết rồi mới bảo: “Nếu có ý kiến gì thì tôi sẽ trực tiếp cầm dao đến gặp cô.”

Hàn Tú mím chặt môi, nhớ lại lúc ở bãi rác và hồi mới ở nhà cô, anh thường dùng dao uy hiếp cô như một kẻ chưa tiến hóa vậy. Bây giờ thì khác hẳn, anh đã có thể lặng lẽ nghe cô nói nhiều đến thế.

“Ừm, bởi vì tiền thưởng của anh đã bị cắt nên tôi quyết định miễn tiền thuê nhà tháng này cho anh, ngoài ra sẽ bao anh tiền ăn một tháng, bao cả ba bữa sáng, trưa, tối. anh nghĩ sao?”. Cô hi sinh đến mức độ này là quá giới hạn chịu đựng rồi. Chi phí ăn ở một tháng ấy cao hơn rất nhiều so với tiền thưởng của anh đấy!

Tiểu Thất từ từ nhếch khóe miệng lên, nhìn cô bằng đôi mắt như phát sáng.

Ngoại trừ tiếng cười lạnh lẽo, cô liêu tiếu qua, đây có thể được xem là nụ cười thứ hai của anh.

Lúc mỉm cười, thực sự trông Tiểu Thất rất đẹp trai!

Sau sự việc của Vương tiểu thư, Hàn Tú đã nghĩ thông suốt nhiều điều. Những chuyện không thể tránh né được thì đừng nên tránh né nữa. Nếu đã thực sự đắm chìm trong tình yêu thì cố gắng phủ nhận chỉ là chuyện không tưởng. Trái tim căn bản không thể do mình muốn kiểm chế là kiểm chế được, muốn điều khiển là điều khiển được, vậy thì việc gì mà phải khổ sở trốn tránh, ép buộc nó đến mức đau đớn như thế?

Cô thậm chí đã quên mất giao hẹn của mình vào hai tháng trước, đó là chỉ phép anh ở nhà cô một tháng rồi sẽ tiễn anh lên đường. Không những thế, dù đã trò chuyện với cô giáo Đỗ Hải, ba chục lần qua email nhưng chưa lần nào cô nhắc đến chuyện của anh để cô giáo về nước, đón anh sang Mỹ. Ngay cả khi bố mẹ gọi điện đến, hỏi thúc đi xem mặt, cô cũng tìm đủ mọi cách để từ chối.

Cô không thể chê trách anh ở bất cứ điểm gì, ngoại trừ hai lần anh chưa được cô đồng ý mà đã cưỡng hôn cô. Cô những tưởng mình sẽ chối bỏ nụ hôn của anh, song thực tế lại không phải như vậy. Thậm chí có đôi lúc, cô còn suy nghĩ lung tung, như khi bôi thuốc cho anh chẳng hạn. Có nhiều chỗ không bị thương nhưng vẫn bị cô thoa thuốc lên. Nhìn phía sau, trông anh hơi gầy, khi sờ vào mới thấy lưng anh toàn là các thớ thịt chắc nịch. Cô rất thích cảm giác được chạm tay lên đó.

Mỗi sáng thức dậy, cô đều ăn bữa sáng do anh tự tay làm, sau khi tan ca, hầu như tối nào cô cũng được thưởng thức những món đặc sản của các nước. Tuy rằng không phải bao giờ anh cũng nấu nướng tuyệt hảo như ngoài nhà hàng nhưng tay nghề của anh đang tiến bộ từng ngày, không ngừng được nâng cao. Sự chăm sóc gần gũi đó là điều mà trước nay, cô chưa bao giờ có được.

Càng ngày, cô càng y lại vào anh nhưng lại không biết rằng anh có ý nghĩa như thế nào. Đến khi nhìn thấy tám giấy anh để lại, hoảng hốt xông vào thư phòng, cô mới nhận ra anh quan trọng đến thế và tự tận đáy lòng, cô không hề muốn anh ra đi.

Cô biết rằng mình đã yêu anh một lần nữa, nếu tất cả đều là ý trời thì cô đành chấp nhận mà thôi. Từ bây giờ, cô sẽ không trốn tránh nữa, chỉ cần sống bên anh một cách vui vẻ là được rồi. Trái tim có bị tổn thương hay không là chuyện không thể lường trước được, thế nên cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi!

“Đi thôi, đến siêu thị mua thức ăn! Hôm nay, anh thích mua cái gì cũng được hết, tôi chi tiền. Nhưng anh phải nấu cho tôi ăn đấy!”. Cô vỗ nhẹ lên vai anh, cảm giác này thật tuyệt vời.

Tiểu Thất mím chặt môi, không nói lời nào, đưa tay nhấn nút thang máy. Lúc quay sang nhìn Hàn Tú, anh khẽ nhướn miệng cười, nụ cười thoáng qua như có như không nhưng cô vẫn nhận ra được. Cô bèn nói: “Muốn cười thì cứ cười đi! Nhìn anh cười, người khác sẽ cảm thấy yêu đời hơn”. Đừng bao giờ như tôi qua, cười điệu cười của Thần Chết nữa nhé!

Thấy Tiểu Thất chẳng thêm đề ý đến mình, Hàn Tú cắn môi, trong lòng thầm nghĩ: “Phải chăng anh ấy cảm thấy mình quá nhiều lời?”

Cô lái xe đến siêu thị ở gần nhà. Đi qua vài con đường, Hàn Tú thấy một chiếc Toyota màu đen cứ bám theo xe cô. Cô nghĩ, có khi họ định vượt lên trước, bèn bật đèn tín hiệu lên rồi chuyển sang làn đường khác, nhường đường cho họ. Nhưng chiếc xe đó không vượt lên mà chạy chậm lại, chẳng bao lâu sau cũng chuyển làn đường giống cô. Hàn Tú liền nghĩ, chắc người lái xe đang nói chuyện điện thoại, nên chẳng đề ý đến chiếc xe đằng sau nữa.

Khi xếp hàng chờ đỗ ở bãi đỗ xe, vô tình nhìn qua gương chiếu hậu, Hàn Tú phát hiện ra chiếc xe Toyota màu đen lúc này đang ở đằng sau xe cô.

“Tiểu Thất này, anh có cảm thấy chiếc xe Toyota màu đen phía sau này giờ vẫn đi theo chúng ta không?”. Cô nhìn sang Tiểu Thất, cánh tay anh đang áp sát vào cửa sổ xe, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, đôi mày cau lại, không biết đang suy nghĩ điều gì mà vẻ mặt anh lúc này nhìn vô cùng đáng sợ, hình như anh cũng chẳng biết cô vừa hỏi gì nữa. Cô bèn lay nhẹ tay anh: “Này, anh đang nghĩ gì thế?”

“Hả? Không có gì! Cô nói gì cơ?”. Bây giờ, Tiểu Thất mới lấy lại được thần trí, hấp tấp hỏi lại.

“Tôi nói là anh có cảm thấy chiếc ô tô Toyota màu đen đằng sau vẫn luôn theo sát chúng ta không. Lúc mới ra khỏi công ty, tôi đã nhìn thấy chiếc ô tô này rồi. Tôi còn cố tình nhường đường cho nó nữa, vậy mà không ngờ nó theo chúng ta tới tận đây. Chắc mọi chuyện không trùng hợp đến mức đấy đâu nhỉ?”

Tiểu Thất không quay đầu lại nhìn chiếc xe Toyota màu đen mà Hàn Tú đang nhắc đến, anh chỉ quan sát qua gương chiếu hậu. Ngay khi rời khỏi công ty chưa được bao xa, anh đã phát hiện chiếc xe này đang theo dõi mình. Trong đầu anh bắt gặp hiện lên một suy đoán vô cùng đáng sợ!

Tiểu Thất ngồi thẳng người lên, thái độ vô cùng nghiêm túc nói với Hàn Tú: “Có lẽ là do trùng hợp thôi. Cô cứ lái xe cho thật tốt là được rồi. Không có gì đâu.”

“Cũng có thể là do tôi đã nghiêm trọng hóa vấn đề”. Hàn Tú gật gật đầu.

Từng chiếc, từng chiếc ô tô nối đuôi nhau tiến vào bãi đỗ, chẳng bao đã đến lượt xe của Hàn Tú. Đến tầng đỗ xe thứ hai, cô tìm được chỗ trống, từ từ lái xe tới đó, sau đó tắt máy, cầm theo chiếc túi xách của mình rồi bước xuống xe. Cô còn chưa kịp nhìn ngó gì thì đã bị ai đó kéo về phía sau. Cô quay đầu lại, thì ra là Tiểu Thất. Anh đã ra khỏi xe từ lúc nào, vẻ mặt đang rất cau có.

“Anh làm sao thế?”. Hàn Tú vừa nói vừa dứt thì Tiểu Thất đã kéo mạnh cô vào lòng mình. Đôi tay anh giữ chặt hai bên má cô, ép cô nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm của anh.

“Trên mặt cô có thứ gì đó, để tôi thổi giúp cho. Nhắm mắt lại!”. Giọng anh trầm trầm, dịu nhẹ như làn gió, đầy mê lực.

Cử chỉ thân mật, đột ngột này khiến trái tim Hàn Tú đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô vừa mới nghĩ thông tất cả nhưng không lường trước được mọi chuyện sẽ diễn biến nhanh đến thế. Ở nơi công cộng mà làm những hành động kiểu này thì sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố mất!

Nghĩ trong đầu như vậy nhưng Hàn Tú vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại và hỏi anh: “Có thật là trên mặt tôi có thứ gì đó không? Lúc này, khi ngồi trên xe, tôi thấy có cái gì đâu nhỉ?”. Rõ ràng là lúc đợi đèn đỏ, cô đã soi gương một lần mà chẳng phát hiện ra cái gì bất thường trên mặt cả.

Anh chỉ thổi có hai lần rồi thôi. Cô bèn hỏi: “Anh thổi xong chưa?”

Không thấy anh trả lời, Hàn Tú liền mở mắt ra, lúc đó mới biết Tiểu Thất hoàn toàn không nhìn cô mà đang ngó về phía sau lưng cô. Hàn Tú định quay đầu lại xem rốt cuộc anh đang nhìn cái gì thì nghe thấy tiếng anh thầm thì: “Đừng quay đầu lại!”

Cô nhìn anh chăm chú, thì thào hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Anh nhìn cô, đưa tay vuốt nhẹ đôi môi hồng thắm của cô và nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Hai má đỏ bừng lên, nóng ra như bị thiếu đốt, Hàn Tú véo cho anh một cái vào eo rồi nói: “Những lời cảnh cáo của tôi tôi qua, anh quên rồi hả?. Đúng là vừa khô da, liền sọ đã quên đau!

Đối với anh, cái véo của Hàn Tú chỉ như muỗi đốt. Anh ôm cô thật chặt, dí sát vào mặt cô, thì thầm: “Mất nhìn thẳng về phía trước, đừng quay đầu lại, luôn giữ nụ cười trên môi!”

Anh đang ở rất gần nên nhiệt độ trên má cô từ nãy đến giờ vẫn chưa hạ được. Cô hỏi khẽ: “Bộ dạng của anh thần bí như vậy, tôi cười sao nổi chứ? Lẽ nào anh định bảo tôi nhìn vào thang máy mà cười ngốc nghếch hả?”. Trục giác mách bảo rằng nhất định đang có chuyện gì đó nên cô không dám nói to như lúc bình thường.

“Tôi muốn ăn tôm, còn cô thì sao? Trưa nay, các đồng nghiệp mời tôi ăn tôm Dương Tử [4], mùi vị của món đó rất ngon, tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể nấu được”. Anh thân mật ôm lấy vai cô.

[4] Là một món ăn nổi tiếng của Trung Quốc

Thế là Hàn Tú đã bị đánh lạc hướng thành công, cô cười tí mắt, sung sướng reo lên: “Thật không đấy?”

“Tất nhiên.”

“Tiểu Thất này, tôi nghĩ tôi nên mở một nhà hàng rồi thuê anh làm đầu bếp, anh thấy thế nào?”

“Không được, vì tôi chỉ muốn nấu thức ăn cho mình, không nấu cho bất cứ người nào ngoài cô cả”. Anh nói không to lắm nhưng những người bước ra từ thang máy đã nghe thấy hết, ai nấy quay ra nhìn Hàn Tú và mỉm cười chúc phúc.

Cho rằng Tiểu Thất đang cố tình làm các hành động thân mật, nói những lời có cánh trước đám đông để cô vui nhưng Hàn Tú vẫn không giấu nổi cảm giác hạnh phúc, cô mỉm cười, cúi đầu, len lén cười mà không biết rằng những lời anh nói đều là thật lòng. Anh thực sự chỉ muốn nấu cho một mình Hàn Tú ăn, mỗi lần chứng kiến vẻ mặt sung sướng, hớn hờ của cô khi nếm các món ăn do đích thân anh làm, anh lại cảm thấy vui lây.

Hai người lựa chọn nguyên liệu rất kĩ. Vì muốn ăn ngon mà Hàn Tú không sợ bị tôm kẹp vào tay. Hơn nửa tiếng sau, chiếc xe chở hàng đã bị họ chất đầy ắp toàn đồ ăn, thức uống và các vật dụng linh tinh khác.

Lúc đến quầy thu ngân, Hàn Tú đang định rút ví ra thanh toán thì bị Tiểu Thất ngăn lại: “Số tiền cô để ở nhà vẫn chưa dùng hết.”

“Có thật không?” Hàn Tú hỏi lại, đúng là cách đây hơn một tháng, cô đã để ở nhà năm trăm đồng, nhưng trong một thời gian dài như thế, làm sao anh có thể không tiêu hết bằng ấy tiền nhỉ?

Đợi đến khi cô suy tính xong xuôi thì Tiểu Thất đã trả tiền hết mọi thứ từ lúc nào rồi. Anh lẳng lặng đẩy xe đi trước. Hàn Tú vội chạy theo, nói với anh: “Năm trăm đồng đó phải dùng hết từ lâu rồi chứ!”

“Chưa hết”. Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp lại rồi tiếp tục đẩy xe hàng ra ngoài. Sau khi dùng thử thuốc anh đưa, Alice đã gửi anh một khoản tiền lớn để mua bản quyền công thức điều chế thuốc. Ban đầu, Tiểu Thất không đồng ý, nhưng sau nhiều lần chị ấy đến gặp và nói chuyện với anh về tác dụng của loại thuốc đó, anh cũng chấp nhận. Khi Tiểu Thất bắt gặp Hàn Tú ở nhà hàng Sắc Vị Thập Toàn cũng là lúc anh và Alice đang thảo luận lần cuối cùng về bản hợp đồng. Đến tận bây giờ, anh vẫn chưa quyết định dứt khoát về việc có đến làm ở công ty B&G hay không.

“Vẫn chưa dùng hết số tiền ấy sao?” Hàn Tú mãi lăm bắm và tính toán một lần nữa trong đầu mà không nhìn thấy Tiểu Thất đã đi vào thang máy. Đến khi nhận ra điều đó, cô lại vội đuổi theo anh, hét lớn: “Này, đợi tôi một chút! Sao anh cứ đi nhanh như thế chứ?”

Tiểu Thất xếp hết đồ vào trong cốp rồi mở cửa xe, ngồi ở ghế cạnh tay lái. Hàn Tú cẩn thận nhìn ngó tứ phía, khi không nhìn thấy ai khả nghi nữa mới lên xe.

Vừa ngồi xuống, cô lập tức hỏi: “Rốt cuộc thì vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“À, chẳng có gì hết. Không phải lúc trước, cô nói là có một chiếc xe Toyota màu đen cứ bám theo chúng ta sao? Thế nên khi nãy, tôi phải đứng quan sát tình hình xem thế nào. Trong mấy bộ phim Hàn, người ta đều làm như vậy còn gì?” Tiểu Thất áp tay vào cửa xe, chống cằm đáp.

“Hừ, anh được lắm, rất thông minh là đằng khác! Sau này, anh xem ít mấy bộ phim Hàn đó đi, tôi xin anh đấy! Xem nhiều chỉ tội trí tuệ càng ngày càng sụt giảm”. Nghe Tiểu Thất nguy biện mà Hàn Tú chẳng biết mình nên khóc hay nên cười nữa. Những cử chỉ thân mật lúc nãy chắc chắn là do anh đã tính toán từ trước rồi, có cảnh cáo cũng vô tác dụng.

Nhìn xem, cô đã bị đánh bại hoàn toàn bởi mấy bộ phim Hàn vạn năng ấy.

Suốt đường về, Tiểu Thất vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc mới lên xe, luôn ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ. Nhìn qua gương chiếu hậu, Hàn Tú có thể thấy được khuôn mặt đang cau có của anh, khác hoàn toàn so với thái độ thoải mái trước đó. Cô cau mày hỏi: “Thực sự không có gì thật chứ?”

Câu hỏi của Hàn Tú khiến Tiểu Thất lập tức lấy lại thần trí, anh vội đáp: “Thực sự không có gì mà. Cô chú ý lái xe đi!”

Anh không muốn nói thật thì cô cũng chẳng thể hỏi thêm câu nào nữa, đành cắn nhẹ môi rồi tiếp tục lái xe.

(3)

Cuối cùng cũng sắp về đến nhà.

Trong thang máy, Hàn Tú đưa các thứ cho Tiểu Thất cầm để rảnh tay lục túi xách tìm chìa khóa. Nhưng anh đã nhanh chóng lấy chùm chìa khóa của mình từ túi quần ra, đưa cho cô. Hàn Tú cầm lấy rồi nhìn Tiểu Thất, cười ngốc nghếch. Trước đây, cô đã từng đọc một bài báo viết rằng: đàn ông trước khi đến cửa nhà thì đã cầm sẵn chìa khóa, còn phụ nữ phải đến trước cửa nhà rồi mới bắt đầu tìm kiếm nó. Hàn Tú thấy họ viết có lí nên rất muốn sửa đổi bản thân, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thay đổi được gì.

Vừa bước vào trong thang máy, cô đã nhìn thấy trước cửa nhà có đặt một chiếc hộp rất đẹp, giống như quà sinh nhật của ai đó.

“Lạ thật, tôi đâu có gọi thức ăn sẵn. Là ai tặng mình nhỉ? Anh nhìn xem, cách bọc thật tinh tế”. Hàn Tú ngồi xổm, cầm hộp quà lên ngắm nghía.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào chiếc hộp, bỗng phát hiện ra một con ruồi đang vo ve ở gần đó, anh chợt ngộ ra một điều, liền hét lên: “Đừng bóc ra!”

Nhưng Hàn Tú đã bóc hộp quà ra rồi.

“Á!” Chiếc hộp trong tay cô rơi bộp xuống đất. Hàn Tú ôm lấy đầu, hét thất thanh rồi ngồi phịch xuống.

Trông thấy thứ đựng trong chiếc hộp. Tiểu Thất ngồi ngay xuống, ôm Hàn Tú vào lòng, bịt hai mắt cô lại, không ngừng vỗ về: “Hàn Tú, không sao đâu. Đừng sợ, có tôi rồi mà. Đừng sợ, không sao đâu...”

Nhìn chiếc hộp được bọc rất đẹp bằng lớp giấy hào nhoáng và thứ để trong đó, đúng là thiên đường và địa ngục. Trong chiếc hộp có xác của một con mèo trắng, trên bộ lông trắng muốt lưu lại rất nhiều vết máu, mắt nó nhắm nghiền, tứ chi co quắp, dựng thẳng lên trời; đặt bên cạnh là một đồng thịt bầy nhầy, những nội tạng dính máu được xếp gọn gàng, máu đã khô lại. Phần bụng của con mèo chết đã được khâu lại bằng chỉ một cách khéo léo. Con mèo đó vẫn chưa bốc mùi hôi thối, chứng tỏ nó đã được xử lý rất tinh vi.

Tiểu Thất đẩy chiếc hộp lại.

Một xác mèo đã được rút hết nội tạng ra, lời cảnh báo rõ ràng như vậy, anh biết những gì phải tới cuối cùng cũng tới rồi, có điều, anh không nghĩ là nó sẽ đến nhanh như thế, mới có hai tháng ngắn ngủi thôi.

Anh nhẹ nhàng vỗ vào lưng Hàn Tú rồi nói: “Hàn Tú, không sao đâu, có tôi ở đây, cô đừng sợ! Chắc là có người muốn trêu chọc chúng ta hoặc là gửi nhầm địa chỉ thôi. Nào, đứng dậy, đi vào nhà nào!”

Hàn Tú ôm chặt lấy Tiểu Thất, khóc nức nở: “Hu hu... Ai lại đùa quái ác như thế này chứ? Thật là tàn nhẫn... Hu hu... Tiểu Thất, tôi buồn nôn quá, dạ dày tôi đang khó chịu lắm... Hu hu...”

“Đừng sợ, đứng dậy nào, chúng ta vào nhà trước rồi tính!” Tiểu Thất kéo tay Hàn Tú, định dìu cô vào, nhưng do quá hoảng loạn, sợ hãi nên chân cô gần như tê dại, không thể đứng lên nổi. Thấy thế, Tiểu Thất lập tức bế bổng cô vào nhà.

Vừa được đặt lên giường, Hàn Tú liền bịt miệng, bước ngay xuống sàn rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh, nôn ọe một hồi lâu. Tiểu Thất không ngừng vỗ vào lưng Hàn Tú để cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Lát sau, Hàn Tú mềm nhũn người, dựa lưng vào Tiểu Thất. Anh lại bế cô vào giường. Lúc anh chuẩn bị đi lấy một chậu nước nóng để lau mặt cho Hàn Tú thì cô nắm chặt lấy tay anh, run rẩy nói: “Anh đừng đi, tôi sợ lắm...”

“Tôi chỉ đi lấy nước để lau mặt cho cô thôi”. Anh thở dài, cau mày. Mới nhìn thấy một chú mèo chết mà Hàn Tú đã khiếp sợ đến mức này, nếu sau này gặp phải những chuyện khủng khiếp hơn thì không biết cô sẽ thế nào nữa.

Hàn Tú lắc đầu nguầy nguậy, mất hết bình tĩnh, khóc mãi không thôi: “Tôi nay, nhất định tôi sẽ không ngủ được. Tôi vốn sợ bóng tối từ nhỏ vì hồi còn bé, có một tối, tôi phải ngủ một mình ở nhà, rồi một con chó xông vào, làm tôi hoảng sợ, thế nên, đến tận bây giờ, ngay cả lúc ngủ, tôi cũng phải bật đèn. Anh có thấy không, còn mèo đó chết rất thảm, bị người ta moi hết nội tạng ra rồi xếp gọn gàng lại. Sao phải giết chết nó một cách tàn nhẫn như vậy? Đã thế còn đặt nó trong một chiếc hộp đẹp đẽ chứ! Trên thế giới này, sao lại có nhiều người biến thái đến thế? Tại sao lại giờ trò đùa quái ác như vậy chứ? Tại sao chứ?”

Thì ra lúc ngủ, Hàn Tú vẫn bật đèn là vì cô sợ bóng tối. Muốn làm cho cô tỉnh táo lại nên anh nắm chặt lấy đôi vai cô, nói lớn: “Hàn Tú, cô hãy nghe tôi nói này, không có chuyện gì đâu. Người ta chỉ muốn trêu chọc cô thôi.”

Cô hít một hơi thật sâu: “Tôi thường thấy trên ti vi, người ta đặt xác mèo, xác chó trước cửa nhà một người để trả thù người đó. Nhưng tôi chưa đắc tội với ai bao giờ, tại sao họ lại đặt nó trước cửa nhà tôi chứ?...hu hu... Tôi phải báo cảnh sát...”

“Báo cảnh sát chẳng có tác dụng gì đâu. Nếu người ta đã rắp tâm hãm hại thì dù cảnh sát có tới cũng chưa chắc đã điều tra ra. Đừng khóc nữa, có tôi ở đây rồi, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì nữa đâu. Tôi ra nấu ít cháo, cô nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lúc đi! Lát nữa tắm nước nóng, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn thôi”.

Nói xong, Tiểu Thất đi vào nhà tắm, vò khăn dưới nước nóng rồi quay lại phòng, lau sạch những giọt lệ còn đọng lại trên mặt Hàn Tú. Cô nhắm mắt lại, nước mắt vẫn tuôn rơi, cứ ôm chặt lấy cánh tay anh, không nỡ rời xa.

Anh thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên bàn tay cô, lúc này, cô mới chịu buông tay ra.

Tiểu Thất đi ra hành lang, nhặt hết chỗ đồ đạc đặt ngoài đó từ nãy, mang vào nhà, rồi lại quay ra, định đem xác con mèo đi xử lý. Đúng lúc ấy, người hàng xóm ở nhà đối diện vừa về đến cửa, nhìn thấy anh thì gật đầu chào rồi mở cửa khóa, bước vào nhà mình. Anh thở phào, may mà người đó không phát hiện ra điều gì khác thường. Lúc Tiểu Thất đang gói chiếc hộp lại thì một tờ giấy rơi ra. Anh cúi xuống, nhặt tờ giấy đó lên xem, một dòng chữ màu đen đập vào mắt: “Nó đã vĩnh viễn nhắm mắt mà không hề đau đớn dưới dao phẫu thuật. Tặng cậu món quà đầu tiên đã tận tâm chuẩn bị”.

“Món quà đầu tiên”, nghĩa là vẫn còn những món quà thứ hai, thứ ba nữa...

Vò nát tờ giấy trong lòng bàn tay, dường như Tiểu Thất nghe thấy tiếng cười man rợ, khoái trá của Cổ tiên sinh vắng vắng bên tai.

Anh đem chiếc hộp vào trong nhà, đặt nó ở cửa, đi rửa sạch tay rồi vào phòng Hàn Tú. Xem ra cô đã bình tĩnh lại, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi đang mấp máy như đang lầm bầm điều gì đó.

Anh ngồi ở thành giường, cầm tay Hàn Tú lên và đặt một nụ hôn nhẹ vào đó, dịu dàng nói: “Cứ yên tâm mà ngủ đi một lúc, không có chuyện gì đâu. Đợi cô ngủ rồi, tôi sẽ ra ngoài, tìm một chỗ để chôn con mèo đó, cô không cần lo lắng nữa.”

Hàn Tú nắm chặt lấy tay anh, khẽ gật đầu.

Đến khi nghe thấy nhịp thở đều đều của cô, anh mới nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, đặt xuống giường, đắp chăn lại cho cô rồi nhón chân đến chỗ công tắc, bật đèn trong phòng lên. Khóa cửa ra ban công và tắt cả cửa sổ, kéo hết rèm cửa lên, xong xuôi mọi thứ. Tiểu Thất mới yên tâm. Cầm theo dụng cụ và chiếc hộp, anh nhẹ nhàng rời khỏi nhà.

Màn đêm sắp bao trùm lên thành phố, anh chẳng dám đi đâu xa vì sợ rằng khi tỉnh dậy, không thấy anh đâu, Hàn Tú sẽ càng sợ hãi.

Tiểu Thất chọn vườn hoa ở phía Tây Nam khu nhà vì thường ngày, lượng người qua lại đó ít hơn nhiều so với những vườn hoa khác ở xung quanh đây. Thời điểm này vừa hay lại trùng vào giờ ăn tối của các gia đình nên chắc chắn sẽ chẳng có ai ra đây làm gì. Hơn nữa, trong vườn hoa đó còn có một cây đào xum xuê cành lá, anh hi vọng linh hồn chú mèo đáng thương này có thể an nghỉ ở nơi đây. Anh dùng xẻng đào một chiếc hố rồi chôn luôn cả chiếc hộp được bọc đẹp đẽ xuống đó. Sau khi gạt bằng miệng hố, đứng cầu nguyện cho con vật xấu số một lúc, anh mới rời khỏi.

Về đến nhà, Tiểu Thất liền cất dụng cụ đi, rửa tay sạch sẽ rồi qua phòng Hàn Tú để xem cô thế nào. Cô vẫn đang ngủ, anh bèn đắp lại chăn cho cô, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, vào bếp nấu cháo.

Anh nhớ lại bản tin thời sự chiếu trên ti vi cách đây không lâu về việc cảnh sát thành phố đã phá được một đường dây buôn bán người quy mô lớn. Trong số những người bị bắt, may mắn làm sao anh không thấy giáo sư Trương ở đó, tuy nhiên những nghi can đều là hàng tếp riu, điều này đồng nghĩa với những tên ác nhân thực sự đã trốn thoát. Việc Cổ tiên sinh gửi cho anh món quà này không chỉ chứng tỏ rằng bọn chúng đã tìm được khu căn cứ mới an toàn hơn mà còn ám chỉ: người bị xử lý tiếp theo sẽ là anh.

Cháo đã nấu xong nhưng Hàn Tú chưa tỉnh dậy, Tiểu Thất nhìn cô ngủ thật yên bình nên không nhẫn tâm đánh thức. Nhưng lại nghĩ, biết đâu khi thức dậy, Hàn Tú vẫn còn sợ hãi thì sao, anh bèn chuyển hết chăn nệm sang phòng cô.

Lúc nằm xuống, trong đầu anh là cả một khoảng hỗn loạn.

Chuyện gì phải đến cũng đã đến rồi, có điều anh không thể để Hàn Tú bị liên lụy hay phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tình yêu là thiên đường

Hàn Tú tỉnh dậy vào lúc trời mới tờ mờ sáng. Trông thấy Tiểu Thất đang nằm trên sàn, cạnh giường mình, cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cô nhẹ nhàng bước xuống rồi ngồi bên cạnh tấm đệm, chiêm ngưỡng khuôn mặt anh tuấn của người đang nằm. Ngay cả bốn năm trước, khi còn yêu nhau, cô cũng chưa bao giờ ngắm nhìn anh ở cự li gần đến vậy. Một khuôn mặt hoàn mỹ trời phú với khí chất thanh tao, lạnh lùng, lúc bình thường thì luôn tỏ vẻ “người lạ cấm gần” nhưng khi ngủ lại dịu dàng, ôn hòa đến thế. Đôi lông mày đen nhánh của anh, cô rất thích nhìn chúng khẽ nhíu lên. Hàng mi vừa dài vừa cong mà cô có cầu nguyện cả đời cũng chẳng có được. Chiếc mũi thẳng, anh luôn hếch nó lên khi tỏ ý khinh thường người khác. Đôi môi mỏng quyến rũ, người ta thường nói đàn ông môi mỏng là kẻ vô tình, nhưng anh rốt cuộc là người vô tình hay đa tình? Li ti trên cằm anh là những ngọn râu mới nhú...

Nhớ lại những cử chỉ dịu dàng, tận tình của anh khi chăm sóc cho cô tối qua, trong lòng Hàn Tú lúc này không đơn thuần chỉ là cảm động mà cô biết, cô đã bị anh chinh phục hoàn toàn rồi. Cảm giác con tim đập thình thịch, loạn nhịp trong lồng ngực như bây giờ là điều không thể phủ nhận.

Cô đã yêu anh, không phải là yêu thêm một lần nữa mà là lần đầu yêu anh thực sự.

Bốn năm trước, cô chấp nhận lời tỏ tình của anh, đi lại một thời gian rồi chia tay. Mỗi tình đầu của cô đã kết thúc một cách đau khổ như thế. Cô đã rất nhiều lần tự hỏi mình rằng rốt cuộc “khắc cốt ghi tâm” là gì mà chẳng thể giải đáp được. Ngay cả lúc mới chia tay, cái tên Đường Trạch Tề chỉ đôi khi chọt hiện lên trong trí óc cô, là yêu hay hận, cô cũng không rõ nữa, thậm chí còn cảm thấy không nên dùng hai động từ chỉ trạng thái tình cảm mãnh liệt đó để hình dung về tình cảm của mình dành cho anh. Theo thời gian, hình bóng của anh ngày càng mờ nhạt, cô gần như không còn để tâm đến nữa.

Nhưng cô không thể hiểu nổi vì sao sau khi gặp lại, mọi cảm giác của cô về anh đều không còn giống như bốn năm trước. Nếu không phải khuôn mặt anh vẫn như xưa thì cô đã tưởng rằng mình đang yêu một người hoàn toàn khác. Lễ nào đáng tối cao không nhẫn tâm nhìn một oán nữ như cô tiếp tục

phòng không chiếc bóng nên đã khiến anh thay đổi, đưa anh về bên cô, để cho cô nếm trải một lần nữa mùi vị tình đầu?

Hàn Tú không kìm được mà nhoeo miệng cười rồi mím chặt môi, vừa dùng tay véo má anh, làm thành các biểu hiện kì quái trên khuôn mặt vừa nghĩ trong đầu: “Tên đầu heo này, em quyết định tha thứ cho anh. Nếu bây giờ, anh nói với bản cô nương là: “Hàn Tú, chúng ta hãy quay lại với nhau đi!” thì bản cô nương sẽ suy xét đến việc chấp nhận đấy”. Khi cô đang định chạm ngón tay trở lên hàng lông mi vừa dài vừa cong mà cô cầu mãi không được thì ai ngờ, ngón tay bị chộp lấy. Cô kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng gì thì người đã bị đè xuống chiếc đệm rồi.

Hàn Tú trợn mắt: “Anh tỉnh dậy từ lúc nào thế?”. Nói dứt lời, cô mới nhớ ra là mình chưa đánh răng, vội lấy tay bịt chặt miệng lại.

Anh khẽ nhếch khóe miệng lên, dịu dàng nói: “Từ lúc em ra khỏi giường.”

Bất gặp nụ cười đó, cô chợt thấy người mình nhẹ bồng, như thể đang bay bổng ở nơi nào đó. Cho dù anh cười kiểu gì thì đều có sức mê hoặc đôi phương. Nụ cười nhẹ vừa rồi khiến người ta có cảm giác vô cùng thoải mái, dễ chịu. Hai má dường như bị ai đó đánh phấn hồng lên, cô khẽ đẩy anh ra: “Em phải đi đánh răng đây”.

“Ừm”. Anh đáp nhưng không đứng dậy ngay mà nhìn cô chăm chú, giống như đang chiêm ngưỡng một vật phẩm quý hiếm nào đó vậy.

Không dám nhìn thẳng vào anh, Hàn Tú mím chặt môi, quay đầu sang nhìn vào gầm giường, thầm nghĩ: “Khi nào có thời gian, phải quét dọn căn phòng này cho thật sạch sẽ mới được”.

Đột nhiên, thân người anh ép sát xuống, đầu anh chạm lên mái tóc cô, ra sức hít hà mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo, ôm chặt cô vào lòng.

Cô ngây người, không biết phải phản ứng thế nào, nghe thấy rõ nhịp tim đập mạnh truyền ra từ lồng ngực của anh và cả tiếng đập thình thịch của trái tim mình. Nhịp đập trái tim của hai người cũng như sự tiếp xúc gần đến thế này khiến cô cảm nhận được niềm hạnh phúc mà trước giờ chưa từng có. Cô bất giác vòng tay qua eo, khẽ ôm lấy anh.

Cảm nhận được sự đáp trả của cô, thân người anh khẽ run lên vì sung sướng. Anh vui mặt vào cổ cô. Bị chỗ râu mới mọc trên cằm anh chạm vào da, Hàn Tú kêu khe khẽ. Anh bật cười, nghịch ngợm chà chiếc cằm lún phún râu của mình lên cổ cô lần nữa.

Hàn Tú giãy giụa: “Dậy ngay thôi, không anh chết với tôi đây!”. Cô vừa dứt lời, bỗng cảm nhận được bụng dưới đang bị một vật cứng chọc vào. Bây giờ không còn là thời phong kiến cổ hủ xưa kia nữa, chuyện nam nữ gì đó ai cũng biết sơ sơ đôi chút. Khi nhận ra đó là cái gì, người cô cứng đờ lại, không dám ngo ngoáy, mặt càng lúc càng nóng bừng.

Buổi sáng là lúc người đàn ông dễ hứng khởi nhất nên vào giây phút này, tuyệt đối không được kích thích họ.

Anh ngẩng mặt lên, ánh mắt đen huyền sâu thẳm khó đoán.

Căn phòng quá tĩnh lặng khiến cả hai người đều không dám thở mạnh, cô và anh nhìn nhau đắm đuối nhưng lại căng thẳng đến mức chẳng biết phải làm gì nữa. Nhiệt độ ấm nóng ở lòng bàn tay khiến Hàn Tú cảm nhận được một cách rõ ràng những thớ thịt chắc nịch của anh. Đột nhiên nhận ra hai tay của mình đang đặt trên hông anh, cô đỏ bừng mặt, nhanh chóng thu tay lại. Cô hít một hơi thật sâu, lắp ba lắp bắp: “Em... em... em... phải đi đánh răng đây.”

Hàn Tú vừa dứt lời, hơi thở ấm nóng quen thuộc đã phủ lên đôi môi hồng thắm đang khẽ run của cô.

“Ừm...”. Cô chẳng thể nào chống đỡ được, tiếng ú ớ mang chút say đắm và phản kháng nhẹ nhàng. Nụ hôn của anh càng thêm mãnh liệt, dường như muốn nuốt trọn cả tâm hồn cô.

Cách nhau lớp vải mỏng manh, hai con người dần hòa nhịp, thống nhất thành một thể. Không biết chiếc váy ngủ đã bị lật lên từ lúc nào, cảm giác ấm nóng trên da thịt khiến cô run rẩy.

Đường cong mi miêu, gọi cảm của Hàn Tú làm anh càng thêm phấn chấn, thân thể cương lên. Dục vọng nguyên thủy trong anh đang không ngừng vẫy gọi, reo hò noi huyết mạch. Anh vui mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của cô, mím môi, nhắm chặt mắt, hai tay ôm lấy eo và lưng của cô, áp cơ thể thanh mảnh của cô vào sát người mình với hi vọng làm như vậy có thể giảm bớt được nỗi khó chịu ở phần thân dưới.

Nhủ thầm trong đầu rằng: “Mình nên dừng lại thôi, không thể tiếp tục tình trạng này được nữa!” nhưng anh càng cố gắng kiềm chế thì lại càng phấn khích.

Bị anh ôm chặt quá, cơ thể cô gần như tê dại, song các dây thần kinh đều căng ra, mọi tế bào như muốn bùng nổ. Cảm giác lâng lâng lạ lẫm này khiến cô vừa thích vừa sợ, khẽ run lên, hoàn toàn không biết rằng chính âm thanh này đã thách thức giới hạn chịu đựng của anh.

Trong mơ màng, say đắm, cô cảm thấy chiếc váy ngủ của mình đã bị cởi ra một cách dịu dàng.

“Hàn Tú...”. Kề môi sát bên môi cô, anh thì thầm.

“Ừm...”. Cảm giác bay bổng trên mây khiến cô không thể tin rằng giọng nói này lại thốt ra từ miệng mình. Nỗ lực tột độ để tỉnh táo hơn, cô lắp bắp: “Em... em... em muốn đi đánh răng.”

“Hàn Tú...”. Anh mong chờ cô sẽ từ chối và kéo anh ra khỏi dục vọng đang không ngừng thiêu đốt cơ thể, nhưng từ tận đáy lòng, anh lại thì thầm: “Hàn

Tú, xin đừng từ chối, đừng từ chối anh!”

“Hử?”

“Hàn Tú...”

“Ừm...”

“Hàn Tú...”

Đôi môi anh cuồng dại chiếm lĩnh môi cô, không ngừng gọi tên cô. Như bị một liều thuốc độc xâm nhập vào trí não và cơ thể, cô mơ màng gọi: “Tiểu Thất...”

“Ừm...”. Giọng nói của anh run run.

Toàn thân nóng rực và cứng đờ, cô biết rằng ngọn lửa dục vọng một khi đã được châm lên thì sẽ chẳng thể bị dập tắt. Cô không thể né tránh hay giãy giụa mà nghe theo lời trái tim mách bảo, đón nhận anh không chút do dự. Vào khoảnh khắc họ hòa nhập, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ cảm thấy một nỗi đau đớn như xé nát cơ thể. Mười ngón tay bám sâu lên lưng anh, cô mặc cho những giọt lệ tuôn rơi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Hàn Tú đang nhăn nhó vì đau, cảm giác day dứt xâm chiếm trái tim anh. Tiểu Thất dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt ấy rồi lại hôn lên môi cô. Nhưng anh chẳng thể bất tỉnh yêu mãnh liệt trong anh dừng lại được, hết lần này đến lần khác thâm nhập vào cơ thể cô.

Sau sự cuồng dại như vũ bão, họ lặng lẽ nằm ôm nhau, cùng cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh và nhịp độ của hai trái tim.

Ngay lúc ấy, tiếng chuông đồng hồ báo thức bắt chợt vang lên.

Hai người bỗng trở nên ngưng ngừng. Đáng lẽ buổi sáng hôm nay phải yên bình như bao ngày khác, vậy mà cuối cùng lại thành ra thế này, họ không thể ngờ rằng mọi chuyện sẽ diễn biến như vậy.

Rõ ràng là mới đây, cô còn trốn tránh anh, còn không dám thừa nhận những cảm xúc chân thực của mình, thế mà bây giờ, hai người lại có một bước “đại nhảy vọt”, phát triển đến mức độ mà cô chưa từng nghĩ tới. Cô thẹn thùng, cô thoát khỏi vòng tay của anh: “Em phải đi đánh răng đây.”

Nghe thấy tiếng cười nhẹ của Tiểu Thất, cô biết anh đang rất vui. Cô xấu hổ, khẽ vỗ lên ngực anh: “Không được cười!”

Anh dịu dàng ấn cô nằm xuống, chạm môi lên đôi môi đỏ thắm của cô rồi nhòm dậy, bế cô vào phòng tắm.

Mãi cho tới khi dòng nước ấm áp chảy lên người, Hàn Tú mới hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Đúng là mất hết cả thể diện! Lần đầu tiên mà đã tiến đến mức này, cô thực sự vẫn chưa quen được, chỉ biết lấy tay che mặt, không ngừng giục anh tắm nhanh lên rồi đi ra.

Tiểu Thất biết Hàn Tú đang xấu hổ nhưng muốn trêu cô nên dù đã tắm xong, anh không những không rời khỏi đó mà còn kéo tay cô ra rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cô, xong xuôi tất cả mới hài lòng đi ra. Lại vui khuôn mặt đang đỏ ửng vào bàn tay, nhìn qua kẽ ngón tay thấy thân hình săn chắc cường tráng của anh bước ra khỏi phòng tắm. Hàn Tú mới thở phào nhẹ nhõm. Đặt tay lên ngực trái, cô cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch liên hồi.

Khi ở bên anh, cô tưởng như mình đang được uống trọn một hũ mật ong vậy.

Hàn Tú lại đưa tay ôm mặt, khẽ lắc đầu. Đúng là một buổi sáng “gần chết”!

Tắm xong, thò đầu ra ngoài thám thính, thấy Tiểu Thất đang bận rộn trong phòng bếp, cô mới chịu bước ra.

“Tôi qua, anh đã nấu cháo an thần cho em”. Anh đặt bát cháo lên tay cô, cười tít mắt: “Ngủ một giấc dài, em thấy thế nào?”

Hử! Nụ cười đầy tà ý đó rõ ràng là đang ỡm ờ hỏi: vừa mới sáng ra đã “vận động” một trận oanh oanh liệt liệt như thế, có phải tâm trạng đã ổn hơn rất nhiều rồi không?

“Cảm ơn”. Cô cầm lấy bát cháo, trên má vẫn còn hơi nóng, không dám nhìn anh mà trả lời lí nhí: “Được ngủ đủ giấc nên thấy đỡ hơn nhiều. Con mèo đó...”

“Anh đã chôn nó dưới gốc cây đào ở vườn hoa phía Tây Nam rồi”. Tiểu thất vừa nói vừa múc cho mình một bát cháo rồi ngồi vào bàn, cùng ăn với cô.

“Hi vọng linh hồn của nó được yên nghỉ.”

“Chắc chắn rồi. Hay hôm nay, em đừng đến công ty nữa, ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!”. Anh nhìn cô, đột nhiên cũng trở nên ngại ngùng.

Khuôn mặt Hàn Tú lại đỏ bừng lên: “Em ổn mà. Ở nhà nhàn rồi, biết đâu lại bắt gặp chuyện nhảm nhí tới chuyện đó. Đến văn phòng làm việc, bận rộn một chút, có lẽ sẽ quên nhanh hơn. Con mèo ấy thật đáng thương, những kẻ biến thái đó chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp hơn đâu.”

Anh gật gật đầu: “Ừ. Nhưng em cũng đừng nghĩ nhiều quá, kéo làm mình mệt mỏi đấy!”

“Vâng”. Cô nhẹ nhàng đáp rồi đưa bát cháo lên húp, thấy trong miệng lúc này hình như không phải là cháo nữa mà là đường mật vậy!

(2)

Trúng xổ số được năm ngàn đồng, Sam Sam sướng quá, vừa nhảy cẫng lên vừa nói: “Tiểu Thất đúng là một đại phúc tinh, từ khi gặp anh ấy, mình không những vượt qua được khó khăn mà còn trúng cả xổ số nữa.”

Trông thấy bộ dạng hớn hờ của Sam Sam, Hàn Tú “thường” cho cô bạn một cái lườm rồi bảo: “Mau khao đi!”

Sam Sam nhanh chóng đồng ý: “Đi đâu nhì? Nếu vẫn “giả bộ ngây thơ” thì chúng ta đến Starbucks, ôm ly cà phê, ngồi bên cửa sổ, ngắm trai đẹp nhé!”

Hàn Tú đáp, vẻ coi thường hiện rõ trên mặt: “Trúng những năm ngàn đồng mà khao người ta ly cà phê có mười mấy đồng, cậu chẳng có thành ý gì cả. Đến nhà mình ăn chực uống châu bao nhiêu lần rồi, ít ra cậu cũng phải trích được một ngàn đồng mà tiếp đãi chứ!”

Sam Sam bĩu môi: “Được rồi, biết ngay là cậu không dễ dàng buông tha cho mình mà. Trích thì trích, nhưng để mình nghĩ xem chúng ta nên đi đâu đã. Đi hát karaoke nhé?”

“Thôi bỏ đi, lần nào cũng vậy, không đi mua sắm thì lại đi ăn uống, hoặc hát karaoke, đánh mặt chược, cậu chẳng sáng tạo gì cả, chán!”. Hàn Tú xua xua tay.

Nghĩ ngợi một lúc, Sam Sam đột nhiên vỗ “bộp” một cái lên đùi, nói: “Nghĩ ra rồi, chúng mình đi ăn thịt cừu nướng nguyên con nhé! Lần trước, công ty mình đã tới đó, nó giáp ranh với tỉnh khác, lái xe mất khoảng hai giờ đồng hồ. Ở đây có một hồ nước lớn, ăn xong thịt cừu nướng, chúng ta có thể đi bơi, phong cảnh tươi đẹp như tranh, núi cũng không cao lắm, dưới cốc còn có một hồ lớn nữa.”

Hàn Tú gật đầu: “Được, cuối cùng cậu cũng có chút sáng tạo rồi đấy!”

“OK, ngày mai đi luôn nhé! Ngày mai vừa hay là thứ Bảy, được nghỉ làm còn gì! Bây giờ, mình sẽ nhờ bạn liên hệ với một chủ trang trại ở đó. Cậu nhớ mang Tiểu Thất nhà cậu theo, mình sẽ rủ thêm một vài người nữa, càng đông càng vui.” Sam Sam nháy mắt với Hàn Tú.

Bốn chữ “Tiểu Thất nhà cậu” khiến mặt Hàn Tú lại thoáng ửng đỏ, cô phụng phịu nạt Sam Sam: “Đồ đáng ghét!”

Buổi tối, sau khi ăn cơm, tắm giặt xong, Hàn Tú nhét các bản thiết kế búp bê của Trần Mạnh Lễ vào trong phong bì rồi dán lại. Vừa hay mấy người bạn cùng đi chơi ngày mai làm trong ngành thiết kế đồ chơi, cô sẽ giao những bức vẽ này cho họ. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì coi như cô đã trả được cho Trần Mạnh Lễ món nợ ân tình.

Làm xong việc, Hàn Tú ngả người lên ghế sofa.

Chuyện con mèo chết không làm cô phải nghĩ ngợi nhiều vì đã có Tiểu Thất ở bên cạnh, hết lời an ủi, vỗ về, chăm sóc tận tình. Hơn nữa, Hàn Tú còn bị phân tâm bởi chuyện nam nữ ân ái, cái này đúng là tà ác vô ngần, đặc biệt là cảm giác vui sướng vào giây phút đầu óc trống rỗng đó khiến bạn như bị lọt vào chiếc động không đáy, chẳng thể thoát ra nổi.

Kể từ buổi sáng không cẩn thận châm ngòi cho ngọn lửa cháy bùng lên, hầu như tối nào, hai người họ cũng quấn quýt, đấm đuổi bên nhau.

Đúng là một mối lửa nhỏ có thể đốt cả cánh rừng! Dù chỉ là chiếc hôn nhẹ hay vô tình đụng chạm nhưng những cử chỉ đó luôn bị “người ta” đổ tội là “mê hoặc”, “khieu khích”, dẫn đến kết cục không tránh khỏi là lại bị ngọn lửa cuồng nhiệt ấy thiêu đốt.

Trông bề ngoài, Tiểu Thất lạnh lùng như băng, nhưng ở đời, nhiều chuyện không thể chỉ nhìn qua mà hiểu thấu được. Lúc ở trên giường, ngọn lửa tình cảm của anh hoàn toàn có thể làm tan chảy cả Nam cực và Bắc cực, mãnh liệt, nóng bỏng, chiếm hữu tuyệt đối. Đường như anh có một thể lực vô hạn, lần nào cũng làm cô kiệt sức, cố gắng như một con búp bê, để mặc cho anh bá chiếm.

Không hiểu vì sao, càng nhiệt tình, nóng bỏng, càng ngọt ngào thì cô lại càng bất an. Cảm giác bất an đó khiến người ta hoàn toàn mất phương hướng.

“Em đang nghĩ gì thế?”. Tiểu Thất tắm xong, nhìn thấy Hàn Tú ngây người dờ dẩn nằm trên sofa liền ngồi xuống, dựng cô dậy, ôm cô vào lòng.

Nghịch ngợm như một chú mèo con, Hàn Tú di đi ngón tay, vẽ những vòng tròn lên ngực anh. Cô rất thích sò vào những thớ thịt săn chắc của anh, tuy rằng nó cứng như đá, khi va phải, cô thấy rất đau, nhưng cả cơ thể anh lại tràn trề sinh lực, khiến người ta chẳng thể nào kiềm chế được.

“Không có gì, chỉ là em đang nghĩ ngày mai sẽ nộp bản thiết kế giúp Trần Mạnh Lễ, mong rằng giấc mơ thời niên thiếu của anh ấy có thể trở thành hiện thực”. Cô còn lâu mới nói cho anh biết là cô đang “tận hưởng” thân hình quyền rũ của anh.

“Ồ...”. Anh dài giọng. Chắc cái này được gọi là “lòng ghen tuông” ấy mà. Anh đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, im lặng một lát rồi ngập ngừng nói: “Tuần sau... anh muốn xin nghỉ phép vài ngày.”

Cô ngược khuôn mặt nhỏ xinh lên nhìn anh, vô cùng ngạc nhiên: “Anh phải đi đâu sao?”

“Không phải là ra đi đâu”. Anh xoa đầu cô. Nhận ra rằng cô lo sợ anh sẽ ra đi, cảm giác day dứt và không nỡ rời xa ngập tràn trong trái tim anh.

Hàn Tú cố tỏ ra bình tĩnh: “Vậy là vì chuyện gì chứ?”

“Thì chuyện nghiên cứu, phát triển thứ thuốc cao mà em nói là vừa đen vừa hôi đó”. Anh cup mắt xuống, không nhìn Hàn Tú, tránh để cô nhận ra tâm trạng phức tạp của mình lúc này.

“Anh đã bán nó cho công ty mỹ phẩm B&G rồi sao?”

“Ừ. Anh sẽ tìm cách loại bỏ mùi hôi của nó để em có thể dùng được”. Nói rồi Tiểu Thất lấy một tờ giấy ở dưới bàn trà ra, đưa cho cô: “Đây là tấm chi phiếu mà chị Alice trả trước cho anh, em cầm lấy đi! Sau này, anh kiếm được bao nhiêu tiền, em cứ giữ hết nhé!”

Nghe anh nói, Hàn Tú kinh ngạc tới mức không biết nói gì. Nhìn đi nhìn lại số tiền ghi trên đó đích thực là năm mươi ngàn đồng, cô vẫn chẳng dám tin vào mắt mình. Cô trả tấm chi phiếu cho anh, nói: “Ý anh là sao? Em không cần tiền của anh đâu. Em cho anh nghỉ phép nhưng vẫn trừ lương như thường đây!”. Trước đây, cô bắt anh lao động, kiếm thật nhiều tiền cho cô, nhưng bây giờ, khi được anh đưa cho tấm chi phiếu này, cô lại cảm thấy thực sự khó chịu.

Anh mím chặt môi, đẩy tấm giấy ra trước mặt cô lần nữa: “Coi như anh gửi tạm ở chỗ em đi! Có thể anh sẽ phải nghỉ phép dài ngày vì tình hình nghiên cứu chưa thể nói cụ thể được. Em cũng không cần phát lương tháng này cho anh đâu.”

“Anh không muốn được phát lương tháng này sao? Tiền thưởng đã bị trừ sạch rồi còn gì. Thôi được rồi, trước mắt, em sẽ giữ tiền giúp anh, anh ngốc nghếch như thế, không khéo lại bị người ta lừa hết mất.”

“Anh rất ngốc nghếch à?”

“Anh mà không ngốc nghếch há? Không biết ai bị thương ở não, giống như một đứa trẻ con, suốt ngày hỏi cái này là gì, cái kia là gì, bắt người khác trả lời một vạn câu hỏi tại sao ấy nhỉ?”

“Tri thức chính là sức mạnh đó”. Tiểu Thất ôm lấy cô từ phía sau lưng, không muốn để cô nhìn thấy vẻ mặt anh lúc này. Anh vùi mặt vào gáy Hàn Tú, mùi hương của cô khiến anh say đắm, đôi tay siết chặt hơn.

“À đúng rồi, nhờ vào hồng phúc của anh, Sam Sam trúng xổ số năm ngàn đồng, ngày mai, cô ấy mời chúng ta đi ăn thịt cừu nướng”. Cô nói tiếp.

“Ồ, được thôi...”. Anh chậm rãi đáp, hoàn toàn chẳng để tâm vào việc ngày mai sẽ làm gì mà chỉ tính xem lúc này nên thế nào, bàn tay lên lút thâm nhập vào trong áo ngủ của Hàn Tú, men theo đường cong diễm lệ, mềm mại của đôi bông đào, ngao du xuống tận bên dưới.

“Này, lần này không phải do em khiêu khích anh đâu nhé!”. Mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, cô trách khế. Mỗi lần anh ôm chặt cô vào lòng như thế này là y như rằng sau đó sẽ “xảy ra chuyện”.

“Lúc này, em đi di tay trên ngực anh, vẽ vòng tròn lên đó, không phải là khiêu khích thì là gì hả?”. Giọng nói trầm trầm, ấm áp lại thêm chút ngữ khí “vô lại”, cử động của bàn tay càng lúc càng táo bạo khiến cô bất giác rên rí.

“Anh là đồ dâm tặc!”

“Có người lại thích dâm tặc đấy!”. Nói xong, anh xoay người cô lại, ấn xuống ghế sofa rồi nhanh chóng chiếm lĩnh đôi môi cô.

“Có anh mới thích dâm...”. Hàn Tú còn chưa nói hết câu thì miệng đã bị chặn mất, bất lực nói: “Đáng ghét!”

Anh cười lớn, cụng nhẹ trán mình lên trán cô, cất giọng nói trầm ấm đầy mê hoặc: “Em muốn thử ngay trên sofa không? Hay ở trong nhà bếp? Hay là ngoài ban công?”

“Em chết mất! Sao anh có thể nghĩ ra mấy trò đó hả?”

“Không phải trên mạng, người ta vẫn bảo là thường xuyên đổi địa điểm thì sẽ có hứng thú hơn sao? Đằng nào cũng là ở trong nhà mà, đâu có ai nhìn thấy chứ?”

“Anh đúng là... càng ngày càng tà ác.”

“Trên thế giới này, không có tà ác thì lấy đâu ra chính nghĩa?”

Chẳng mấy chốc, hơi thở gấp gấp, mê say đã ngập tràn căn phòng khách rộng lớn.

Sáng sớm hôm sau, Sam Sam và mấy người bạn lái xe đến đón Hàn Tú và Tiểu Thất. Trông thấy hai người tay trong tay, cùng bước xuống, Sam Sam liền nổi hứng reu re. Hàn Tú cũng không chịu lép vế, hất hàm chỉ tay vào chàng trai đang ngồi ở ghế tài xế, này giờ vẫn không rời mắt khỏi Sam Sam.

Anh chàng đẹp trai lái xe họ Lạc, tên Tuấn Nam, vừa là đồng nghiệp vừa có thể xem là người yêu của Sam Sam. Bởi vì trước mắt quan hệ yêu đương giữa hai người đó tạm thời chưa xác định rõ ràng được, họ vẫn đang trong giai đoạn trao đổi tình ý, lúc có lúc không, lúc gần lúc xa, lúc nồng cháy lúc âm đạm. Điều khiến Hàn Tú cảm thấy hơi buồn là trong quan hệ nam nữ, so với Sam Sam, cô chỉ mới tốt nghiệp trường “đại học chữ to”.

Trên chiếc xe còn lại là hai cặp tình nhân khác, đều là bạn của anh chàng đẹp trai Lạc Tuấn Nam.

Sau gần hai tiếng đồng hồ lái xe, họ bắt đầu tiến vào một vùng núi hoang sơ, heo lánh. Chiếc xe vòng trái, vòng phải trên đường núi, đi được khoảng mười phút, họ nhìn thấy một ngôi làng chỉ có vài hộ gia đình ở sát cạnh nhau.

Hàn Tú không khỏi khâm phục mấy người kia khi họ tìm được chỗ ăn uống ở chốn heo hút này. Cứ nhìn thái độ niềm nở, nhiệt tình của chủ nông dân họ Triệu thì biết, chắc chắn Lạc Tuấn Nam và bạn bè thường xuyên đến đây chơi.

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt Hàn Tú khi cô vừa xuống xe là hình ảnh những chú cừu đáng yêu đang chạy nhảy tung tăng ở khắp nơi. Nhưng nghĩ tới việc lát nữa, một trong số đó sẽ trở thành thức ăn của bọn họ, Hàn Tú bỗng cảm thấy xót xa. Cô nắm chặt tay Tiểu Thất, nói: “Đột nhiên em không muốn ăn thịt cừu nữa”. Như thế quá tàn nhẫn!

Tiểu Thất vỗ nhẹ lên tay cô: “Được. Vậy chút nữa, cả hai chúng ta sẽ không ăn.”

Không để các vị khách phải chờ lâu, chú Triệu nhanh chóng chọn một con cừu rồi lôi nó lên bàn mổ. Nó kêu lên những tiếng vô cùng thảm thiết, nghe như đang gọi mẹ vậy!

Người Tiểu Thất đột nhiên cứng đờ lại, sắc mặt chuyển sang màu trắng bệch. Anh vội bước đến, can chú Triệu lại: “Xin đừng giết nó! Chúng tôi không ăn con cừu này nữa, giá của nó bao nhiêu thì tôi vẫn trả chú bằng ấy.”

Không chỉ chú Triệu mà mấy người đi cùng cũng cảm thấy kinh ngạc trước hành động của anh.

Lạc Tuấn Nam liền bước tới, vỗ nhẹ lên vai chú Triệu rồi nói: “Thật ngại quá, hôm nay, chúng tôi chỉ muốn ăn mấy món đơn giản thôi, nếu có cá hay tôm gì đó thì phiền chú làm cho chúng tôi mấy đĩa. Tiền con cừu này chúng tôi vẫn trả.”

Những người còn lại nhất loạt hưởng ứng: “Đúng thế, đúng thế, chú cứ làm mấy món tôm cá, rau dưa đi, như vậy cũng rất tuyệt.”

Hàn Tú kéo tay Sam Sam, nói nhỏ: “Ngại quá, đã làm mọi người cụt hứng rồi, chỉ là mình cảm thấy hơi tàn nhẫn.”

Sam Sam liền đáp: “Không sao đâu, vừa rồi, mình cũng cảm thấy thế mà. Nếu thực sự ăn thịt con cừu đó vào bụng, mình nghĩ tới nay mình sẽ gặp ác mộng mất.”

(3)

Trong khi vợ chồng chú Triệu nấu nướng, bọn họ đi từ sau nhà chú Triệu, men theo đường đồi đến hồ nước. Không lâu sau, họ đã tới nơi, không khỏi ngỡ ngàng khi được tận mắt ngắm nhìn mặt hồ rộng lớn, xanh biếc như ngọc.

Trừ Tiểu Thất và Hàn Tú ra, những người còn lại đều tìm chỗ thay đồ tắm rồi thả mình vào dòng nước mát mẻ trong hồ.

Tay trong tay, Tiểu Thất và Hàn Tú dạo bước trên con đường ven hồ.

“Đều tại em đã hại anh làm mọi người mất hứng”. Hàn Tú thở dài.

Tiểu Thất cau mày: “Chẳng liên quan gì đến em đâu, là do anh không thể chịu được. Ánh mắt của con cừu đó trông vô cùng đáng thương, khiến anh bất giác nhớ tới một số người.”

Nhìn chú Triệu cầm con dao sáng lóe, nghe tiếng mài dao đáng sợ, rồi nhìn hình ảnh con cừu không ngừng kêu la thảm thiết, tất cả đã khiến anh mừng rỡ đến khoảnh khắc con dao phẫu thuật di chuyển trên thân thể mình. Anh nằm trên bàn mổ, không động đậy được, chỉ có thể mở mắt nhìn con dao đó hạ xuống, rạch vào lồng ngực, vào ổ bụng, moi hết tất cả lục phủ ngũ tạng của anh ra, máu me vung vãi khắp nơi...

Anh bất giác đưa tay sờ lên ngực, nơi trái tim đang thất lại, cảm giác hoảng loạn, sợ hãi đến nghẹn thở chiếm lĩnh mọi ngóc ngách trên cơ thể anh.

Nếu không phải đã thoát khỏi nơi đáng sợ đó thì số phận của anh chắc chắn sẽ giống như con cừu khi này. Tất cả sinh linh trong phòng thí nghiệm đều vô tội, nhưng chỉ vì sự tham lam, ích kỷ của một số kẻ mà tất cả đều trở thành những chú cừu mềm yếu, đáng thương.

“Đúng vậy, nếu cứ đứng đó mà nhìn nó bị mổ bụng moi tim, đừng nói là ăn, sau này, mỗi lần nhớ lại, em sẽ cảm thấy bất an trong lòng”. Hàn Tú mím môi.

Tiểu Thất nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt trầm lặng mà sâu thẳm.

Đi hết con đường, họ liền leo lên ngọn đồi nhỏ. Trước mắt hai người là cả một cánh rừng cây cối xanh tươi, rậm rạp, họ bước mãi cho tới khi lên đến đỉnh đồi, nhìn về phía xa, hồ nước rộng lớn màu xanh ngọc như thu cả vào tầm mắt.

“Muốn trèo lên cây bàng đôi chân trần, ngân nga hát

Rất nhiều sự vật đều thu nhỏ lại

Những tâm sự kìm nén trong lòng hãy thả trôi đi!

Hãy để ông mặt trời chiếu rọi khuôn mặt ửng hồng!

Muốn được thỏ còi, ngân nga câu hát trên cây

Nhìn ngắm con tàu đang chạy về phương xa

Có thể nhanh chóng vượt qua địa đạo xuyên núi

Khi trên cây còn trống, anh có muốn ở bên em không?”

Hàn Tú vừa cất tiếng hát vừa nghiêng đầu nhìn Tiểu Thất cười.

Tiểu Thất đột nhiên kéo cô đi thẳng rồi dừng lại trước một cái cây vừa thấp vừa to rậm, cành cây cong cong, vươn ra khỏi vách núi. Không biết phiến đá giữ cái cây hay cái cây mọc trên phiến đá nữa. Đá và cây quấn quýt bên nhau, khó lòng phân cách.

Tiểu Thất chẳng mất nhiều công sức đã trèo lên được cành cây.

“Này, anh định làm gì thế?”. Hàn Tú kinh hãi hét lớn.

Anh mỉm cười, đưa tay về phía cô: “Nào, lại đây với anh!”

“Em sợ lắm!”

“Lại đây đi!”. Anh vẫy vẫy tay.

“Liệu có bị rơi xuống dưới không? Em sợ lắm!”

“Không rơi được đâu. Có anh ở đây mà, em đừng lo!”

Cô yên tâm trao tay cho anh, anh nắm chặt lấy rồi kéo cô lên cây.

Ngồi trên cao, Hàn Tú nhìn thấy đầu của mọi người đang ngụp lặn trên mặt hồ, than thở: “Anh nhìn xem, bọn họ đã bơi ra tận giữa hồ kia, giỏi thật đấy! So với họ, em chỉ là một con vịt cạn mà thôi.”

Anh mỉm cười, ở bên cạnh cô, anh chắc chắn sẽ mãi mãi vui vẻ như thế này.

Hàn Tú bắc loa miệng, gọi lớn: “Sam Sam...!!!”

Nghe thấy tiếng cô, Sam Sam dừng lại ngó nghiêng, nhìn thấy hai người liền đưa tay lên khỏi mặt nước vẫy vẫy.

Hàn Tú ôm lấy Tiểu Thất, cười lớn: “Thú vị thật đấy! Thực ra, em rất sợ độ cao, nếu không có anh ở bên cạnh, chắc chắn em sẽ không dám leo lên cây như thế này đâu. Bây giờ em mới biết cảm giác khi ngồi vắt vẻo trên cành cây giữa một không gian khoáng đạt, hùng vĩ thoải mái đến chừng nào.”

“Mau cởi giày ra, để chân trần thôi!”. Tiểu Thất mỉm cười, bảo cô.

Cuối cùng Hàn Tú đã hiểu vì sao anh lại kéo cô ngồi lên cây, bèn quay sang làm mặt xấu rồi bảo anh: “Ngốc quá, đó chỉ là lời bài hát thôi mà!”

“Anh chẳng quan tâm, em hát nữa đi!”

Hàn Tú vừa cười vừa cởi giày ra, cất cao giọng hát: “Muốn trèo lên cây bằng đôi chân trần, ngân nga hát, rất nhiều sự vật đều thu nhỏ lại...”

Trời cũng khéo chiều lòng người, những đám mây lớn kéo đến che đi vầng mặt trời rực lửa, nhờ vậy, bầu không khí không còn ngột ngạt nóng bức nữa, gió thổi hiu hiu khiến người ta vô cùng thoải mái, dễ chịu. Chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như bây giờ, niềm vui sướng ngập tràn trong lòng. Hàn Tú gối đầu lên vai Tiểu Thất, còn anh giang rộng cánh tay ôm lấy cô, hai người cùng ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng, chiêm ngưỡng màu xanh vô tận, ngút ngàn của khu rừng.

“Cảnh tượng này thực sự quá tuyệt vời, nếu có thể, em thực sự muốn sống cả đời ở đây”. Hàn Tú nói.

“Em mà làm vậy, có khi chưa được ba hôm thì đã bị các thím, các dì trong công ty lôi cổ về rồi cũng nên”. Tiểu Thất cười.

“Có nhất thiết phải phủ phàng với em thế không hả?”. Hàn Tú đánh yêu anh một cái.

Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Hàn Tú nhắm mắt lại, tận hưởng nụ hôn ấm áp của anh. Nụ hôn ấy nhẹ nhàng men theo trán cô, di chuyển xuống mí mắt, khiến cặp mí cô khẽ rung động, lướt qua chiếc mũi thẳng xinh của cô rồi dừng lại nơi đôi môi hồng thắm đang hé mở.

Không biết bao lâu sau đó, chú Triệu đứng đầu con đường ven hồ, lớn tiếng gọi mọi người: “Dùng bữa thôi!”

Nghe thấy tiếng gọi, Hàn Tú đang dựa vào người Tiểu Thất, thiu thiu ngủ, bỗng choàng tỉnh giấc. Bầu trời đã quang mây từ lúc nào, ánh nắng dịu nhẹ chiếu xuống, bao phủ lên vạn vật. Tiểu Thất như được dát một lớp bụi vàng, quanh người anh tỏa ra những tia sáng lung linh, đôi mắt đen kịt sâu thẳm,

lấp lánh ánh nhìn mê hoặc, khoảnh khắc này, trông anh như thể một vị thần bước ra từ rừng núi vậy.

Hàn Tú không chịu nổi đôi mắt quyến rũ ấy, giấu mặt vào ngực anh, nói khẽ: “Đừng nhìn em như thế! Càng nhìn, em lại càng không muốn rời khỏi anh.”

Tiểu Thất thấy lòng mình đau nhói. Câu nói này phải do anh nói với cô mới đúng, mỗi phút giây ở bên cạnh Hàn Tú, anh lại thêm do dự, không nỡ ra đi. Nhưng anh còn rất nhiều việc cần làm, trước hết là tìm cách liên lạc với giáo sư Trương đã. Nếu một ngày nào đó, Đường Trạch Tề đích thực quay trở về thì chắc chắn anh sẽ phải biến mất hoàn toàn. Khi ấy, ngay cả việc ngắm nhìn cô từ xa có lẽ cũng chỉ là mộng tưởng xa vời mà thôi.

Anh lùa những ngón tay vào mái tóc dài của Hàn Tú, mỉm cười: “Không rời ra được thì đừng rời nữa, cứ ôm anh thật chặt vào!”

Cô ôm chặt anh: “Nhưng chúng ta phải đi ăn cơm rồi. Em cứ ôm anh thế này thì xuống dưới thế nào được chứ?”

“Để anh bế em!”

Tiểu Thất vừa dứt lời, Hàn Tú bỗng cảm thấy người mình được nhắc bổng lên, lúc cô lấy lại hồn phách thì anh đã bế cô, đứng trên cành cây.

“Á!!!”. Cô hoảng sợ hét ầm lên, nhắm nghiền mắt lại. “Này này, anh làm như vậy, không khéo người ta nhìn thấy lại tưởng chúng ta quỳn sinh vì tình đây!”

“Anh đã nhảy xuống một lần nên biết rõ cảm giác lúc đó thế nào, chẳng ngốc nghếch đến mức nhảy thêm lần nữa đâu. Sinh mệnh con người đáng quý vô cùng, không phải ai cũng có cơ hội được sống tới hai lần trong đời đâu, cô nương ngốc ạ”. Vẫn bế Hàn Tú trong tay, Tiểu Thất từ từ tụt khỏi cây rồi đi xuống đồi.

“Anh đã từng nhảy xuống một lần là sao? Anh chơi trò nhảy cao hay là muốn tự tử thế?”. Cô tò mò hỏi rồi ngo ngoáy trong vòng tay anh. “Anh bỏ em xuống đi! Con đường này toàn đá là đá, nếu không cẩn thận mà ngã ra thì hai chúng ta sẽ thành heo lăn cả đây!”

“Sau này, anh sẽ kể ti mi cho em nghe mọi chuyện, còn bây giờ, chúng ta phải mau chóng xuống ăn cơm, không nên để mọi người chờ lâu”. Anh thả cô xuống đất rồi chuyển sang cõng cô.

Hàn Tú chu miệng lên, ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng, nhưng vừa nhìn thấy tấm lưng săn chắc của Tiểu Thất, cô lại nổi lòng háo sắc, bèn nhảy ngay lên lưng anh, vòng tay qua cổ anh rồi kê má mình vào sát mặt anh, nghịch ngợm thoải mái vào tai Tiểu Thất.

Anh bật cười: “Em mà cứ làm thế này là vài giây nữa, chúng mình sẽ lăn long lóc như heo cho mà xem!”

Cô mỉm cười, thích thú nhìn bộ dạng xấu hổ, thẹn thùng, đỏ mặt tía tai của anh.

Hàn Tú và Tiểu Thất là một đôi “về đích” cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn họ với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Sam Sam lém lỉnh: “Coi kìa, mới nhìn sơ sơ đã biết hai người vừa kéo nhau lên núi “dã chiến” rồi.”

“Dã chiến cái đầu cậu ấy, suốt ngày chỉ tơ tưởng đến mấy chuyện đó thôi!”. Hàn Tú cốc cho Sam Sam một cái rồi ngồi vào bàn.

Lạc Tuấn Nam hét lớn: “Mọi người đều lớn cả rồi mà, các đồng chí không cần tỏ ra ngại ngùng như thế đâu! Nào nào, mau lại đây, cùng làm một chén rượu đã, những chuyện sau đó thì tùy ý các vị, thích vào phòng thì cứ vào phòng, thích dã chiến thì tiếp tục dã chiến!”

Chú Triệu mang lên một đĩa tôm, cười tíu tít, nói: “Không biết sơn hào hải vị ở thành phố các cô các cậu thế nào, chứ nơi nông thôn hẻo lánh của chúng tôi chỉ có món đặc sản này thôi. Còn đây là rượu thuốc do nhà tôi tự ủ đấy!”

Lý Soái – bạn của Lạc Tuấn Nam hào hứng hưởng ứng ngay lập tức: “Chắc chắn chúng ta phải uống bình rượu này rồi, bổ âm tráng dương, đàn ông chúng ta nhất định phải bồi bổ, nhất định phải bồi bổ”. Anh chàng vừa nói vừa rót cho mỗi người một chén.

Mọi người cười ầm ĩ cả lên, tranh nhau gắp tôm, nhấp rượu.

Hàn Tú ngăn cản Tiểu Thất, bảo anh uống ít rượu thôi, nhưng anh cười cười, lắc đầu nói sẽ không sao. Những người khác thấy thế bèn không ngừng chúc tụng, luôn tay rót hết ly này đến ly khác cho Tiểu Thất khiến Hàn Tú xót xa, uống thay anh không ít. Cuối cùng, trong khi anh vẫn tỉnh táo như thường thì cô lại say mềm, ngủ gục trong lòng anh.

Mọi người mang theo rất nhiều hoa quả và rau củ về nhà. Cánh đàn ông say rượu gần hết nên trọng trách lái xe đành giao cả cho mấy chị em phụ nữ thay nhau gánh vác.

Chiếc xe lao đi vùn vụt, Tiểu Thất ngồi ở ghế sau ôm chặt lấy Hàn Tú đang ngủ say như chết. Đúng là “Ngày vui ngắn chẳng tày gang”, anh chỉ muốn được ôm cô vào lòng cả đời như bây giờ, nhưng bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ phải làm rất nhiều việc. Tương lai rốt cuộc sẽ ra sao? Anh không thể biết trước được

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đó không phải là người điên mà là người thân của anh

Sau hôm đi chơi núi, đúng như những gì đã nói trước đó, Tiểu Thất không đến công ty làm việc nữa mà ngày nào cũng đi từ rất sớm, khi về nhà thì thường xuyên tỏ vẻ mệt nhọc, kiệt quệ. Nếu Hàn Tú có hỏi đã xảy ra chuyện gì thì anh chỉ trả lời âm ỉ dăm ba câu rồi chuyển sang chủ đề khác, khiến cô rất bức bối, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi ấy, trái tim cô lại đau nhói, không đành lòng nổi nóng với anh được.

Hôm nay cũng thế, mới sáng sớm, Tiểu Thất đã ra khỏi nhà. Bình thường, dù không đi làm, anh vẫn trở về vào giờ tan sở, có khi còn về nhà trước cả Hàn Tú để nấu thức ăn cho cô. Nhưng hôm nay, lúc cô về đến nhà thì trời đã xẩm tối, nhà cửa vắng lặng, Tiểu Thất vẫn chưa về.

Hàn Tú gọi vào số di động của anh mấy lần nhưng không liên lạc được, chỉ nghe thấy tiếng thông báo đã cài đặt sẵn lạnh lùng của tổng đài: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”. Tắt máy!!! Cô đành dập điện thoại.

Hàn Tú đi đi lại lại trong phòng, bồn chồn như kiến bò trên miếng chảo nóng. Kim đồng hồ trên tường đã chỉ sang số mười hai, cô càng lúc càng lo lắng, băn khoăn không biết có thật là anh đi nghiên cứu mỹ phẩm hay không nữa, bỗng nhận ra trái tim mình đang đập loạn nhịp, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh anh nằm ở bãi rác, máu me be bết...

Cô vỗ vỗ lên mặt, tự nhủ: Tiểu Thất chắc chắn vẫn ổn, không cần biết trước kia anh gặp phải chuyện gì, còn bây giờ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện với anh đâu.

Đúng lúc ấy, cô nghe thấy tiếng mở cửa “lách cách”, vội chạy ngay ra trước cửa.

Nhìn thấy Hàn Tú đang đứng trước cửa đợi anh về, đôi mắt ngập tràn sự lo lắng, mọi mệt mỏi, phiền não trong lòng Tiểu Thất bỗng chốc tan biến hết. Chỉ cần bước về nhà, chỉ cần nhìn thấy Hàn Tú, trái tim anh lại như được ánh mặt trời rực rỡ sưởi ấm.

“Em vẫn chưa ngủ sao? Có một mình nên sợ hãi, không ngủ được à?”. Anh đi vào nhà, đặt chìa khoá xuống bàn rồi bước đến gần cô.

Có rất nhiều, rất nhiều chuyện cần được giải đáp nhưng không hiểu sao lúc này, chúng lại ứ nghẹn nơi cổ họng, cô chẳng thể thốt ra một từ nào. Hàn Tú chỉ biết khẽ lắc đầu, mím chặt môi, nhìn anh bằng đôi mắt ngẩn lệ.

Tiểu Thất lặng lẽ ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô. Có thể ngày mai, anh sẽ được gặp lại giáo sư Trương, người mà anh dày công tìm kiếm bấy lâu nay, cũng là người bất chấp nguy hiểm để cứu mạng anh. Nhưng điều đó có thể đồng nghĩa với việc những tháng ngày anh ở lại đây không còn dài nữa, anh sắp phải rời xa Hàn Tú, có khi còn chẳng bao giờ cơ hội gặp lại cô nữa. Nếu anh phải chết thì sao? Anh không nỡ rời xa cô một phút giây nào. Vòng tay bất giác siết chặt hơn, anh muôm ôm chặt cô vào lòng hơn nữa.

“Anh làm sao thế?”. Ở trong vòng tay ấm áp của Tiểu Thất, con tim thấp thỏm lo lắng của cô cuối cùng cũng đập bình thường trở lại.

Đứng vào khoảnh khắc Hàn Tú vừa dứt lời, anh đặt một nụ hôn cháy bỏng lên môi cô. Bàn tay cô bất giác nắm chặt lấy cổ áo anh. Nụ hôn vừa mãnh liệt vừa đắm say khiến đầu óc cô hỗn loạn, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì. Anh như muốn cướp đi tất cả không khí trong lồng ngực cô vậy, trái tim cũng theo nụ hôn của anh mà loạn nhịp...

Rất lâu sau, anh mới rời khỏi đôi môi cô, ôm chặt cô vào lòng. Cô tựa đầu vào ngực anh, không ngừng hít thở.

Nụ hôn lần này khác hoàn toàn so với những lần trước. Nụ hôn đầu còn vụng về do không kiềm chế được cảm xúc, nụ hôn thứ hai bá đạo, xâm chiếm, nụ hôn thứ ba, thứ tư... thì vô cùng ngọt ngào, khiến người ta lâng lâng hạnh phúc. Nhưng lần này, không hiểu sao Hàn Tú lại cảm thấy mình vừa nếm trải một nụ hôn tuyệt vọng như thể sắp phải chia li vậy.

Cô không dám nghĩ thêm nữa, ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Rốt cuộc anh có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu”. Anh siết chặt vòng tay hơn nữa, vùi mặt vào cổ Hàn Tú, tận hưởng hương thơm toả ra từ người cô.

“Anh có thể thôi không nói những từ ấy được không? Hôm nay, anh lạ lắm, à không, phải nói là gần đây, anh rất lạ, hành tung vô cùng thần bí. Có thật là anh đi nghiên cứu mỹ phẩm không?”

“Anh thực sự không có chuyện gì hết”. Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp.

Nếu chỉ nhìn vào vẻ mặt bình thản như không của Tiểu Thất, có lẽ cô sẽ tin lời anh nói, nhưng nụ hôn ban nãy đã khiến cô nghi ngờ rằng anh đang giấu chuyện gì đó. Có thể cảm nhận được những cảm xúc phức tạp của anh qua nụ hôn ấy, nhưng anh vẫn dùng khuôn mặt đó để che giấu mọi chuyện, không chịu nói ra bất kỳ điều gì.

“Được thôi, nếu anh đã không muốn nói thì em cũng không hỏi. Sau này, em không cho phép anh ôm em, hôn em nữa. Tránh ra mau!”. Hàn Tú bức tức đẩy Tiểu Thất ra, quay người bỏ đi.

Anh cau mày, nắm chặt lấy tay cô, không chịu buông.

“Bỏ tay ra mau lên!”. Cô vẩy mạnh tay anh ra rồi đi về phòng mình, sập cửa rất mạnh và khoá lại.

Nhìn thấy Hàn Tú giận dữ đi vào phòng, trái tim Tiểu Thất như bị ai đó bóp chặt. Nghĩ một lúc, anh bước đến trước cửa phòng, gõ nhẹ mấy tiếng.

“Mau đi đi! Em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

Nếu là hồi trước, anh sẽ ngoan ngoãn rời đi, nhưng bây giờ, anh biết chắc rằng người phụ nữ của anh luôn nói một đằng, nghĩ một nẻo, càng nói không muốn gặp thì trong tim lại càng mong được gặp. Tình yêu làm người ta trở nên kì quặc như thế đấy!

“Xin lỗi vì anh đã nói dối em, mấy ngày hôm nay, anh không hề đi nghiên cứu mỹ phẩm, Anh đã đi khắp nơi để tìm... tìm... bố nuôi của anh. Nếu may mắn tìm được, anh sẽ dẫn em tới gặp ông.”

Đưa bạn gái đến ra mắt bố mẹ là việc mà mọi người đàn ông đều nên làm. Dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng là con người, cũng mong muốn tình yêu của mình được người thân chúc phúc. Anh nghĩ, nếu nhìn thấy cô, giáo sư Trương nhất định sẽ rất vui.

Nghe anh nói vậy, Hàn Tú bèn lập tức mở cửa, nói: “Anh đã nhớ lại những chuyện trước kia rồi à?”. Bốn năm trước, cô chưa bao giờ nghe Đường Trạch Tề nói là có bố nuôi, có lẽ chuyện nhận bố nuôi xảy ra khi anh đã ở Mỹ.

Tiểu Thất gật đầu: “Trong đầu anh... thỉnh thoảng xuất hiện vài cái bóng.”

“Em làm vậy không phải là vì muốn nũng nịu, giận dỗi linh tinh đâu, em thực sự rất lo lắng, chỉ sợ anh gặp chuyện gì bất trắc thôi”. Cô mím môi.

Anh mỉm cười, dịu dàng nói: “Anh biết”.

Nhìn nụ cười của anh, Hàn Tú vẫn cảm thấy những mệt mỏi, muộn phiền ẩn hiện nơi chân mày của anh chưa hề biến mất. Rốt cuộc đã có chuyện gì khiến anh phải bận tâm như thế? Đường Trạch Tề của bốn năm sau đúng là đã thay đổi rất nhiều, rất nhiều, hai con người ở hai thời điểm giống như hai kẻ hoàn toàn khác nhau vậy...

“Anh mau ra tắm rửa rồi vào nghỉ sớm!”

“Ừ.”

(2)

Hôm sau, Hàn Tú thức dậy từ sớm, nhưng Tiểu Thất còn dậy sớm hơn cả cô, thậm chí đã làm xong bữa sáng. Nhìn thấy vẻ mặt hốc hác của anh, Hàn Tú trầm nghĩ, liệu có phải cả đêm qua, anh không hề chợp mắt?

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên giữa buổi sáng tĩnh lặng, Tiểu Thất bèn rút di động trong túi ra nghe, mất giây sau, anh nói: “Tôi xuống ngay bây giờ đây, cảm ơn chị”, rồi tắt máy, sau đó quay sang bảo Hàn Tú: “Chị Alice đang chờ chúng ta ở dưới lầu.”

“Hả? Tại sao chị ấy lại ở đó?”

“Cứ xuống trước rồi nói sau!”

Cô chưa kịp nói thêm câu nào thì đã bị Tiểu Thất kéo ra khỏi nhà rồi.

Alice đeo cặp kính râm, dựa người vào ô tô, nhìn thấy Tiểu Thất và Hàn Tú nắm tay nhau, tiến về phía mình thì không nhịn được mà cười lớn: “Ha ha, vậy mà Tiểu Thất còn nói cô không phải là bạn gái của cậu ấy, nhìn xem, hai người tay trong tay thân mật như thế, lại còn ở chung với nhau nữa, không là bạn gái thì là gì chứ?”

Bị Alice trêu chọc, khuôn mặt Hàn Tú đỏ ửng lên.

“Xin chào, tên tôi là Hàn Tú”. Hàn Tú nhỏ nhẹ. Người phụ nữ trước mặt cô vận một bộ âu phục rất đẹp, thái độ vô cùng lịch sự.

“Đúng là người giống hệt tên. Tôi đã hỏi tên cô rất nhiều lần nhưng Tiểu Thất không chịu nói, Không hiểu cậu ấy giấu giếm kỹ như vậy để làm gì nữa. Đây là danh thiếp của tôi, hoan nghênh cô sử dụng sản phẩm của công ty B&G, tôi có thể tính cho cô giá ưu đãi nhất toàn cầu.”

“Tôi dùng mỹ phẩm của công ty chị từ rất lâu rồi. Mặt nạ đắp mặt của B&G thực sự rất tuyệt. Ày da, ngại quá đi, tôi quên mang theo danh thiếp của mình rồi. Tôi làm ở công ty chuyên dọn dẹp vệ sinh, nếu có thời gian, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn nhé!”. Không ngờ rằng mình sẽ có ngày được gặp lãnh đạo cao cấp của công ty mỹ phẩm B&G nên Hàn Tú cảm thấy cô nhất định phải nắm bắt cơ hội này để xúc tiến chuyện làm ăn giữa hai bên mới được.

“Tiểu Thất đã kể cho tôi nghe một số chuyện về cô rồi. Cô còn trẻ như thế mà đã tự thành lập và quản lý được công ty riêng, đúng là vô cùng bản lĩnh, tài giỏi, biết nhìn xa trông rộng. Hiện nay, nghề này đang ăn nên làm ra đấy, muốn mời nhân viên dọn dẹp còn phải chờ người ta sắp xếp thời gian nữa cơ.”

Đây có lẽ là “bệnh nghề nghiệp” như người ta thường nói, hai người phụ nữ đó vừa gặp mặt đã nhiệt tình quảng bá, giới thiệu sản phẩm của công ty mình

cho nhau.

Thấy hai người kia có vẻ như hận rằng đã gặp nhau quá muộn, xem chừng không ngại ngồi lại đây để hàn huyên chuyện đời, Tiểu Thất liền háng giọng: “Chị Alice!”

Được Tiểu Thất nhắc khéo, Alice mới sực nhớ ra vấn đề quan trọng của buổi gặp hôm nay, bèn vỗ nhẹ vào trán mình: “Ày da, thật ngại quá, suýt chút nữa thì tôi què khuấy mất chuyện chính. Tôi đã nhờ bạn tôi điều tra rồi, đúng là có một bệnh nhân tên là Trương Đồng Ân, mới được chuyển từ khu tạm giam sang bệnh viện não khoa. Tuy người đó là bố nuôi của cậu nhưng bạn tôi nói rằng hình như ông ấy phạm tội gì đó, lại là nhân chứng quan trọng của một vụ án nên bị quản lý rất nghiêm, còn có cảnh sát trông coi, giám sát nữa. Vốn dĩ cậu không được phép gặp ông ấy đâu, nhưng vừa hay bạn của tôi lại là bác sĩ chẩn trị chính cho ông. Đây là danh thiếp của bạn tôi, cậu có thể đến đó, nhờ bạn tôi giúp đỡ. Tôi đã kể chuyện của cậu cho bạn tôi nghe rồi, tuy rằng không thể đảm bảo chắc chắn là cậu sẽ được gặp bố nuôi, nhưng ít ra là cũng hi vọng.”

Hàn Tú nhìn Tiểu Thất với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, đến tận tối qua, cô mới biết là anh có bố nuôi, không thể ngờ rằng ông ấy lại là người như vậy. Chẳng lẽ chuyện anh bị thương tích toàn thân vào hai tháng trước là có liên quan tới người bố nuôi đó sao?

Tiểu Thất nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn chị. Sau khi giải quyết xong chuyện này, tôi nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực nghiên cứu, điều chế ra sản phẩm mới cho công ty.”

“Tôi chỉ đợi câu nói này của cậu thôi. Thế nhé, tôi đi trước đây”. Alice mỉm cười, vẫy tay chào hai người rồi ngồi vào ô tô.

Khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Hàn Tú mới ngáp ngừng nói: “Bố nuôi anh... ông ấy...”

“Em có nhớ bản tin tức lần trước phát trên ti vi không? Về đường dây buôn bán người ấy!”. Giọng nói của anh rất nhỏ, giống như phải rất cố gắng mới cất tiếng lên được vậy.

Hàn Tú mở to mắt, không dám tin vào những gì vừa được nghe.

“Ông không hề tham gia vào việc buôn bán người, ông chỉ là một người điên nghiên cứu động thực vật mà thôi.”

Một người mê mải nghiên cứu thử nghiệm đến mức ngoài nghiên cứu ra thì trong mắt không còn thấy bất cứ thứ gì, không phải là điên thì là gì nữa? Đến khi tỉnh ngộ thì quay đầu lại, vô tình trở thành một gã dao phủ bàn tay thấm đẫm máu người, đến vợ và con gái cũng đã rời bỏ ông mà đi, lẽ nào người đó không phải là kẻ điên?

Hàn Tú động viên anh: “Chúng ta cứ đến bệnh viện não khoa thành phố xem sao đã! Nếu không được gặp bố nuôi của anh thì chúng ta có thể tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình của ông mà.”

“Ừ”. Tiểu Thất gật đầu. Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng muốn gặp lại giáo sư Trương một lần.

(3)

Khi đến bệnh viện, Tiểu Thất hoàn toàn không có ý định đi tìm người bạn bác sĩ của Alice.

Hàn Tú đọc được suy tính của anh. Người bạn của Alice chưa chắc đã giúp họ gặp được người cần gặp mà còn có thể đem đến cho họ một số rắc rối không cần thiết. Cô bèn nói: “Nếu anh thấy không tiện thì chúng ta thử ra hỏi xem bố anh ở phòng nào. Anh đợi một chút, em sẽ đi hỏi. Anh đưa danh thiếp của bạn chị Alice cho em!”

Tiểu Thất đưa danh thiếp cho Hàn Tú, nói khề: “Em đừng nhắc đến cái tên Trương Đồng Ân nhé!”

“Vâng”. Hàn Tú cầm tấm danh thiếp rồi đi về phía quầy lễ tân.

Tới nơi, Hàn Tú liền hỏi cô y tá trực ban rằng bác sĩ Mã Tuấn Hoa – cái tên in trên danh thiếp – đang ở đâu và được biết, bác sĩ Mã hiện đang ở khu phòng bệnh số mười của bệnh viện. Hàn Tú cảm ơn cô y tá rồi quay trở lại bên cạnh Tiểu Thất, nói: “Bác sĩ Mã đang ở khu phòng bệnh số mười. Có lẽ...”

Cô đang định nói rằng bố nuôi của anh có thể đang ở đó, nhưng bị anh ngắt lời: “Đi thôi!”

Hai người đi thang máy lên khu phòng bệnh số mười, vừa bước ra khỏi thang máy, Hàn Tú ngay lập tức cảm thấy không khí ở đây có gì đó không ổn.

Đi qua một phòng bệnh, cô nhìn thấy mấy vị bác sĩ mặc áo Blouse trắng đang đứng vây quanh một bệnh nhân, người đó không ngừng hò hét đến lạc cả giọng, một lúc sau lại nghe thấy tiếng thét lên trong hoảng loạn.

Đột nhiên có một bệnh nhân nam lớn tuổi từ đâu nhảy xổ đến chỗ hai người, giơ một con búp bê ra trước mặt Hàn Tú rồi nũng nịu nói: “Chị ơi, chị chơi cùng em nhé!”

Hàn Tú sợ hãi tới mức ôm chặt lấy cánh tay của Tiểu Thất, không dám động đậy.

Trong khi đó, Tiểu Thất vẫn bình tĩnh như không, nhẹ nhàng nói: “Hóa ra bác tên là 438, tôi là 074. Người bạn nhỏ của bác trông rất đáng yêu, tên nó là gì vậy?”

Bệnh nhân mang áo số 438 giờ cao con búp bê và nói: “Nó không phải là bạn tôi mà là con trai tôi, tên nó là Đậu Đậu. Cậu thấy nó có đẹp trai không? Con tôi là chàng thanh niên đẹp trai nhất trong khu nhà đây!”

Hàn Tú chăm chú nhìn người đàn ông có dáng người béo tròn, khuôn mặt phúc hậu, hiền lành đối diện, ông ấy cũng phải năm sáu chục tuổi rồi, đáng lẽ đã đến lúc an hưởng tuổi già, con cháu quây quần xung quanh, vậy mà nay lại là một bệnh nhân tâm thần, thật là đáng thương.

“Con của bác đúng là rất đẹp trai”. Tiểu Thất nói rồi ngồi xuống, cùng nghịch con búp bê với người kia.

Hàn Tú không hiểu rõ cuộc Tiểu Thất đang muốn làm gì nhưng nhìn cách anh chơi đùa cùng người đàn ông đó, cô biết rằng anh rất chân thành. Hình ảnh ấy đã làm rung động trái tim cô, khiến cô gạt bỏ được nỗi sợ hãi, nhanh chóng ngồi xuống, chơi búp bê với họ, thỉnh thoảng cũng góp vui vài câu.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, đột nhiên Tiểu Thất hỏi: “Bác có nhìn thấy một người tóc đã bạc gần nửa, đeo một chiếc kính gọng đen, chỗ này có một nốt ruồi đen, lúc cười thì trông miệng như thế này không?”. Anh chỉ vào phía góc trái trên miệng mình rồi nhếch mép cười.

Lúc đầu, người đó ngây ra, sau đó sợ hãi, ôm chặt lấy con búp bê của mình, ngồi nép vào một bên, run rẩy nói: “Tôi sợ lắm, tất cả bọn họ đều mang theo súng, không cho chúng tôi lại gần. Đậu Đậu của tôi cũng rất sợ hãi, vừa nhìn thấy bọn họ là khóc ngay.”

Tiểu Thất nghe thấy lời ông bệnh nhân nói, cố nén sự kích động trong lòng, vẫn rất bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy ông ấy ở tầng này sao?”

Người bệnh nhân kia chỉ về phía Tây của tòa nhà, ghé sát vào tai anh, thì thầm: “Ông ấy ở chỗ có chiếc cửa màu xanh lá cây ấy, trước cửa đang có hai tên yêu quái đứng, tay yêu quái có cầm súng đấy!”

“Cảm ơn bác. Bác và Đậu Đậu đều là người tốt. Để hôm khác có thời gian, tôi sẽ chơi với bác và Đậu Đậu lâu hơn nhé!”. Tiểu Thất mỉm cười rồi quay sang nhìn Hàn Tú, khẽ gật đầu.

Hàn Tú thực sự bội phục Tiểu Thất khi anh có thể chơi cùng một người bệnh hơn một tiếng đồng hồ để gỡ gỡ nỗi tin tức về bố nuôi mình. Cô cứ tưởng là anh thực lòng muốn chơi đùa cùng người đó, ai ngờ việc này là một phần của kế hoạch đã được vạch sẵn trong đầu anh.

“Việc anh giả vờ như vậy xem ra không tốt lắm đâu.”

“Anh thực lòng muốn chơi cùng bác ấy, hỏi thăm tin tức chẳng qua là tiện thể thôi”. Tiểu Thất mỉm cười, nắm tay Hàn Tú, đi về phía Tây.

Từ xa, hai người đã nhìn thấy một cảnh sát đứng trước căn phòng ở trong cùng.

Hàn Tú thấy tim mình đang đập liên hồi. Ngoại trừ vài lần lên lút rài rờ roi quảng cáo trong các tòa nhà cao tầng, cô chưa bao giờ là những chuyện “ám muội” kiểu này.

Cô chẳng dám nhìn ngó xung quanh. Cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Tú, anh khẽ nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nếu không thể gặp được bố nuôi của anh thì chúng ta sẽ quay về.”

“Ừm.”

Tiểu Thất nắm chặt lấy tay Hàn Tú, đi về phía phòng bệnh ở cuối hành lang. Họ vừa bước đến gần đó, người cảnh sát kia đã giờ tay chặn lại.

Tiểu Thất nhìn vào số hiệu giường bệnh trên tường một hồi lâu, trên mặt có vẻ kinh ngạc: “Tôi đến thăm người bệnh nằm giường 074. Tại sao lại không có giường bệnh 074 nhỉ? Lúc này, cô y tá nói giường bệnh 074 ở phía này mà. Rõ ràng đây là khu phòng bệnh số mười còn gì.”

“Xin lỗi, ở đây không có giường bệnh số 074 mà anh tìm, xin mời anh mau chóng rời khỏi đây!”. Vị cảnh sát ấy nói một cách lạnh lùng.

“Thật ngại quá, có lẽ tôi đã nhầm”. Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào căn phòng bệnh kín mít chỉ còn cách mình nửa mét nữa, ánh mắt không giấu nổi sự thất vọng, chán nản, quay người chuẩn bị rời đi.

Hàn Tú nhận thấy tất cả, đột nhiên nhanh chân, lao về phía người cảnh sát, hét lên thất thanh: “Á, ông xã ơi, có gián, có gián!!!”

Đồng chí cảnh sát bị Hàn Tú đẩy lui về phía sau vài bước, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, cố đẩy Hàn Tú ra khỏi người mình, nói: “Này cô, cô ôm nhầm người rồi, tôi đâu phải là ông xã của cô.”

Hàn Tú giật nảy mình khi bị người cảnh sát đẩy ra khá xa. Nhận thấy ánh mắt nghiêm nghị của anh ta khi đang chia súng vào mình, cô ôm đầu sợ hãi lùi về phía sau. “Xin đừng nổ súng!”. Quay lại bên cạnh Tiểu Thất, cô run run nói: “Thật ngại quá, tôi cứ nhìn thấy gián là sẽ phản xạ như vậy. Xin lỗi anh, vô cùng xin lỗi. Đúng là có gián mà...”

Thấy người đối diện không ngừng cúi gập người xuống xin lỗi, đồng chí cảnh sát cảm thấy ngại ngùng, cuối cùng cũng hạ súng: “Không sao, nơi này thực sự không có người mà anh chị muốn tìm đâu, xin hãy đi khỏi đây nhanh lên!”

Trong lúc Hàn Tú đánh lạc hướng sự chú ý của người cảnh sát, Tiểu Thất đã kịp nhìn qua khe cửa sổ và thấy người đang ngồi trong căn phòng đó đúng là giáo sư Trương. Ánh mắt ông lấp lánh như có trăm câu ngàn lời muốn nói.

Tiểu Thất thu lại ánh mắt rồi cũng cúi đầu xin lỗi đồng chí cảnh sát: “Xin lỗi anh vì hành động bông bột của bà xã tôi.”

Nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh khi gọi ba tiếng “bà xã tôi”, Hàn Tú liền đỏ bừng mặt lên.

Một người cảnh sát khác chợt đi qua, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Vị cảnh sát kia nói: “Không có chuyện gì cả, họ tìm nhầm phòng bệnh ấy mà.”

Tiểu Thất cảm tay Hàn Tú, xin lỗi hai vị cảnh sát kia một lần nữa rồi mới rời đi.

Vừa bước được vài bước, họ nghe thấy từ phòng bệnh vọng ra một tiếng hát. Hàn Tú không hiểu những câu hát ấy có nghĩa là gì. Càng về sau, âm thanh phát ra càng lớn, nghe rất hỗn loạn. Các bác sĩ, y tá lập tức chạy đến căn phòng đó.

Khi vào trong thang máy, Hàn Tú mới hỏi: “Anh đã nhìn thấy bố nuôi của mình chưa? Người hát lúc nãy là ông ấy phải không? Ông ấy hát bài gì vậy? Em không hiểu được.”

Tiểu Thất gật đầu: “Ừ, đúng là bố nuôi của anh đấy. Ông ấy vừa hát một bài hát của người da đỏ, đại ý là: “Ngồi trên thảo nguyên xanh bao la, nhìn bông hoa nguyệt quý trước mặt đang nở rộ, tôi đợi chờ người trong lòng đã mong mỏi bấy lâu...”. Đang nói, anh đột nhiên ngừng lại, im lặng một lát rồi bảo: “Chúng ta ngồi xuống thăm cỏ dưới nhà ngồi một lát đi!”

Bài hát vừa nãy là thông điệp của giáo sư Trương nhắn cho anh.

Tiểu Thất kéo Hàn Tú đi quanh bệnh viện để tìm hoa nguyệt quý. Quả nhiên là có một khu vườn trồng rất nhiều loại hoa này, anh bèn kéo cô ngồi xuống.

“Sao anh có thể hiểu được cả tiếng của người da đỏ thế?”. Hàn Tú nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

“Chính cha nuôi đã dạy anh, ông đã dạy anh rất nhiều rất nhiều thứ”. Anh vừa nói vừa không rời mắt khỏi lối ra vào của bệnh viện.

Tiểu Thất không ngừng nhìn thời gian trên di động, anh đã đợi một hồi lâu mà chưa thấy có động tĩnh gì. Hơn một tiếng đồng hồ sau, anh nhìn thấy một y tá đẩy một chiếc xe lăn ra, người ngồi trên đó chính là giáo sư Trương. Chân trái của ông được bó bột, mái tóc trước kia mới bạc phân nửa, nay đã trắng toàn bộ. Trên đầu ông còn có một vết sẹo rất rõ, có lẽ đó là vết thương do Cố tiên sinh gây ra khi giáo sư kêu anh trốn khỏi phòng thí nghiệm.

Có hai người cảnh sát đi đằng trước và đằng sau chiếc xe lăn. Ngồi trên xe, giáo sư Trương vẫn không ngừng hát, lần này đã đổi sang một thứ tiếng khác. Những người xung quanh nghe ông xì xồ âm thanh lạ tai, không hiểu gì, đều tưởng là ông bị điên.

Cô y tá đưa ông ra chỗ hoa viên mà hai người đang ngồi. Nhìn thấy Hàn Tú, người cảnh sát khi nãy bị cô ôm lấy ngực ngừng quay mặt đi phía khác.

Trông thấy hoa nguyệt quý, giáo sư Trương vừa vỗ tay ầm ỉ vừa hát mấy bài hát thiếu nhi, còn đòi ngắt một bông hoa để tặng cho cô y tá. Cô y tá lắc đầu, hoàn toàn bất lực trước người bệnh nhân không chịu an phận này.

Đột nhiên giáo sư Trương dùng bên chân không bị thương để trụ và đứng bật dậy khỏi xe lăn, người ngã nhào về phía Tiểu Thất và Hàn Tú.

Tiểu Thất vội lao ra đỡ lấy giáo sư Trương theo phản xạ. Ngay lúc ấy, ông nắm lấy tay Tiểu Thất, vừa không ngừng di di ngón tay trong lòng bàn tay anh vừa hét lên: “Con trai ta, con trai của ta!”

Cô y tá và hai người cảnh sát nhanh chóng bước đến, đỡ lấy giáo sư Trương. Dùng sức toàn thân đẩy mạnh bọn họ ra, nắm chặt lấy tay Tiểu Thất không chịu buông, ngón tay tiếp tục di di trong lòng bàn tay anh, ông hét lớn: “Đây là con trai tôi, đây là con trai tôi. Các người bỏ tôi ra, tôi muốn về nhà cùng con trai của tôi! Tôi không muốn ở lại nơi này nữa, ở đây có người xấu, các người đều là người xấu.”

“Này, ông đừng có nắm tay của ông xã tôi không chịu buông như thế chứ!”. Hàn Tú xông đến chỗ họ, ngoài mặt thì tỏ vẻ muốn gỡ giáo sư Trương ra, kì thực, cô đang đứng chắn trước mặt ba người kia để ông và Tiểu Thất có thời gian tiếp xúc vui nhau lâu hơn.

Nhưng chẳng mấy chốc, giáo sư Trương vẫn bị kéo ra, lùi về chiếc xe lăn. Khuôn mặt Tiểu Thất lộ rõ vẻ khó chịu.

Hàn Tú tỏ vẻ phẫn nộ, quát ầm lên: “Các người làm ăn kiểu gì thế? Đây là bệnh viện não khoa, phải trông coi bệnh nhân thật cẩn thận chứ! Chúng tôi đã ngồi tận ngoài đây mà vẫn còn gặp chuyện này là sao? Các người nói xem, nếu ông xã tôi bị người đàn ông kia gây thương tích cho thì sao hả? Chuyện đó nên trách ai đây?”

“Thật xin lỗi anh chị”. Cô y tá ngại ngùng, không ngừng xin lỗi Hàn Tú và Tiểu Thất.

“Lần sau phải chú ý hơn đó!”. Hàn Tú kéo Tiểu Thất lại, khẽ hỏi: “Anh có bị thương không?”

Tiểu Thất lắc đầu.

Hàn Tú lại quay sang nói với cô y tá: “Nhớ cẩn thận hơn đấy!”

Cô ấy gật đầu lia lịa, vâng dạ rồi rút rồi vội vã đưa giáo sư Trương vào.

Người cảnh sát nghiêm nghị nhìn Hàn Tú và Tiểu Thất rồi cúi đầu chào. Cô mỉm cười kéo anh đi.

Suốt đường về, Tiểu Thất im lặng, không nói gì. Hàn Tú thấy vậy liền an ủi anh: “Anh đừng buồn, bố nuôi của anh tuy bị nhốt trong bệnh viện nhưng ông vẫn nhận ra anh mà. Đợi một thời gian nữa, chúng ta lại nghĩ cách đến gặp ông nhé!”

Tiểu Thất quay đầu qua nhìn cô, đáp khẽ: “Ừm”.

Giáo sư Trương không hề bị điên, nhưng cho dù nơi này có thể nào đi chăng nữa thì nó cũng an toàn hơn rất nhiều so với bên ngoài. Lúc này, ông đã dùng mật mã Morse để nói với anh rằng: Viện điều dưỡng, dưới gốc cây ngân hạnh, sổ sách, số liệu. Có lẽ sổ sách và số liệu được chôn dưới gốc cây ngân hạnh trong viện điều dưỡng. Và chúng vô cùng quan trọng với anh.

Những thứ đó có giá trị đến mức nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Món quà thứ hai đến từ địa ngục

Những này sau đó mọi thứ bình thường trở lại. Hàn Tú luôn hận mình không thể ở bên cạnh Tiểu Thất mọi thứ mọi nơi. Anh đi đến đâu là ánh mắt lại hướng về phía đó, bởi vậy, ánh mắt “Ngây ra vì tình” của cô thường bị các thím, các dì có cặp mắt tinh tường sắc bén trong công ty phát hiện.

Người ta thường nói phụ nữ - dù là người phụ nữ thông minh nhất, một khi đã rơi vào vòng xoáy tình yêu thì đều trở nên ngốc nghếch, không biết từ lúc nào để cho người đàn ông xâm chiếm toàn bộ thế giới của mình, đạt tới cảnh giới không cần quan tâm tới mọi người xung quanh nữa. Hàn Tú cũng vậy, dù đang ngồi trong phòng làm việc nhưng cô không thể nào không nhớ về anh được.

Đang ngich ngom chiếc hộp danh thiếp trong tay, Hàn Tú bất chợt bị thu hút bởi một tờ danh thiếp có mùi hương dịu dịu. Đó là tấm danh thiếp của Alice- người phụ nữ cao quý và ưu tú, hình tượng mà cô có phần đầu cả đời, cô cũng chẳng thể nào đạt tới nổi.

Hàn Tú đang nghĩ cô có nên biến B&G thành khách hàng của mình không thì điện thoại bỗng dưng đổ chuông.

Nhìn vào màn hình cô thấy một số điện thoại lạ. Sau vài giây ngập ngừng, cô bắt máy: “Alo! Công ty Đại Chúng Bảo Thiết xin nghe.”

“Hàn tổng à! Lúc nào thì cô thả Tiểu Thất đến chỗ tôi làm việc thế?”. Chính là Alice.

Hàn Tú ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Không biết đây có phải là duyên phận không nhỉ, tôi đang nghĩ đến chị thì chị lại gọi điện thoại đến. Chị nói tôi thả Tiểu Thất đến chỗ chị là làm việc là có ý gì vậy?”

“Cô nhớ đến tôi thì tốt. Chỉ sợ cô không nhận ra tôi là ai thôi. Tôi là một người rất thẳng thắn nên tôi sẽ nói chuyện chính luôn, tôi gọi đến để bàn chuyện làm ăn với cô”

“Chuyện làm ăn?” Hàn Tú nghĩ đến ngay dự tính của mình khi này, phải chăng đạo này, vận may của cô đang trên đà khởi sắc?

“Tôi đã bàn bạc với bộ phận hậu cần bên công ty của chúng tôi và quyết định, bắt đầu từ tháng sau, việc dọn dẹp vệ sinh bên công ty tôi sẽ do bên công ty cô đảm nhiệm. Đổi lại, phải chăng Hàn tổng cũng nên để Tiểu Thất sớm đến làm việc tại trung tâm nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G?”. Giọng nói Alice nghe ra vô cùng vui vẻ.

Người phụ nữ này đúng là rất lợi hại.

“Ngài tiểu thư, chị đang đùa phải không? Chị làm thế này khác nào tranh cướp nhân tài của chúng tôi chứ!”. Tiểu Thất của cô đúng là vẹn sắc toàn tài. Lúc nào anh cũng chịu thương chịu khó, chưa bao giờ than vãn lấy một câu. Chỉ cần xem sách dạy nấu ăn, anh đã nấu được những món ngon hảo hạng. Trong vòng một tháng ngắn ngủi đã giúp cho Sam Sam kiếm lời trong cổ phiếu. Từ khi anh tới làm việc Đại Chúng Bảo Khiết đã có thêm rất nhiều rất nhiều đơn đặt hàng mới của chị em phụ nữ. Anh còn hiểu biết về Trung Tây y, tuy trong mắt cô anh chỉ là một thầy lang không bằng cấp, nhưng cảm mạo, sốt cao, bong gân, anh đều có thể chữa được, thỉnh thoảng còn mát-xa xoa bóp cho các chú, các bác, các dì, các thím ở khu chợ lớn... Tiểu Thất rất được yêu quý vì nhờ anh mọi người đỡ biết bao tiền bạc đến các bệnh viện lớn, vì thế họ thường cho nhà cô rau củ quả. Nhưng điều làm cô thấy kinh ngạc nhất chính là anh có thể biến thứ cao vừa hôi vừa đen đó thành mỹ phẩm, đến bây giờ ngay cả chủ công ty mỹ phẩm trứ danh cũng đến chỗ cô tuyển dụng nhân tài.

Tiểu Thất quả là báu vật tuyệt thế, một người đàn ông hoàn hảo.

“Tôi không đùa đâu! Tranh cướp nhân tài ư? Cứ coi là vậy đi, Tiểu Thất đầu óc đơn giản mà cứng rắn, tôi đã nói với cậu ấy bao nhiêu lần rồi mà lần nào cũng bị từ chối thẳng thừng. Cậu ấy nói không muốn rời công ty cô hay nói chính xác hơn là cậu ấy không nỡ rời xa cô. Nếu cô gật đầu đồng ý, cậu ấy nhất định sẽ đến B&G làm việc. Cậu ấy bảo phải giúp cô kiếm thật nhiều tiền để khiến cuộc sống của cô thấy thoải mái hơn đôi chút, khỏi phải ngày nào cũng mệt mỏi như bây giờ. Cậu ấy còn muốn nấu cơm cho cô hàng ngày, cùng cô sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Cậu tiểu tử này, haizz, tôi cũng

chẳng biết phải thuyết phục cậu ấy như thế nào nữa. Trên thế giới này, đàn ông kiếm tiền không phải để phục vụ cho phụ nữ và trẻ con sao? Để cho phụ nữ trên toàn thế giới dùng mỹ phẩm do cậu ấy sáng chế lại còn sợ kiếm được ít tiền ư? Tôi nói cô đừng giận, cô đường đường là bà chủ của một công ty trong khi bạn trai cô phải ra ngoài làm vệ sinh cho nhà người ta, còn ngày ngày nấu cơm, dọn dẹp, giặt quần áo, làm việc nhà cho cô nữa, những chuyện này không tốt chút nào đâu. Người đàn ông phải có sự nghiệp riêng của mình chứ, như vậy mới được gọi là đàn ông. Cô đừng làm cho tài năng của Tiểu Thất bị mai một, phí phạm, đừng ngăn cản cậu ấy phát triển sự nghiệp...” Alice thao thao bất tuyệt một tràng dài.

Lúc đầu, Hàn Tú lắng nghe rất nghiêm túc bài diễn văn của Alice, nhưng từ khi chị ấy nói “Cậu ấy bảo phải giúp cô kiếm thật nhiều tiền để khiến cuộc sống của cô thấy thoải mái hơn đôi chút, khỏi phải ngày nào cũng mệt mỏi như bây giờ. Cậu ấy còn muốn nấu cơm cho cô hàng ngày, cùng cô sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.” Thì người cô cứng đờ lại, ngay cả hít thở dường như cũng trở nên quá khó khăn. Cùng với niềm hạnh phúc đang dâng trào là nỗi xót xa đau đớn. Cảm giác này cứ bám riết lấy từng tế bào trên người cô, nỗi đau truyền tới tận từng đầu ngón tay, suýt chút nữa thì không cầm nổi điện thoại.

Những ngày gần đây, quan hệ giữa cô và Tiểu Thất ngọt ngào, hạnh phúc, toàn nằm ngoài tưởng tượng, thế nhưng thỉnh thoảng, cô vẫn cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi. Cũng giống như lần trước đi siêu thị cùng anh vậy, anh nói cả đời chỉ muốn nấu cho một người là cô thôi, những lời của Alice vừa rồi đã khiến cho Hàn Tú bất an, lo sợ.

Vẫn biết rằng anh chẳng hề hợp với công việc dọn vệ sinh một chút nào, nhưng cô vẫn yêu cầu anh làm, hơn thế, anh còn chấp nhận một cách vô điều kiện, không ca thán nửa lời. Cô thật lòng không muốn để anh đi nơi khác làm việc, không chỉ vì lưu luyến không thể rời xa mà còn vì sợ hãi như bốn năm về trước, một khi anh đã ra đi thì sẽ không bao giờ thuộc về cô nữa.

Có phải cô đã quá ích kỉ?

Rốt cuộc cô thiếu niềm tin về chính mình hay lo lắng về tình yêu của anh?

Hàn Tú nín thở, nói: “Đợi chút nữa Tiểu Thất quay về, tôi sẽ hỏi thử anh ấy xem sao. Dù anh ấy muốn thế nào tôi cũng sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy. Còn về việc hợp tác giữa hai công ty, tôi nghĩ mình nên cung cấp đầy đủ thông tin tư liệu về Đại Chúng Bảo Khiết cho bên chị. Tôi không muốn coi Tiểu Thất là hàng hóa trao đổi tiền bạc và lợi ích.”

Alice bật cười: “Quả nhiên Tiểu Thất không nhìn lầm người. OK vậy tôi không làm phiền cô nữa. Hoan nghênh công ty cô ngày mai đến giới thiệu dịch vụ. Bye Bye!”

“Bye Bye!” Hàn Tú cầm điện thoại trên tay, cả má và tai đều đỏ ửng lên.

(2)

Do tối qua, lúc đi tiếp khách hàng, phải uống chút rượu nên đến tận sáng nay, đầu Hàn Tú vẫn còn thấy ong ong, nên cô không thể tự mình lái xe đến công ty, cộng thêm việc Tiểu Thất sẽ về nhà muộn nên cô quyết định bắt taxi về trước.

Từ lúc bước xuống taxi, Hàn Tú có cảm giác như mình bị ai đó theo dõi. Lần trước lúc cảm thấy có ai đó theo mình, khi về nhà, cô liền nhận được xác của một con mèo. Bây giờ nghĩ lại cô cũng chưa hết khiếp đảm. Cô ôm chiếc túi trước ngực liên tục nhìn ngó xung quanh nhưng không phát hiện ra bất cứ người nào khả nghi. Có điều cảm giác bị theo dõi vẫn không mất đi hay thuyên giảm.

Màn đêm buông xuống, đèn giầy của cô nện trên mặt đường, phát ra những tiếng lộp cộp rất to. Nhưng lắng tai nghe cô phát hiện ở phía sau lưng, cách cô không xa lắm, còn có bước chân của một người khác nữa, cứ đi rồi lại dừng lại. Trán lấm tấm mồ hôi, Hàn Tú vẫn ôm chặt chiếc túi trước ngực, nghiêng răng, quay ngoắt về phía sau và nhìn thấy cách đó khoảng vài mét, có một cô gái trẻ, mặc chiếc váy màu hồng nhạt, đang nhìn cô chăm chú.

Làn da của cô gái này trắng, trắng như thể bị bệnh vậy. Hàn Tú bất giác nhớ lại lúc Tiểu Thất mới đến nhà cô, da anh cũng trắng xanh như thế này, thậm chí khi ấy, anh còn nói rằng ngày nào cũng phải phơi nắng vào buổi trưa để đen đi. Nhưng do phải thường xuyên làm việc ở bên ngoài nên anh đã xạm đen ít nhiều, bây giờ anh đã sở hữu làn da màu nâu đồng vô cùng khỏe khoắn và đầy sức quyến rũ.

Hàn Tú bị thu hút hơn cả khi nhìn vào đôi mắt của cô gái đối diện, tròn to, long lanh, trong veo nhưng vô hồn.

Cô cất tiếng: “Xin hỏi Cô là ai? Tại sao lại đi theo tôi?”

Cô gái đó trợn tròn mắt lên, khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi, hoảng loạn, quay người định chạy đi, nhưng chiếc chân phải bị tàn tật đã khiến cô chạy chưa được vài bước, toàn thân đã bị co giật và ngã xuống vườn hoa ở bên cạnh. Cô ấy thở hổn hển, khó khăn lắm mới gượng dậy được.

“Cô không sao chứ?” Hàn Tú vội bước lại gần đỡ cô gái dậy.

Ai ngờ cô gái càng tỏ ra sợ hãi, hoảng loạn, nhìn chăm vào Hàn Tú, Không ngừng lùi về phía sau, giọng nói giật, nghiêng răng nhả ra từng chữ một: “Chị... đừng... lại... gần... đây...”

Hàn Tú lúng túng dừng bước, không biết xử sự như thế nào.

“Cô có phải là người đặt xác con mèo chết trước cửa nhà tôi hay không?”

Cô gái đó im lặng vẫn nhìn Hàn Tú chăm chăm.

Hàn Tú quyết định từ bỏ việc hỏi cung, dù gì, cô cũng không nên lo chuyện bao đồng nhiều lắm gì. Cô đang định quay người đi về thì nghe cô gái đó gọi lớn: “Tiểu Thất”

Tiểu Thất? Cô ấy quen Tiểu Thất sao?

Hàn Tú quay đầu lại thì thấy Tiểu Thất đang đứng trước cách cô vài mét. Cô chưa kịp mở miệng gọi anh thì đã thấy anh đi thẳng về phía cô gái đang nằm sõng soài trên mặt đất.

“Tiểu Cửu tại sau em lại ở đây?” Lúc này anh nghe thấy tiếng Hàn Tú, tưởng rằng bọn người của Cổ tiên sinh định gây khó dễ cho cô nên nhanh chóng chạy tới đây, ai ngờ lại nhìn thấy 094 nên anh vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Thất, Tiểu Thất, em sợ lắm, em sợ lắm...” Tiểu Cửu khóc nức nở, gượng đứng lên rồi lao vào lòng anh.

“Đừng sợ! Có chuyện gì thì về nhà đã, có gì thì từ nói sau!” Tiểu Thất nhẹ nhàng nói rồi bế cô gái đó lên.

Anh nhìn Hàn Tú bằng ánh mắt có phần ngại ngùng và né tránh, rồi bế Tiểu Cửu bước qua chỗ cô rồi đi thẳng lên nhà.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Hàn Tú tưởng tượng mình đang đi đường núi khúc khuỷu, gập gềnh, lúc lên lúc xuống, vừa lúc này còn đang thành thoi trên đỉnh núi, bây giờ đã rơi xuống động không người.

Cô nhớ rất rõ, vào cái đêm bị xác mèo làm cho hoảng sợ, anh cũng bế và an ủi cô như vậy. Giờ mọi thứ cũng y như thế nhưng nhân vật nữ chính lại không phải là cô...

Hàn Tú lặng lẽ bước theo, nhìn thấy anh bế cô ấy vào nhà rồi đưa vào thư phòng, một nỗi chua xót trào dâng trong lòng cô. Nhưng để giữ phép lịch sự, cô không thể không nén chặt nỗi đau lại, rồi theo họ vào thư phòng.

“Hai người...” Hàn Tú muốn lên tiếng nhưng tiếp theo lại chẳng biết nên nói gì.

Tiểu Thất nhẹ nhàng đặt Tiểu Cửu xuống giường rồi quay sang nói với Hàn Tú: “Anh có chuyện muốn nói với Tiểu Cửu, làm phiền em một chút”

“Em biết rồi, hai người có chuyện gì từ từ nói, em ra ngoài trước nhé!” Cô quay mặt đi, không muốn nhìn thấy biểu hiện khó xử trên khuôn mặt anh, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Nhận thấy phản ứng đó của Hàn Tú, Tiểu Thất liền theo cô ra ngoài: “Hàn Tú!”

“Có chuyện gì?” Cô quay đầu lại.

“Em nấu giúp anh bát mì nhé, như như một chút, cho thêm chút rau cải nhé!” Thực ra anh không có ý định nhờ cô nấu mì, nhưng hiện tại, anh không tiện giải thích cho cô nghe mọi chuyện nên đành nói vậy.

“Ồ..được thôi!” Thì ra chỉ là nhờ nấu mì.

Anh nắm chặt tay, quay người rồi trở lại thư phòng.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng khẽ mở, nhưng đối với Hàn Tú, Tiếng “Cạch” đó như một nhát dao đâm vào tim cô vậy.

(3)

Tiểu Cửu hít một hơi thật sâu, đôi mày cau lại, hai tay chống ra sau, từ từ hạ người xuống đệm, nhưng mỗi cử động đều như muốn lấy đi chút sức lực cuối cùng của cô, cuối cùng cô đành từ bỏ.

“Sao em lại thành ra thế này? Từ sau khi anh bỏ trốn, ở đó đã xảy ra những chuyện gì? Cổ tiên sinh sao có thể dễ dàng để em ra đi như thế?”. Tiểu Thất đỡ lấy thân thể yếu ớt của Tiểu Cửu.

“Những con người ở đó, không phải sớm muộn gì đều phải chịu kết cục này sao?”. Tiểu Cửu mỉm cười ảo não, nhìn anh với ánh mắt bi thương. Bàn tay đang vịn vào áo anh đột nhiên buông ra, cô run rẩy tháo từng chiếc khuy váy.

Vốn dĩ đó phải là làn da thiếu nữ mịn màng, nhắn bóng, nhưng trên cơ thể suy nhược, gầy gò của Tiểu Cửu lại là những vết sẹo chằng chịt, ngang dọc.

Tiểu Cửu đặt tay lên ngực mình, khóc nức nở: “Có lẽ...tim em sắp sửa ngừng đập rồi”, sau đó, cô di tay xuống bụng: “Chỗ này... có lẽ sắp mất đi chức năng tạo máu...”. Cô từ từ quay người lại, chỉ vào hai vết sẹo nhỏ đằng sau lưng: “Tất cả đều bị đổi hết rồi... không bao lâu nữa, em sẽ chết.”

Nhìn chằm chằm vào cơ thể đầy thương tích của Tiểu Cửu, khuôn mặt Tiểu Thất bỗng trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy, khoe miệng giật giật liên hồi. Một lúc lâu sau, khó khăn lắm anh mới mở miệng được: “Mấy người 173... bọn họ còn sống không?”

Tiểu Cửu khó nhọc quay người lại, hai hàng nước mắt tuôn dài trên đôi má trắng bệch của cô: “Tiểu Tam chết rồi, anh ấy cứ nằm mãi trên bàn mổ, không bao giờ tỉnh lại nữa. Những người còn lại cũng chẳng còn sống được bao lâu. Cả em cũng thế...”

Tiểu Cửu chỉ biết, sau khi để Tiểu Thất trốn thoát, Cô tiên sinh đã phong tỏa cả khu thực nghiệm lại rồi chuyển tất cả đi, còn bị chuyển đi đâu thì cô không rõ. Đến nơi ở mới, mọi người lần lượt trở thành những miếng thịt nằm trên bàn mổ. Khi tỉnh lại, Tiểu Cửu thấy mình đã cận kề với cái chết. Sau đó, Cô tiên sinh thả cô ra, bảo cô đi gặp Tiểu Thất.

“Anh đã biết trước kết cục của những người trong phòng thí nghiệm đều sẽ thế này đúng không? Vậy nên anh mới trốn khỏi đó?”

“Không phải vậy đâu”. Tiểu Thất quay mặt đi chỗ khác, không biết phải giải thích như thế nào.

“Anh biết không, cả một xe ô tô chở toàn xác chết, chỉ có mỗi mình em là còn sống. Tất cả bọn họ đều nhắm nghiền mắt lại, em cứ tưởng là họ đang ngủ, nhưng dù em có gọi thế nào, họ cũng không tỉnh dậy, lúc ấy em mới biết, họ đã không còn hô hấp từ lâu rồi. Một mình em mở to mắt nằm ở đó, hoảng loạn cực độ, có nhiều lúc, em định chết luôn cho xong. Nhưng em lại muốn gặp anh một lần trước khi chết, một lần thôi cũng được...”. Tiểu Cửu đưa một tờ giấy cho Tiểu Thất, đôi tay gầy guộc không ngừng run rẩy, dường như không thể chịu nổi trọng lượng của tờ giấy đó: “Trước lúc vút em vào chiếc xe đó, Cô tiên sinh đưa tờ giấy này cho em, bảo em đưa nó cho anh. Ông ấy nói, nếu em đã không chết nhanh như những người kia, thì trước khi em chết, ông ấy cho phép em gặp lại anh, giúp em hoàn thành mong ước cuối cùng của cuộc đời mình.”

Tiểu Thất run run nhận lấy tờ giấy rồi mở ra. Trên đó có mấy chữ như rồng bay phượng múa: “Có cái chết thì mới có sinh mệnh mới ra đời. Tặng cậu món quà thứ hai! Cậu nói xem, món quà thứ ba, ta nên tặng cậu cái gì đây?”

Dường như bên tai anh lại vang lên tiếng cười man rợ của Cô tiên sinh, Tiểu Thất nắm chặt tờ giấy trong tay. Món quà đầu tiên là xác một con mèo bị moi hết lục phủ ngũ tạng. Món quà thứ hai chính là 094 đang cận kề cái chết. Còn món quà thứ ba? Anh không đoán trước được, cũng chẳng thể làm gì, đành che giấu mọi phần uất dưới vẻ ngoài bình tĩnh, thản nhiên.

“Cô tiên sinh còn nói, anh không trốn thoát được đâu, dù có trốn được bây giờ nhưng không thể trốn tránh được cả đời. Kiểu gì ông ấy cũng sẽ bắt được anh. Tiểu Thất, anh nói xem, tại sao những người như chúng ta lại phải chịu nhiều đau khổ đến thế? Nếu số phận đã an bài là chúng ta phải chết thì tại sao lại không được chọn cái chết chóng vánh, nhẹ nhàng mà phải chịu đựng sự giày vò dã man thế này? Ý nghĩa sinh tồn của chúng ta là gì chứ?”. Tiểu Cửu khóc lóc thảm thương, ôm chặt lấy Tiểu Thất.

“Tiểu Cửu, em đừng nói nữa! Mặc váy vào rồi nghỉ ngơi đi đã, đó là điều quan trọng nhất với em bây giờ”. Những giọt nước mắt xót thương không ngừng lăn trên má anh.

Nếu món quà đầu tiên đã làm anh hoảng sợ thì món quà thứ hai đã hủy hoại ý chí của anh. Dù đã trốn thoát khỏi nơi đó nhưng đến tận bây giờ, anh vẫn chẳng thể nào thoát khỏi bóng đen của quá khứ. Số phận của các bạn anh cuối cùng cũng giống như con mèo đó: chết co quắp, nội tạng bị moi hết ra. Đưa Tiểu Cửu đến đây, Cô tiên sinh không ngoài mục đích: muốn anh mở to mắt nhìn kết cục nhãn tiền của mình mà chẳng thể làm gì để chống lại cả.

“Tiểu Thất, em sợ lắm, anh có thể ôm em vào lòng được không?”. Tiểu Cửu mặc lại váy rồi tựa vào người anh, vòng tay qua ôm anh một cách khó khăn.

Tiểu Thất ngậy người trong giây lát, sau đó, cũng giang tay ôm chặt Tiểu Cửu vào lòng.

“Choang!”, bát mì rơi xuống đất, âm thanh chói tai đó vang vọng trong thư phòng.

Hàn Tú run rẩy tựa vào thành cửa, cô không muốn tin cảnh tượng trước mắt cô lúc này là sự thật. Khoảnh khắc ấy, Hàn Tú muốn hét lên thật to nhưng cổ họng nghẹn lại, không thốt nên lời, sắc mặt trắng bệch. Cô bất giác lùi lại, vội vã quay người bỏ đi.

Bắt gặp ánh mắt bi thương, hoảng loạn của Hàn Tú, Tiểu Thất nhận thấy trái tim anh đang đập liên hồi.

Tình yêu thật ích kỷ, người ta chỉ muốn độc chiếm cho riêng mình, không thể chia sẻ hay dung chứa thêm bất cứ thứ gì, dù chỉ là một hạt cát chứ đừng nói là người thứ ba.

“Tiểu Cửu, em nằm xuống đi! Cứ nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng cho tốt, đừng nghỉ ngơi lung tung nhé!”. Anh từ từ đỡ Tiểu Cửu nằm xuống.

Tiểu Cửu nắm lấy tay anh, hỏi: “Tiểu Thất, có phải anh đã yêu cô ấy rồi không?”

Anh nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Cửu ra: “Có rất nhiều, rất nhiều chuyện nằm ngoài dự tính của chúng ta, chẳng thể nào khống chế hay ngăn cản được. Em nằm nghỉ đi!”

Nói rồi anh vội vã đi ra khỏi thư phòng, không ngừng gọi tên Hàn Tú: “Hàn Tú! Hàn Tú!”

Anh tìm thấy cô trong phòng bếp. Cô đứng quay lưng lại với anh, xả nước ở bồn rửa bát âm ỉm.

“Hàn Tú...”. Anh khẽ gọi tên cô rồi bước lại gần.

“Anh đừng giải thích! Bây giờ, em chẳng muốn nghe gì hết.”

“Hàn Tú, em nghe anh nói đã...”

Cô quay người lại, khuôn mặt lạnh như băng giá: “Đường Trạch Tề, mong anh đứng tránh xa em ra, em không muốn cãi nhau với anh”. Từ rất lâu rồi, cô không gọi hết cả họ lẫn tên anh như thế này.

Anh nắm chặt bàn tay, nói: “Hàn Tú, em đừng như thế! Tiểu Cửu, cô ấy là... cô ấy là em gái anh...”

Lại là em gái?

“Em gái của anh rải khắp thiên hạ sao?”

“Hàn Tú, em bình tĩnh nghe anh nói đã! Hiện nay, tính mạng của Tiểu Cửu đang ngàn cân treo sợi tóc, trên người chỗ nào cũng là vết thương. Em còn nhớ bản tin về đường dây buôn bán người không? Thực ra, chúng không buôn bán người mà là buôn bán nội tạng của con người. Tất cả nội tạng của Tiểu Cửu đều bị thay hết bằng những thứ hư hỏng, bệnh tật. Cô ấy chỉ còn sống được một, hai ngày, cũng có thể chỉ là vài giờ nữa thôi. Bởi vậy, mỗi giây mỗi phút đều vô cùng quan trọng với cô ấy. Hàn Tú, bây giờ, anh không thể giải thích tường tận cho em nghe rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng xin em, xin em hãy tin tưởng anh! Cô ấy thực sự là em gái của anh... Xin em hãy tin anh!”. Anh nắm lấy vai Hàn Tú, giọng nói đầy sự van nài.

“Em gái? Anh có biết hai chữ này thốt ra từ miệng anh đáng buồn cười đến mức nào không? Em cùng anh lớn lên từ bé, anh có em gái hay không, chẳng lẽ em còn không biết? Cho dù cô ấy thực sự là em gái của anh thì cũng không thể nào bảo anh mình ôm chặt vào lòng được. Huống hồ, ánh mắt cô ấy nhìn anh rõ ràng là...”. Cô dừng lại, càng nói lại càng tức, ra sức đẩy Tiểu Thất ra rồi bảo: “Thời bỏ đi, bỏ đi, anh ra ngoài đi, bây giờ, em không muốn gặp anh.”

“Nếu em không tin anh thì xin em hãy đi theo anh, nhìn cơ thể của Tiểu Cửu mà xem, trên người cô ấy có bao nhiêu là sẹo!”. Anh không biết phải giải thích thế nào, bèn nắm chặt lấy tay Hàn Tú, kéo vào thư phòng.

“Anh bỏ tay em ra!”. Cô vùng vẫy nhưng không thể chống lại được sức mạnh của anh.

Tiểu Thất quỳ bên chiếc đệm, nói với Tiểu Cửu: “Anh xin lỗi, anh muốn cho Hàn Tú nhìn những vết thương trên người em.”

Tiểu Cửu ngậy người, ánh mắt lộ rõ nỗi bi ai, nhưng vẫn mỉm cười, từ từ mở khuy váy.

Hàn Tú từ sau khi bước vào thư phòng vẫn luôn quay mặt đi hướng khác, nhưng cuối cùng, không nén nổi sự tò mò, cô bèn quay sang nhìn Tiểu Cửu. Lúc chiếc váy được trút bỏ, cô kinh ngạc bật chặt miệng. Trên làn da trắng bệch kia, bên ngực trái và trước bụng là những vết sẹo sần sùi, xấu xí. Những chỗ ấy mới lên da non, có lẽ Tiểu Cửu vừa làm phẫu thuật một, hai tháng trước đó.

“Cô ấy như thế này... tại sao không đưa tới bệnh viện?”. Hàn Tú run run nói.

Cô ngậy người nhìn về mặt hoảng sợ tốt độ của Tiểu Cửu, biểu hiện này giống hệt Tiểu Thất khi anh mới tới ở nhà cô. Tại sao hai người này bị thương, mắc bệnh đều không chịu đến bệnh viện? Cô quay sang nhìn Tiểu Thất với ánh mắt khó hiểu.

Tiểu Thất mặc lại váy cho Tiểu Cửu, khẽ vuốt những sợi tóc xõa trên trán, xoa xoa đầu cô rồi dịu dàng nói: “Chúng ta sẽ không đến bệnh viện đâu, em nằm đây nghỉ ngơi một lúc đi! Chốc nữa, anh sẽ nấu mì cho em ăn nhé!”

“Vâng”. Tiểu Cửu gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tiểu Thất nắm tay Hàn Tú, cùng cô đi ra ngoài, thì thầm: “Em tin anh rồi chứ?”

“Xin lỗi anh, em không nên tức giận vô cớ”. Hàn Tú mím chặt môi. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô thực sự không dám tin rằng cô gái nhỏ bé đó lại phải chịu nỗi đau khổ thấu trời như vậy.

“Anh không muốn để em hiểu lầm”. Anh ôm cô vào lòng. Những sự việc vừa qua đã khiến anh hiểu được thế giới tình cảm của con người phức tạp đến mức nào.

Hàn Tú dựa đầu vào ngực anh, ngập ngừng: “Tiểu Cửu... cô ấy thực sự không còn sống được bao lâu nữa sao?”

“Ừ, Tiểu Cửu có thể sống được đến bây giờ đã là một kì tích rồi”. Tiểu Thất siết chặt vòng tay. Có được sinh mệnh mới, trải qua tình yêu ngọt ngào, cuộc sống của anh đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Nhưng cứ nhớ tới Tiểu Cửu, nhớ đến khu thực nghiệm đó, anh lại không khỏi sợ hãi.

Những con người tội nghiệp đó không đáng bị như vậy!

“Anh lạnh à?”

“Không, anh chỉ muốn được ôm em vào lòng thôi.”

“Tiểu Thất, có thật là không có chuyện gì không?”

“Không có mà.”

“Vậy em đi nấu mì cho Tiểu Cửu nhé!”

“Ừ.”

“Anh vào dọn dẹp thư phòng đi, em sẽ nấu mì!”

“Được.”

Nhìn thấy ánh mắt thất thần mệt mỏi của anh, cô liền kiễng chân lên, khề hôn anh rồi nói: “Còn nữa, Alice muốn anh đến chỗ chị ấy làm việc, dù anh quyết định ra đi hay ở lại Đại Chúng Bảo Khiết, em cũng sẽ tôn trọng quyết định của anh.”

“Ừ.”

“Vậy em đi nấu mì đây!”. Hàn Tú nói rồi đi vào bếp.

Tiểu Thất nhìn theo dáng hình nhỏ nhắn của cô, nói: “Hàn Tú, cảm ơn em đã chịu thu nhận thêm Tiểu Cửu.”

Cô quay đầu lại, làm mặt xấu với anh: “Anh toàn nói lời thừa.”

(4)

Tiểu Cửu mở mắt ra, vẻ mặt vô cùng bình thản. Cô đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa Tiểu Thất và Hàn Tú, nỗi đau đớn trong tim còn nghiêm trọng hơn cả những vết thương trên cơ thể.

Bên cạnh chiếc đệm có một mảnh sứ văng ra lúc này khi Hàn Tú đánh rơi bát mì. Cô gắng sức chống người dậy, run run nhặt lấy nó. Dùng mảnh vỡ này cứa lên cổ tay một nhát, liệu cô có thể được giải thoát hay không? Cô sẽ không phải tiếp tục chịu đựng sự già vò khốn khổ như bây giờ nữa chứ? Trên thế gian này vẫn còn một người để cô nhung nhớ, nhưng người đó đã phải lòng một con người thật sự mất rồi.

Đúng lúc ấy, Tiểu Thất bước vào, nhìn thấy Tiểu Cửu cầm trên tay mảnh sứ vỡ, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, anh vội chạy lại gần, giật mảnh sứ ra khỏi tay cô: “Em muốn làm chuyện ngốc nghếch sao?”

Tiểu Cửu từ từ nằm xuống đệm, nhìn lên trên trần nhà, bắt giác mỉm cười: “Tiểu Thất, anh yêu cô ấy rồi phải không? Nhưng Hàn Tú lại tưởng anh là Đường Trạch Tề thì phải. Còn anh thì không biết làm thế nào để nói cho cô ấy biết rằng anh không phải người đó mà chỉ là một quái vật đến từ phòng thí nghiệm. Em nói đúng không?”

Tiểu Thất nín chặt môi, không biết phải nói gì.

“Tiểu Thất, em không phải là em gái anh, càng không muốn làm em gái anh. Chính anh cũng biết, em luôn luôn yêu anh, giống như anh yêu Hàn Tú vậy. Tiếc là em không còn sống được bao lâu nữa... Lúc này, em thực sự muốn dùng mảnh sứ đó cứa lên cổ tay để sớm được giải thoát. Nhưng em lại muốn được nhìn thấy anh, cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, em vẫn...”. Tiểu Cửu nhẹ nhàng nói.

Anh ngồi xuống, cầm tay cô, khề bảo: “Em nghỉ ngơi đi, đừng nói gì nữa!”

“Không, cứ để em nói! Nếu hôm nay không nói, có lẽ ngày mai, em sẽ không còn cơ hội để nói nữa. Anh đã thay đổi rất nhiều sau hơn hai tháng qua, Tiểu Thất ạ. Em vẫn tưởng rằng anh không hề có “thất tình lục dục”[1] của con người, thế nhưng rõ ràng, anh đã yêu cô gái đó. Thật ra chúng ta cũng là con người, đúng không anh?”. Cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bi ai, tuyệt vọng không ngừng tuôn rơi.

[1] “Thất tình”: Hi, nộ, ái, lạc, ái, ố, dục. “Lục dục”: sắc dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, pháp dục.

“Tiểu Cửu...”

“Tiểu Thất, nếu anh yêu cô ấy, anh hãy nói cho cô ấy biết thân phận thật sự của mình. Nếu Hàn Tú không thể chấp nhận việc anh chỉ là một người nhân bản thì cô ấy hoàn toàn không xứng đáng có được tình yêu của anh. Dù thế nào đi chăng nữa, anh nhất định phải sống thật tốt, sống cho cả phần của em và của những người khác...”

“Đừng nói nữa, em cần nghỉ ngơi mà!”

“Tiểu Thất, anh đưa em rời khỏi nơi này được không? Kể cả phải sống một mình, em cũng chấp nhận. Em không muốn trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời mình lại phải tận mắt chứng kiến những cử chỉ thân mật của hai người”. Tiểu Cửu đặt tay lên ngực trái rồi nói tiếp: “Bởi vì chỗ này rất đau đớn, dù trái tim đó không phải là của em nhưng em vẫn cảm thấy đau đến không chịu nổi.”

Tiểu Thất im lặng, suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu: “Em không thể không có người chăm sóc được. Anh nhất định sẽ không để em cô đơn rời khỏi nhân thế đâu. Anh sẽ sắp xếp cho em ở chỗ khác. Đừng suy nghĩ lung tung nữa, hãy nghỉ ngơi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Đôi mắt đánh lừa

Sam Sam được thăng chức, vui vẻ gọi điện thoại cho Hàn Tú, hẹn cô ra ngoài ăn tối cùng. Hàn Tú không nghĩ ngợi nhiều, đồng ý ngay lập tức.

Kể từ lúc Tiểu Cửu xuất hiện mọi thứ đều thay đổi. Tiểu Thất đã đến làm việc tại B&G. Ngày thứ hai sau đó, anh tìm một nơi thật yên tĩnh, rồi chuyển cùng Tiểu Cửu đến đó, đồng thời cũng ở lại đây qua đêm. Anh luôn sợ Tiểu Cửu có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, sợ rằng anh chẳng thể nhìn cô lần cuối cùng nhưng lại chẳng thể ở đó trông chừng cô 24/24 được. Tiểu Cửu ngày một yếu đi, chắc phải chuyển đến bệnh viện mới có cơ may sống sót được, nhưng cô ấy cương quyết không chịu tới bệnh viện, đòi điều trị tại nhà. Thật ra, làm như thế chỉ duy trì được ngày nào hay ngày ấy thôi. Tiểu Thất đã mời một y tá tới chăm sóc cho Tiểu Cửu. Để cô ấy không cảm thấy sợ hãi, người y tá chỉ mặc quần áo bình thường thay vì mặc áo khoác trắng như ở trong bệnh viện.

Dù luôn lo lắng cho Tiểu Cửu nhưng Tiểu Thất rất nhớ Hàn Tú. Dẫu một mối đến mức nào, đi lại bất tiện ra sao, anh vẫn về nhà, nấu cơm tối cho cô, cùng cô dùng bữa tối, ăn xong lại ôm Hàn Tú cùng xem tivi rồi hôn cô rất lâu, sau đó mới lưu luyến rời khỏi.

Thấy Tiểu Thất bận bịu cả ngày mà vẫn dành thời gian chăm sóc mình như vậy, Hàn Tú rất thương anh, bèn bảo rằng, nếu không có thời gian thì anh không cần đến nhà cô, lúc nào rảnh, cô sẽ qua đó thăm anh cùng Tiểu Cửu. Nhưng dù cô nói gì anh vẫn không chịu.

Đôi khi Hàn Tú tới trông nom Tiểu Cửu giúp cho Tiểu Thất, tuy biết rằng cô gái ấy không mấy vui vẻ khi nhìn thấy cô nhưng Hàn Tú hy vọng có thể cùng anh gánh vác trách nhiệm chăm sóc Tiểu Cửu trong những ngày tháng cuối cùng của cô ấy.

Hàn Tú chưa bao giờ gặp cô gái nào như Tiểu Cửu. Nếu không bị hủy hoại đến mức ấy, có lẽ cô ấy sẽ là một thiếu nữ tràn trề nhựa sống và vô cùng dễ thương. Tình trạng hiện nay của Tiểu Cửu giống như của Tiểu Thất vào ngày cô đưa anh về từ bãi rác vào hai tháng trước. Hàn Tú cảm thấy hai người bọn họ không thuộc về thế giới này.

Cô đã sớm nhận ra Tiểu Cửu không phải là em gái của Tiểu Thất, ánh mắt của cô ấy nhìn Tiểu Cửu không giống ánh mắt của một người em gái dành cho anh trai mình. Có lẽ Tiểu Thất cũng biết tình cảm Tiểu Cửu dành cho anh. Mỗi lần chứng kiến anh tận tình chăm sóc cho Tiểu Cửu, Hàn Tú lại bất giác nhớ về cái đêm bị xác mèo làm cho hoảng sợ, anh cũng dịu dàng như thế chu đáo như thế với cô...

Một người đàn ông tuyệt vời đến vậy, sao có thể không rung động được cơ chứ?

Dẫu biết rằng Tiểu Cửu không còn sống bao lâu nữa nhưng Hàn Tú vẫn không gạt bỏ được sợ hãi trong lòng. Hơn nữa hình như Tiểu Thất và Tiểu Cửu đang che giấu một bí mật nào đó, và họ không muốn để cô biết. Và cô nghĩ, chỉ riêng hai cái tên không bình thường của họ đã đủ để người khác phải nghi ngờ rồi.

Phải chăng đây là thứ tình yêu mà mọi người thường nhắc đến, sẵn sàng chấp nhận mọi đau khổ để có được tình yêu, đến khi nắm được nó trong tay thì nom nớp lo sợ một ngày nào đó, nó sẽ bị kẻ khác trút đoạt, càng yêu sâu đậm thì sẽ càng bất an, thấp thỏm?

Cứ nghĩ đến chuyện này, Hàn Tú lại cảm thấy buồn phiền, vậy nên tối nay, cô quyết định ra ngoài ăn chơi một chút cho thoải mái.

Sam Sam còn hẹn với cả Lạc Tuấn Nam và mấy người bạn chí cốt của anh ấy nữa, nhưng chàng Lạc đẹp trai thì bị điều đi công tác, mấy anh bạn kia đều kêu là có việc nên không tới được, thành ra cuối cùng chỉ có hai cô gái cùng đi uống cà phê Starbucks.

Cầm trong tay ly cà phê, ngồi trước cửa sổ, về mặt ngẫu thơ ánh mắt mơ màng ngồi ngắm Giai đẹp - đây chính là thú vui tao nhã mà Sam Sam vô cùng say mê. Thế nhưng lần này, mới ngồi chưa được mười phút, Sam Sam đã lấy tay cuốn cuốn mấy lọn tóc xoắn của mình, nhướn mày nhìn Hàn Tú, nói: “Đi thôi, chúng ta đến chỗ khác giả ngẫu thơ! Suốt ngày ở Starbucks chán chết đi được.”

“Đi đâu giả ngẫu thơ chứ!”

“Đến quán rượu hoặc hộp đêm”

Hàn Tú nuốt chút nữa là phun hết cà phê trong miệng ra: “Gi thế! Cậu điên rồi à? Đồng chí tiểu Lạc của cậu không có mặt là cậu phóng túng thế hả!”

“Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, anh ấy chơi bời thế nào mình cũng đâu quản lý chứ. Chỉ cần lúc ở bên nhau, trái tim hướng về đối phương là được.” Sam Sam nhún vai rồi xách đồ đứng dậy trước.

“Nhìn bộ dạng của cậu lúc này đâu giống là đi giả ngẫu thơ, có mà đi quyến rũ đàn ông thì có!” Trước quan điểm tình ái của Sam Sam, Hàn Tú chỉ biết lườm cho cô bạn thân một cái rồi xách đồ lên, đi theo Sam Sam rời khỏi Starbucks. Cô không thể bỏ bạn thân một mình được.

Hàn Tú nghĩ, đến hộp đêm thư giãn một lúc, hò hét một chút, có lẽ tâm trạng sẽ dễ chịu hơn.

Sam Sam đặt hẳn một phòng riêng khá lớn, Hàn Tú chẳng biết nói gì, đành lườm cô ấy một lần nữa. Lúc không có tiền thì Sam Sam ôm cô khóc lóc kể lể rồi chạy đi làm vệ sinh để kiếm tiền tiêu vặt, bây giờ mới có vài đồng bộ đã lãng phí, vung tay quá trán.

Cô vừa ngồi xuống thì nghe thấy Sam Sam nói với anh phục vụ bên cạnh: “Có thể gọi giúp tôi hai anh chàng tới đây cùng hát không? Mất phải quyến rũ, mũi thẳng, môi mông, thân hình cao ráo, gầy gầy một chút cũng được nhưng phải khỏe mạnh, eo phải chuẩn, mông phải cong và phải cao trên 180cm”

Anh phục vụ nghe những tiêu chuẩn của “thượng đế”, khoe miệng không ngừng giật giật, muốn cười mà không dám cười.

Hàn Tú hét lên: “Cậu muốn chết hả! Tìm mấy anh chàng đến đây làm gì? Rõ ràng vừa mới uống cà phê chứ đâu phải rượu, sao cậu lại nói linh tinh như kẻ điên thế!”

Sam Sam bỏ ngoài tai lời nói của Hàn Tú, nhìn anh phục vụ chăm chăm, hát hàm bảo: “Chỗ các anh lớn như vậy, chẳng lẽ không có anh chàng nào phù hợp với tiêu chuẩn của tôi sao? Nếu không có thì thôi chúng ta đến chỗ khác đi”

“Con nha đầu chết tiệt này, câu điên thật hả?” Hàn Tú cốc cho Sam Sam một cái nhưng cô cũng chẳng thay đổi ý kiến.

Người phục vụ cười lớn: “Xin hai tiểu thư chờ cho một chút”

Sam Sam hài lòng ngả người ra ghế sofa, mỉm cười: “Đàn ông có thể đứng nói này trông núi nọ, tại sao phụ nữ chúng ta lại không được cơ chứ? Cậu yên tâm mình sẽ không làm mấy chuyện dâm loạn giữa chốn công cộng như thế này đâu. Hai đứa mình ngồi đây hát thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Gọi hai anh chàng tới đây hát cùng, chí ít cũng có thể cân bằng âm dương mà. Lẽ nào cậu không thích mấy anh chàng đẹp trai? Đừng chối, mình thường xuyên bắt gặp cậu chảy nước miếng khi nhìn Tiểu Thất đấy!”

“Ai bảo thế! Chính cậu mới là người chảy nước miếng thì có!” Mặt Hàn Tú bỗng nhiên đỏ ửng lên, cô lao lên bóp cổ Sam Sam.

Hàn Tú vừa ngồi lại ghế thì có tiếng gõ cửa, người quản lý đi vào, dẫn theo 7, 8 anh chàng khôi ngô, cao trên mét tám nữa.

Người quản lý cười nói: “Khi này, hai cô gọi người hát cùng phải không ạ?”

“Đúng thế, là chúng tôi” Sam Sam đáp.

Người quản lý cười cười: “Thật ngại quá, yêu cầu của hai vị có hơi mơ hồ nên chúng tôi đã cho tất cả đến đây.”

Hàn Tú không khỏi thán phục thái độ phục vụ quá đổi chu đáo của hộp đêm này.

Cuối cùng, họ giữ lại hai anh chàng có ngoại hình phù hợp với tiêu chuẩn của mỗi người. Người quản lý chẳng khác gì một bà mẹ hiền, mỉm cười ngọt ngào với hai quý khách và dẫn mấy anh chàng còn lại ra ngoài.

Một trong hai chàng trai ngồi xuống bên cạnh Hàn Tú rồi mỉm cười: “Xin chào, tôi tên là AU”

Hàn Tú nhìn kĩ anh chàng khôi ngô tên AU trước mặt. Đôi mắt rất quyến rũ nhưng vì trải nghiệm cái nghề này lâu năm nên không được trong sáng như mắt Tiểu Thất. Môi của anh chàng mỏng vừa phải, giọng nói cuốn hút nhưng không ôn tồn như giọng nói của Tiểu Thất. Màu da của AU cũng là màu đồng khỏe mạnh, nhưng cô vẫn cảm thấy nó không được hấp dẫn như của Tiểu Thất.. Hàn Tú bỗng nhận ra cô đúng là kẻ ngốc, đang yên đang lành lại lấy người ta ra so sánh với Tiểu Thất làm gì cơ chứ?

Cô cười: “Xin Chào”

Người còn lại tên là KK. Sam Sam gọi đồ uống và vài món nhắm rồi kéo KK ra hát tình ca cùng mình.

Hàn Tú nhìn vẻ phấn khích, cuồng nhiệt của Sam Sam chỉ biết lắc đầu.

“Đây là lần đầu tiên cô tới hộp đêm phải không? Cô không cần phải giữ lễ đâu, đến đây là để thư giãn mà” AU nói.

Hàn Tú trầm ngâm: “Đúng thế, đến đây để thư giãn mà, uống rượu hát hò là chuyện bình thường. Nếu ngồi đây chờ đợi giống như một kẻ ngốc thì thà về nhà còn hơn!” Gác mấy chuyện phiền lòng, cô đề nghị: “Chơi xúc xắc nhé!”

Au nhún vai nói: “Cũng được!”

Nghe tiếng lăn của mấy con xúc xắc, Hàn Tú hét lên: “Ba con hai!”

AU nhìn lại điểm số rồi lại cười nói: “Bốn con ba”

“Năm con bốn”

“Sáu con bốn”

“Mở!”

“Sáu con bốn! Cô thua rồi.”

“Đúng là xuất quân bất lợi” Hàn Tú rót một ly rượu rồi uống cạn, sau đó mỉm cười: “Chơi tiếp thôi!”

(2)

Chơi được một lúc, Hàn Tú bỗng thấy toàn thân nóng rực, đầu óc choáng váng, cô bèn đứng dậy, đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành.

Sau khi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô không vội vã quay trở lại KTV mà dựa lưng vào tấm ngăn bằng kính, hít một hơi thật sâu, men rượu hóa thành những luồng khí nóng, chạy khắp cơ thể cô. Cảm giác chóng mặt mệt mỏi không những không tan biến, mà ngay bây giờ cô còn cảm thấy cả người bồng

bềnh như ở trên mây.

Chiếc máy điều hòa không ngừng thổi hơi lạnh vào người cô, luồng hơi nóng trong người cũng nhờ đó giảm đi đôi chút.

Thảo nào mà lắm người thích đến những nơi như thế này, men rượu có khả năng làm con người ta phiêu phiêu, đúng là khiến tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Tú đang định quay về KTV thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nữ nhõng nhẽo: “Áy...ây... này Tề! Hay là chúng ta về trước đi nhé! Nhé...” người phụ nữ nói tiếng Trung nhưng phát âm không chuẩn lắm, nhưng cũng không phải tiếng địa phương, có lẽ đó là người nước ngoài.

Đáp lại lời của cô gái là tiếng cười của người đàn ông nghe cực kì quyến rũ.

Nghe thấy tiếng cười đó, Hàn Tú bỗng cảm thấy bất an, bất giác nhớ những lúc cô và Tiểu Thất quần quýt bên nhau, anh cũng cười như thế. Cô rất thích giọng của người đàn ông này nên nấn lại để nghe, bất giác muốn quay ngay về để gặp Tiểu Thất.

“Tề?” Thì ra tên người đàn ông này cũng có một chữ “Tề”.

Có thể coi đây là bản tính tò mò vốn có trong mỗi con người, mà nói là biến thái cũng được, Hàn Tú đột nhiên chẳng muốn quay lại KTV nữa mà muốn nấn lại nghe đôi oanh yến này tán tỉnh nhau như thế nào, cô bèn nhắm mắt lại, áp tai vào tấm kính.

“Tề, chỗ này người qua kẻ lại nhiều...ừm...ừm...ừm” Tiếng nói kèm theo hơi thở gấp gấp liên tục truyền tới.

“Cung à, em đúng là chẳng chuyên tâm chút nào”. Giọng nói trầm trầm của người đàn ông đó lại vang lên, cuốn hút như giọng cười khi nãy vậy.

Hàn Tú chợt mở mắt ra, tiếng nói hình như là của Tiểu Thất. Cô quay người lại, nhìn qua tấm kính ngăn, tò mò xem nam nhân vật chính đó là ai, đúng lúc ấy người đàn ông cao lớn kia cũng quay mặt về phía cô.

Hàn Tú kinh ngạc đến sững người, liên tục chớp mắt để chắc chắn rằng mình đang hoàn toàn tỉnh táo, không hề nhận nhầm người.

Chàng trai có đôi mắt quyến rũ, hóp hờn người khác kia, đó không phải là Tiểu Thất thì là ai cơ chứ?

Nhìn thấy Hàn Tú, Đường Trạch Tề cũng không tin vào mắt mình, ngỡ ngàng: “Hàn Tú...”

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, bàng hoàng nhìn anh với ánh mắt đầy phần nộ.

Hành lang tràn ngập ánh sáng lấp lánh đủ màu sắc. Chiếc đèn pha lê treo chếch trên đỉnh đầu chiếu vào khiến Tiểu Thất như được bao phủ bởi những vầng sáng lung linh. Anh mặc chiếc áo vest màu xanh lam và chiếc quần âu cao cấp. Trước nay cô chỉ mua cho anh những trang phục nhạt màu, không hề biết rằng anh còn có bộ quần áo đỏ để mặc khi đi vào hộp đêm. Khoác lên người bộ cánh này anh không còn là Tiểu Thất của hơn hai tháng vừa qua nữa mà đã trở về quý công tử của 4 năm về trước.

Đây mới đúng là Đường Trạch Tề!

Hàn Tú nhìn sang cô gái ở trong lòng anh, một mỹ nữ người lai trắng trẻo, xinh đẹp, thân hình cực kì sexy, khiến người đối diện không khỏi say đắm.

Trai tài, gái sắc hết sức xứng đôi, nhưng trong mắt cô cảnh tượng này vô cùng chướng mắt. Mới không gặp có một ngày mà anh đã khôi phục dáng vẻ và thói quen trước kia.

“Cô ấy là ai?” cô nhìn thẳng vào mắt anh, nắm chặt tay lại, run run hỏi.

Không khí tuyệt vời bị người ta phá bình, cô gái người lai lộ ra vẻ không vui, sửa lại áo xong, khoác tay Đường Trạch Tề, trả lời Hàn Tú bằng thứ tiếng Trung chưa sôi: “Tôi là bạn gái của anh ấy, xin hỏi cô là ai?”

Đường Trạch Tề mím chặt môi không nói gì.

“Bạn gái?” Nếu cô gái này là bạn gái của anh thì cô là gì? Những đêm quất quýt, thắm thiết bên nhau là cái gì chứ!

“Đường Trạch Tề, anh thật khiến tôi ghê tởm!” Hàn Tú nghiêng răng tát mạnh vào má người đàn ông trước mặt, rồi nhìn anh đầy uất hận, sau đó quay người bỏ đi.

“Hàn Tú” Anh sững sờ ôm lấy bên má nóng ran, ngay lập tức đẩy cô gái ra rồi đuổi theo Hàn Tú.

Cô không muốn gặp lại anh nữa nên cố sai bước thật nhanh, nhưng mới được một quãng, cánh tay anh đã chặn trước mặt cô: “Bốn năm xa cách vừa gặp lại nhau mà em đã đánh anh, em làm thế là có ý gì vậy? Lẽ nào em còn ôm mối hận năm xưa sao? Bốn năm trước anh đã nói rõ với em rằng anh thật sự không có chuyện gì với cô gái đó. Hôm đó anh uống tới nổi bất tỉnh nhân sự thì có thể làm được gì cơ chứ? Tại sao đến tận bây giờ em vẫn không chịu tin anh?”

Hàn Tú ngược mắt lên nhìn anh: “Bốn năm trời xa cách?” hay cho câu “bốn năm trời xa cách”, rõ ràng tối tối anh vẫn nằm bên cô, hôm qua còn quần quýt mãi đến tận khuya mới chịu đi.

“Đầu óc anh bình thường rồi à! Nhớ hết chuyện trước đây cơ đấy!” Cô cười lạnh lùng.

Đường Trạch Tề chẳng hiểu gì nên cau mày lại.

Lúc này có mấy người bước ra từ căn phòng đối diện, là Hắc Bì, Phát Tài và bạn gái của họ. Hai anh chàng kia trông thấy Hàn Tú thì tỏ vẻ hết sức kinh ngạc: “Hàn Tú! Cậu cũng ở đây sao? Nếu biết sớm, bọn mình đã rủ cậu sang hát cùng”

Cái gì mà không muốn liên lạc với bạn bè cơ chứ? Hóa ra tất cả những lời anh nói trước đây tất cả chỉ là dối trá, lừa gạt cô mà thôi. Hàn Tú bỗng cảm thấy ai đó dùng búa gỗ mạnh vào trái tim mình.

Không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa, cô nhếch môi lạnh lùng nói: “Thật ngại quá, tôi còn có việc, làm ơn nhường đường.”

Đường Trạch Tề một lần nữa đưa tay ngăn Hàn Tú lại. Hắc Bì và Phát Tài đang định nói gì thì bị anh ra hiệu mắt bảo im lặng. Anh quay sang nói với cô gái người lai bằng thứ tiếng ngoài hành tinh, cô ấy bèn gạt đầu rồi sau đó anh tạm biệt Hắc Bì và Phát Tài.

Khi đám người đó vừa đi khỏi, anh liền bảo Hàn Tú: “Anh muốn nói chuyện riêng với em”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.” Nói xong Hàn Tú đi thẳng, cứ nghĩ tới việc dù chỉ ở bên cạnh Đường Trạch Tề dù chỉ một giây nữa thôi, cô cũng cảm thấy buồn nôn.

“Không rảnh, hay không muốn!” Anh chặn đường cô lại.

“Vừa không rảnh lại vừa không muốn”. Hàn Tú tiếp tục sai bước về phía KTV.

Đường Trạch Tề lập tức đuổi theo, túm lấy cổ tay cô rồi kéo cô tới một hành lang vắng người qua lại.

Cô vùng vẫy để thoát khỏi sự khống chế của anh rồi quát lớn: “Bỏ tôi ra, Đừng chạm bàn tay dơ bẩn của anh vào người tôi!”

Anh thờ dãi: “Hàn Tú, lẽ nào bằng ấy năm, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao? Em có biết khi nghe bọn Hắc Bì nói lại em đang hỏi thăm tình hình của anh, anh đã vui đến thế nào không? Anh bị ép sang Mỹ, sống giữa những người tóc vàng mắt xanh, em có biết rằng lúc nào anh cũng cảm thấy cô độc và sợ hãi không? Sống một tháng bên xứ người nhưng anh vẫn không nguôi nhớ em. Ngày nào anh cũng viết thư, trong thư toàn những lời trách móc em, phải làm như vậy anh mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Nhưng mỗi lần viết xong nạnh lại nhớ em da diết, cuối cùng đành xé thư trong đau khổ. Đến khi anh thật sự có dũng khí viết thư xin lỗi cho em thì em lại chẳng trả lời anh lấy một lần. Mẹ anh nói em đã xé hết những lá thư đó. Hàn Tú à, thực ra em tuyệt tình hơn anh nhiều. Vậy nên bốn năm nay anh rất ít về nước, có về cũng không đến gặp em...”

Hàn Tú không chịu nổi nữa lên tiếng ngắt lời anh: “Thôi được rồi bây giờ anh nhắc lại chuyện cũ thì có ích lợi gì? Hay anh định bảo là anh đã phục hồi trí nhớ, đã nhớ lại chuyện của bốn năm trước, sau đó nói với tôi rằng anh đã quên hết chuyện xảy ra trong hai tháng qua? Có phải anh làm thế để che giấu bộ mặt thật vừa bị tôi lật tẩy hay không? Đường Trạch Tề, nếu anh muốn trả thù tôi vì năm đó, tôi đã khiến mẹ anh đuổi anh ra nước ngoài, thì anh cứ ra tay một cách quang minh chính đại! Nếu anh muốn đâm tôi vài nhát thì tôi sẽ đứng đây cho anh đâm, quyết không né tránh.” Đúng là hồi ấy, chỉ cần nhìn thấy phong bì in chữ “U.S.A” là cô liền lập tức xé nát. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi, hãy trở về với hiện tại. Vì sao tối nay anh lại phạm lỗi như năm xưa cơ chứ? Sau anh hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương như thế?

“Trả thù gì chứ? Sao em không chịu nhớ tám chân tình mà anh đã dành cho em? Hơn 10h đêm em nói em đói bụng, muốn ăn thịt nướng, mặc kệ mẹ nằng, anh đạp xe hơn nửa tiếng đồng hồ, đưa em tới cửa hàng thịt nướng ngon nhất ở phía đông thành phố. Hôm sau em ốm, dù bị phạt quỹ nhưng anh cũng ở bên em suốt cả ngày. Những ngày trời mưa dầm dề em lười biếng chẳng chịu mang ô, lần nào anh cũng cầm ô đứng đợi trước trường em. Vậy mà em trách anh mua ô quá bé để rồi hai đứa cùng ướt như chuột lột. Xin lỗi em chẳng có đôi tình nhân nào mang ô mà đứng cách nhau một thước đâu! Bốn năm rồi, đúng bốn năm rồi đó, có giận anh như thế nào cũng cho anh biết hết được rồi đó! Dẫu không làm người yêu nhưng chỉ ít hai ta cũng có thể làm bạn bè mà.”

Đường Trạch Tề nói không sai một lời nào mà, trước kia, chỉ cần cô nói muốn có thứ gì, thì dù bằng cách gì anh cũng thỏa mãn yêu cầu đó. Hồi tưởng lại khoảng thời gian niên thiếu ấy, Hàn Tú vô cùng cảm động, cô chưa bao giờ phủ nhận việc anh là một chàng trai dịu dàng, chu đáo, một người bạn trai đáng để cô tự hào. Cô biết rằng hai người yêu nhau thì không nên giữ khoảng cách, thế nhưng hồi đó, ngoài việc cảm thấy xấu hổ ra, nguyên nhân chủ yếu khiến cô làm thế chính là áp lực tâm lý. Mỗi lần ở cạnh Đường Trạch Tề cô luôn bị các fan nữ của anh lườm quýt. Vậy nên cô luôn tránh những hành động thân mật với anh trước mặt mọi người.

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi thừa nhận rằng anh đối với tôi rất tốt rất chân thành. Nhưng tôi thực sự không hiểu, sao người ta không vu oan giá họa cho Hắc Bì hoặc Phát Tài mà lại là anh cơ chứ? Bốn năm trước nếu anh đứng đắn hơn một chút thì sự việc đó có xảy ra hay không? Vì sao một mặt anh vẫn chân thành với tôi, một mặt vẫn ôm người phụ nữ khác hôm hít thăm thiết? Nếu anh nói, lần đó anh say rượu nên người ta mới có cơ hội đổ oan, vậy thì lần tôi tốt nghiệp cấp 3, khi chúng ta leo núi, chuyện cô gái hôn anh trên đỉnh núi thì phải giải thích thế nào đây? Lại còn năm nhất đại học, trong buổi làm quen, trước mặt tất cả các sinh viên cùng khóa, anh mặt kẻ mặt vai sát vai với một cô gái, rồi hôn cô ta thăm thiết sau buổi học thì sao? Vừa nãy nữa, anh nói đi, cô gái người lai đó là ai? Tại sao mỗi lần anh làm những chuyện xấu đó đều bị tôi bắt gặp thế!”

“Cái đó...” Đường Trạch Tề bí lời, nghĩ một lúc rồi nói: “Anh biết em luôn trách anh không từ chối thẳng thừng những cô gái khác, nhưng luôn gặp phải những cô gái tự đâm bổ vào lòng mình thì đâu phải anh muốn thế. Anh không thể tuyệt tình đến mức đẩy họ ra ngay lập tức được. Hàn Tú em có bao giờ nghĩ cho anh không? Dù thế nào đi nữa anh cũng là một chàng trai bình thường, cũng có những khát khao, đam mê, vậy mà bạn gái anh luôn tỏ ra lạnh lùng lãnh đạm, trong khi đó, những cô gái khác lại vỗ vạ, tự nguyện đến với anh. Em có bao giờ nghĩ một người đàn ông trong một thời gian dài kìm nén cảm xúc thì sẽ như thế nào không?”

Khi còn yêu nhau, anh luôn muốn ôm Hàn Tú vào lòng và hôn cô cho thỏa, nhưng anh không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy khó chịu và đẩy anh ra xa, dù có yêu tha thiết đến mức nào thì cảm giác lạc lõng khi bị từ chối thẳng thừng như thế cũng không dễ chịu chút nào. Tận mắt trông thấy bạn bè lúc nào cũng quần quýt bên người yêu, nỗi đau khổ trong lòng anh có ai hiểu thấu! Nhiều lúc phần uất anh nghĩ, dựa vào tướng mạo, học thức, tính cách của mình muốn có người phụ nữ nào mà chẳng được? Tại sao phải ngày ngày khổ sở chỉ biết đến mỗi Hàn Tú? Vậy nên khi có cô gái nào tự động ngã vào lòng anh, anh nhất thời không kiềm chế được muốn thử cảm giác ở bên một người con gái khác là như thế nào. Nhưng trải nghiệm rồi anh mới nhận ra rằng những cô gái đó không thể thay thế được Hàn Tú ở trong lòng anh. Sau khi tới Mỹ, anh điên cuồng tìm kiếm những khoái cảm mới, nhưng vẫn không thể khiến cho tâm hồn anh được yên ổn, ngược lại, khi nằm trên giường anh chỉ thấy lòng mình trống trải. Anh biết mình thật ngốc nghếch khi khẳng khái thích tất cả những gì thuộc về Hàn Tú, kể cả những ngại ngùng, xấu hổ, hay cả việc khổ sở giữ gìn trinh tiết của cô.

Yêu một người đôi khi là sự tự nguyện hành xác mà chẳng vì một lý do nào.

Hàn Tú lạnh lùng nói: “Luận điệu của anh đúng là nực cười, theo như anh nói mỗi lần ôm hôn một người phụ nữ khác đều không phải do anh tự nguyện đúng không. Phải chăng khi anh lên giường với người ta tôi nên than thở rằng: ‘Haiz, chẳng qua là anh bị người ta cưỡng hiếp chứ anh chẳng muốn chút nào đâu nhỉ? Anh định nói như vậy không? Chẳng lẽ anh nói với tôi rằng, đàn ông các anh là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới đi cho xong! Đường Trạch Tề sao bây giờ anh còn dám đứng trước mặt tôi hả?’” Cô nhìn anh đầy uất hận, cảm thấy lòng mình như bị băng giá bao phủ, nhói buốt vô cùng. Anh đã hoàn toàn xóa bỏ, những ngày tháng tuyệt đẹp mà hai người đã có.

“Hàn Tú sao em vẫn không tin tình cảm anh dành cho em là thật lòng?” Anh đau khổ nói.

Đường Trạch Tề anh tưởng tôi là con ngốc rất dễ bị lừa phỉnh sao? Tôi không hiểu tại sao, anh có thể mặt không biến sắc mà nói với tôi về chuyện bốn năm trước như thế. Tôi đã nói rồi tôi tha thứ cho mọi lỗi lầm anh phạm phải khi xưa, cho dù anh ôm hôn hay lên giường với người đàn bà khác, tôi đều bỏ qua. Nhưng tôi đâu phải là “thánh nẫu”, tôi sau có thể chịu đựng được khi cách vài ba hôm, anh lại tái phạm, lại ôm ấp phụ nữ trước mặt tôi! Bốn năm trước anh trần truồng nằm bên người khác, bốn năm sau anh lại mang về một Tiểu Cửu. Tiểu Cửu sắp chết rồi mà anh còn không chịu ở bên cạnh, chăm sóc cô ấy, lại quần quýt người phụ nữ khác ở trong hộp đêm, như thể chỉ muốn lên giường cùng cô ta ngay lập tức, anh còn không bằng loài cầm thú!”

“Tiểu Cửu, em nói gì anh không hiểu? Amaya là bạn gái của anh ở Mỹ, còn Tiểu Cửu mà em vừa nhắc tới anh thật sự không biết.” Đường Trạch Tề nhíu chặt hai mày, vẻ mặt không giống như đang nói dối.

“Amaya là bạn gái của anh ở Mỹ, vậy còn tôi? Tôi là cái gì chứ? Chuyện của đôi ta hơn hai tháng nay là cái gì? Tôi là người tình một đêm của anh hả? Hay là đối tượng để anh làm tình, chơi đùa qua ngày? Anh đang trả thù tôi đúng không?” Hàn Tú tức giận nói.

“Người tình một đêm? Đối tượng làm tình? Đợi đã Hàn Tú, anh đâu có...” Anh chưa kịp nói hết câu thì ‘bốp’ một tiếng, trên mặt anh đã hằn lên vết tay của Hàn Tú.

“Đường Trạch Tề sao anh có thể vô liêm sỉ đến thế hả?”

Anh của tôi nay vô cùng xa lạ, xa lạ như thể họ xa nhau bốn năm trời chưa hề gặp mặt. Cô không thể tưởng tượng được những lời nói ấy lại phát ra từ miệng anh. Sao anh có thể đang tâm phá hủy những hình ảnh tốt đẹp và những hi vọng mới được nhen nhóm trong lòng cô chứ? Trái tim cô lúc này vô cùng đau đớn.

Đường Trạch Tề nhìn chăm chăm vào Hàn Tú bất giác nhớ đến cú điện thoại lạ cách đây hơn một tháng.

Anh vội vàng kéo cô lại, gấp gáp nói: “Anh thực sự không hề quen cô Tiểu Cửu mà em luôn miệng nhắc tới đó. Anh thừa nhận mình đã làm sai nhiều chuyện vào bốn năm trước, nhưng tội trạng mà em quy kết cho anh ngày hôm nay thì anh không thể nào chấp nhận được. Hai tháng trước anh còn ở Tây Ban Nha, sao có thể về nước cùng em...” Đường Trạch Tề ngáp ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Phải chăng em đã gặp một người đàn ông giống hệt anh? Hàn Tú hãy tin anh, người đàn ông đó chắc chắn không phải là anh đâu? Em đừng để bị lừa.”

Anh thừa nhận cũng được không thừa nhận cũng được. Mất trí nhớ rồi nhớ lại mọi thứ, những chuyện như vậy xuất hiện nhang nháng trên phim ảnh, tiểu thuyết hay báo chí đó sao? Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc người chịu nhiều đau khổ cuối cùng vẫn chỉ là cô.

“Đủ rồi Đường Trạch Tề tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nói vớ vẩn nào của anh nữa. Tôi thật sự thất vọng về anh đấy, Anh chọn Tiểu Cửu hay Amaya gì cũng được, anh muốn làm gì thì mặc sức mà làm! Hai tháng này xem như tôi đã gặp một con ác mộng. Giữa chúng ta coi như chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Chúng ta kết thúc ở đây thôi, từ giờ trở đi đừng để tôi gặp lại anh thêm một lần nào nữa.” Hàn Tú cố kiềm nén để nước mắt không tuôn trào, đẩy Đường Trạch Tề chạy về phía KTV.

Anh hét với theo: “Hàn Tú em đừng để người ta lừa gạt! Anh nhất định sẽ làm rõ chuyện này.”

(3) Luồng không khí mát lạnh dội tới, từng cơn từng cơn thấm vào da thịt. Hàn Tú ôm chặt cánh tay, với hi vọng làm như vậy cô có thể đứng vững trên mặt đất.

Sam Sam ở trong phòng một hồi lâu mà chẳng thấy Hàn Tú quay lại, sợ bạn gặp chuyện gì bất trắc nên vội đi tìm. Vừa mở cửa ra, cô đã trông thấy Hàn Tú thất thần đứng đó.

“Đi nôn về à?”

“Không.” Hàn Tú bước vào tường như sức lực trong mình đã vơi đi phân nửa, nhún người ngã ra sô pha

AU nhanh tay đỡ lấy cô.

Sam Sam cau mày, lo lắng hỏi: “Trông cậu thế này, hay là chúng ta đi về nhé!”

Hàn Tú lắc đầu, mở một chai bia, đưa lên môi, lạnh lùng nói: “Mình muốn uống nữa”

Đôi mắt hẹp dài của AU mở to ra, anh mỉm cười: “Nhưng lúc này cô đã uống khá nhiều rồi đấy”

“Tôi đang có hứng” Hàn Tú bướng bỉnh nói. Lúc này trái tim cô đang đau nhói từng cơn. Chỉ có men rượu mới có thể khiến cô say mà quên đi tất cả.

“Chúng ta uống thêm hai chai bia nữa vậy” AU dịu dàng nói.

Cô nhoen miệng cười: “Anh sợ tôi không có tiền trả, hay là sợ tôi uống say xong sẽ giờ trò lưu manh với anh đấy.”

“Tôi chỉ lo cô say chứ không hề sợ cô giờ trò” AU vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, nhẹ nhàng đáp.

“Vậy thì lấy thêm 10 chai nữa” Hàn Tú nói xong quay sang nhìn với AU: “Nếu tôi say, anh đưa tôi về nhà được không”

AU nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được thôi”

Lát sau, bia được mang tới. Thấy thế Sam Sam không khỏi kinh hãi, nhưng chưa kịp làm gì thì Hàn Tú đã bảo KK: “Anh lôi cô ấy lên kia hát, tôi trả tiền bo cho anh”

“Con nha đầu chết tiết này” Sam Sam vừa nói dứt lời, anh chàng đẹp trai kia đã kéo cô lên hát tiếp.

AU mở chai bia rồi quay sang hỏi cô; “Chơi trò gì đây, vẫn là xúc xắc nhé”

“Bảy Tám Chín” Hàn Tú không cần nghĩ ngợi gì trực tiếp nói.

AU ngậy người nhìn cô: “Hai người chơi trò bảy tám chín... liệu có ít quá không”

Chơi trò này trước tiên phải định rõ lượng bia đặt cược, sau đó luân phiên đổ hai con xúc xắc, nếu được bảy điểm thì tiếp tục chia vào xúc xắc lắc, đồ được tám điểm thì uống một nửa: được chín điểm thì phải uống hết chỗ bia đặt cược và bia của những người xung quanh đổ thêm vào. Trò bảy tám chín được các cô gái trong quán rượu dùng để dụ khách gọi nhiều đồ uống hơn, còn khách đòi chơi bằng được trò này, thì người đó chắc chắn đang muốn uống say.

“Không sao đâu, tôi một chấp ba.” Nói xong liền rót bia ra ly.

AU mỉm cười rồi đổ xúc xắc chơi cùng vị khách hàng đang đau khổ. Mỗi lần đồ được bảy điểm AU thường không rót thêm bia vào cốc Hàn Tú, nhưng hình như mấy quân xúc xắc này muốn cô được thỏa mãn ước nguyện hay sao mà lần nào cũng vậy, nếu cô không đồ được tám thì cũng được chín. Mới qua không được nửa giờ đồng hồ mà bốn chai bia đã trống không và tất cả đã vào bụng Hàn Tú.

Đến chai thứ năm, AU ngừng chơi đứng dậy gọi Sam Sam đang hát hò rất vui vẻ với anh chàng KK đẹp trai: “Bạn của cô say rồi đấy!”

Sam Sam lập tức đẩy KK ra, chạy ngay lại bên Hàn Tú, giành lấy chai bia ở tay cô bạn: “Con nha đầu chết tiết này, định uống đến mức xuất huyết mới được sao?”

“Mình đâu có say, chưa có say, chưa hề say mà...” Hàn Tú gạt tay Sam Sam ra.

“Chưa say ấy hả? Có mấy người say mà chịu nhận là mình say đâu cơ chứ? Đừng uống nữa, cậu mà say mềm ra đấy mình không đưa cậu về nhà được đâu đấy”

“Mình không cần cậu đưa về, AU sẽ đưa mình về nhà. Mình chưa say mình vẫn uống tiếp được. Chọn giúp mình bài Nước quên tình của Lưu Đức Hoa, mình muốn hát bài Nước quên tình.” Nói xong, Hàn Tú vớ lấy chiếc mic trên bàn rồi hò hét ầm ĩ.

“A a a... hãy cho tôi một ly nước quên tình, hãy đổi cho tôi một đêm không rơi lệ!

Tất cả mọi lòng thành tình ý, hãy mặc cho gió đập mưa vui, tình yêu dành cho người chẳng thể nào lấy lại.

Hãy cho tôi một ly nước quên tình, hãy đổi cho tôi cả đời không bi thương!

Cho dù tôi có uống say, cho dù trái tim tôi có nát tan, đừng để tôi nhìn thấy những giọt lệ của mình!...”

Hàn Tú vừa hát vừa khóc chẳng hề đúng giai điệu, nếu không phải trên màn hình có hiện lời thì mọi người hoàn toàn không biết cô ấy đang hát cái gì, hát xong câu cuối cùng, cô ngã vật ra sô pha.

“Cô ấy khóc kìa!” không biết ai đã nói câu này.

Nghe câu nói ấy, Hàn Tú liền bật dậy, líu lời nói: “Tôi đâu có khóc...”

AU đang định an ủi bỗng nhiên cô quay sang ôm chặt lấy anh, cười nói không ngừng, nụ cười còn khó coi hơn cả lúc khóc. Không ai hiểu Hàn Tú đang nói gì, chỉ nghe được loáng thoáng hai chữ “Tiểu Thất” mà thôi. Lầm nhảm một hồi rồi cô ôm ghì lấy cánh tay AU mà khóc nức nở, tiếng khóc vô cùng thảm thiết thê lương.

Cô say thật rồi!

Sam Sam phải gồng hết sức mới có thể khiến Hàn Tú bỏ tay ra khỏi AU, mặt tối sầm lại, liên tục xin lỗi anh vì hành động của bạn mình.

Sam Sam không thể hiểu nổi, lúc vừa đến đây Hàn Tú vẫn còn bình thường, tại sao đột nhiên lại uống một cách điên cuồng như thế chứ? Trước kia cô cũng từng uống say một lần, nhưng uống xong cô chỉ lăn đùng ra ngủ. Tối nay Hàn Tú thật kì lạ. Cô vốn đi rủ bạn vào đây vui chơi một lần, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Lúc này khi từ phòng vệ sinh đi ra, tôi trông thấy cô ấy cãi nhau với một người đàn ông ở ngoài hành lang, người ấy là bạn trai cô ấy thì phải, hình như anh ta lảng nhảng bị cô ấy bắt gặp” KK kể.

“Bạn trai? Lảng nhảng? Làm gì có chuyện đó” Nghe thấy thế Sam Sam giật mình hoảng hốt. Bạn trai của Hàn Tú không phải là Tiểu Thất sao? Đúng ra bây giờ Tiểu Thất đang bận chăm sóc Tiểu Cửu chứ! Làm sao anh ấy có thể đến chỗ này được chứ?

AU nói thêm: “Tôi cũng tan mắt chứng kiến hai người họ cãi nhau rất kịch liệt, cô ấy còn tát anh ấy một bạt tai nữa”

Càng nghe họ nói Sam Sam càng cảm thấy nghi hoặc. Với tính cách của Tiểu Thất hiện nay, chuyện đó không thể nào xảy ra. Nếu là anh của bốn năm trước thì chắc chắn cô sẽ tin.

Đã hơn 12h đêm rồi.

Đang lúc Sam Sam đang định đưa Hàn Tú ra về thì di động của Hàn Tú lại reo lên, lúc này cô mới biết nó đang ở trên mặt bàn.

Nhận lấy điện thoại từ tay AU, cô nhìn qua màn hình, vừa thấy hai chữ “Tiểu Thất”, cô lập tức mở máy ra rồi hét lớn: “Anh đang ở đâu?”

“Sam Sam à.” Giọng nói của người bên kia có chút kinh ngạc.

“Là tôi đây! Tôi đang hỏi, hiện tại anh đang ở đâu?” Giọng nói của Sam Sam còn lớn hơn lúc trước.

“Tôi đang ở nhà.” Ý anh nói đến là nhà của Hàn Tú

“Lúc này, anh đã đi những đâu?”

“Tôi chẳng đi đâu hết, tôi thấy đã hơn 12h rồi mà Hàn Tú vẫn chưa về nên bồn chồn, gọi điện hỏi xem cô ấy sao rồi. Hàn Tú đã gặp chuyện gì rồi phải? Hai người đang ở chỗ nào?” Giọng nói của Tiểu Thất nghe ra đúng là đang vô cùng lo lắng cho Hàn Tú, không thấy một chút nào là nói dối cả.

Sam Sam nhớ lại những gì mình biết về Đường Trạch Tề trong hai tháng nay, càng nghĩ càng thấy anh không có khả năng lại đi đến hộp đêm được. Nhưng cả AU và KK đều khẳng định là tận mắt chứng kiến Hàn Tú cãi nhau với bạn trai, ở đây có gì uẩn khúc ở đây chẳng?

Nghĩ thế cô liền hạ giọng: “Hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng.”

“Đợi chút, tôi sẽ qua đó ngay lập tức!!”

“Này...” Cô chưa kịp nói hết câu thì bên kia đã dập tắt máy rồi.

KK kể thêm, người cãi nhau với Hàn Tú còn đi cùng với vài người bạn nữa. Nếu đó là sự thật thì người đến đây cùng Đường Trạch Tề chỉ có Hắc Bì và Phát Tài mà thôi. Sam Sam liền gọi điện thoại cho Hắc Bì và Phát Tài để xác minh, và được biết, đúng là Đường Trạch Tề ôm hôn thắm thiết người bạn gái Tây Ban Nha ở Kim Bích Huy Hoàng và bị Hàn Tú bắt gặp.

Nghe xong, Sam Sam chỉ muốn đập nát chiếc điện thoại ngay tức khắc. Tên khốn kiếp đó đã lảng nhảng lại còn dám nói vớ vẩn.

Đợi mãi mà chẳng thấy Tiểu Thất đến, Sam Sam nghiêng rằng nhờ bạn AU cùng đưa Hàn Tú ra khỏi KTV.

Khi cô vừa đưa tay vẫy xe thì một chiếc taxi màu đỏ dừng ngay trước mặt, cô chưa kịp đi đến mở cửa thì thấy Tiểu Thất bước xuống.

Sam Sam vừa nhìn thấy anh thì quay sang hỏi AU: “Người đàn ông mà lúc này anh nhìn thấy có phải là anh ta hay không?”

AU nhanh miệng trả lời: “Chính là anh ta!”

Sam Sam bùng bùng nổi giận chỉ vào mặt Tiểu Thất mà mắng: “Tôi hỏi anh, rốt cuộc tối nay anh có tới đây hay không? Anh đã nói những gì với Hàn Tú mà cô ấy uống say đến mức này hả?”

Tiểu Thất ngây người ra, nhưng rất nhanh sau đó anh đã lấy lại vẻ bình thường ngày, song không trả lời câu hỏi của Sam Sam ngay mà nhìn về phía Hàn Tú. Thấy AU đang đỡ cô, anh mỉm cười chào lại.

“Anh đúng là đồ khôn kiêu, nói dối không chớp mắt, uổng công tôi tin tưởng anh, tác hợp cho anh với Hàn Tú. Tôi cứ ngỡ anh sẽ một lòng một dạ với cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc, ai dè... Đúng là ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’. Không phải anh đang chăm sóc cho cô em gái sắp chết à? Sao lại xuất hiện ở đây, còn hôn hít thắm thiết với người đàn bà khác nữa chứ! Anh có biết là đã làm Hàn Tú đau lòng tới mức nào không hả? Sao anh có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy hết lần này đến lần khác như thế chứ? Nếu anh xem Hàn Tú là món ăn để thay đổi khẩu vị ở vỉa hè thì hãy tránh xa cô ấy ra! Anh muốn tận mắt nhìn thấy cô ấy tự sát trước mặt anh thì anh mới cam tâm hả?” Sam Sam mắng Tiểu Thất tới tấp.

“Mọi việc không giống như mọi người nghĩ đâu” Anh không muốn giải thích nhiều nên giờ tay đón Hàn Tú từ tay AU về bên mình.

AU thấy Tiểu Thất đang mặc chiếc áo sơ mi màu tím nhạt, thì cười lớn nói: “Anh đã kịp thời quay về nhà thay bộ quần áo khác rồi cơ à? Anh làm tôi nhớ tới cô bé lọ lem bỏ tiệc khiêu vũ vào lúc 12h đêm của nhà văn An-đéc-xen đấy”

Tiểu Thất nhếch miệng, bực dọc nói: “Cảm ơn.”

AU đã bước vào hộp đêm, nghĩ thế nào lại quay ra nói với Tiểu Thất: “Ăn vụng là cả một nghệ thuật đấy!”

Tiểu Thất cau mày nhìn AU rồi đỡ Hàn Tú ra gọi xe.

Sam Sam đuổi theo anh: “Anh mau buông Hàn Tú ra! Cút về mà ôm cô bạn gái người lai kia đi”

Tiểu Thất không nhịn được nữa hét lớn: “Sam Sam, phiền cô đừng làm ồn nữa! Hàn Tú say thế này rồi, việc quan trọng nhất cần làm bây giờ là đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi. Chuyện của hai chúng tôi hãy để hai chúng tôi tự mình giải quyết, có được không?”

Sam Sam liền im bặt, tức giận mà không biết trút vào đâu, đành nín nhịn, tự nhủ đợi gọi được xe rồi tính tiếp.

Hai người đã vậy mấy chiếc taxi lại rồi, nhưng vừa hạ kính xe, thấy Hàn Tú say bất tỉnh nhân sự thì liền kéo kính lên và chạy thẳng luôn. Quá đáng hơn, có người còn không lái xe luôn đi mà mới được cách vài mét đã dừng lại đón khách khác.

Họ đứng như vậy tới hơn nửa giờ đồng hồ mà không có một chiếc taxi nào chịu đưa họ về.

Thấy Sam Sam đứng ngồi không yên, Tiểu Thất liền nói: “Thôi đừng gọi xe nữa, tôi sẽ công cô ấy về.”

Sam Sam kinh ngạc nói: “Từ đây về nhà Hàn Tú đi xe cũng mất mười phút là ít, anh công cô ấy về thì sẽ mất hơn một tiếng đồng hồ sao? Anh tưởng mình đang đóng phim à!”

“Thế chúng ta cứ đứng đây đợi trời sáng ư! Biết trước là muộn thế này sẽ chẳng gọi được xe về thì sau lúc đi hai cô không lái xe chứ!” Tiểu Thất lườm Sam Sam rồi ngồi xuống công Hàn Tú.

Sam Sam lửa giận tuôn trào: “Tối hộp đêm chơi thì lái xe đi làm gì hà? Anh muốn chúng tôi bị cảnh sát bắt sao?”

“Hai người đáng lẽ không nên đến những nơi như thế này” Tiểu Thất chẳng còn hơi đâu mà đôi co với Sam Sam nữa.

Sam Sam sững sờ nhìn Tiểu Thất, nhất thời chẳng biết nói gì.

Ánh mắt của Tiểu Thất lúc này bộc lộ rõ tình cảm chân thành mà anh dành cho Hàn Tú, tuyệt đối không chút giả tạo. Ngay khi biết hai người đang ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng, anh liền lập tức chạy tới. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô có phải là người lừa tình bạc bẽo hay không? Căn cứ vào những gì cô chứng kiến hơn hai tháng nay, Sam Sam không tin là anh sẽ phạm lỗi lầm trước kia. Cô không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa. Lẽ nào anh ấy là kẻ đa nhân cách? Một mình diễn hai vai chăng? Lúc nào phát bệnh thì sẽ đi lang thang, lúc nào không phát bệnh thì lại tuyệt đối chung tình ư? Sam Sam vô đầu bứt tóc không dám nghĩ về những khả năng khác nữa.

“Cô cứ gọi xe về trước đi, nhớ đun chút nước nóng, tôi sẽ công Hàn Tú về sau” Tiểu Thất cảm thấy không thoải mái khi bị Sam Sam nhìn chăm chăm như vậy.

Sam Sam gật đầu rồi ra vậy một chiếc taxi.

(4)

Hàn Tú đang say nên trông ngốc nghếch, luôn cười ngây ngô, miệng không ngừng rên rĩ mấy bài hát khó hiểu.

Lúc đó, di động của một người qua đường đột ngột reo lên. Nghe thấy nhạc chuông đó Hàn Tú liền hét lớn: “Em muốn đi chân trần, trèo lên cây hát ca, trèo lên cây hát ca...”

Tiếng hét của cô làm anh chàng kia giật bắn, quay lại mắng cô là đồ thần kinh.

Hàn Tú nghe thấy thế liền ngừng hét, lầm bầm: “Tôi là một đứa thần kinh... Bị thần kinh... bị thần kinh... bị thần kinh...”

“Hàn Tú, em say quá rồi” Tiểu Thất cồng cô trên lưng cô gắn kim nén nổi đau khổ trong lòng.

“Em không say...” Hàn Tú rên rỉ: “Em muốn nôn...”

“Đợi một chút” Anh vội bỏ cô xuống.

Chân vừa chạm đất, Hàn Tú liền loạng choạng bán lầy lan can, nôn một trận. Một tay Tiểu Thất đỡ lấy người Hàn Tú, tay kia thì vỗ vỗ lưng cô. Đợi cô nôn xong, anh lấy giấy ăn lau hết vết bẩn quanh miệng và những giọt nước mắt lẫn mồ hôi trên mặt cô.

Cô ngước mắt lên, mơ màng nhìn anh một hồi rồi giờ tay đánh mạnh vào ngực anh, vừa khóc vừa hét lớn: “Anh là đồ khốn kiếp! Tên mặt dày! Kẻ Đáng chết! Đồ lừa đảo! Tôi hận anh... Tôi hận anh... tôi hận anh...”

Vẫn chưa thể giải hết mối hận trong lòng, Hàn Tú liền nghiêng răng cắn một cái thật mạnh lên vai anh.

Tiểu Thất đứng yên chịu trận, hoàn toàn không phản kháng, để mặc cho Hàn Tú muốn làm gì thì làm. Cô không ngừng cắn anh, cho tới khi mệt là mới nhả ra rồi ngã người vào ngực anh, khóc lóc thảm thiết: “Sao anh lại đối xử với em như thế? Tại sao chứ?”

“Anh xin lỗi, Hàn Tú” Anh ôm chặt lấy cô lòng mang nỗi đau đớn không hề thua kém cô.

Hàn Tú vừa lẩm bẩm một mình, vừa như đang nói với anh: “Xin lỗi ư? Em cần lời xin lỗi của anh để làm gì cơ chứ? Từ trước đến nay anh luôn luôn hưởng thụ cảm giác được bao nhiêu cô gái theo đuổi. Em là người con gái duy nhất không thêm đề ý tới anh, lại còn mắng anh suốt ngày, vậy mà anh cứ lẻo đẻo theo em. Em không biết có phải kiếp trước em đã mắc nợ gì anh hay không nữa. Tại sao anh luôn nói với bố mẹ em rằng anh thích em? Tại sao anh luôn nói với em rằng anh yêu em cơ chứ? Em là một người con gái bình thường cũng giống như bao cô gái khác, yêu thích tất cả những thứ đẹp đẽ. Em thích anh vì anh đẹp trai, thể nhưng dần dần, em thật sự rất ghét vẻ ngoài quá đẹp trai của anh đấy! Người ta thường nói mỗi tình đầu là mỗi tình khác cốt ghi tâm. Em cũng vậy, nhưng em không yêu đến mức khắc cốt ghi tâm, mà phải kim nén tình cảm đến mức khắc cốt ghi tâm. Anh biết không, vì anh mà những người con gái khác luôn tìm em để gây chuyện, nói rằng em tương mạo không ra gì, gia cảnh cũng bình thường, tính khí lại ngang ngạnh, mặt nào cũng không xứng với anh. Em thừa nhận là em có nhiều khuyết điểm hơn ưu điểm, không có nghĩa là em không có quyền yêu người em yêu. Chỉ ít thì em là một người thật thà lương thiện, cho dù bị ai đó bắt nạt thế nào, thì em cũng mỉm cười cho qua hết, không hề để bụng, càng không bao giờ công kích hay làm tổn thương ai cả.

Em không ngừng tự hỏi rằng anh thích em ở điểm gì, em yêu anh ở điểm gì mà chẳng thể tìm ra đáp án. Trái tim của một thiếu nữ hết lần này đến lần khác bị tổn thương, có ai thấu hiểu được tâm trạng của em không? Có ai biết có một người bạn trai vừa cao lớn vừa đẹp trai lại đau khổ thế nào không? Em đã nghĩ thà rằng anh bình thường hơn một chút thì tốt hơn. Nếu không phải nhà anh và nhà em thân thiết với nhau, nếu cô giáo Đỗ không tốt với em như thế thì mỗi lần nhìn thấy anh, em sẽ chạy càng xa càng tốt. Cho nên bốn năm trước, khi em nhìn thấy anh nằm trên giường với một cô gái khác, em đã nghĩ: “Cuối cùng mình đã được giải thoát, thực sự giải thoát mãi mãi, sau này không còn phải đau khổ giữ lấy tình yêu này nữa”

Hàn Tú vừa khóc vừa nói một tràng, giọng càng lúc càng nhỏ nhưng từng lời từng lời của cô cứ văng vẳng bên tai anh.

Anh khẽ hôn lên tóc Hàn Tú rồi đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ nhàng bảo: “Em cứ khóc đi, khóc được thì sẽ thấy dễ chịu hơn. Không có gì khổ bằng việc đau đớn mà không thể khóc được. Nổi đau mà anh đang phải chịu đựng mãi mãi chỉ có thể cất giấu trong tim, muốn khóc mà không khóc nổi, muốn nói mà không thể nói, anh không biết giải thích thế nào cho em hiểu nữa. Chỉ vì anh đã quá ích kỷ, quá tham lam nên em mới phải chịu tổn thương đến vậy.”

Đêm tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng xe chạy trên đường, chỉ còn tiếng khóc yếu ớt của Hàn Tú vang lên giữa đêm khuya.

Tiểu Thất ôm lấy cô, vỗ về an ủi, rất lâu sau, Hàn Tú mới thôi thổn thức, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nhẹ nhàng bế cô lên.

May mà nơi này cách nhà không quá xa.

Về tới nhà, anh liền nhẹ nhàng đặt Hàn Tú lên giường rồi đi lấy khăn, cẩn thận, khẽ khàng lau mặt và tay cho cô.

Nhìn những cừ chỉ dịu dàng đó, Sam Sam ghen hòng lại, không thể thốt lên những lời mắng nhiếc, trách móc đã dự tính trong đầu trước đó.

Một lúc sau Hàn Tú đã chìm sâu vào giấc ngủ nhưng Tiểu Thất vẫn nắm chặt tay cô, lặng lẽ nhìn cô lưu luyến mãi mới rời khỏi căn phòng.

Sam Sam theo anh ra ngoài, hỏi: “Anh có thể nói rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra không?”

Tiểu Thất nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

“Anh ta” đã quay trở về rồi. Có lẽ ngày mai, anh sẽ phải vĩnh viễn rời khỏi nơi đây. Dù anh vẫn thầm mong ngày này sẽ không bao giờ đến, nhưng cái gì đến thì nhất định sẽ tới.

Im lặng một lúc lâu, anh mới quay lại, nói với Sam Sam: “Sam Sam có nhiều chuyện không thể chỉ nói bằng lời có thể giải thích một cách rõ ràng, cặn kẽ được. Tôi chỉ có thể nói rằng, Đôi khi những gì tận mắt chứng kiến, chính tai nghe thấy chưa chắc đã là sự thật. Tôi thật sự yêu Hàn Tú từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi muốn làm tổn thương cô ấy, chưa bao giờ! Chuyện giữa tôi và Hàn Tú hãy để chúng tôi tự mình giải quyết. Sau khi trời sáng, tự nhiên đáp án sẽ có thôi. Cô vào nghỉ đi.”

Nói xong, anh đi ra ngoài phòng khách, nằm lên ghế sofa.

Sam Sam mím chặt môi, nghĩ ngợi một lúc lâu. Đúng là cô có thảo luận với anh về những vấn đề ấy cũng chẳng đi đến đâu. Nói cho cùng, đó là chuyện giữa anh và Hàn Tú phải để hai người họ giải quyết. Cô thờ dài chán nản rồi đi vào phòng ngủ của Hàn Tú.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cái ác sinh trong lòng

Đêm, trong căn phòng ngủ thoang thoảng hương thơm, không khí tràn ngập tình cảm mặn nồng. Trên chiếc giường King-size có hai thân người một rũ nằm đó, hơi thở gấp gấp cùng tiếng rên rỉ vang lên không ngừng.

Sự khoan khoái sau khi trút hết mọi bức dọc trong lòng chẳng kéo dài bao lâu thay vào đó là cảm giác mệt mỏi, đau nhức toàn thân.

“Tê, hôm nay anh mạnh bạo quá!” Cô gái nũng nịu đặt bàn tay thon dài của mình lên ngực của người đàn ông.

Anh không nói gì, không chút do dự đẩy cô gái sang một bên rồi xuống giường, đi thẳng vào buồng tắm. Dưới vòi hoa sen, để dòng nước ấm chảy lên người, anh liên tục lấy tay vuốt mặt.

Anh vốn định nói rõ ràng mọi chuyện với Hàn Tú một lần, ai ngờ thành ra cãi nhau một trận lớn đến vậy. Trước đó, khi nghe Hắc Bì và Phát Tài nói rằng cô ấy hỏi thăm tin tức về anh, anh thấy lòng mình xao xuyến. Mấy năm nay, anh thay bạn gái liên tục vì nghĩ rằng chỉ có làm như vậy anh mới xóa bỏ được hình bóng của cô ra khỏi tâm trí, nhưng chính cuộc sống phóng đảng đó đã dần dần làm anh cảm thấy chán nản mệt mỏi. Sau khi gặp lại Hàn Tú anh mới nhận ra rằng cho dù anh có cố gắng sa đoạ đến thế nào thì vẫn không thể quên cô - người con gái khiến anh vừa yêu vừa hận.

Quảng thời gian ở bên cô là những ngày tháng vui vẻ nhất của anh. Thậm chí khi ấy, anh còn hi vọng rằng tốt nghiệp xong, anh và cô sẽ cùng xây dựng một gia đình nhỏ bé. Có ai ngờ, chỉ sau một con say, anh đã mất đi tất cả. Xa cách nghìn trùng, bốn năm trời mang trong mình trái tim cô đơn, trống trải...

Người con gái đó dựa vào cái gì để khẳng định rằng anh là kẻ bạc tình chứ?

Đường Trạch Tề đắm mạnh vào bức tường trong buồng tắm, bất động một lúc lâu rồi lấy khăn lau khô người. Anh vừa bước ra thì Amaya ôm lấy anh: “Anh có tâm sự sao?”

Anh gỡ tay cô ra, lạnh lùng đáp: “Không, em vào ngủ tiếp đi! Anh qua thư phòng một lúc đừng làm phiền anh!”

Ngồi vào bàn làm việc, Đường Trạch Tề châm một điếu thuốc rồi hút, làn khói trắng mờ ảo bay lên.

Anh nhớ lại cuộc điện thoại kì lạ vào hơn nửa tháng trước, người gọi đến xưng mình họ Cổ đại diện cho cơ quan nghiên cứu viện trợ gen quốc tế gì gì đó và nói rằng đang tồn tại một nhân bản có hình dạng giống hệt anh, ngay cả AND cũng trùng hợp, anh ta đang trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm và đang giả mạo thân phận anh để tiếp xúc với những người anh quen. Ông Cổ tiên sinh đó hi vọng rằng anh có thể hợp tác với họ đưa nhân bản kia về phòng thí nghiệm.

Lúc ấy anh chỉ nghĩ, người đàn ông này bị thần kinh rồi, chẳng phải báo đài đã đưa tin rằng người nhân bản mới sinh ra thành công cách đây vài năm hay sao? Trên thế giới này sao có thể có một người khác giống anh như đúc chứ? Mà nếu có thực sự tồn tại một tổ chức phi pháp nào đó nghiên cứu người nhân bản thì cũng không thể chọn anh làm đối tượng nghiên cứu được, anh không phải nguyên thủ quốc gia, cũng không phải là kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen để những lúc nguy kịch, người ta có thể duy trì mạng sống cho anh bằng cách truyền máu và cấy tế bào chứ! Đúng là hoang đường cực kì hoang đường?

Nhưng từ lúc gặp lại Hàn Tú, anh bắt đầu hoảng sợ. Tại sau Hàn Tú luôn miệng nhắc lại cụm từ ‘hai tháng nay’ lại còn cô Tiểu Cửu nào đó nữa chứ? Hai tháng trước, anh vẫn còn đang ở Tây Ban Nha mà, mới về nước được khoảng nửa tháng thôi. Những lời nói của Hàn Tú khiến anh cảm thấy hết sức khó hiểu. Phải chăng tồn tại một ‘anh’ khác nữa và anh ta đã dùng tên của anh để chung sống với Hàn Tú hơn hai tháng nay?

Đường Trạch Tề mở nhật kí cuộc gọi trong di động, tìm một hồi cũng thấy số điện thoại hơn nửa tháng trước đã gọi cho anh. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, nhấn nút phím gọi đi. Chờ một lúc mà không thấy người kia nhắc máy, anh gấp điện thoại vào, cau mày lại, hít một hơi thuốc dài.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trong màn đêm u tối tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, anh không hề do dự, lập tức nghe máy: “Alo!”

Một giọng nói trầm trầm cất lên: “Đường tiên sinh, rất vui khi ngài đã gọi lại cho tôi”

“Là ông à!?” giọng Đường Trạch Tề hơi run. Là vị Cổ tiên sinh đó, nhưng lần này, ông ta đã dùng một số điện thoại khác, giọng nói cũng đã được xử lý.

“Đường tiên sinh chủ động gọi điện thoại cho tôi, liệu có phải ngài đã tin những gì tôi nói lần trước?”

“Một người giống hệt tôi như ông đã nói... tôi nghĩ chắc là có tồn tại”

“Không phải ‘chắc là’ mà là chắc chắn. không ai hiểu người đó hơn tôi đâu. Đường tiên sinh, tôi khẳng định một lần nữa với ngài, anh ta và ngài không chỉ giọng nói, khuôn mặt, hình dáng giống nhau mà ngay cả AND cũng trùng khớp luôn.” Cổ tiên sinh cố tình nhấn mạnh vào ba chữ AND.

“Tôi không phải là người có vai vế quan trọng, tại sao các ông lại nhân bản tôi? Dựa vào cái gì mà ông muốn tôi tin tưởng?” Đường Trạch Tề ôm lấy đầu, hít thở một cách khó nhọc.

“Đường tiên sinh, bây giờ, ngài nên mở hòm thư của mình ra xem, những bức ảnh đó sẽ khiến ngài phải kinh ngạc đấy!” Tiếng cười của Cổ tiên sinh vang lên trong điện thoại.

Đường Trạch Tề lập tức nhấn nút khởi động chiếc máy tính xách tay, vài phút sau, anh mở hòm thư điện tử ra. Hiện thị trước mắt anh là một loạt ảnh có mặt Hàn Tú trong đó.

Một bức ảnh chụp cảnh ‘anh’ tay trong tay với Hàn Tú, cùng cô chọn đồ trong siêu thị. Ở tấm ảnh khác, hình như ‘anh’ đang thổi hạt cát ra khỏi mắt cho cô, bàn tay đưa lên vuốt ve mặt cô. Nhấp chuột vào một tấm khác, anh thấy ‘mình’ đang khẽ chạm lên đôi môi hồng đỏ hồng, căng mọng của cô...

Mọi tấm hình đều ghi lại những phút giây thân mật giữa Hàn Tú và ‘anh’ trong ảnh khuôn mặt cô đang ngập tràn hạnh phúc, nở nụ cười rạng ngời mà anh chưa từng được nhìn thấy trước kia. Một nỗi ghen tỵ xâm chiếm lấy trái tim anh.

Lúc này, giọng nói trầm trầm của Cổ tiên sinh lại vang lên: “Thế nào? Nếu không biết chắc chắn rằng bản thân chưa từng trải qua những việc như vậy, có khi ngài còn tưởng rằng người trong ảnh chính là ngài phải không? Ha ha... Nhìn người phụ nữ trước kia của mình quán quýt bên một kẻ giống hệt mình, ngài thấy sao? Chà chà, im lặng một lúc lâu rồi, hẳn ngài đang rất tức giận nhỉ? À, phải là vô cùng, vô cùng tức giận mới đúng! Ngài tức giận cũng đúng thôi, nếu là tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy. Thế nào, ngài có cần thêm thời gian để suy nghĩ về việc hợp tác với chúng tôi không?”

“Tại sao lại là tôi? Tôi có tài cán gì mà được các ông chọn lựa để nhân bản chứ?” Đường Trạch Tề đánh giọng.

“Về vấn đề này thì, ...” Cổ tiên sinh ngập ngừng một lát rồi cười lớn: “Tôi chỉ có thể giải thích rằng giáo sư Trương chuyên gia di truyền học của chúng tôi - là một người quá sinh tình. Ông ta yêu say đắm vị sư muội cùng trường, chính là mẹ ruột của ngài, nhưng mà mẹ ngài đã lựa chọn bỏ ngài. Không thể quên được bà ấy, ông ta bèn tạo ra người giống như đúc ngài”

“Các ông có bao giờ nghĩ rằng việc làm của các ông đã gây ra tổn hại đến những người vô tội như chúng tôi thế nào không?”

“Đây cũng chính là mục đích tôi tìm ngài. Tôi không muốn để một sản phẩm thí nghiệm làm đảo lộn trật tự xã hội. Thật đáng sợ nếu cậu ta hoàn toàn thay thế vị trí của ngài, cho nên tôi hi vọng rằng chúng ta có thể hợp tác trong việc tiêu hủy 074.”

Đường Trạch Tề ôm mặt: “Ông muốn tiêu hủy gã 074 ư? Ồ thì cứ việc đi tìm mà tiêu hủy, liên quan gì đến tôi chứ?”

“Sự việc này không được làm kinh động đến quá nhiều người nên chúng tôi cần sự phối hợp của ngài.”

Đường Trạch Tề phiền não vò đầu, không nói lời nào.

Cổ tiên sinh đột nhiên cười ha hả, tiếng cười vô cùng quý quái: “Thực ra, ngài đang cảm thấy không cam tâm đúng không? Rõ ràng Hàn tiểu thư là bạn gái của ngài, vậy mà cô ấy lại yêu người đàn ông khác, người ấy thì chẳng qua chỉ là vì có ngoại hình giống hệt ngài nên mới có thể tiếp cận dễ dàng với Hàn tiểu thư như thế. Thật ra, người mà Hàn tiểu thư yêu thật sự chính là ngài, Đường tiên sinh à! Nhưng ngài có biết không, 074 tuy chỉ là một sản phẩm thí nghiệm nhưng cậu ta lại là sản phẩm hoàn mỹ nhất của chúng tôi. 074 giống hệt chúng ta, những việc chúng ta làm được cậu ta cũng làm được. Cô nam quả nữ ở cùng một nhà, khó mà tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra...”

Đường Trạch Tề bất giác nhớ lại những lời Hàn Tú đã nói tối nay; “Người tình một đêm?” “Hai tháng?” Lòng đố kỵ và sự phẫn nộ trong anh trào dâng đến cực điểm. Số lần được gần gũi với Hàn Tú so thể đếm trên đầu ngón tay. Anh chỉ dám ôm cô ở những nơi không có người, nhưng mỗi khi tình cảm đến hồi cao trào, Hàn Tú luôn ngăn anh lại, vì cô là một người hay thẹn thùng. Vậy mà chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, tên quái vật kia đã có cô một cách trọn vẹn!

Hàn Tú còn yêu anh, thực sự vẫn còn yêu anh, nếu không thì kẻ đáng lẽ không nên tồn tại trên thế gian kia sao có thể tiếp cận cô ấy được?

Đúng ra Hàn Tú phải thuộc về anh!

Điên cuồng như một con thú bị cướp mất miếng mồi, Đường Trạch Tề gạt phăng hết mọi thứ trên bàn xuống đất, hét lớn: “Đừng nói những lời nhảm nhí đó nữa! Cái gì mà ‘cơ quan viện trợ gen quốc tế’ chứ tôi thấy các ông là tổ chức đen thì đúng hơn! Tổ chức của chính phủ sao có thể chịu bó tay trước một người nhân bản chứ! Rốt cuộc các ông có mục đích gì?”

Cổ tiên sinh tuy bị vạch trần chân tướng nhưng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại còn cười lớn: “Ha ha, ngài không tin thì tôi đành bó tay thôi. Chúng tôi là ai đâu có quan trọng, quan trọng hơn là ngài đang trong tình trạng nguy hiểm. Một núi không thể có hai hổ, không sớm thì muộn, phải có một kẻ biến mất vĩnh viễn. Nếu cậu ta đồng ý hợp tác với chúng tôi với điều kiện làm ngài rời khỏi thế giới này, chúng tôi sẽ không do dự lâu đâu, Đường tiên sinh à.”

“Ông muốn làm gì hả” anh tức giận quát lớn.

Tiếng quát của anh đã làm Amaya giật mình tỉnh giấc, cô bèn chạy sang xem anh thế nào. Mặt mũi hùng hỏ, anh sáng giọng: “Cút ngay ra ngoài!”

Chưa bao giờ bị Đường Trạch Tề đối xử như thế, Amaya tức giận đóng sập cửa lại.

Trong điện thoại, Cổ tiên sinh vẫn đang cười.

Anh nghiêng răng nói: “Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Muốn chúng ta hợp tác để thu hồi lại 074. Tôi sẽ không để ngài phải chịu thiệt đâu, nếu việc này thành công, tôi sẽ chuyển một triệu Nhân dân tệ vào tài khoản của ngài, ngài đồng ý chứ?”

Đường Trạch Tề im lặng một lúc lâu rồi nói: “Tôi đồng ý, có điều ông không được làm hại những người bên cạnh tôi, chỉ được phép tiêu hủy thứ mà ông cần tiêu hủy thôi”

“Ngày mai tôi sẽ chuyển trước năm trăm ngàn tệ vào tài khoản của ngài. Ngài nhớ mang theo di động mọi lúc mọi nơi. Còn nữa, xin ngài đừng để tình yêu làm cho mê muội, tốt nhất là tuyệt đối giữ bí mật. Nếu để Hàn Tú biết được chuyện này thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Đến lúc ấy, tôi không dám đảm bảo là sẽ không làm tổn thương đến cô ấy đâu”

“Ông đang uy hiếp tôi sao?”

“Ngài muốn hiểu thế nào cũng được. Ngài nghĩ kĩ đi, hợp tác cùng chúng tôi là lựa chọn duy nhất cho ngài.”

“...”

“Chúc ngài có một giấc mộng đẹp và mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ với nhau, ha ha...”” Cổ tiên sinh cười lớn rồi cúp điện thoại. Tiếng cười bị xử lí nghe vô cùng chói tai.

Đường Trạch Tề vò đầu bứt tóc, dậm liên tục vào mặt bàn. Chưa bao giờ anh phần nộ như lúc này. Anh nhất định phải tìm cơ hội thích hợp để giải thích rõ ràng cho Hàn Tú hiểu, anh mới thực sự là Đường Trạch Tề, còn tên đàn ông đáng chết kia chỉ là một con quái vật chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Quyết liệt

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, Hàn Tú cảm thấy đầu đau như búa bổ, người vô cùng mệt mỏi. Cô gắng sức ngồi dậy, tựa vào thành giường, nhớ lại chuyện tối qua.

Những ký ức đau khổ lần lượt hiện lên trong đầu cô như một cuộn phim quay chậm. Cô ngầy người ra, bất động một hồi lâu.

Hóa ra, men rượu vẫn chỉ là men rượu, chẳng phải là thứ thuốc nhiệm màu để khi uống vào, con người ta có thể quên đi tất cả mà chỉ làm cho bộ não tê dại, khiến ta kiệt sức ngủ mê man, để rồi khi tỉnh dậy, mọi kỷ niệm lại ùa về như sóng biển, nỗi đau khổ càng nhân lên gấp bội.

Hàn Tú ôm đầu, trầm nghĩ, có lẽ cô phải đi tẩy não thì mới quên anh hoàn toàn.

"Cậu tỉnh rồi hả?". Sam Sam nói rồi bước vào phòng, tay cầm một ly trà mật ong nóng: "Cậu uống ngay đi cho ấm bụng!"

Hàn Tú gạt đầu không chút sức lực, nhận ly trà rồi uống cạn một hơi.

Lúc đó, cửa phòng lại được mở ra, Tiểu Thất đi vào, mang theo một bát cháo nhỏ. Hàn Tú vừa nhìn thấy anh liền đặt ly trà xuống giường, ngoảnh mặt sang hướng khác. Nhận thấy trong những hoàn cảnh như thế này, người ngoài cuộc nên lặng lẽ rút lui, Sam Sam liền đi ra.

Tiểu Thất đặt bát cháo lên đầu giường rồi nói: "Dù xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng bao giờ giẫy vò cơ thể mình! Đi tắm rửa rồi ăn hết bát cháo này, em sẽ thấy dễ chịu hơn đấy!"

Cô không thèm nhìn anh, lập tức rời khỏi giường, nhưng vừa cử động đã thấy hoa mây chóng mặt, loạng choạng vài bước mới đứng vững được. Anh định đỡ lấy cô nhưng Hàn Tú lập tức gạt mạnh tay anh ra, lạnh lùng nói: "Đừng chạm bàn tay bẩn thỉu đã động vào những người phụ nữ khác lên người tôi!"

"Hàn Tú, sự việc không giống như em nghĩ đâu!"

Cô nhìn anh bằng ánh mắt căm phẫn: "Sự việc không giống như là tôi nghĩ sao? Sự thật rốt cuộc là thế nào chứ? Bốn năm trước anh đã nói vậy, bốn năm

sau, anh vẫn dùng những lời cũ rích đó để biện minh cho hành động của mình. Anh nói xem, về mặt thỏa mãn, hân hoan của anh khi ôm ấp Amaya ở vách ngăn thủy tinh đó là do tôi đã tưởng tượng ra hay vì mất tôi có vấn đề? Không, không, không, tôi lại sai rồi, sau này sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu, không còn nữa, không bao giờ!". Cô đã tha thứ cho anh một lần, nhưng cô không có trái tim nhân hậu, bao dung của "thánh mẫu" để có thể tha thứ cho anh lần thứ hai.

Những giọt nước mắt không kìm nén được lại tuôn chảy trên má cô, trái tim cô như bị ai đó dùng búa đập vào, vô cùng đau đớn. Tại sao ông trời lại nhần tâm với cô đến vậy chứ? Bốn năm trước đã thế, bốn năm sau vẫn vậy. Lẽ nào định mệnh đã an bài rằng cô phải gặp bằng được bà hai, bà ba, bà bốn... mới thỏa lòng?

"Hàn Tú, xin em hãy tin anh!"

"Tin anh? Anh bảo tôi phải làm sao để tin tưởng anh đây? Tôi đã nói là tôi tha thứ cho anh chuyện bốn năm trước rồi còn gì, sao bây giờ còn "bổn cũ soạn lại"? Không có người phụ nữ nào có thể chấp nhận được việc người đàn ông của mình phản bội hết lần này đến lần khác đâu! Anh muốn tôi phải như thế nào hả? Có phải anh cảm thấy chuyện tôi hết lần này đến lần khác yêu anh, chạy theo anh rất thú vị hay không? Được thôi, tôi thừa nhận là tôi không ra gì khi có mỗi việc quản thúc trái tim mình cũng không làm nổi, cho dù đã bị anh làm tổn thương tới mức đau đớn đến tận tim gan, tan nát cõi lòng mà tôi vẫn yêu anh. Anh vừa ý chưa hả? Tận tai nghe thấy đáp án này, anh đã thỏa mãn sự cao ngạo của mình rồi chứ?". Cô vừa khóc vừa nức nở nói.

"Yêu một người không phải là để thỏa mãn sự cao ngạo nào hết. Hàn Tú, em nhìn anh đi, hãy nhìn vào mắt anh! Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em. Có một vài việc bây giờ anh không thể giải thích rõ ràng với em được. Chỉ xin em tha thứ cho lòng ích kỷ của anh, dù thế nào đi chăng nữa, xin em hãy tin anh! Anh thực lòng muốn nấu ăn cho em cả cuộc đời này, em có hiểu không? Hàn Tú...". Anh nắm lấy đôi vai cô, khẩn khoản nói.

Thế giới tình cảm của con người thật quá phong phú. Anh đã từng nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có "thất tình lục dục", sẽ không biết thế nào là yêu, hận, tham lam... nhưng từ khi rời khỏi phòng thí nghiệm và gặp được Hàn Tú, anh mới biết, thì ra anh cũng có đầy đủ những cung bậc tình cảm như một con người bình thường, cũng biết nhớ thương, biết khát khao... Anh không còn là một sản phẩm thí nghiệm đơn thuần nữa!

Cô ra sức giãy giụa, hít một hơi thật sâu rồi nghẹn ngào nói: "Coi như tôi cầu xin anh đấy, anh tha cho tôi một con đường sống được không? Anh đi đi, hãy coi như giữa chúng ta chưa bao giờ có hai tháng qua!"

"Hàn Tú, anh đã từng nói với em rằng đừng đuổi anh đi, khi nào đến lúc, anh sẽ tự khắc rời khỏi đây. Đáng lẽ anh đã đi ngay lúc thấy xác con mèo đó, nhưng nguyên nhân khiến anh chần chừ mãi ở đây là vì anh sợ rằng một khi đã rời khỏi chốn này, anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội quay về bên em nữa. Em biết không, anh và Tiểu Cửu, hai người bạn anh thực sự không có chỗ nào để dung thân cả."

Hàn Tú bịt chặt tai, ra sức lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi: "Anh đừng nói nữa, tôi xin lỗi...". Sao có thể không tin những gì mắt thấy tai nghe chứ? Cô lục lọi ngăn tủ đựng quần áo một lúc rồi lấy ra tờ chi phiếu, đưa cho anh: "Tôi trả lại anh tờ chi phiếu năm mươi ngàn này. Bây giờ, anh đã là nhân viên của B&G, anh muốn đi đâu mà chẳng được. Anh ở đây hơn hai tháng, mọi chi phí ăn ở, điện nước, anh đều trả hết rồi, giờ thì mời anh đi cho! Xin anh giữ lại cho tôi chút tự tôn còn sót lại, tôi không muốn cuối cùng chính tôi cũng phải khinh thường tôi."

Hàng ngày, giây phút cô hạnh phúc nhất là lúc tan làm, được trở về bên anh. Cô chỉ hận không thể bay ngay đến để ôm chầm lấy anh. Thế nhưng thời gian trôi nhanh như dòng nước, những khoảnh khắc vui vẻ đó chẳng là mãi mãi. Mới qua có vài ngày mà mọi chuyện đều đã thay đổi, một giây trước còn ở bên anh, người lâng lâng hạnh phúc như đang ở trên tận mây xanh, nhưng vừa chớp mắt một cái, nỗi đau khổ vô biên đã ngự trị cả tâm hồn. Người cô giống như bị ném từ trên cao xuống rồi vỡ thành trăm ngàn mảnh vụn.

Tiểu Thất biết có nói nữa cũng vô dụng, dù van nài hàng ngàn hàng vạn lời thì vẫn chẳng thể thay đổi được quyết định của Hàn Tú. Trước giờ, cô luôn thiếu cảm giác an toàn, khó khăn lắm mới dám yêu lại từ đầu, và rồi chỉ vì sự hiểu lầm khó lòng giải thích này, cô đã quay lại với vỏ ốc năm xưa. Anh bèn bỏ tay ra khỏi vai cô, nhẹ nhàng nói: "Hàn Tú, sau này ra khỏi cửa, em phải chú ý xung quanh nhé! Không nên nói chuyện với những người không quen biết! Nhận được những thứ có lợi bất minh thì cũng đừng tò mò mở ra xem!"

Mâu thuẫn trong lòng anh vẫn chưa được giải tỏa. Đáng lẽ anh nên ra đi từ lâu, nhưng anh vẫn ích kỷ nghĩ rằng, dẫu chỉ được ở bên cạnh cô thêm một giây phút nữa thôi, anh cũng cam lòng. Anh không biết "món quà thứ ba" sẽ là gì và được gửi tới lúc nào. Nếu đó là cái chết thì hãy để cho anh chịu đựng chứ đừng là Hàn Tú. Bây giờ, điều duy nhất mà anh hi vọng chính là cô được bình an vô sự.

"Xin lỗi, tôi muốn được yên tĩnh một mình!". Cô gạt đầu rồi chỉ tay về phía cửa ra vào, ngầm bảo anh hãy ra ngoài.

Anh quay người bước đi, nhưng khi tới cửa, anh không kiềm chế được mà dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Hàn Tú, xin em hãy nhớ, tên anh là 074! Em hiểu là "cô chết đi" hay là 074 cũng được, chỉ cần em biết rằng anh chưa bao giờ lừa dối em"

Cô đứng quay lưng với anh, tay ôm chặt miệng, cố gắng kìm nén sự đau khổ trong giây phút biệt li, nhưng rồi chẳng thể đứng vững nữa, cô đành ngồi phịch xuống sàn nhà, những giọt lệ lăn dài trên má, sau cùng nấc lên thành tiếng.

Tiểu Thất đóng cửa lại, đứng trước cửa phòng, lắng nghe tiếng khóc của cô, đôi mày nhíu lại, đọng đầy trong mắt là nỗi chua xót không thốt nên lời. Anh không biết mình đã đứng chôn chân như thế trong bao lâu nữa, mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng khóc của cô, anh mới khẽ thở dài một tiếng rồi bước đi.

Sam Sam đẩy cửa bước vào, thấy Hàn Tú nằm trên sàn, thẫn thẫn từng hồi liền bước lại gần, an ủi bạn: "Đừng khóc nữa! Chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà!"

"Sam Sam, cậu biết không, đối với anh ta, mình mãi mãi chỉ là một thứ dự phòng thôi, có cũng được, không có cũng chẳng sao, dù gì cũng còn bao nhiêu cô gái không hề tệ ở bên anh ta mà". Hàn Tú khóc lóc thảm thiết.

"Cậu đừng như thế mà!" Sam Sam chẳng biết nên khuyên giải thế nào, bởi vì với kẻ thất tình, người ngoài cuộc có nói gì cũng vô ích. Trước kia, mỗi lần bị như vậy, cô lại kéo Hàn Tú đi uống rượu giải sầu. Cô đã yêu rồi chia tay, chia tay rồi yêu không biết bao nhiêu lần, dù đau khổ đến thế nào thì cuối cùng vẫn vượt qua được, thấy đó là chuyện bình thường. Thế nhưng bây giờ, nhìn thấy cô bạn thân lâm vào tình cảnh này, Sam Sam thực sự rất khó chịu, cảm thấy ông trời thật quá bất công với Hàn Tú.

Con nha đầu này trước nay chỉ biết đến mỗi Đường Trạch Tề thôi. Sau chuyện bốn năm trước, cô đã kéo Hàn Tú đi xem mặt một lần, nhưng lần nào cô ấy cũng ngây ngô, ngốc nghếch, khiến đối tượng mất hết hứng thú, đâm ra chẳng có mối quan hệ nào kéo dài được quá cái đuôi thỏ và kết thúc một cách cực kỳ vô vị. Ai ngờ bốn năm sau, Hàn Tú lại hội ngộ Đường Trạch Tề. Cô thực sự không thể nào hiểu được rốt cuộc anh ta đã nghĩ gì mà một mặt thì nói yêu Hàn Tú, quan tâm, chăm sóc từng li từng tí, mặt khác lại tiếp tục làm cô ấy tổn thương. Anh đầu thuộc cung Song Tử, sao có thể hành xử như kẻ hai mặt vậy? Một người phụ nữ dung mạo không đến nỗi tệ, biết quan tâm đến mọi người, làm việc nhà cũng được, cộng thêm có tiền như Hàn Tú, sao Đường Trạch Tề nỡ làm thế với cô ấy chứ? Anh muốn tìm một người phụ nữ như thế nào thì mới chịu thỏa mãn đây?

"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa! Mình sẽ tìm một người đàn ông thật tốt cho cậu". Sam Sam không ngừng vỗ vỗ vào lưng Hàn Tú, nhẹ nhàng an ủi bạn.

Hàn Tú tựa vào người Sam Sam khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Yêu đau khổ, không yêu là giày vò

Tiểu Thất đi rồi. Người con gái tên Tiểu Cửu cũng biến mất theo anh. Thế giới của Hàn Tú bỗng chốc trở nên băng giá, không chút sinh khí.

Không những cô đã quay lại quãng thời gian đau khổ khi xưa mà các triệu chứng của việc thất tình có vẻ còn nghiêm trọng hơn trước. Ngay đến Sam Sam hẹn đi dạo phố, cô cũng thẳng thừng từ chối.

Những người phụ nữ thất tình thường tiêu tiền như đốt để giảm bớt nỗi hận trong lòng, bỏ tiền ra mua đồ không phải vì muốn sắm những thứ đó mà kì thực là nhằm giải tỏa tâm trạng. Thứ cần thiết, thứ không cần thiết, từ A đến Z, cô đều vung tiền mua sạch. Nếu mua sắm điên cuồng có thể giúp cô thoát khỏi tình trạng bây giờ thì Hàn Tú nguyện sẽ ngày ngày cuồng điên như thế, nhưng một núi đồ đạc ôm vè vẫn chẳng thể lấp đầy trái tim trống trải, vết thương lòng cứ nhói đau từng hồi. Cảm giác tê dại khiến cô không biết thế nào là mệt mỏi. Nếu cơ thể mệt mỏi thì có thể nằm nghỉ, ngủ một giấc là khỏe lại, nhưng đầu óc có lúc nào thôi hoạt động đâu, những hồi ức vẫn hiện lên từng giây từng phút, không ngừng giày vò cô.

Trái tim tan nát, cô có thể nhịn đau mà nhặt từng mảnh, từng mảnh lên rồi ghép lại, nhưng trái tim mất rồi, cô biết đi đâu tìm chứ?

Căn nhà rộng lớn, trống trải đã không còn thoang thoảng hương thơm của thức ăn, không còn hình ảnh anh mò hôi nhể nhại tập thể dục ngoài ban công nữa. Cô nằm xuống sofa, lúc này ti vi đang phát bộ phim Hàn Quốc mà anh chưa từng xem. Từng trang sách trong thư phòng đều in dấu vết của anh. Trong phòng tắm, bàn chải, khăn tắm, dao cạo râu... vẫn được bày biện gọn gàng, ngăn nắp, chiếc gương trước mặt như ẩn hiện hình bóng anh...

Dù anh đã rời đi, nhưng từ dáng hình đến hơi thở, mọi thứ thuộc về anh đều đã cắm rễ sâu trong thế giới của cô.

Gọi điện thoại thăm hỏi bố mẹ như thường lệ, như được gắn máy phán đoán tâm trạng tân tiến, mẹ cô không ngừng vặn hỏi: "Hồi trước, mẹ nghe giọng con vừa vang vừa rõ, mấy hôm nay nghe con nói mà như sắp đứt hơi, có phải con lại thất tình không?"

"... Không ạ". Hàn Tú cố chối. Chỉ nghe tiếng cô qua điện thoại mà đã đoán ra được thì khi gặp mặt, chắc chẳng cần ai nói, mẹ cô cũng biết. Mọi người trong công ty đều cảm thấy đáng tiếc trước sự ra đi của Tiểu Thất. Họ không dám nhắc đến tên anh trước mặt cô, tránh luôn cả việc nói mấy chữ số 0, 7, 4. Ai cũng biết boss đang thất tình.

"Mấy hôm trước, di Đỗ gọi điện báo là Tiểu Tề đã về nước rồi, mấy nữa, di ấy cũng về vì ở nước ngoài cô đơn quá. Nha đầu à, mẹ thấy dạo này, con không ổn chút nào. Có phải con đã gặp Tiểu Tề không? Chắc không phải con nhìn thấy nó là lại thấy không thoải mái đấy chứ? Bốn năm đã trôi qua rồi, con nghĩ nhiều như thế làm gì? Cậu ấy đã có bạn gái mới người Tây Ban Nha rồi, con cũng nên tìm đối tượng mới đi chứ nhỉ? Sớm sớm lập gia đình cho mẹ nhờ con ạ."

Ngay cả bố mẹ đã chuyển ra ngoại thành sống cũng biết chuyện anh có bạn gái mới, còn cô luôn luôn là người nắm thông tin sau cùng.

"Con biết rồi, mà mẹ tưởng con không muốn lấy chồng sao? Phải tìm được người thích hợp đấy chứ! Nếu tìm được, nhất định con sẽ đi đăng ký kết hôn luôn. Đàn ông bây giờ toàn là lũ lừa đảo, kẻ cũ lừa đảo, người mới cũng lừa đảo. Phụ nữ đúng là ngốc nghếch, bị lừa một lần chưa đủ, còn dễ bị lừa lần hai, lần ba". Hàn Tú nằm trên sofa, khó nhọc nói.

"Để mẹ tìm giúp con, cuối tuần này cùng mẹ đi xem mặt! Đến lúc đó, con đừng có mà chê bai này nọ đấy! Mỗi lần nói chuyện với con là sức khỏe của

mẹ lại bị tổn hại nghiêm trọng, làm mẹ chẳng xem nổi đoạn cuối bộ phim Hoàn Châu cách cách đấy! Thôi nhé!". Bà Hàn nói xong liền dập máy luôn.

Sức khỏe của mẹ bị tổn hại, lẽ nào cô lại không biết? Nhưng cô đang cần một chỗ để trút bầu tâm sự mà!

Cô lại bắt mình đứng dậy, đi dọn dẹp từng góc ngách trong nhà, lau chùi mọi thứ sạch bóng và vứt tất cả đồ đạc của anh đi. Lúc nằm vật ra sô pha, cô tưởng như linh hồn mình đã thoát ra khỏi cơ thể, những giọt lệ lại không kìm được mà tuôn rơi, làm ướt nhòe đôi mắt.

Anh từng hỏi cô rằng nếu có một ngày anh ra đi, cô có nhớ đến anh không. Câu hỏi ấy cứ như lời nguyền, trói chặt lấy cô. Nhớ ư? Nhớ nhưng là gì chứ? Cô chỉ biết nỗi bất an, phiền não không ngừng chiếm lĩnh tâm hồn mình. Cứ nghĩ tới hai tháng vừa rồi, nhìn thấy những thứ liên quan đến anh hay bất giác hồi tưởng về từng kỷ niệm giữa anh và cô, trái tim Hàn Tú lại nhói buốt, ngay cả việc hít thở cũng khiến cô đau thấu tâm can.

Trước đây, ngày ngày, anh và cô cùng nhau đến công ty, cùng nhau tan ca, cùng nhau mua đồ, cùng nhau vào bếp, cùng nhau ăn cơm, bây giờ chỉ còn một mình cô làm mọi việc. Hàn Tú vẫn đi siêu thị mua đồ, thường xuyên lúi về những thứ mà sau đó, cô chỉ ngáy người nhìn chững chững chẳng biết phải dùng vào việc gì. Cô chỉ biết làm mỗi món cơm rang trứng, cứ nhắc cháo lên là lại nhớ đến hình ảnh anh ngồi bên bàn ăn. Không có gì vô vị chán chường bằng việc một mình một mâm cơm. Có một lần, đang nấu cháo, chẳng biết cô nghĩ gì trong đầu mà để cháo trào hết ra ngoài, be bét xung quanh mặt bếp. Cô thấy mình chẳng khác nào một kẻ vô tích sự, ngoài việc gọi thức ăn sẵn thì chẳng biết làm gì cả. Hàn Tú buồn bã, tay chân loạn xạ, đúng lúc cô định rút phích cắm nồi cơm ra thì đèn trong phòng bếp đột nhiên vụt tắt. Điện trong phòng khách cũng tắt luôn, màn đêm u tối bủa vây bốn phía như muốn nuốt chửng lấy cô.

Mất điện hay cầu giao ngắt điện để đảm bảo an toàn, Hàn Tú cũng chẳng rõ nữa. Trước đây, những chuyện lắt nhắt này đều do một tay anh đảm nhiệm. Cô căm ghét bóng tối, ghét cay ghét đắng cái cảm giác bị bỏ quên ở một xó xỉnh tối thui nào đó trên thế giới này. Cô sợ nhất lúc đi ngủ, khi xung quanh màn đêm tĩnh lặng đến rợn người. Một mình co ro trên giường, cô lại nhớ đến anh, sờ sạng khoảng trống bên cạnh, lúc này mới biết nhiệt độ của một người sẽ mãi mãi chẳng thể nào so sánh với hơi ấm của hai con người.

Bất kể đi tới đâu, cô cũng nhìn thấy hình bóng của anh. Không giây phút nào cô thôi nhớ về anh, dù anh đã hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương nhưng cô vẫn không kìm nén được mà cứ nhớ anh, nhớ anh điện da diết, khắc khoải...

Khi chẳng còn chỗ nào trong nhà chưa được dọn dẹp cũng là lúc sức lực của cô đã bị rút đi quá nửa.

Cô day day tay vào hai bên thái dương đau nhói, không ngừng tự nhủ: "Đừng nhớ nữa, đừng nhớ nữa, nếu tiếp tục thế này thì mình sẽ điên mất!". Thế nhưng chẳng phải nội tâm của cô đã điên loạn rồi sao?

Hàn Tú nằm trên ghế sô pha, tay cầm chiếc điều khiển, không ngừng chuyển kênh, đôi mắt mờ màng, mệt mỏi. Đến khi tiếng còi cảnh sát vang lên, cô mới choàng tỉnh, lập tức lấy lại thần trí.

Ti vi đang chiếu cảnh rất nhiều người đứng trước một tòa nhà bốc khói, tiếng còi xe cảnh sát hòa với tiếng xe cứu hỏa. Người phóng viên thờ gáp: "Lúc này, tôi đang ở đường XX, thuộc tiểu khu XX. Vào khoảng 15 giờ 30 phút chiều nay, căn hộ ở tầng mười hai, tòa nhà A thuộc khu dân cư này đã xảy ra nổ bình gas, khiến một phụ nữ tử vong và hai người bị thương, bao gồm một nam và một nữ. Đến thời điểm này, vẫn chưa xác định được danh tính của các nạn nhân. Khi vụ nổ xảy ra, các hộ xung quanh không có ai ở nhà nên mới tránh được tai nạn. Cảnh sát hiện đang điều tra để làm rõ sự việc. Phóng viên đài truyền hình thành phố đưa tin."

Hàn Tú nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi, tay run run, dường như chẳng thể nào chịu được sức nặng của chiếc điều khiển bé nhỏ, "bộp" một tiếng, chiếc điều khiển đã nằm trên mặt đất.

Tầng 12 tòa nhà A... Tầng 12 tòa nhà A... Tầng 12 tòa nhà A...

Tuy không thường xuyên tới đó nhưng chỉ cần nhìn qua, Hàn Tú đã nhận ra đây là nơi ở của Tiểu Cửu. Trái tim cô bỗng đau nhói. Không chút do dự, cô nhắc di động lên, run rẩy nhấn số điện thoại của Tiểu Thất. Nhưng dù đã gọi cho anh không biết bao nhiêu lần, cô vẫn chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: "Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng. Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng. Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng..."

Cảm thấy trái tim như bị móc ra khỏi lồng ngực, cô kết thúc cuộc gọi rồi nhét luôn chiếc di động vào túi, chuẩn bị đến đó xem sao. Đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa chột vang lên. Cô ngay người rồi hoảng hốt chạy ra. Một chiếc dép tuột khỏi chân nhưng Hàn Tú chẳng buồn quay đầu lại, chạy chân trần ra mở cửa. Khi thấy Sam Sam đang đứng bên ngoài, cô không giấu được sự thất vọng: "Là cậu sao?"

"Không phải mình thì cậu tưởng là ai hả? Cậu đang làm gì thế? Sao không bật đèn lên?". Sam Sam lườm cô bạn một cái, định bước vào nhà.

"Đừng nói nữa, Tiểu Thất và Tiểu Cửu xảy ra chuyện rồi". Vừa nói, Hàn Tú vừa kéo Sam Sam đi.

"Có chuyện gì thế?" Sam Sam chẳng hiểu gì cả.

"Ti vi vừa đưa tin chỗ ở của Tiểu Thất và Tiểu Cửu bị nổ bình gas". Giọng nói cô như lẫn cả tiếng khóc.

"Cái gì cơ?". Sam Sam kinh hãi hét lên.

"Mình... mình sợ anh ấy gặp chuyện không hay rồi."

"Cậu đừng căng thẳng quá!"

"Đi thôi!". Cô kéo Sam Sam vào thang máy rồi ấn nút xuống tầng một.

Khi họ tới nơi, xung quanh tòa nhà có rất nhiều người đứng, nhân viên cứu hỏa vẫn ra sức dập lửa. Hàn Tú muốn đi vào bên trong nhưng bị cảnh sát giữ lại.

"Người chết có thể là em gái của bạn trai tôi. Tôi muốn biết tình hình bạn trai tôi lúc này thế nào rồi. Anh ấy có bị sao không?". Hàn Tú nắm chặt cánh tay của một người cảnh sát và gào lên.

Người cảnh sát đó không ngừng khuyên cô không nên quá đau buồn, bây giờ vẫn chưa thể lên trên được vì còn rất nguy hiểm, đồng thời thông báo rằng hai người bị thương là bác sĩ và y tá của một bệnh viện tư nhân, ngoài ra trong hiện trường không hề phát hiện thấy chàng trai mà cô kể. Cảnh sát còn mời cô ở lại để hỗ trợ điều tra.

Nghe thấy thế nhưng Hàn Tú vẫn chưa thể an tâm. Cô nhìn lên chiếc cửa sổ nghỉ ngơi khói đen, khuôn mặt trắng bệch, lộ rõ vẻ lo lắng. Những người bị thương đã được chuyển tới bệnh viện gần đây để chữa trị. Lấy khẩu cung xong, cô bèn kéo Sam Sam đến đó. Khi nhìn thấy mặt người đàn ông bị thương đích thực không phải là Tiểu Thất, cô mới bình tĩnh lại đôi phần, nhưng rất nhanh sau đó đã nhớ, sợ hãi. Cô lại lôi Sam Sam quay lại hiện trường xảy ra vụ việc, lo sợ cảnh sát bỏ sót mất ai đó.

Sau mấy lần qua qua lại lại, Hàn Tú gần như kiệt sức và suy sụp.

Sam Sam an ủi cô: "Lần trước, anh ấy bị thương nghiêm trọng như thế còn không sao, lần này chắc cũng bình an vô sự thôi. Biết đâu Tiểu Thất đang ở một chỗ khác, tránh được kiếp nạn này thì sao?"

"Sam Sam, mình nhận ra rằng mình không thể quên được anh ấy, mình không muốn anh ấy gặp điều chẳng lành, mình rất sợ anh ấy xảy ra chuyện gì bất trắc... Hu hu... Sam Sam, cậu nói xem, có phải lúc này mình nói dối mẹ nên bây giờ, ông trời đang trừng phạt mình không? Sam Sam, mình phải là gì đây? Mình không muốn anh ấy gặp chuyện gì... Hu hu...". Hàn Tú ôm lấy Sam Sam, khóc lóc thảm thương.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi đuổi anh đi, trái tim cô đau đớn đến mức không muốn sống nữa. Nếu không phải có Sam Sam ở đó, chắc cô đã cứa dao vào cổ tay để máu cùng với mọi oán hận chảy hết theo nước mắt rồi. Nhưng khi nhìn thấy tòa nhà nơi Tiểu Cửu ở xảy ra sự cố, điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là anh nhất định phải bình an. Dẫu có oán anh, hận anh đến thế nào song cứ nghĩ đến việc anh có thể đang gặp nguy hiểm, cô lại run rẩy, hoảng sợ. Chuyện tình cảm không phải nói bỏ là bỏ được, cô vẫn nhớ về anh, đã yêu anh tới mức không còn thuốc chữa nữa rồi.

Ở cách đó không xa, Tiểu Thất nhìn cuộn khói bay ra từ cửa sổ một căn hộ ở tầng mười hai, hai bàn tay nắm chặt lại, gân xanh trên tay anh đều nổi hết lên.

Bình gas không thể nào vô duyên vô cớ nổ được, anh biết chắc chắn ai đã làm chuyện này và sẽ không bỏ qua cho chúng đâu. Nhất định là không!

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bắt cóc

Đêm dần khuya, trong con ngõ tĩnh lặng không còn nghe thấy âm thanh nào ngoài tiếng xe ô tô. Hai ngọn đèn đường đã mấy năm không được sửa chữa tỏa sáng mờ ảo khiến người ta nhìn không rõ được mọi sự vật xung quanh.

Đường Trạch Tề xuống xe, mùi hôi thối từ đâu xộc đến, bủa vây lấy anh, khiến anh muốn nôn mửa ngay lập tức. Anh cau mày khi nhìn thấy đồng rác bần thiêu trước mặt với rất nhiều ruồi muỗi và các loại côn trùng khác bay loạn quanh đó. Anh vừa bịt mũi vừa rút di động từ trong túi quần, tìm số điện thoại của Cô tiên sinh rồi nhấn nút gọi.

Chẳng bao lâu sau, cuộc gọi đã được kết nối, anh tức tối hét lớn: "Rốt cuộc anh muốn gì hả? Sáng nhấn một đống, tôi báo một nẻo là sao? Lúc sáng, ông hẹn tôi ra gặp mặt, gần đến giờ hẹn thì hủy, bây giờ lại hẹn tôi tới một nơi như thế này, ông có ý gì vậy?"

"Tôi đang đứng ngay sau lưng anh đấy!". Anh nghe thấy một giọng nói không hề bị xử lý qua âm thanh, vừa xa lạ vừa gần gũi.

Đường Trạch Tề từ từ quay người lại, cách chỗ anh không xa lắm, một người đàn ông đang đứng trong bóng tối, thân hình to cao nhưng không rõ tướng mạo.

Anh cau mày: "Ông chính là Cô tiên sinh?"

"Không phải!". Người đó lạnh lùng nói.

Đường Trạch Tề cảnh giác hơn, nhìn dáng người trước mặt, anh có cảm giác rất thân thuộc. Một suy nghĩ không mấy rõ ràng xuất hiện trong đầu anh.

"Vậy ông là ai?"

Anh cứ tưởng người đó sẽ trả lời nên không ngờ rằng người đó nhanh như chớp lao thẳng về phía anh rồi đâm cho anh một cú này lửa vào mặt. Bị tấn công bất ngờ, Đường Trạch Tề không kịp tránh, ngã nhào về đồng rác phía sau, một vết máu đỏ chảy ra khỏi khóe miệng.

Anh cố gắng đứng dậy, chẳng còn tâm trí đâu để quan tâm đến việc người mình đã vậy bản, vừa quát lớn vừa xông tới chỗ người đàn ông kia: "Rốt cuộc người là ai? Là người do Cổ tiên sinh phái đến để giết người diệt khẩu sao? Ông ta hối hận rồi ư?"

Cú đánh của Đường Trạch Tề chẳng thể chạm đến được người đó, thân thủ của anh ta mau lẹ, dứt khoát như báo săn mồi, chỉ bằng một cái quay người đã nhẹ nhàng tránh được đòn phản công của anh.

Đúng lúc ấy, chiếc đèn đường tự nhiên sáng hẳn ra, ánh đèn ấy tình cờ lướt qua người đàn ông trong bóng đêm. Khi nhìn rõ khuôn mặt đó, Đường Trạch Tề kinh hãi vô cùng, lắp bắp: "Là... anh... sao?"

Anh biết chắc chắn mình không có anh em sinh đôi, chắc chắn bố mẹ chỉ sinh duy nhất một người con là anh mà thôi. Nếu không phải kẻ đó đang đứng ngay trước mặt, mà anh còn tưởng mình đang soi gương.

Đó chính là người nhân bản, mà lại là người nhân bản từ anh!

"Là tôi! Là người nhân bản khiến anh khiếp sợ, khiến anh ăn ngủ không yên". Tiểu Thất một tay túm cổ áo, tay kia nắm chặt tóc của Đường Trạch Tề, ép người đối diện nhìn thẳng vào mặt mình: "Khuôn mặt này không phải giống anh y hệt, không sai một ly nào sao?"

"Bỏ tay ra!". Đường Trạch Tề đâm mạnh vào mặt Tiểu Thất, cuối cùng cũng thoát khỏi tay anh. "Tên quái vật, gã người nhân bản gớm ghiếc!"

Tiểu Thất sờ vào vết máu bên khóe miệng rồi cười lớn: "Quái vật sao? Đáng ghê tởm à? Dù có gớm ghiếc thế đến thế nào đi chăng nữa, tôi sao có thể đáng ghê tởm bằng những kẻ tham lam như các người, vì tư lợi cá nhân mà sẵn sàng vứt bỏ lương tâm, dẫm đạp mọi chuyện xấu xa, thương luân bại lý chứ?"

"Mày thì biết cái gì? Một quái vật như mày làm sao hiểu nổi thế giới nhân loại, tư tưởng của nhân loại? Mày khiến tao cảm thấy ghê tởm vô cùng. Đáng lẽ mày không nên tồn tại trên thế gian này. Chính mày đã giả mạo thân phận của tao để tiếp cận Hàn Tú rồi lợi dụng, chiếm đoạt cô ấy. Đúng ra mày phải xuống muôn tầng địa ngục từ lâu rồi". Đường Trạch Tề vừa nói vừa vung nắm đấm về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhanh chóng chụp được nắm đấm của Đường Trạch Tề rồi vặn mạnh tay như muốn làm gãy luôn cánh tay người đối diện. "Mày hoàn toàn không có tư cách để nhắc tới Hàn Tú. Giả mạo thân phận mày sao? Mày đã quá đề cao giá trị bản thân rồi đấy! Mày tưởng tao thích thế này ư? Mày nghĩ là tao muốn có cùng tương mạo, cùng AND với hạng người cận bã như mày chắc? Loại người đốn mạt như mày không xứng để có được tình yêu, càng không xứng với Hàn Tú!"

Mặt Đường Trạch Tề nhăn nhó: "Mày nói bậy! Tên trộm bản thiêu đáng khinh! Người mà Hàn Tú thật lòng yêu là tao, nếu không có tao, mày nghĩ rằng cô ấy thêm nhìn đến mày sao? Từ trước đến nay, người cô ấy yêu vẫn là tao, không có khuôn mặt của tao, mày không thể nào tiếp cận cô ấy được. Có bản lĩnh thì mày hãy nói với cô ấy rằng mày là một quái vật trốn khỏi phòng thí nghiệm đi! Mày có gan thì nói với tất cả mọi người rằng mày không phải là người đi!". Đường Trạch Tề cười như điên như dại, nhân cơ hội Tiểu Thất ngây người mà đâm vào mặt anh: "Ha ha, mày chỉ là một con quái vật! Mày tưởng mày có thể trốn thoát sao? Tao nhất định sẽ bắt mày nhốt lại! Loại quái vật như mày chỉ đáng làm chuột bạch thí nghiệm, đợi người khác đến mổ xẻ, dẫm chém mà thôi. Đồ rác rưởi!"

Tiểu Thất gạt vệt máu ở miệng vừa rỉ ra, đôi mắt đỏ ngầu vì căm phẫn, đâm mạnh vào cằm Đường Trạch Tề, giật dữ hết lên: "Mày đúng là không bằng loài cầm thú. Tao cứ tưởng mày chỉ là tên khốn trong chuyện tình cảm mà không ngờ nhân phẩm của mày thật sự tồi tệ. Được tên họ Cổ cho một triệu nhân dân tệ nên mày muốn bắt tao về sao? Mày cho rằng mày làm nổ căn phòng, hại chết Tiểu Cửu thì tao sẽ sợ hãi mà thỏa hiệp với bọn mày à? Tao đã có bản lĩnh chạy trốn khỏi phòng thí nghiệm thì hoàn toàn có khả năng khiến chúng mày vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy được. Tao sẽ không bỏ qua cho bất cứ đứa nào, tao sẽ bắt bọn mày mạng đến mạng. Đều là do chúng mày ép tao đấy! Tao là người nhân bản thì đã sao? Tao đã làm hại ai chứ? Chúng mày là người, lẽ nào chúng tao không phải là người? Chúng tao chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, vậy mà bọn mày nở lợi dụng chúng tao để kiếm tiền. Chúng mày là lũ súc sinh tham lam, ích kỉ! Người nhân bản vốn dĩ đã rất đáng thương, tội nghiệp, thế mà bọn mày lại tàn nhẫn moi hết nội tạng của họ đem bán. Phải chăng tao cũng nên lấy hết lục phủ ngũ tạng của chúng mày để tể cho họ? Nội tạng của Tiểu Cửu đã bị bọn mày thay thế, vậy mà bọn mày vẫn không chịu buông tha cho cô ấy, hại cô ấy đến cùng. Mày còn dám tự xưng là người sao, tên cầm thú này?"

Tiểu Thất như đang lên cơn điên, đâm liên tục vào ngực, vào cằm của Đường Trạch Tề. Bị đánh đến mức đầu óc quay cuồng, không thể chống đỡ, mũi, miệng, mắt đều không ngừng chảy máu, Đường Trạch Tề hoảng sợ nhận ra mình đã nhảy vào một vòng xoáy đáng sợ.

"Bọn họ không phải là cơ quan viện trợ gen quốc tế gì đó sao?". Đường Trạch Tề gạt hết máu trên mặt, nhìn thẳng vào Tiểu Thất bằng đôi mắt hoảng loạn.

"Cơ quan viện trợ gen quốc tế ư? Ha ha ha...". Nước mắt Tiểu Thất tuôn theo tròng cười dài. "Tạo ra hàng loạt người nhân bản, buôn bán nội tạng con người một cách phi pháp mà là cơ quan viện trợ gen quốc tế ấy hả? Không phải mày muốn bắt tao, giết tao sao? Tao đang ở trước mặt mày đấy, có bản lĩnh thì mày giết tao đi, thử làm xem nào! Tao cũng muốn xem ai sẽ là kẻ chết trước."

"... Mày muốn gì?". Đường Trạch Tề chưa bao giờ thấy sợ hãi đến vậy.

Tiểu Thất bóp chặt lấy cổ Đường Trạch Tề, cười khan một tiếng: "Đáp án rất đơn giản, hoặc là mày sống, hoặc là tao sống. Tao và mày có chung một tương mạo, cùng một loại AND. Nếu mày chết đi, tao sẽ được tiếp tục sống, tao chính là Đường Trạch Tề. Mày nói xem, tao có nên giết mày hay

không?". Đôi mắt đen láy của Tiểu Thất không còn nét trong trẻo như xưa nữa mà thay vào đó là lửa hận sục sôi.

"Mày... mày định làm gì? Nếu mày giết tao, Hàn Tú nhất định sẽ không tha thứ cho mày đâu!"

"Tha thứ? Cô ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết đến sự tồn tại của người nhân bản thì tha thứ chuyện gì chứ? Tao chính là Đường Trạch Tề, cần gì phải tha thứ? Lúc giết Tiểu Cửu và những người còn lại, mày có nghĩ tới việc liệu bọn họ có tha thứ cho mày hay không?". Lực ở bàn tay của Tiểu Thất càng thêm mạnh mẽ.

"Cái chết của Tiểu Cửu... hoàn toàn không liên quan tới tao..." "Không liên quan đến mày? Vậy ai đã gọi điện báo hàng xóm xung quanh ra ngoài hết? Mày không nhận được chỉ đạo của Cổ tiên sinh thì làm sao mày biết phải làm như thế chứ?"

"Mày theo dõi tao sao? Tao đã nói là không liên quan tới tao. Tao thực sự không biết Cổ tiên sinh muốn gì, tao chỉ làm theo những gì ông ta yêu cầu thôi."

"Theo dõi mày? Tao không cần phải làm như vậy". Có lẽ là do ý trời nên trên đường đi làm về, anh tình cờ nhìn thấy Đường Trạch Tề đang đứng dưới lầu gọi điện thoại. "Không liên quan tới mày là sao hả? Tao phải chết đúng không? Kẽ chết không phải mày thì sẽ là tao. Việc này cần phải giải quyết rõ ràng!". Tiểu Thất nói rồi lấy từ trong túi ra một ống thuốc gây mê, chích mạnh vào cánh tay của Đường Trạch Tề.

Đường Trạch Tề trợn trừng mắt, giãy giụa: "Mày dám làm vậy với tao sao? Mày dám...". Giọng nói của Đường Trạch Tề càng lúc càng yếu ớt, rồi chỉ sau vài giây ngắn ngủi, người anh đã mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Tiểu Thất vứt ống thuốc đi, hai tay nắm chặt, đứng bất động ở đó, không ngừng nhủ thầm trong lòng: "Hàn Tú, anh xin lỗi. Anh không muốn làm hại anh ta, nhưng anh phải tiếp tục sống. Anh không thể để Tiểu Cửu và những người trong phòng thí nghiệm chết oan uổng như vậy được. Anh xin lỗi, Hàn Tú, anh xin lỗi..."

Một lúc lâu sau, anh nhặt chiếc di động của Đường Trạch Tề lên, tìm số điện thoại đã ghi thị cho Đường Trạch Tề hành động rồi ấn phím gọi.

Đầu tiên là những tiếng "tút... tut..." kéo dài, cuối cùng cũng có người nghe máy, giọng nói ồm ồm của đối phương đã được xử lý qua máy móc: "Tìm tôi có việc sao?"

Tiểu Thất cười lạnh lùng: "Cổ tiên sinh, đã lâu không gặp."

Người kia không nói gì, một lát sau đột nhiên cười lớn, giọng không còn bị biến dạng nữa: "074 à?"

"Là tôi đây! Sao thế? Nghe thấy tiếng tôi, hình như Cổ tiên sinh có phản kính ngạc?"

"Bất ngờ một chút thôi."

"Ông gây ra nhiều chuyện như thế chẳng qua là muốn ép tôi quay về. Nếu tôi nói là tôi sẽ giết chết Đường Trạch Tề, sau đó thay thế hắn thì ông nghĩ sao?"

Cổ tiên sinh lại im lặng một hồi lâu rồi bật cười: "Nói 'nếu' nghĩa là cậu vẫn chưa giết hẳn phải không? Thực ra ngay từ đầu, tôi đã cảm thấy tên họ Đường đó chẳng đáng để tin tưởng rồi. Thế nào, cậu gọi điện cho tôi để chứng tỏ bản lĩnh hay là muốn đàm phán với tôi? Tôi nhận thấy có ý muốn đàm phán có nhiều hơn đôi chút thì phải."

Tiểu Thất cười lạnh lùng: "Tôi biết ông đang tìm kiếm cái gì. Sở dĩ ông vẫn chưa động đến tôi là vì ông muốn tôi thay ông lấy số tài liệu và sổ sách trong tay giáo sư Trương. Bây giờ, giáo sư Trương bị nhốt vào bệnh viện não khoa, có người canh gác 24/24 nên ông không thể tiếp cận được. Tôi nói đúng không?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng cười ngao nghễ: "Ha ha, rất tốt, nếu cậu đã hiểu được thế thì chúng ta sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Từ trước đến nay, tôi vẫn cung cấp tiền và môi trường nghiên cứu thử nghiệm nhân bản vô tính cho giáo sư Trương, thế nhưng ông ta lại là kẻ ăn ở hai lòng, dám cung cấp tin cho bọn cảnh sát. Cậu có biết bọn tôi đã bị thiệt hại nghiêm trọng đến mức nào không? Tôi đã phải đầu tư tất cả vào đó. Cậu có biết hoàn cảnh của tôi lúc này nguy ngập thế nào không hả? Những người dưới trướng tôi kẻ chạy loạn, đứa bị bắt, Trương Đồng Ân thì giả vờ điên loạn, trốn dưới sự bảo vệ của cảnh sát, cậu bảo tôi phải nói chuyện thế nào với các đối tác chứ? Mấy lão quý già ở nước ngoài đã chi rất nhiều tiền, bọn họ không cần biết tôi gặp phải chuyện gì mà chỉ cần tôi chuyển cho họ những nội tạng để kiểm được bạc tỉ thôi. Lão khốn Trương Đồng Ân bày đặt nói với tôi những lời nhân nghĩa đạo đức, mẹ kiếp nhà lão, trên thế giới này, làm gì có ai không yêu tiền? Không có tiền thì ăn gì, uống gì, ở đâu chứ? Lấy gì mà tính chuyện yêu đương với phụ nữ nữa? Đúng là khốn kiếp, đạo đức giả!"

Tiểu Thất cười gằn, lạnh lùng nói: "Ông gây phiền phức cho mình tôi là đủ rồi, sao còn không buông tha cho Tiểu Cửu? Cô ấy chẳng còn sống được bao lâu nữa, giết cô ấy thì ông được lợi lộc gì? Cả người bác sĩ và y tá đó nữa, rốt cuộc ông định kéo bao nhiêu người vào vòng xoáy không lối thoát này thì mới thỏa mãn đây? Tất cả chỉ vì một cuốn sổ và những số liệu thực nghiệm thôi sao?"

"Tôi có giết Tiểu Cửu đâu, tôi giúp cô ta đấy chứ! Không phải cậu vừa nói cô ta sắp chết sao? Với một phế nhân đã bị đốn hết lực phủ ngũ tạng, cậu không thấy dễ cô ta sớm rời khỏi nhân thể chính là một cách giải thoát sao? Hai kẻ ngu ngốc kia thì chết cũng đáng đời, tôi đã cho người gọi điện báo họ rời khỏi đó, vậy mà vẫn không thoát khỏi, âu cũng là số mệnh. "Bùm" một tiếng, tất cả đều biến mất. Cho dù cảnh sát có điều tra thì cũng chẳng còn bắt cứ manh mối nào cả. Tôi không làm thế thì đến khi 094 chết, cậu sẽ xử lí cái xác của cô ta thế nào đây?"

"Xử lí thế nào là việc của tôi. Ông đã tính trước tất cả rồi phải không, bắt cô ấy mang theo lời cảnh báo đến cho tôi rồi sớm muộn gì cũng hại chết cô ấy?"

Tôi thực sự không hiểu, rõ ràng ông là một con người, sao lại có thể tàn nhẫn đến thế? Trái tim ông lẽ nào bị chó ăn hết rồi sao?"

"Tôi tàn nhẫn? Thế nào gọi là tàn nhẫn? Quy luật của cuộc đời này chính là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Nếu cậu giết chết tên họ Đường đó, lẽ nào cũng không cảm thấy ghê tởm chính mình sao? Tôi không ngờ, trong số những sản phẩm thực nghiệm ngu ngốc, đàn độn mà giáo sư Trương tạo ra lại có một bảo bối tuyệt vời như cậu. Tôi đúng là có mắt như mù khi không nghĩ rằng cậu lại có tình cảm phong phú hết như con người. Ban đầu, tôi tưởng cậu cũng chỉ là một đứa vô hồn, chẳng có gì khác biệt so với lũ phế vật còn lại, mãi cho tới khi cậu chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm, tôi mới biết mình đã phạm một sai lầm lớn. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy nếu thực sự hủy hoại cậu thì đáng tiếc vô cùng. E rằng cả thế giới này chỉ có một người nhân bản thân thể khỏe mạnh, đầu óc thông minh như cậu mà thôi. Trương Đồng Ân đúng là một thiên tài, có điều lão ta không thức thời."

"Ông nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn che giấu sự thiếu tự tin trong lòng. Để thỏa mãn lòng tham vô đáy của mình, ông đã xây dựng mọi thứ trên đau khổ của người khác, vậy mà còn dám nói những lời đó một cách bình thản đến vậy sao? Tôi biết ông đang rất cần số sách và số liệu, bây giờ, tôi chẳng việc gì phải nói nhiều với ông nữa. nếu không có tôi, cả đời này ông cũng đừng hòng lấy được chúng. Tôi nói rồi, tôi đã có bản lĩnh để trốn khỏi phòng thí nghiệm thì tôi cũng có khả năng làm ông sống không bằng chết."

"Nếu cậu có thể lấy hai thứ đó cho tôi thì tôi, Cổ Bình Thành, xin thề sẽ vĩnh viễn không bao giờ gây phiền phức cho cậu nữa. Cậu muốn có cái gì, tôi cũng đáp ứng hết, kể cả việc thủ tiêu tên họ Đường đó cũng không thành vấn đề với tôi. Tôi chẳng quan tâm cậu hay hẳn ta sống trên thế giới này, cái tôi cần chỉ là tiền mà thôi."

"Được thôi, nhưng tôi muốn có một triệu!"

"Ha ha, mới ra thế giới phù hoa được có vài tháng mà đã biết mở miệng đòi tiền rồi cơ đấy! Được, chỉ có một triệu mà đòi lại được hai thứ đó, có đáng gì đâu!"

"Không phải là một triệu Nhân dân tệ mà là một triệu đô la Mỹ. Hãy chờ tôi một thời gian, hiện giờ, tôi cũng chưa biết những thứ đó đang ở đâu. Trong lúc tôi tìm kiếm chúng, nếu ông dám gây khó dễ cho tôi thì đừng trách tôi đập đổ tất cả, hai ta sẽ cùng chết!"

"Cậu muốn ăn cướp sao? Tôi lấy đâu ra một triệu đô la Mỹ cho cậu hả?"

"Ăn cướp? Ông lấy hết nội tạng của Tiểu Cửu và những người khác rồi đem đi giao dịch, mỗi lần nhận mấy trăm ngàn đô, ông có bao giờ nghĩ rằng mình cũng đang đi ăn cướp không? Tôi không cần biết ông lấy một triệu đô la Mỹ từ đâu, không đồng ý thì khỏi bàn bạc!". Tiểu Thất lạnh lùng nói.

"Được, một triệu đô thì một triệu đô, tôi cho cậu một tháng để tìm chúng. Mấy lão quý già kia chỉ gia hạn cho tôi đến mừng 10 tháng sau, tôi sẽ chờ cậu đến ngày đó. Cậu đừng giờ trò gì với tôi, nếu không, người phụ nữ tên Hàn Tú đó cũng sẽ có kết cục hết như 094, bị mổ bụng, moi hết nội tạng trong người ra, đến lúc đó, cậu đừng trách tôi ra tay hiểm độc!"

Tiểu Thất không nói thêm lời nào nữa, lập tức tắt máy. Anh nín thở, hai tay nắm chặt lại, những đường gân trên mu bàn tay hằn lên. Anh tức giận đá và tưởng một cái, hít thật sâu rồi cúi người xuống nhắc Đường Trạch Tề đang hôn mê lên, vứt vào trong xe, sau đó lái đi.

Bất luận là sống hay chết, anh cũng chẳng thể quay đầu lại được. Sinh mệnh của anh sẽ kết thúc sớm hay muộn, anh cũng chẳng rõ, càng không dự liệu được. Nhưng ngay cả khi phải chết thì đến giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, anh cũng quyết không cúi đầu trước bọn chúng. Những kẻ đã hại chết Tiểu Cửu và mọi người 173, anh thề sẽ không buông tha cho một ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Em chỉ cần nhớ rằng anh yêu em là được

Từ hôm chỗ ở của Tiểu Thất và Tiểu Cửu xảy ra vụ nổ, những ngày sau đó, Hàn Tú không có một chút tin tức nào của anh.

Hầu như ngày nào, cô cũng tới đó với hi vọng có thể gặp lại Tiểu Thất, nhìn thấy anh vẫn còn sống, không xảy ra bất cứ chuyện gì, song vô ích. Cô đến cả bệnh viện nào khoa vì nghĩ rằng anh sẽ tới tìm cha nuôi. Cô đã chơi cùng bệnh nhân số 438 rất lâu nhưng 438 nói là không hề gặp Tiểu Thất. Cô lại thất vọng lê tấm thân mệt mỏi, kiệt sức rời khỏi đó.

Gọi điện thoại hỏi bọn Hắc Bì, Phát Tài thì họ nói họ không liên lạc được với số di động của Đường Trạch Tề, máy bàn thì không có ai nhắc. Ngoài ra, Hắc Bì và Phát Tài còn bảo rằng họ không hề biết đến sự tồn tại của Tiểu Cửu. Vẫn như những gì Đường Trạch Tề đã nói khi bị cô bắt gặp ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng, họ khẳng định rằng hai tháng trước, Đường Trạch Tề đang ở Tây Ban Nha cùng cô Amaya gì đó, còn khi họ gặp cô ở hộp đêm, Đường Trạch Tề vừa mới từ Tây Ban Nha trở về, đích thân Hắc Bì ra sân bay đón anh.

Không ai biết anh còn sống hay đã chết.

Cả thế giới này bỗng trở nên hỗn loạn, điên đảo. Hàn Tú hoàn toàn mất phương hướng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tại sao lúc thì anh nói mọi chuyện không phải như cô nghĩ, lúc lại khẳng định rằng hai tháng trước, anh vẫn ở Tây Ban Nha? Tại sao một mặt anh nói với

cô rằng hãy nhớ kĩ tên anh là 074, từ trước đến nay, anh chưa bao giờ lừa dối cô; mặt khác lại bảo người đó nhất định không phải là anh, cô đừng để bị lừa gạt?

Trong đầu Hàn Tú không ngừng vang lên những lời nói của anh. Cô nhớ lại từng lời nói, hành động của anh trong hai tháng nay rồi so sánh với người đàn ông của bốn năm về trước, nhận thấy ngoại trừ khuôn mặt không hề sai biệt, mọi thứ đều chỉ ra rằng Đường Trạch Tề năm xưa và Tiểu Thất của bây giờ là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Nếu tôi nói tôi tên là 074 chứ không phải là Đường Trạch Tề, liệu cô có tin không?”

“Mỗi lần cô gọi tên tôi, tôi đều cảm thấy cô đang gọi một người khác. Sau này, hãy gọi tôi là Tiểu Thất!”

“Cô không cần cảm ơn tôi, nếu không có cô, có lẽ tôi đã chết rồi. Mà nếu còn sống thì tôi cũng chẳng biết nên đi đâu về đâu. . .”

“Hàn Tú, nếu có một ngày, tôi ra đi mãi mãi, liệu em có nhớ đến tôi không?”

“Đúng thế, sao em phải nhớ tôi chứ? Trên thế giới này, có lẽ chỉ có hai người nhớ đến tôi, một người muốn tôi sống, một kẻ muốn tôi chết. Ha ha. . .”

“Hàn Tú, anh đã từng nói với em rằng đừng đuổi anh đi, khi nào đến lúc, anh sẽ tự khắc rời khỏi đây. Đáng lẽ anh đã đi ngay lúc thấy xác con mèo đó, nhưng nguyên nhân khiến anh vẫn chần chừ mãi ở đây là vì anh sợ rằng một khi đã rời khỏi chốn này, anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội quay về bên em nữa. Em biết không, anh và Tiểu Cửu, hai người bạn anh thực sự không có chỗ nào để dung thân cả.”

“Hàn Tú, xin em hãy nhớ, anh tên là 074! Em hiểu là “cô chết đi” hay là 074 cũng được, chỉ cần em biết rằng anh chưa bao giờ lừa dối em.”

Vì sao lúc nào, anh cũng tự xưng mình là 074? Hơn nữa còn bắt cô gọi anh là Tiểu Thất chứ không phải Tiểu Tề, cái tên “Đường Trạch Tề” khiến anh có cảm giác cô đang gọi người khác. Ba con số đó rốt cuộc có ý nghĩa gì? Tại sao anh luôn nói rằng đến một ngày nào đó, anh sẽ phải ra đi? Hay anh đã chết rồi? Ai muốn anh phải chết?

Tính cách của anh hoàn toàn khác xa so với Đường Trạch Tề của bốn năm trước, cũng chẳng giống chút nào với “anh” mà cô đã gặp ở Kim Bích Huy Hoàng. Từ trước đến nay, cô luôn cho rằng đầu óc anh bị tổn thương, nhưng bây giờ nghĩ kĩ lại, cô thấy mọi chuyện không hẳn là vậy. Từ sâu thẳm trái tim, có một tiếng nói thường xuyên mách bảo cô rằng Tiểu Thất là một người khác. . .

Những suy đoán đó khiến đầu óc Hàn Tú căng thẳng vô cùng, phải uống thuốc an thần mới có thể ngủ được. Thậm chí có lúc tinh thần hoảng loạn, cô còn nghĩ: phải chăng ngày xưa, cô giáo Đỗ đã sinh đôi, một trong hai đứa trẻ bị thất lạc, lớn lên mới quay trở về, sau đó, cô bất hạnh nhận nhầm người? Hay Đường Trạch Tề là kẻ đa nhân cách, tâm thần phân liệt?

Khi Hàn Tú đem mối nghi hoặc đó đến hỏi bố mẹ, ông bà Hàn lập tức phủ nhận khả năng này vì năm xưa, khi cô giáo Đỗ sinh Đường Trạch Tề, họ cũng có mặt. Bố mẹ khẳng định rằng cô giáo Đỗ chỉ sinh duy nhất một cậu con trai là Đường Trạch Tề thôi.

Cô lại một lần nữa bị đẩy ra giữa đại dương, mất hết mọi phương hướng.

Khoảng hơn một tuần nay, khi đến công ty, về nhà hoặc đi ngang qua những bãi đỗ xe vắng vẻ, Hàn Tú luôn cảm thấy hình như có ai đó đang đi theo mình. Cô quay đầu lại nhưng chỉ thấy một hàng ô tô xếp dài, ở phía xa là chú bảo vệ đang nói chuyện cùng người nào đó. Xa hơn nữa có một chiếc ô tô màu đen đỗ trên đường, trong xe có một người mà cô không nhìn rõ mặt, Hàn Tú đoán là đang chờ đợi ai đó. Mỗi lần về nhà, cô luôn cảm thấy như có ai đó bảo vệ, bao bọc cô từ xa vậy. Cô không kiểm chế được mà nhìn ngó xung quanh, nhưng trong tầm nhìn chỗ nào cũng chỉ thấy xe cộ hoặc cây cối. Đôi mắt ngập tràn hi vọng bỗng tối sầm lại.

Hàn Tú bước vào thang máy, khi cửa thang máy đóng lại, từ từ đi lên, cảm giác đó mới từ từ biến mất cùng không gian kín mít.

Lúc cô và Sam Sam ở cùng nhau, cô hay kéo tay Sam Sam, hỏi: “Sam Sam, hãy nói cho mình biết, có phải hai tháng qua, mình đã ngủ mơ phải không? Cậu nói xem, anh ấy có thực sự tồn tại hay không?”

Sam Sam luôn nhìn cô với vẻ mặt thương xót, khẽ bảo: “Hàn Tú, tất cả đều là sự thật, không phải do cậu tưởng tượng ra đâu. Bây giờ, điều mà cậu cần nhất là phải nghỉ ngơi thật tử tế. Cậu đừng nghĩ nhiều, cũng đừng gầy vò bản thân nữa được không?”

Hàn Tú vẫn biết thế, nhưng dù nhắm mắt lại hay mở mắt ra, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh một ngọn lửa lớn, còn lò mờ nhìn thấy Tiểu Thất đang bị ngọn lửa đó thiêu đốt.

Cô đang bắt đầu nghi ngờ, phải chăng chính cô mới là người đầu óc không bình thường nên mới tưởng tượng ra tất cả mọi thứ trong hai tháng qua?

Cô phải làm thế nào để không yêu anh nữa? Rốt cuộc phải làm thế nào thì mới quên được anh? Phải làm thế nào để tìm lại được trái tim đã mất?

Hàn Tú nhắm mắt lại, không ngừng vuốt mặt cho trấn tĩnh, để đầu óc giữ được tỉnh táo trong mơ bồng bong chưa tìm ra đầu mối.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Hàn tổng!”. Tiểu Hứa bước vào, tay cầm một cuốn tạp chí, vẻ mặt có chút hoang mang.

“Có chuyện gì thế?”

Tiểu Hứa đưa cuốn tạp chí cho Hàn Tú, chỉ vào trang bìa và nói: “Hàn tổng, người đàn ông này rất giống Tiểu Thất.”

Nghe thấy thế, Hàn Tú lập tức nhìn vào ảnh bìa. Trên đó đăng hình một người mẫu nam tuổi teen mặc bộ âu phục đen, đầu hơi cúi xuống, tay phải chạm vào chiếc mũ trên đầu, ánh mắt nhìn thẳng, trông cực kì cuốn hút, khoe miệng nhướn lên, cười mà như không cười, vừa khiến người ta có cảm giác bị anh chế giễu lại vừa không cưỡng nổi sự mê hoặc đó.

Cái gì mà “giống Tiểu Thất” chứ, rõ ràng là anh mà!

Anh biến mất bao ngày nay, hóa ra vẫn đang làm ở B&G.

Bàn tay cầm cuốn tạp chí không ngừng run run, Hàn Tú cố gắng che giấu tiếng thở phào. Cô đặt cuốn tạp chí xuống, ngồi tựa vào ghế, bình tĩnh nói: “Chính là anh ấy. Bây giờ, Tiểu Thất là phó giám đốc bộ phận nghiên cứu, khai thác dòng sản phẩm mới bên B&G. Anh ấy có ngoại hình như thế, trở thành đại diện hình ảnh cho B&G, quảng cáo trên các báo, tạp chí, điều này không có gì là lạ cả.”

“Cách ăn mặc này là Tiểu Thất như lột xác thành một người khác, thật khiến người ta phải ngưỡng mộ”. Tiểu Hứa nói.

Đây mới đúng là phong cách thời trang của Đường Trạch Tề. Hơn hai tháng ở bên cô, anh luôn ăn mặc hết sức đơn giản, tùy tiện. Thực ra, cô vẫn thích anh mặc như trước hơn, nhìn anh lúc đó trông ngốc nghếch, khờ khạo, hồn hậu chứ không giống như hình ảnh trên tạp chí, đúng là sức hút vạn người mê.

Cô đặt tay lên trang bìa, miết miết khuôn mặt anh, chợt nhớ đến một đoạn thơ:

Cắt không đứt

Gỡ không loạn

Mối sầu ly biệt

Lại mang mùi vị khác nữa

Trong tâm can

Cô có nên đi tìm anh để hỏi rõ mọi chuyện hay không? Có lẽ sau khi biết ngọn ngành tất cả, cô mới không phải giày vò bản thân như hiện nay nữa.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm ngắt quãng dòng suy nghĩ của cô.

Tiểu Hứa bèn xin phép ra ngoài, Hàn Tú gạt đầu rồi nhấc điện thoại lên nghe, trong đầu vẫn nghĩ về cuốn tạp chí: “A lô, xin hỏi vị nào thế?”

“Em đang không tập trung lắm thì phải”. Là Trần Mạnh Lễ.

“Là anh sao?”

“Xem ra anh không để ý đến em một thời gian là em đã gần như quên anh mất rồi”. Trần Mạnh Lễ cười nhẹ.

Cô bật cười: “Tốt hơn hết là anh cũng đừng để ý tôi theo kiểu đó nữa, cách thức để ý của anh còn đáng sợ hơn cả loài muỗi độc chuyên hút máu người.”

“Em khen quá lời rồi!”. Trần Mạnh Lễ vừa cười vừa nói.

“Anh tìm tôi có việc gì thế?”

“Hôm nay, anh gọi điện đến là muốn mời em đi dùng bữa.”

“Hả? Lại mời tôi đi ăn? Sao tự nhiên lại mời ăn cơm thế?”

“Là để cảm ơn về việc em đã giúp anh giới thiệu bản vẽ. Anh vừa nhận được điện thoại của bên đó, họ đã quyết định mua bản quyền và sản xuất hàng loạt những con búp bê đầu to theo mẫu thiết kế của anh.”

“Thành công rồi sao?”. Hàn Tú chống tay lên đầu, bật cười.

“Đúng thế, đã thành công rồi!”

“Chúc mừng anh nhé! Anh không cần cảm ơn tôi đâu, thực ra, tôi chỉ nói vài câu rồi đưa bản thiết kế cho người ta thôi, tất cả đều là công sức của anh.”

“Dù thế nào đi nữa, anh vẫn phải cảm ơn em. Xin em đừng từ chối thành ý của anh, nhờ ơn mà anh đã thực hiện được giấc mơ thuở niên thiếu của mình, cho nên bữa cơm này em chạy không thoát đâu!”

“Xem ra nếu tôi còn từ chối nữa thì thật quá nhẫn tâm với anh.”

“Cứ quyết định vậy nhé, anh đi đặt chỗ đây!”

“Được.”

(2)

Lần này, Trần Mạnh Lễ mời Hàn Tú đến một quán đồ nướng của Nhật. Trần Mạnh Lễ rất vui vẻ, cứ cảm ơn cô mãi về chuyện bán về rồi nói là khi nào loại búp bê đầu to đó được sản xuất hàng loạt thì nhất định sẽ tặng cô con đầu tiên. Hàn Tú chỉ mỉm cười rồi cảm cúi ăn thịt nướng.

Ăn xong, Trần Mạnh Lễ nửa đùa nửa thật bảo dạ dày anh hơi khó chịu nên đề nghị cùng đi dạo. Hàn Tú không từ chối vì cô chưa muốn về nhà. Cô sợ mình lại phải đối mặt với cảnh cũ người xưa.

Đi dạo một lúc, Hàn Tú mới Trần Mạnh Lễ vào quán Starbucks uống cà phê. Cô gọi một ly cà phê Latte còn anh gọi một ly cà phê kiểu Mỹ.

Trong các loại cà phê, Hàn Tú thích nhất là Latte vì cảm thấy nó rất giống mùi vị tình yêu. Ban đầu sữa và cà phê còn tách bạch, sau cùng thì hòa quyện vào nhau khó lòng mà phân biệt được, trong đắng có ngọt, quyến luyến không rời. Cô khẽ khuấy ly cà phê rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, cảm thấy vị ngọt của sữa, nhấp thêm ngụm nữa thì nhận ra vị đắng của cà phê.

Hàn Tú đặt ly cà phê xuống, ánh mắt trở nên mơ màng. Đến lúc này, cô mới hiểu tại sao mình lại thích uống cà phê Latte đến vậy.

Cảm giác ngọt ngào, được yêu thương, được bao bọc chính là hương vị của tình yêu thuở ban đầu, giống như vị ngọt của sữa. Đến khi sa vào lưới tình rồi, những đau khổ cũng theo đó mà tới, cũng giống như vị đắng của cà phê vậy. Khi chúng đã hòa quyện vào nhau, làm sao có thể phân biệt rõ ràng đâu là sữa, đâu là cà phê chứ? Tình yêu cũng vậy, yêu nhiều hơn hay hận nhiều hơn, ai ước lượng nổi?

Vị đắng trong miệng khiến Hàn Tú hiểu rằng yêu là đau khổ còn không yêu lại là một nỗi giã vò.

“Này, sao em lại ngây người ra thế?”. Trần Mạnh Lễ gõ nhẹ lên bàn.

“Không có gì”. Cô bừng tỉnh, lại nhắc ly cà phê lên, uống một hơi hết quá nửa rồi cau mày, lầm bầm: “Càng ngày càng thấy vị của cà phê quá nhạt, không đủ đắng.”

Trần Mạnh Lễ ngây người trước cách uống cà phê của Hàn Tú, nhìn khuôn mặt cô ngập tràn ưu tư, muộn phiền, anh có cảm giác cô đang giấu một tâm sự nào đó trong lòng.

“Em không sao chứ?”. Anh đã nghe qua về việc cô yêu rồi chia tay với anh chàng nhân viên dọn dẹp lần trước tới công ty EC.

“Có chuyện gì chứ? Tôi đang rất ổn”. Hàn Tú cố tỏ ra bình thường, nhìn đi động rồi nói: “Cũng khá muộn rồi, tôi phải về nghỉ ngơi, ngày mai ở công ty còn có chút việc.”

“Ừ, để anh đưa em về nhà!”

“Anh quên là tôi cũng lái xe tới đây sao?”

Thanh toán xong, hai người bước ra khỏi Starbucks, đi về phía bãi đỗ xe. Trần Mạnh Lễ đột nhiên dừng lại, nói: “Hàn Tú, em làm bạn gái anh được không?”

Hàn Tú ngây người, gương mặt lộ rõ vẻ lúng túng, quay sang nhìn anh: “Mạnh Lễ, anh đừng đùa như thế chứ!”

Anh nắm lấy bàn tay cô, nghiêm túc nói: “Anh không hề đùa, chính em cũng biết là anh thích em, nếu không, anh đâu có vô vị đến mức theo đuổi em lâu như vậy? Có điều, anh không ngờ được vị Đường tiên sinh đó lại là bạn trai của em.”

“Bạn trai?”. Mặt Hàn Tú tối sầm lại. Cô rút tay về rồi bình thản nói: “Phải thêm từ “cũ” vào sau hai chữ “bạn trai” đó!”. “Bạn trai cũ”, có lẽ cách gọi này mới là thích hợp nhất.

Trần Mạnh Lễ lúng túng rút tay lại, nhưng lời nói của Hàn Tú không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Mạnh Lễ đút tay vào túi quần rồi thung thảng nói: “Nếu đó đã là bạn trai cũ thì tại sao em không nghĩ tới việc có một cuộc tình mới? Trong mắt em, anh thực sự kém cỏi vậy sao? Kiểu đàn ông vừa nhiều tiền, vừa đẹp trai, lại dịu dàng, biết kể chuyện cười như anh sắp tuyệt chủng rồi đấy!”

Cô mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai anh, nói: “Đúng là anh thực sự rất ưu tú. Anh có nhớ là tôi đã từng nói, tôi ghét các công tử nhà giàu, cũng chẳng mấy quan tâm đến những anh chàng đẹp trai không? Có thể nói tôi thuộc loại người bất bình thường.”

“Ha ha, em nhất định phải dùng lí do chán chết đó để từ chối anh sao? Anh thà nghe em nói nguyên nhân thật sự còn hơn”. Trần Mạnh Lễ bật cười rồi thờ dài một tiếng.

Hàn Tú quay sang nhìn dòng người đi lại ngoài quảng trường, im lặng một hồi lâu rồi mới quay lại nói với Trần Mạnh Lễ: “Từng ngắm đại dương chẳng nhìn nước – Trừ mây trên núi, chẳng phải mây” [1]. Để yêu một người, có lẽ chỉ mất một giây nhưng để quên một ai đó, lại cần rất nhiều, rất nhiều thời

gian, có khi là cả cuộc đời? Đơn giản là vì chưa bao giờ thử quên hoặc chẳng thể nào quên được. Tôi nghĩ cho đến cuối đời, tôi vẫn không quên được anh ấy thì sao có thể đem lòng yêu người khác?”

[1]. Nghĩa là: Đã từng nhìn thấy dòng nước cuộn cuộn tuyệt đẹp ngoài đại dương, khi nhìn nước thường, sẽ thấy nhạt nhẽo, vô vị. Ngoại trừ tầng mây bảy màu tuyệt đẹp trên đỉnh núi, những chỗ khác không thể gọi là mây.

Trần Mạnh Lễ mím chặt môi, không nói câu nào.

“Trần Mạnh Lễ, thực ra, tôi chỉ là một chú dâ điếu, không hề kiên cường, dũng cảm như những gì anh thấy đâu. Hơn nữa, tôi luôn suy nghĩ quá nhiều về mọi chuyện, ở bên cạnh một người như tôi, anh sẽ rất mệt mỏi. Một người con gái khác tốt hơn tôi mới xứng đáng và thích hợp với anh”. Cô dịu dàng nói: “Mạnh Lễ, cảm ơn anh đã thích tôi.”

“Chúng ta mãi mãi chỉ là bạn bè sao?”. Trần Mạnh Lễ cười đau khổ.

“Ừm, là bạn bè.”

“Có lẽ anh không biết theo đuổi phụ nữ.”

“Tin tôi đi, vấn đề không phải ở anh mà là ở tôi!”. Hàn Tú mím cười ngọt ngào. Cô tin rằng Trần Mạnh Lễ nhất định sẽ tìm được người phụ nữ thích hợp với anh, còn cô chẳng qua chỉ là một người khách qua đường vội vã đến, vội vã đi mà thôi. Cho dù chuyện tình cảm của bản thân không thuận lợi, cô cũng tuyệt đối không bao giờ bắt người khác phải cùng mình gánh chịu, càng không nên làm lỡ dở người ta. Yêu là yêu, không yêu là không yêu.

“Này, mau nhìn lên màn hình lớn kia! Đó không phải là anh chàng đẹp trai ở trên bia tạp chí hai hôm trước hay sao?”

“Đúng rồi! Thi ra anh ấy là phó giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G, vậy mà mình còn tưởng anh ấy là minh tinh mới vào nghề cơ.”

“Đẹp trai quá! Mới nhìn tướng mạo của anh ấy, mình đã muốn chạy ngay đi mua sản phẩm mới của B&G rồi.”

“Đi nào, mau tới cửa hàng xem sản phẩm mới đó thôi!”

“Đợi chút đã, anh ấy còn chưa nói xong mà! Giọng nói của anh ấy cũng rất tuyệt vời nữa!”

...

Tiếng bàn luận không ngừng của ba cô nữ sinh lọt vào tai của Hàn Tú và Trần Mạnh Lễ.

Trên bia tạp chí? Phó giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm mới của B&G? Không phải họ đang nói đến Đường Trạch Tề sao?

Mọi tạp âm xung quanh dường như đã biến mất hết trong khoảnh khắc này, bên tai cô đang vang vọng một giọng nói quen thuộc. Hàn Tú ngược mắt lên nhìn, hiện trên màn hình lớn treo ở chỗ khá xa là gương mặt rất đỗi thân thương. Người đang nói đó không phải là Đường Trạch Tề thì là ai chứ?

Anh đang mặc một bộ âu phục màu sẫm được may thủ công, nhìn hơi khác so với hình ảnh gợi cảm, quyến rũ của anh trên tạp chí hôm trước, thay vào đó là phong cách của một doanh nhân thành đạt.

“... Cảm ơn tất cả các vị khách quý đã tới tham dự buổi ra mắt sản phẩm mới của B&G ngày hôm nay. Là một trong những người nghiên cứu và phát triển sản phẩm Hoán Nhan, tôi rất mong chờ sự xuất hiện của Hoán Nhan trên thị trường. Tôi xin cảm ơn ban giám đốc công ty B&G đã tin tưởng và cho tôi cơ hội thể hiện tài năng của mình. Về công hiệu của Hoán Nhan, tôi nghĩ là các vị đều đã có những cảm nhận của riêng mình, vì vậy, tôi sẽ kể qua cho các vị nghe về mong muốn của tôi khi làm ra sản phẩm này. Để Hoán Nhan được ra đời, tôi nghĩ tôi nên cảm ơn bạn gái tôi, chính cô ấy đã truyền cho tôi nguồn cảm hứng. Câu chuyện của tôi hơi dài, hi vọng rằng các vị sẽ nhẫn nại nghe tôi kể tường tận. Bạn gái tôi rất tài giỏi, cô ấy sở hữu một công ty vệ sinh khá nổi tiếng. Mặc dù là CEO nhưng cô ấy vẫn làm những công việc bình thường của nhân viên, cho nên cô ấy thường tự gọi mình Clean Environment Obasan...”

Lúc Tiểu Thất nói đến đoạn này, không chỉ có những người trong trường quay bật cười mà tất cả mọi người trong quảng trường cũng cười lớn.

Trên màn hình, Tiểu Thất cũng mím cười, sau đó nói tiếp: “Mọi người đang cảm thấy rất buồn cười đúng không? Tôi cũng thế. Quay trở lại với câu chuyện của tôi, có một lần, tôi cùng cô ấy đến một siêu thị gia dụng mua giường, lúc đó chúng tôi vẫn chưa là gì của nhau nhưng mọi người ở đó lại nghĩ chúng tôi là đôi vợ chồng sắp cưới nên ra sức giới thiệu loại giường Kingsize cho chúng tôi. Lúc đó, bạn gái tôi rất xấu hổ, ngại ngùng dắt tôi đi ra, không may bức tường của cửa hàng đổ nhào về phía cô ấy, tôi đã lấy thân mình che cho cô ấy. Kết quả của việc anh hùng cứu mỹ nhân là tôi bị kính đâm chảy máu vai, cô ấy đã khóc lóc rất thảm thiết và bảo tôi đi bệnh viện. Tôi vốn rất sợ bệnh viện, mỗi lần nhìn thấy những người mặc áo blouse trắng, tôi luôn lập tức bỏ chạy. Thế nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô ấy không ngừng tuôn rơi, tôi đã đồng ý đi khám, vì tôi sợ nhìn phụ nữ khóc, nhất là khi người khóc lại là bạn gái tôi. Cô ấy vừa rơi lệ, tôi đã mềm lòng. Cho nên mới nói, trên thế giới này, vũ khí mạnh nhất chính là nước mắt của phụ nữ.”

Mọi người trong trường quay và ở quảng trường lại cười rộ lên vì cách nói chuyện hài hước của vị phó giám đốc B&G này.

“Đó là lần đầu tiên tôi nắm tay cô ấy. Trước đó, tôi có làm một chai thuốc cao để bôi lên các vết thương của mình, nhưng sau khi nắm tay cô ấy, tôi đã nảy ra một ý tưởng. Cô ấy đã lao động chân tay nhiều năm nên trên tay có rất nhiều vết chai sần. Tôi thầm nghĩ, nếu có thứ gì đó có thể làm cho phần da chai cứng trong lòng bàn tay bạn gái mình trở nên mềm mại, để lúc nắm tay được dễ chịu hơn thì tốt biết bao. Cho nên, tôi đã nghiên cứu ra sản phẩm

này”. Tiểu Thất cầm sản phẩm đường da mới rồi mở nắp ra, quệt một ít kem trong suốt màu xanh lá cây lên đầu ngón tay, sau đó giơ cao cho mọi người xem “Sản phẩm này ban đầu có màu đen, mùi rất hôi, hồi tôi mức mỗi lần ngửi thấy, bạn gái tôi đều chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn mửa. Cô ấy nói thứ này chẳng khác gì nước cống, vô cùng kinh khủng, còn hỏi tôi liệu có thể thay đổi mùi của nó không, cô ấy không cần thơm sực nức, chỉ cần không có mùi là được. Hoán Nhan đã ra đời như thế đấy!”

Mọi người đồng loạt “ồ” lên vì ngạc nhiên rồi xôn xao bàn tán.

Hàn Tú không ngừng nắm chặt lấy chiếc túi xách, mí mắt đứng trên quảng trường, chăm chăm nhìn về phía màn hình lớn, thấy anh thật rạng rỡ và chừng chạc trên bục phát biểu.

Thì ra anh điều chế ra sản phẩm mới là vì cô, thế nhưng anh luôn chôn giữ kín điều đó, chưa bao giờ nói cho cô biết. Giây phút này, cô không nghe được những lời xung quanh, mọi người đang cười nói những gì, chỉ thấy hình như có vật gì đó đang tắc nghẹn trong cổ. Trong đầu Hàn Tú không ngừng hiện lên hình ảnh cô và Tiểu Thất những ngày còn bên nhau.

“Có điều, tôi hi vọng là trong khoảng thời gian tôi ở lại đây, cô đừng đuổi tôi đi, cũng đừng liên lạc với người nhà cũng như những người bạn trước đây của tôi. Cô muốn tôi kiếm tiền, được thôi, tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền. Cô muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, cô cứ nói, tôi sẽ làm hết.”

“Hàn Tú, cho dù cuộc đời của tôi kéo dài bao lâu, tôi cũng sẽ luôn cảm tạ cô, mãi mãi không bao giờ quên cô.”

“Từ trước tới nay, tôi chưa từng quên bất cứ cái gì, sau này cũng thế, tôi sẽ không bao giờ quên em. Hàn Tú, nếu em ghét bỏ tôi thì em cứ ghét bỏ, chỉ xin em đừng né tránh tôi hoặc sắp xếp cho tôi làm những công việc khó chịu dễ gây vò tôi. Tôi không thích điều đó. Em nói đúng, chẳng sớm thì muộn, tôi cũng phải ra đi. Bởi vậy, trong thời gian tôi còn ở đây, hãy để cho tôi có những kỉ niệm đẹp, được không?”

“Hàn Tú, dù có đi đến đâu, sống đến ngày nào thì trong suốt cuộc đời này, tôi vẫn luôn cảm ơn cô, không bao giờ quên cô.”

“Yêu một người không phải là để thỏa mãn sự cao ngạo nào hết. Hàn Tú, em nhìn anh đi, hãy nhìn vào mắt anh! Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em. Có một vài việc bây giờ anh không thể giải thích rõ ràng với em được. Chỉ xin em tha thứ cho lòng ích kỉ của anh, dù thế nào đi chăng nữa, xin em hãy tin anh! Anh thực lòng muốn nấu ăn cho em cả cuộc đời này, em có hiểu không? Hàn Tú...”

Sống mũi đột nhiên cay xè, Hàn Tú mí mắt nhắm chặt, hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt long lanh đang chực trào khỏi khóe mắt. Nhưng giọng nói dịu dàng của Tiểu Thất vẫn không ngừng vang vọng bên tai, cô không thể chịu đựng được nữa, mặc cho những giọt lệ tuôn dài trên má.

Đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói một đoạn dài đến thế. Trong hơn hai tháng sống cùng cô, anh chưa bao giờ nói nhiều như vậy. Cô cứ nghĩ anh không biết ăn nói, hóa ra là anh không muốn nói đầy thôi.

Hàn Tú thực sự cảm thấy vô cùng, vô cùng đau khổ...

Bỗng có người hỏi Tiểu Thất: “Nghe Đường tiên sinh nói vậy, chắc quan hệ giữa Đường tiên sinh và bạn gái đang vô cùng tốt đẹp. Hai người hẳn là rất yêu thương nhau. Không biết hôm nay, bạn gái của Đường tiên sinh có đến đây không? Người đầu tiên Đường tiên sinh muốn tặng sản phẩm Hoán Nhan cho chính là bạn gái của ngài đúng không?”

Tiểu Thất mỉm cười, không trả lời câu hỏi này ngay lập tức mà im lặng một lúc rồi nói: “Duyên phận đã đem đến cho cuộc sống của chúng ta vô số sự bất ngờ và niềm vui. Duyên phận có thể khiến hai con người tương ngộ rồi tương ái, sống những ngày tháng tuyệt vời bên nhau, nhưng thử thách, trắc trở chúng ta cũng chính là duyên phận. Do một số hiểu lầm, tôi và cô ấy đang tạm thời xa cách, nhưng tôi tin chắc rằng sau cơn mưa, trời lại sáng. Vì cô ấy mà làm ra sản phẩm Hoán Nhan, tôi muốn nói với cô ấy rằng, trong suốt cuộc đời này, tôi sẽ không bao giờ quên cô ấy và mong rằng cô ấy cũng mãi mãi nhớ đến tôi, cả đời không quên”. Giọng anh trầm ấm, vẻ mặt trang nghiêm, đôi mắt tĩnh lặng mà sâu thẳm.

Đúng lúc mọi người đang vô cùng hiếu kì, không ngớt lời bàn tán về mối tình đó thì anh đã chuyển sang chủ đề chính của buổi giới thiệu một cách hài hước: “Nhân vật chính của ngày hôm nay là đứa con Hoán Nhan của tôi chứ không phải chuyện tình yêu của bố cháu. Nếu mọi người cảm thấy hứng thú với đời tư của tôi, hoan nghênh gặp riêng tôi để nói chuyện. Còn bây giờ tôi xin nhường sân khấu lại cho vị MC vô cùng xinh đẹp và duyên dáng của chúng ta!”

Trong trường quay vang lên những tràng vỗ tay giòn giã.

“Trời ơi, người đàn ông này thật chung tình! Chỉ vì muốn làn da ở lòng bàn tay của bạn gái mình trở nên mềm mại hơn, đẹp hơn mà anh ấy đã nghiên cứu ra loại mỹ phẩm mới đây!”

“Ày da, sao mình không gặp được người đàn ông như thế này chứ? Được vậy, có lẽ mình đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền mua mỹ phẩm rồi ấy nhỉ?”

“Hừ! Bạn trai mình còn không muốn mình sử dụng gắng tay cơ. Bạn gái của anh ấy trông như thế nào nhỉ? Đừng là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ.”

“Bạn gái gì chứ? Mấy người không nghe thấy anh ấy nói gì sao? Hiện tại, hai người họ đã không còn bên nhau nữa, họ chia tay rồi!”

“Rốt cuộc là ai bỏ ai nhỉ? Có phải anh ấy đã chủ động chia tay không? Nghe những lời anh ấy nói thì mình thấy khả năng này không hợp lí chút nào.”

“Lẽ nào bạn gái đã bỏ anh ấy?”

“Cô ấy thật ngốc nghếch!”

Cô là kẻ ngốc nghếch? Thượng đế muốn ép cô đến phát điên sao? Hàn Tú thực sự mong muốn mình đúng là một kẻ ngốc để không phải biết đến nỗi thống khổ này.

Rốt cuộc ông trời muốn ban ân hay đày đọa Hàn Tú khi đã đưa đến bên cô một người bạn trai dịu dàng, biết quan tâm, có trách nhiệm để rồi đúng vào lúc tình cảm của họ đang ở giai đoạn ngọt ngào nhất, ngài lại để sự việc bốn năm trước tái diễn, lại một lần nữa đâm dao vào trái tim cô; sau đó, nhìn thấy cô đau đớn tan nát cõi lòng thì cho anh trở về, dịu dàng ghép lại trái tim đã vỡ thành trăm mảnh?

Xét cho cùng, anh có thực sự yêu cô hay không? Nếu yêu cô thì sao còn phản bội cô? Nếu không yêu, tại sao anh lại kể chuyện của hai người trước mặt bao nhiêu người với vẻ mặt chân thành, chung tình đến thế? Vì sao khi cô tưởng anh đã xảy ra chuyện chẳng lành, đi khắp nơi tìm kiếm, anh không hề xuất hiện cơ chứ?

Tại sao???

Hàn Tú gục mặt xuống, nước mắt tuôn dài trên má. Cô phải làm gì bây giờ? Ông trời muốn cô phải làm thế nào đây?

“Hàn Tú, em...”. Thấy Hàn Tú ôm lấy miệng, khóc nức lên từng tiếng, Trần Mạnh Lễ vội rút chiếc khăn tay từ trong túi ra, đưa cho cô. “Em đừng để ý đến mấy lời nói linh tinh của người ngoài cuộc! Họ không biết rõ nội tình nên hay kết luận vớ đoán lảm.”

“Không sao, tôi không sao”. Hàn Tú nhận lấy chiếc khăn, lau đôi mắt ướt, không ngừng lắc đầu.

“Có cần anh đưa em về không? Để em về nhà một mình, anh thực sự không thấy yên tâm chút nào.”

“Tôi không sao đâu, không sao thật mà”. Hàn Tú lại lắc đầu, hít sâu vài hơi rồi ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn anh, dần dần bình tĩnh lại.

“Anh không biết giữa em và anh ta đã xảy ra chuyện gì, song anh cảm thấy gần đây, em không được vui vẻ cho lắm. Lúc này, khi chúng ta ngồi uống cà phê trong Starbucks, tuy em vẫn nói chuyện với anh nhưng hình như tâm hồn em đang phiêu du ở chân trời nào ấy. Anh quen em chưa lâu nhưng cũng đủ để biết rằng em là một người con gái rất kiên cường. Có điều, trong chuyện tình cảm, chúng ta không thể cứng cỏi, mạnh mẽ mãi được, nếu đã có duyên mà không có phận thì cuối cùng, vẫn chỉ có thể lướt qua cuộc đời nhau mà thôi. Đừng giữ quá nhiều tâm sự trong lòng, tốt hơn hết là nói ra tất cả vì biết đâu khi nói ra rồi, khúc mắc đó sẽ được tháo gỡ thì sao?” Trần Mạnh Lễ điềm đạm nói.

“Mạnh Lễ, cảm ơn anh... Tôi biết mình nên làm gì rồi, cảm ơn anh nhiều lắm!”

“Cảm ơn cái gì chứ? Em đúng là một nha đầu ngốc nghếch! Anh vốn không mấy cam tâm, luôn tự hỏi rằng rõ ràng anh là một người đàn ông tốt, khôi ngô, tuấn tú, giàu tình cảm thì thua anh ta ở điểm nào chứ? Nhưng sau khi những lời nói vừa rồi của anh ta, anh tình nguyện chịu thua. Anh không biết làm ra mĩ phẩm mà chỉ biết mua mĩ phẩm cho bạn gái mình mà thôi”. Trần Mạnh Lễ nói đùa.

Hàn Tú mím chặt môi, nhìn anh, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

“Được rồi, anh biết em đang muốn gặp anh ta. Em đi đi! Muốn gọi điện thoại thì mau gọi đi!”

“Xin lỗi anh, tôi phải đi trước đây. Tối nay, thực sự cảm ơn anh rất nhiều. Lần sau, tôi sẽ mời anh một bữa ra trò”. Nói xong, Hàn Tú không kìm được mà lại bật khóc.

“Ây da, em đi đi, đi mau lên! Anh biết tại sao anh ta lại bảo là sợ nhìn thấy em khóc rồi, anh cũng đang phát khiếp lên đây.”

“Ừm, vậy chào anh!”

“Thượng lộ bình an!”

(3)

Hàn Tú chẳng buồn lau sạch nước mắt trên mặt, lái xe phóng như bay về nhà. Khi chiếc xe đã dừng trước khu nhà, cô không hề bước ra mà vẫn ngồi trong xe, bất động một hồi lâu, sau đó rút chiếc di động từ trong túi ra, run run nhấn số điện thoại quen thuộc.

Số điện thoại cô đã gọi trong một tháng nay nhưng không liên lạc được bỗng nhiên lúc này lại kết nối. Cô nghe thấy đoạn nhạc chờ nhẹ nhàng, rất nhanh sau đó, người bên kia đã nghe máy.

Thấy Hàn Tú gọi đến, Tiểu Thất ngáy ra vài giây rồi cất tiếng: “Hàn Tú...”

Nghe thấy giọng nói của anh, cô ôm lấy miệng, ra sức kiềm chế để tiếng khóc không bật ra, nhưng nước mắt lại không ngừng trào ra, từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

Tiểu Thất thờ dài một tiếng rồi nói: “Hàn Tú, có phải em đang khóc không?”

Cô hít một hơi thật sâu rồi đáp: “Bây giờ anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh, em có việc muốn hỏi anh... Anh đang ở đâu thế?”. Cô hỏi dồn dập rồi bật

khóc thành tiếng.

“Hàn Tú, em đừng khóc nữa! Anh sẽ đến đó ngay lập tức. Chờ anh một phút, à không, ba mươi giây thôi!”

Hàn Tú lập tức bước xuống xe. Vừa lau những giọt nước mắt trên má đi, cô vừa nhìn ngó xung quanh để tìm hình bóng quen thuộc của anh, nhưng trong bãi đỗ xe đầy ô tô này, cô chẳng thấy một người nào cả. Cô hét vào điện thoại: “Anh đừng lừa dối em! Mau nói cho em biết anh đang ở đâu! Em sẽ đến đó tìm, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Ở phía sau em”. Giọng nói kèm theo tiếng thở gấp của Tiểu Thất vang lên.

Người Hàn Tú bỗng cứng đờ ra, cô từ từ quay lại, thân hình cao lớn của anh đang ở ngay trước mắt cô.

Anh mặc một bộ âu phục sẫm màu, đứng cách cô không xa. Dù kiểu tóc và trang phục của anh đã thay đổi nhưng lúc này, cô vẫn cảm thấy vô cùng thân thuộc.

Tiểu Thất rất muốn chạy tới và ôm chặt Hàn Tú vào lòng nhưng cuối cùng, anh gập di động lại, từ từ đi về phía cô, mỉm cười nói với giọng điệu bình thản: “Anh không hề lừa em, anh nói ba mươi giây nữa xuất hiện thì chắc chắn sẽ có mặt sau ba mươi giây.”

Hàn Tú nhìn anh, giây phút này dường như mọi từ ngữ đều bay mất hết, chỉ biết ngốc nghếch đứng đó, nín chặt môi, để mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Đây đúng là Tiểu Thất mà cô biết. Suốt một tháng nay, hình bóng của anh không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, hoàn toàn khác với hôm gặp anh ở hộp đêm Kim Bích Huy Hoàng. Rốt cuộc chỗ nào không giống thì cô không chỉ ra được. Mãi đến bây giờ, khi một lần nữa nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm đó, cô mới nhận thấy, ánh mắt của họ không hề giống nhau. Dù tướng mạo giống y hệt nhau thì đôi mắt chẳng bao giờ biết nói dối cả. Lúc đó, sự tức giận đã làm cô mê muội nên mới không hỏi rõ chân tướng mà đuổi anh ra khỏi nhà.

Hàn Tú hít một hơi sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi hỏi anh một tràng: “Anh nói đi, anh có phải là Đường Trạch Tề không? Nếu không phải thì anh là ai? Anh đã phẫu thuật chỉnh hình hay là thế nào? Dãy số 074 có ý nghĩa gì? Còn nếu anh thực sự là Đường Trạch Tề thì có phải anh mắc chứng tâm thần phân liệt, là con người đa nhân cách không? Hay anh bị mất trí nhớ tạm thời? Ngoại trừ hai khả năng này, tôi không nghĩ ra được bất cứ nguyên nhân nào khác. Tôi xin anh hãy nói cho tôi biết, tại sao chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi mà anh dường như đã biến thành một người khác? Có lúc anh rất giống bốn năm về trước, có lúc lại là anh của bây giờ. Rốt cuộc anh là ai?”

“Em hỏi nhiều thế, anh biết phải trả lời từ câu nào đây? Để anh nghĩ đã!”. Tiểu Thất cười gượng gạo. Ở trước mặt người khác, anh luôn khoác cho mình một vẻ mặt khác, nhưng đứng trước Hàn Tú, anh lại chẳng thể che giấu được nội tâm của mình.

“Không biết phải trả lời từ đâu cũng không sao, tôi có thể chờ anh từ từ trả lời từng câu một, dù mất bao nhiêu lần, tôi vẫn chờ”. Cô nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt đầm nước, chỉ sợ mình sẽ bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt anh.

Tiểu Thất không ngờ rằng đã đến lúc, anh phải đối mặt với những câu hỏi này. Trước đây, khi Hàn Tú hỏi anh, anh có thể giả ngốc, giả khờ, giả như không biết, nhưng bây giờ thì không thể làm thế nữa rồi. Anh không biết phải nói thế nào, chợt nhận thấy ở phía xa, có một chiếc xe đang đỗ, trong xe có hai người.

Anh cau chặt đôi mày, vẻ mặt dịu dàng, ấm áp bỗng biến mất trong khoảnh khắc: “Xin lỗi, tôi muốn hút thuốc”. Nói rồi Tiểu Thất cúi đầu xuống, rút ra một điếu thuốc, châm lửa rồi hít một hơi, sau đó phả ra một vòng khói. Làn khói trắng lan tỏa trong không khí, phủ quanh người anh khiến cô không nhìn rõ.

“Trước đây, anh không bao giờ hút thuốc trước mặt tôi, anh biết tôi rất ghét mùi thuốc lá. Nếu nhìn thấy người khác hút thuốc, anh đều kéo tay tôi đi khỏi”. Hàn Tú nắc nhe.

Anh lại hít thêm một nửa rồi nhả khói, lạnh lùng cười: “Bốn năm trước, lẽ nào tôi lại không hút thuốc trước mặt cô?”. Để làm mình trông thật giống Đường Trạch Tề, anh đã phá bỏ rất nhiều thói quen tốt cũng như trải nghiệm những thứ không nên học như hút thuốc, uống rượu, nhậu nhẹt...

Sắc mặt Hàn Tú bỗng trở nên trắng bệch: “Tại sao anh không trả lời câu hỏi của tôi? Rốt cuộc anh là ai? Tôi chỉ cần anh cho tôi một đáp án thôi.”

“Tại sao nhất định phải có đáp án? Việc tôi có phải là Đường Trạch Tề hay không rất quan trọng với cô à? Biết hay không thì có gì khác nhau đâu? Cô đang sống thế nào thì cứ tiếp tục sống như vậy đi!”. Anh trả lời lãnh đạm.

“Tất nhiên là khác chứ!”. Cô ngắt lời anh.

Tiểu Thất ngây người, bất giác đôi mắt oán hận, đầy nước mắt của Hàn Tú, anh không dám nhìn thẳng vào đó nữa mà quay sang hướng khác, nghiến răng nói: “Tôi không hề mất trí nhớ, cũng không bị tâm thần phân liệt, tôi chính là Đường Trạch Tề, đó là sự thật.”

“Anh thực sự là Đường Trạch Tề sao? Có thật không? Vậy anh giải thích thế nào về việc hai tháng này, anh vừa ở nhà tôi vừa ở Tây Ban Nha? Rõ ràng anh luôn ở bên tôi, làm sao có thể chạy ra sân bay để bọn Hắc Bì đón chứ? Hắc Bì và Phát Tài đều nói là không quen biết Tiểu Cửu nhưng lại biết Amaya, cũng chẳng ai biết chuyện anh đã nhận cha nuôi gì đó ở Mỹ. Anh lí giải những việc này ra sao?”. Cô đã cố gắng nói thật bình tĩnh nhưng giọng điệu vẫn vô cùng gấp gáp, nước mắt cứ lăn dài trên má.

“Tây Ban Nha? Nếu tôi nói tôi ở Tây Ban Nha thì đúng là tôi đã ở Tây Ban Nha sao? Chúng ta có ở cạnh nhau 24/24 đâu! Cô đừng quên tôi có xin nghỉ một thời gian, tôi đi đâu, làm gì, cô sao biết được? Tôi có thể giới thiệu Amaya với Hắc Bì và Phát Tài nhưng điều đó không có nghĩa là tôi bắt buộc phải

giới thiệu Tiểu Cửu cho bọn họ. Tận mắt nhìn thấy còn chưa chắc đã là sự thật, huống chi là nghe qua tai?”. Hóa ra nói dối cũng là một nỗi thống khổ không cùng!

“Nghĩa là anh ở trước mặt những người khác nhau thì đóng những vai khác nhau sao?”

“Đúng vậy”. Tiểu Thất rất muốn nói anh tên là 074 chứ không phải là Đường Trạch Tề, nhưng anh không muốn để Hàn Tú biết thân phận thực sự của anh. Nếu biết người đang đứng trước mặt mình không phải chàng trai đã ở bên cô từ nhỏ, cùng cô lớn lên mà chỉ là một người nhân bản thì Hàn Tú sẽ có phản ứng như thế nào? Anh thấy sợ khi nghĩ đến việc phải chứng kiến khuôn mặt hoảng hốt, hoang mang của cô. Từ khi rời khỏi phòng thí nghiệm, Tiểu Thất đã nhìn thấy sự ích kỉ trong tình yêu của nhân loại. Anh không còn niềm tin vào tình yêu của con người hay đã mất hết lòng tin vào bản thân? Anh thà để cô coi anh là Đường Trạch Tề còn hơn phải nói ra sự thật, còn hơn làm cô hoảng sợ, kinh hãi.

“Những lời anh nói trong buổi công bố sản phẩm mới có phải là thật không?”

“Tôi nói thế để quảng bá, giới thiệu sản phẩm mới thôi. Muốn người ta mua sản phẩm của mình thì trước tiên phải khiến cho họ cảm động, như vậy, họ mới ủng hộ mình vô điều kiện. Thế nên tôi đã tìm bừa một lí do để dẫn chuyện”. Anh cười nhạt, không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Tú, không ngừng nói thầm trong lòng: “Hàn Tú, xin em hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho lòng ích kỉ của anh! Anh không hề sợ chết nhưng anh rất yếu đuối, anh sợ phải nhìn thấy em khinh bỉ anh như Đường Trạch Tề đã khinh bỉ anh.”

Một lúc lâu sau, anh lấy trong túi ra một vật, đưa cho Hàn Tú: “Đây là lọ thuốc Hoán Nhan đầu tiên tôi làm ra, tặng cô đấy!”

Hàn Tú nhìn lọ thủy tinh nhỏ trong tay mình, nó không được đặt trong một chiếc hộp hoa lệ nào mà ngược lại, trông rất đồ bình thường, không có gì đặc biệt: “Anh luôn đi theo tôi, tôi nào cũng đợi ở dưới nhà tôi chỉ để tặng tôi chiếc lọ này sao?”

Mấy ngày nay, Hàn Tú không biết tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc đó, nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Tiểu Thất, cô liền nhận ra người mỗi ngày đi theo bảo vệ cô chính là anh. Cô không hề tin những lời anh nói. Trực giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng anh đang lừa cô. Nhất định anh có một bí mật nào đó không thể nói ra. Chuyện về cha nuôi, chuyện của Tiểu Cửu không thể đơn giản vậy được.

Mỗi ngày đều đứng ở gần nhà Hàn Tú, đợi cô quay về, dù chỉ có thể nhìn cô từ xa, Tiểu Thất cũng mãn nguyện. Anh làm thế không đơn giản là vì nhớ nhung mà quan trọng hơn, anh sợ Cổ tiên sinh gây nguy hiểm cho Hàn Tú, bởi vậy phải tận mắt trông thấy cô an toàn bước vào cửa nhà, anh mới an tâm.

“Tôi đã từng hứa với lòng mình rằng bao giờ làm ra thứ nữ phẩm không có mùi hôi, tôi sẽ tặng cho cô dùng. Chỉ là tôi sợ cô không muốn gặp tôi nên mới không xuất hiện.”

“Tại sao từ trước đến nay, anh luôn nói dối tôi? Sao anh cứ lừa dối tôi hả? Sao lại giả vờ bị tổn thương não bộ chứ?”

“Thứ không đạt được luôn là thứ người ta khát khao nhất. Tình yêu và dục vọng của đàn ông có thể phân ra được. Có được tình yêu đẹp nhưng vẫn không thể chống lại sự mê hoặc của dục vọng. Bốn năm trước, cô không tin tôi, để tôi bị mẹ đuổi sang Mỹ. Cô có biết nỗi cô đơn khi phải một mình ở xứ người là thế nào không? Tôi biết chuyện bốn năm trước đã là cô bị tổn thương sâu sắc, nhưng tôi cũng đau khổ không kém cô. Tôi yêu cô thật lòng, tôi vô cùng yêu cô. Nếu không thì tại sao trong những năm sống bên Mỹ, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt mang nét Á Đông là tôi lại nhớ đến cô? Thế nhưng mỗi lần gặp tôi, cô lại tỏ vẻ muốn chém chết tôi ngay lập tức. Nếu không dùng cách ấy, cô nói đi, tôi phải làm sao để cô bỏ qua chuyện cũ và tiếp nhận tôi lần nữa chứ?”. Anh nhận thấy nỗi thống khổ vô hạn đang hiện hiện khuôn mặt Hàn Tú. Khi nói ra những lời này, trong lòng anh cũng đau khổ không kém.

Khi anh chất vấn Đường Trạch Tề, anh ta đã nói vậy. Tiểu Thất thật sự không hiểu tại sao anh ta lại có thể phân rõ tình yêu và dục vọng đến thế, một mặt nói yêu Hàn Tú, mặt khác lại phản bội cô. Nhưng dù vậy, anh nhận ra rằng tình cảm Đường Trạch Tề dành cho cô là chân thành.

Hàn Tú cảm thấy lồng ngực đau nhói như bị một tảng đá lớn đè lên, không thể thở nổi. Rõ ràng Tiểu Thất đang nói dối, đôi mắt anh tố cáo rằng chủ nhân của nó đang lừa gạt cô. Cô biết anh không phải là Đường Trạch Tề, anh chỉ không muốn nói ra chân tướng mà thôi. Anh đã từng nói, giọng càng to thì càng chứng tỏ tâm trạng bất an và đang muốn giấu giếm điều gì đó, anh lúc này chính là như vậy. Từ trước đến nay, khi nói chuyện, Tiểu Thất chưa hề dùng ngữ điệu ấy cũng như cần đến thuốc lá để che giấu nội tâm của mình.

Cô lau nước mắt trên má: “Tiểu Thất, xin anh hãy nhìn thẳng vào mắt tôi, hãy nói với tôi, tất cả những gì anh nói đều không phải là sự thật có được không?”

Anh nhìn cô, bình tĩnh đáp: “Nếu cô muốn kiểm nghiệm AND thì không thành vấn đề, tôi sẽ cùng cô đi kiểm tra ngay bây giờ.”

Cô hít một hơi thật sâu, đôi mắt vẫn tuôn lệ, đột nhiên cười lớn: “Cảm ơn anh vì đã cho tôi đáp án mà tôi cần. Xem ra từ giờ trở đi, tôi lại có thể ngủ ngon giấc rồi. Sẽ không còn cảnh tôi tối tối, vừa nhắm mắt lại là nhìn thấy ngọn lửa lớn vây quanh anh, không cần hàng ngày nhìn căn nhà trống trải rồi tự hỏi anh đang ở đâu, anh còn sống hay đã chết nữa. Dù những lời anh nói là thật hay giả, tôi vẫn tin tất cả. Cảm ơn anh đã tặng tôi lọ Hoán Nhan này, tôi nhất định sẽ dùng.”

Cảm giác đau nhói từ đầu ngón tay nhanh chóng truyền lên não bộ khiến Tiểu Thất lập tức lấy lại được hồn phách. Nhận ra điều thuốc đã cháy hết, anh bèn vứt vào trong thùng rác cách đó không xa. Anh quay lưng lại với Hàn Tú, không dám nhìn vào đôi mắt ngập tràn nỗi bi thương của cô. Anh dẫn đi một hồi lâu rồi quay lại, nói: “Tôi tiễn cô lên nhà, muộn lắm rồi, cô về nghỉ ngơi đi!”

Hàn Tú không nói gì, ngây ra như một con rối, mặc cho Tiểu Thất cầm tay kéo vào thang máy. Đến trước cửa nhà, anh bỏ tay cô ra, vuốt mái tóc cô rồi nói: “Ngày mai, tôi còn có chút việc nên tôi về đây. Hàn Tú, tạm biệt nhé!”

Cô không trả lời anh.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu rồi quay người bước đi.

Hàn Tú mím chặt môi, nhìn theo bóng dáng anh tiến dần về phía thang máy. “Tĩnh” một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra. Mắt đăm đăm nhìn anh sắp sửa bước vào thang máy, cuối cùng không kìm nén được, cô chạy thẳng tới đó, vòng tay ôm lưng anh: “Sao anh lại lừa dối em? Anh không phải là Đường Trạch Tề, không phải anh ta, không phải anh ta, không phải anh ta...”

Tiểu Thất mỉm cười, đặt tay lên bàn tay đang ôm chặt lấy người mình, có lẽ đây là lần cuối cùng cô ôm anh. Thời hạn một tháng Cổ tiên sinh cho anh sẽ kết thúc. Có thể sau này anh không bao giờ được nhìn thấy cô nữa.

“Hàn Tú, em không cần biết anh là ai, chỉ cần em hiểu rằng anh yêu em là được”. Một dòng lệ lăn ra từ khóe mắt anh.

“Em rút lại tất cả những lời đã nói trước đây, hãy quay về bên em! Anh có phải là Đường Trạch Tề hay không, em cũng chẳng quan tâm làm gì nữa. Em chỉ cần có anh ở bên thôi...”. Cô vừa nói vừa nức.

“Anh vẫn còn việc quan trọng phải làm. Hàn Tú, tạm biệt em!”. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, ngậm ngùi một lát rồi gỡ đôi tay đang ôm anh ra, chẳng hề quay đầu lại, bước nhanh vào thang máy.

Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, Hàn Tú bịt chặt miệng, ngồi phịch xuống đất, gập người khóc nức nở...

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Quyết chiến một trận

Ánh bình minh len lỏi qua khe hở của tấm rèm cửa, chiếu lên mặt sàn, tạo nên những vệt sáng lung linh.

Hàn Tú nằm bất động trên giường như đã chết. Mãi cho tới khi tiếng chuông cửa vang lên từng hồi thúc giục, người đang ngủ mới rời khỏi cơn mơ để bước chân ra mở cửa. Hé cửa, cô nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, mặc đồng phục của nhân viên chuyển phát nhanh. Cô thều thào hỏi chẳng ra hơi: “Có chuyện gì vậy?”

“Xin hỏi, cô có phải là Hàn Tú không? Cô có bưu phẩm?”

“Ai gửi đến thế?”

“Đề tôi xem nào...”. Người đó nhìn hộp bưu kiện rồi nói: “Là vị tiên sinh tên Đường Trạch Tề ở công ty B&G chuyển cho cô.”

Vừa nghe thấy cái tên Đường Trạch Tề, Hàn Tú liền mở cửa ngay lập tức. Lúc cô đang định kí nhận thì người đàn ông đó đột nhiên tiến đến, dùng khăn bịt chặt miệng cô. Mùi thuốc mê nhanh chóng xộc vào, mấy giây sau, Hàn Tú lịm đi, không còn biết gì nữa.

“Con quái vật đáng chết, mày định giam tao đến lúc nào hả? Mày đã bắt cóc tao một tháng rồi, còn định nhốt tao bao lâu nữa? Hoặc là thả tao ra, hoặc là nếu có bản lĩnh thì mày giết chết tao đi! Tốt nhất là đừng để tao thoát khỏi nơi này, nếu không, tao sẽ khiến mày có kết cục còn kinh khủng hơn cả cái chết đấy. Đồ quái vật khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!...”. Tiếng la hét của Đường Trạch Tề vang vọng cả căn phòng.

Tiểu Thất nhìn Đường Trạch Tề với ánh mắt coi thường, lãnh đạm nói: “Ngày nào mày cũng hét rách cổ họng vậy mà không thấy mệt sao? Tao đã nói với mày mấy trăm lần rồi, hôm nay, tao sẽ thả mày ra.”

Đường Trạch Tề cười nhạt nói: “Loại quái vật như mày tốt bụng vậy sao?”

“Đừng có mơ miệng ra là ‘quái vật đáng chết’ với ‘quái vật khốn kiếp’! Nếu mày còn nói thêm một lần nữa, tao sẽ làm thịt mày ngay lập tức đấy!”. Ánh mắt Tiểu Thất sắc lạnh, anh căm ghét Đường Trạch Tề đến tận xương tủy, anh cũng căm ghét mọi thứ trên người mình vì chúng giống hệt hắn ta.

Đường Trạch Tề quả nhiên là kẻ thức thời, nghe anh đe dọa vậy liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tiểu Thất kiểm tra một lần nữa chiếc hộp sắt đựng số sách và số liệu trước mặt, thấy mọi thứ vẫn nguyên vẹn, đầy đủ, anh mới yên tâm đóng nắp lại. Anh đang định mở công cho Đường Trạch Tề thì điện thoại đổ chuông.

Là Cổ tiên sinh chứ không phải ai khác.

Tiếng điện thoại vang lên không ngừng như nhắc nhở anh rằng thời hạn giao dịch đã tới.

Tiểu Thất nhấn nút nhận cuộc gọi rồi nói: “Alô!”

“Tiểu Thất, tôi sợ câu quên mất hôm nay là ngày gì nên mới sáng sớm đã phải gọi điện nhắc nhở cậu. Cả tháng nay, tôi luôn chờ tin tức từ cậu, thấy cậu hết lên tạp chí lại lên truyền hình, bận đến mức không còn thời gian nghỉ ngơi nên lo cậu sao những chuyện chính. Nhắc cậu một câu. Hôm nay là mừng 10, đến ngày giao dịch của chúng ta rồi đây!”

Tiểu Thất cau mày, lạnh lùng nói: “Tôi tự biết, không cần ông phải nhắc.”

“Ha ha, nhắc nhở sao lại không cần thiết chứ? Ngoài việc nhắc cậu về việc giao dịch ra, tôi còn muốn dặn cậu rằng chó có giờ trò gì, nếu không, e rằng sẽ có người bị moi tim móc phổi đấy! Bây giờ, thị trường khan hiếm hàng, nội tạng lần này lấy ra, nhất định ta sẽ bán được giá cao, ha ha...”. Lần trong tiếng cười như óc của Cổ tiên sinh là một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Thất, lão ta là kẻ biến thái, anh đừng tới!”

Cổ tiên sinh kinh ngạc nhìn vào chiếc điện thoại đang kêu “tút tut” liên tục, không ngờ Tiểu Thất có thể bình thản đến thế mà không biết rằng sau khi kết thúc cuộc gọi, anh phần nộ ném chiếc di động về phía trước rồi đập vỡ mọi thứ trong phòng.

Nhìn thấy bộ dạng Tiểu Thất như vậy, Đường Trạch Tề mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra, điên cuồng hét lớn: “Có phải Cổ tiên sinh đã bắt Hàn Tú không? Có phải không? Sao mày lại lôi cả cô ấy vào cuộc thế? Mày định hại chết cô ấy sao? Mày có bản lĩnh nhốt tao lại thì sao không đi bảo vệ cô ấy? Mày đúng là con quái vật đáng chết, tại mày mà cuộc sống của bọn tao mới trở nên hỗn loạn thế này đây!”

“Im miệng cho tao ngay lập tức! Mày có tư cách gì để chỉ trích tao? Tên đàn độn nào đã hợp tác với Cổ Bình Thành trước hả? Nếu tao không nhốt mày ở đây, e rằng mày đã bị lão ta bắt đi, moi hết nội tạng từ lâu rồi. Mày tưởng Cổ Bình Thành sẽ tha cho mày sao? Hắn ta không muốn người của hắn vào cuộc nên mới tìm mày làm kẻ thế thân chịu tội thôi. Đúng là ngu ngốc cực độ!”. Tiểu Thất hét lớn.

“Có thời gian mắng nhiếc tao thì sao không dùng để đi cứu Hàn Tú hả, con quái vật đáng chết kia?”

“Im ngay! Mày còn nói thêm một lời nào nữa là tao cắt lưỡi đấy!”. Tiểu Thất ném chiếc gạt tàn về phía Đường Trạch Tề, “xoảng” một tiếng, tấm kính sau lưng Đường Trạch Tề vỡ ra thành nhiều mảnh, rơi xuống mặt sàn.

Đường Trạch Tề đành ngậm miệng lại.

Tiểu Thất nghiêng răng, im lặng một hồi lâu rồi đi đến mở còng tay cho Đường Trạch Tề: “Lát nữa rời khỏi nơi này, muốn gọi điện báo cảnh sát hoặc cùng tao đi cứu Hàn Tú là tùy mày.”

“Mày không ý thức được mình vừa nói mấy lời vớ vẩn hay sao? Hàn Tú gặp chuyện, sao tao có thể ngồi yên nhìn cô ấy bị nguy hiểm? Nếu không phải vì mày thì cô ấy đâu có bị bắt!”

“Ngậm miệng lại! Muốn cứu được Hàn Tú thì phải nghe lời tao! Lúc tao vào đám phán với Cổ Bình Thành, mày đứng ngoài. Tao sẽ tìm cách để bọn chúng đưa cô ấy ra, những việc sau đó thì mày tùy cơ ứng biến. Đây là thuốc gây mê”. Tiểu Thất đưa mấy ống thuốc gây mê do chính anh điều chế cho Đường Trạch Tề rồi chỉ vào những huyệt đạo nằm trên cổ, vai và hông của mình, nói: “Hãy tiêm vào những vị trí này, người bị tiêm sẽ hôn mê ngay lập tức. Nếu không muốn Hàn Tú gặp nguy hiểm thì hãy làm như những gì tao nói.”

“Còn mày thì sao?”

“Không phải mày rất mong tao chết ư? Thế nên tao có thể nào cũng chẳng liên quan đến mày, chỉ cần mày đưa được Hàn Tú an toàn ra khỏi đó là tốt rồi. Đi thôi!”

“Đúng vậy, tao ước mày sẽ chết ngay lập tức, vĩnh viễn không bao giờ tới làm phiền bọn tao nữa.”

Tiểu Thất chẳng thèm để ý đến những lời của Đường Trạch Tề, lẳng lặng cầm theo chiếc hộp sắt đựng sổ sách và số liệu rồi đi ra ngoài.

(2)

Tiểu Thất lái xe đến chỗ hẹn, không ngừng nhìn vào màn hình hiển thị thời gian trên xe.

Anh nói với Đường Trạch Tề đang ngồi kế bên: “Lát nữa tới đó, anh cứ ngồi trên xe, đừng bước xuống! Khi nào tôi vào trong thì anh hãy ra khỏi xe. Tôi sẽ nghĩ cách bắt bọn chúng đưa Hàn Tú ra ngoài, thấy chúng xuất hiện là anh phải hành động ngay tức khắc! Cứu được Hàn Tú rồi thì lập tức đưa cô ấy đi khỏi chỗ đó! Nếu cô ấy không chịu đi thì một mũi gây mê chắc sẽ có ích đấy!”

Đường Trạch Tề gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, hỏi thêm “Có chắc là làm như vậy thì sẽ không có chuyện gì không?”

“Chỉ cần anh làm đúng theo những gì tôi nói là được. Dù phải chết, tôi cũng sẽ giúp anh đưa Hàn Tú ra khỏi đó”. Tiểu Thất trả lời lạnh lùng.

Đường Trạch Tề im lặng.

Một lúc sau, xe đi vào trạm thu gom phế thải, nhìn thấy phía xa có một đống phế phẩm đã được xử lý xong và chất cao như núi.

“Cúi thấp xuống!”. Tiểu Thất khẽ bảo.

Đường Trạch Tề lập tức làm theo.

Tiểu Thất dừng xe lại rồi nói: “Tùy cơ ứng biến”. Anh cầm theo chiếc hộp sắt và xuống xe.

Đường Trạch Tề bỗng cảm thấy trái tim mình đang đập loạn xạ, giống hệt như lúc anh mới sang nước Mỹ, vô tình gặp phải vụ khủng bố, thấy mạng sống con người mong manh như ngọn nến trước gió. Nhưng Hàn Tú đang bị giam giữ, nếu anh nhu nhược chạy trốn một mình, bỏ mặc cô ở đó thì chắc chắn trong suốt phần đời còn lại, anh sẽ chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn mặt trời nữa. Anh không thể kém cỏi hơn tên quái vật đáng chết kia được!

Đường Trạch Tề nhô đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết Tiểu Thất đang nói gì với một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, sau đó, họ cùng vào trong căn nhà gỗ ở gần đây.

Vừa bước tới cửa, Tiểu Thất đã nghe thấy tiếng cười ròn tóc gáy của Cố Bình Thành: “Tiểu Thất, cuối cùng cậu cũng đến, chúng tôi sốt ruột lắm rồi.”

Sau khi đảm thuộc hạ xác nhận Tiểu Thất chỉ đến đây một mình, Cố tiên sinh càng cười ngạo nghễ hơn.

Không rời mắt khỏi Cố tiên sinh đang đứng đối diện với mình, Tiểu Thất ngồi xuống ghế, sau đó rút điều thuốc ra, châm lửa rồi nói: “Bớt nói những lời thừa thãi đi! Số tiền tôi cần đâu?”

Cố Bình Thành đẩy chiếc kính gọng vàng lên, nhìn thấy Tiểu Thất châm thuốc rất điệu nghệ liền cười, nói: “Cậu chẳng thèm nhắc tới người phụ nữ của mình lấy một tiếng, có vô tình quá không? Dù sao, cô ta đã ở bên cạnh cậu một thời gian dài mà.”

Tiểu Thất cau mày, lạnh lùng nói: “Cô ta có liên quan đến vụ giao dịch này sao?”

Cố tiên sinh vỗ tay, ra hiệu cho thuộc hạ đưa Hàn Tú đến: “Tôi qua, trông thấy cậu với cô ta quyến luyến nhau mãi nên hôm nay, tôi đã mời cô ta tới đây để chứng kiến vụ giao dịch công bằng và công khai của chúng ta.”

Tiểu Thất quay về phía cửa thì trông thấy Hàn Tú bị trói lại, miệng nhét giẻ, mắt mở to, ú ớ như đang muốn nói với anh điều gì. Anh nắm chặt tay, cố ép mình thôi nhìn Hàn Tú rồi đặt chiếc hộp sắt lên bàn: “Đừng nói nhiều lời thừa như thế, tôi chẳng có nhiều thời gian để lải nhải với ông đâu, nhận đủ tiền là tôi đi luôn. Tôi đã mang thứ ông cần tới rồi, một triệu đô la Mỹ của tôi đâu?”

Nụ cười trên khuôn mặt của Cố tiên sinh tắt ngúm. Ông ta không ngờ Tiểu Thất lại tuyệt tình đến thế, không nhắc đến Hàn Tú một lời nào, cũng không thèm nhìn cô.

Cố Bình Thành lờ Hàn Tú đến trước mặt Tiểu Thất, ấn người cô xuống: “Tôi hỏi cậu, cậu cần người phụ nữ này hay cần một triệu đô? Nếu cậu chịu từ bỏ một triệu đô thì tôi sẽ thả người phụ nữ này ra.”

Ông ta vừa dứt lời, Tiểu Thất liền bật cười. Anh nhìn đôi mắt đầm lệ của Hàn Tú một lát rồi nhún vai, nói: “Tôi dặn cô rồi, đừng mở cửa cho người lạ vào nhà, vậy mà cô không nghe. Bây giờ, tôi chỉ có thể nói: “Xin lỗi, tôi không thể cứu cô được” thôi.”

Hàn Tú cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp diễn ra. Ánh mắt của Tiểu Thất cho thấy không phải anh không muốn cứu cô. Chắc chắn anh có lý do riêng nên mới lạnh lùng như vậy.

Tiểu Thất quay sang nhìn Cố tiên sinh, cười nhạt: “Ông lấy cô ta ra uy hiếp tôi để không phải đưa tôi một triệu đô đúng không? Làm ông thất vọng rồi, đối với tôi, giá trị của người đàn bà này kém xa số tiền mà tôi cần.”

Cố tiên sinh nhìn Tiểu Thất chằm chằm, quyết không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên mặt anh. Đột nhiên ông ta cười lớn rồi nói: “Ha ha ha... Tôi vốn tưởng cậu sẽ chọn người phụ nữ này, không ngờ cậu lại chọn tiền. Nếu Trương Đồng Ân biết được điều này, không biết ông ta sẽ cảm thấy thế nào. Được thôi, chính miệng cậu nói người phụ nữ này không có giá trị gì nên xem ra việc tôi bắt cô ta tới đây là thừa rồi. A Tào, đưa người phụ nữ này đi gây mê đi!”

“Dạ”. A Tào vâng lệnh, giải Hàn Tú ra ngoài. Tiểu Thất bỗng lên tiếng: “Hãy cho cô ấy được toàn thân!”

Cố tiên sinh đồng ý rất nhanh: “Được, hôm nay tôi đang vui, nể mặt cậu, tôi sẽ cho cô ta được chết toàn thân, không moi nội tạng nữa. A Tào, tìm nơi thích hợp rồi giết đi, nhớ là phải giữ tay chân sạch sẽ đây!”

Thấy Tiểu Thất vẫn ngồi bất động, Hàn Tú không dám tin vào tai mình nữa. Sao anh có thể thấy cô chết mà không cứu chứ, rốt cuộc anh đang định làm gì?

Cô ra sức vùng vẫy, đâm sầm vào người A Tào, nhưng tất cả chỉ tốn công vô ích. Hàn Tú mở to mắt nhìn về phía Tiểu Thất, không ngừng ú ớ.

Cố tiên sinh bực bội nói: “A Tào, tay chân linh hoạt hơn chút đi, mang ra ngoài giải quyết nhanh lên!”

“Dạ.”

Bị A Tào trói chặt hơn rồi lôi ra ngoài, Hàn Tú chỉ biết nhìn hấn ta với ánh mắt căm hận.

A Tào giáng súng vào mặt Hàn Tú, thấy cô xinh đẹp thì cười dâm loạn, nói: “Cứ thế này mà giết luôn thì phí phạm quá! Vừa hay ông đây đã nhịn một tháng nay rồi, “giải trí” xong, ông sẽ tiền này lên đường.”

Nói xong, hắn liền cất súng đi rồi đưa Hàn Tú ra bãi rác thải, nếu Cổ tiên sinh biết vào thời khắc này mà hắn còn muốn “làm việc” thì ngài nhất định sẽ không vui. Khi đã đến một nơi bốn bề chất đầy phế liệu, hắn đẩy Hàn Tú xuống đất rồi nằm đè lên người cô.

Hàn Tú mở mắt trừng trừng, muốn hét lên mà không được, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt căm hận như muốn thiêu đốt tên A Tạo kia.

“Mày đã vui vẻ cùng con quái vật kia lâu như vậy, còn giả vờ thực nữ trinh tiết gì chứ? Khóc cái gì mà khóc, chỉ ít thì tao còn là người. Đợi một lát nhé, tao sẽ cho mày sướng hết cỡ”. A Tạo vừa xé áo Hàn Tú vừa cười ha hả, rồi còi thất lưng và cạp quần của mình ra. Đúng lúc đó, hắn chợt cảm thấy cổ lạnh lạnh. A Tạo quay đầu lại, trợn mắt nhìn người phía sau, kinh hãi nói: “Không phải mày đang ở trong kia sao?”

“Ồ trong kia cái đầu mày áy, tên cầm thú!”. Đường Trạch Tề nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn rồi chích vào người hắn một mũi thuốc mê.

Chỉ sau vài giây, A Tạo ngã sòng soài ra mặt đất.

Đường Trạch Tề bước đến, đỡ Hàn Tú ngồi dậy rồi tháo giẻ và còi trói cô: “Em không sao chứ? May mà anh đến kịp.”

Lúc này, sau khi ra khỏi ô tô, Đường Trạch Tề liền nhanh chóng đi về phía trước, may mắn là phế liệu chất khắp nơi nên anh không bị ai phát hiện. Khi thấy Hàn Tú bị một người đàn ông cao to kéo ra ngoài và chĩa súng vào đầu, trái tim anh như thắt lại. Anh vốn định ném một vật gì đó để thu hút sự chú ý của hắn rồi chạy nhanh qua cứu cô, ai ngờ tên khốn kiếp ấy dám có ý đồ bất chính với Hàn Tú. Lừa hận sự sôi, anh bèn lập tức phóng đến.

“Anh là Đường Trạch Tề phải không?”. Hàn Tú ngậy người nhìn anh.

Đường Trạch Tề cởi áo ra, che lên người Hàn Tú rồi nói: “Chúng ta phải rời khỏi nơi này trước đã, có chuyện gì thì để sau hẵng nói!”

“Người ở trong kia là Tiểu Thất, còn anh mới chính là Đường Trạch Tề đúng không?”. Hàn Tú nắm chặt lấy tay anh.

Đường Trạch Tề thì thầm: “Đúng, anh chính là Đường Trạch Tề, không sai. Nếu em không tin thì anh có thể kể cho em nghe từng chuyện, từng chuyện một, kể cả những chuyện khi hai đứa mình còn bé. Nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để nói những chuyện đó, nếu chúng ta không đi ngay lập tức, để bọn chúng phát hiện ra thì nguy.”

“Tiểu Thất bảo anh tới đây cứu tôi đúng không? Tôi biết chắc chắn anh ấy không phải là anh mà, tôi biết anh ấy sẽ không bỏ mặc tôi đâu. Lúc này, nhìn vào mắt anh ấy là tôi biết, tôi hiểu mà. Anh ấy nhất định có nỗi khổ trong lòng nên mới lừa dối tôi...”. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

“Nếu không phải vì hắn ta thì em đâu có bị bắt tới đây chứ! Sao em lại nhớ nhung hắn thế? Hắn ta thực chất không phải là người mà là một con quái vật, em và hắn không thể có kết quả gì đâu. Hàn Tú, em mau cùng anh đi đi!”. Đường Trạch Tề kéo tay Hàn Tú.

“Tôi không cho phép anh đổ oan cho anh ấy! Tiểu Thất là người đàn ông có trách nhiệm, là chỗ dựa vững chắc nhất mà tôi đã từng gặp. Tại sao anh và tên này đều nói anh ấy là quái vật chứ?”. Hàn Tú chỉ tay vào A Tạo đang bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất.

“Anh không hề đổ oan cho hắn ta. Hắn là người nhân bản, người nhân bản đấy, em có biết không?”. Đường Trạch Tề không giữ nổi bình tĩnh nữa, điên cuồng hét lên.

“Anh nói cái gì?”. Hàn Tú kinh ngạc.

“Hắn ta là bản sao của anh, là một con quái vật không nên tồn tại trên thế gian này. Sư huynh của mẹ anh năm xưa vì không được mẹ anh đáp lại tình yêu nên đã lấy trộm mẫu AND của anh rồi tạo ra hắn. Số hiệu của hắn là 074, là người nhân bản thứ 74.”

Người Hàn Tú lập tức cứng đờ, đầu óc trở nên trống rỗng

074 hóa ra chỉ là một số hiệu đáng thương... Thì ra là vậy...

“Em mau đi theo anh, chần chừ nữa là muộn đấy!”. Đường Trạch Tề càng lúc càng sợ hãi.

Hàn Tú lấy lại thần trí, gạt tay anh ra: “Tôi không đi! Tiểu Thất vẫn còn ở trong kia. Tên họ Cổ đó chẳng khác nào kẻ điên khùng, lão ta giết chết anh ấy mất. Anh đã báo cảnh sát chưa?”

“Anh thực sự không hiểu tại sao em lại thích một tên quái vật chứ không phải một người tử tế, đường hoàng? Cái gì mà có trách nhiệm với chỗ dựa vững chắc chứ? Em có biết không, hắn ta đã bắt cóc anh rồi nhốt anh lại cả tháng nay. Một tháng trời đó, em biết không? Nếu em không xảy ra chuyện thì không biết anh còn có thể sống mà bước ra khỏi căn phòng đó không đấy!”

“Anh ấy không phải là quái vật, anh ấy không phải! Anh ấy không bao giờ làm hại ai cả.” Hàn Tú hét lớn. Cô không biết tại sao Tiểu Thất lại bắt cóc Đường Trạch Tề, nhưng với trái tim lương thiện của Tiểu Thất, ngay cả một con cừu, anh còn không nỡ nhìn nó bị làm thịt thì làm sao có thể giết Đường Trạch Tề chứ? “Anh sẽ không bao giờ hiểu được tại sao tôi lại yêu anh ấy, bởi vì từ trước đến nay, anh chưa hề biết tôi thực sự muốn cái gì. Đường Trạch Tề, anh muốn đi thì đi một mình đi, tôi sẽ không đi đâu cả. Cho dù mất mạng, tôi cũng không để mặc cho người ta làm hại anh ấy. Ngay cả khi không nơi nào trên thế giới chịu tiếp nhận Tiểu Thất, trái tim tôi vẫn chấp nhận, vì tôi yêu anh ấy, đầu anh ấy là người nhân bản hay là quái thú đi nữa, tôi vẫn yêu anh ấy. Bởi vì anh ấy là Tiểu Thất, một Tiểu Thất nguyện cả đời nấu cơm cho tôi ăn.”

Nhìn thấy gương mặt kiên quyết của Hàn Tú, Đường Trạch Tề ngậy người ra, phải một lúc sau mới lấy lại được hồn phách. Anh bật cười, cuối cùng đã hiểu tại sao cả đời này mình vĩnh viễn không có được tình yêu của cô, bởi lẽ trước giờ, anh chưa từng tìm hiểu xem cô muốn gì, cần gì.

“Bây giờ, chúng ta có thể giao dịch rồi”. Cổ tiên sinh cười phấn khích.

Tiểu Thất không nói lời nào, đẩy chiếc hộp ra giữa bàn: “Giáo sư Trương nói ông ấy giấu sổ sách và số liệu trong viện điều dưỡng, tôi đã đào được những thứ này ở đó. Hẳn đây là cái mà ông cần. Một tay giao tiền, một tay giao hàng!”

“Hi vọng cậu không giờ trò gi”. Cổ tiên sinh nói rồi ra lệnh cho thuộc hạ đặt va li tiền lên bàn, đẩy qua cho Tiểu Thất.

Tiểu Thất nhận lấy rồi đẩy chiếc hộp sắt sang.

Cổ tiên sinh sai thuộc hạ mở chiếc hộp sắt ra, nhưng không hiểu tên đó làm gì mà loay hoay một hồi lâu vẫn chưa mở được khóa. Cổ tiên sinh chê hân chân tay vụng về rồi đích thân làm, nhưng cũng phải mất rất nhiều thời gian mới mở ra được.

Nhìn thấy những sổ sách quen thuộc trong đó, lật giờ cuốn sổ, Cổ Bình Thành cười mãn nguyện. Bên cạnh cuốn sổ có một chiếc thẻ nhớ, Cổ tiên sinh liền gọi người mang máy tính xách tay đến rồi cắm thẻ nhớ vào, khi thấy các số liệu hiển thị trên màn hình, hân cười tít mắt vì sung sướng.

Trong lúc đó, Tiểu Thất mở va li tiền ra kiểm tra.

Cổ tiên sinh hài lòng gật đầu, nhìn sang Tiểu Thất rồi nói: “Cậu đã copy tất cả những số liệu và sổ sách này phải không?”

Tiểu Thất cười khẩy, lạnh lùng nói: “Ông nghĩ tôi cần giữ những thứ bản thù đó sao?”

“Bản thù? Tiền cả đấy cậu ạ. Nếu không, số tiền trong tay cậu ở đâu mà có chứ?”. Cổ tiên sinh đóng chiếc hộp sắt lại rồi đứng dậy, lùi về sau một bước, cười nói: “Được rồi, giao dịch xong xuôi, cuối cùng mọi việc đã có thể kết thúc. Tôi phải đi thôi. Nói thật, đến tận bây giờ, tôi vẫn không nở rời xa cậu, tiếc là nếu cậu còn ở trên thế gian này ngày nào thì ngày ấy, tôi còn gặp nguy hiểm, vì thế đành phải nói lời chào vĩnh biệt vậy.”

Cổ Bình Thành nói xong, thuộc hạ của ông ta bèn chĩa súng vào Tiểu Thất. Lúc này, anh vẫn hết sức bình tĩnh, ném hết tiền trong va li ra ngoài. Trong khoảnh khắc, những tờ đô la bay tứ tung trong không khí: “Không phải ông nói lời vĩnh biệt tôi mà là tôi nói lời vĩnh biệt ông.”

Khuôn mặt Cổ tiên sinh tối sầm đi: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Tiểu Thất cười lạnh lùng: “Thứ ông ôm trong lòng không phải là tiền mà là bom”. Vừa nói dứt lời, anh liền giáng chiếc va li vào người tên cầm súng.

Anh đã mất cả tháng trời để chế tạo ra quả bom đó, còn chiếc khóa phức tạp khó mở lúc này chính là nút kích hoạt. Ba mươi giây sau khi được kích hoạt, bom sẽ nổ.

“Cái gì?”. Cổ tiên sinh nhìn chăm chăm vào chiếc hộp sắt, giờ mới để ý thấy những tiếng “tích tắc, tích tắc” nho nhỏ phát ra từ đó. Ông ta nhanh chóng quăng chiếc hộp về phía xa.

“Bùm”, một tiếng nổ ầm trời vang lên...

Dù Đường Trạch Tề thuyết phục thế nào, Hàn Tú vẫn nhất quyết không đi mà tiến đến móc chiếc di động trong người tên A Tạo để báo cảnh sát. Đường Trạch Tề không sao cản được cô. Điện thoại vừa kết nối thì Hàn Tú đột nhiên nghe một tiếng nổ lớn, rồi những phé thải trước mặt không ngừng bay về phía họ.

Đường Trạch Tề chẳng kịp suy nghĩ gì, ngay lập tức lấy thân mình che cho Hàn Tú.

Hàn Tú giãy giụa, bò ra khỏi người Đường Trạch Tề. Nhìn thấy đám cháy ở cách đó không xa, cô lập tức đứng dậy, định chạy đến đấy, hoảng loạn hét lớn: “Đừng mà!!!”

Nhưng Đường Trạch Tề đã ôm chặt cô vào lòng: “Hàn Tú, em không thể qua đó được!”

“Đừng can tôi!!! Tôi không muốn anh ấy chết, tôi không muốn anh ấy chết...”. Người cô mềm nhũn rồi ngã lún ra đất, Hàn Tú ôm lấy đầu, không ngừng khóc lóc.

Đồng phé liệu xung quanh họ nhanh chóng bắt lửa, cháy rừng rực.

Thấy ngọn lửa càng lúc càng to còn Hàn Tú lại như điên loạn, đòi xông qua đó, Đường Trạch Tề liền rút mũi tiêm gây mê mà Tiểu Thất đưa cho khi này rồi chích vào cánh tay Hàn Tú.

Cô nhanh chóng lịm đi. Anh bế cô chạy ra khỏi biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Bổng nhiên quay đầu

Hàn Tú,

Khi em đọc được bức thư này, có lẽ anh đã thực sự rời khỏi đây rồi, chẳng thể quay lại được nữa, không thể ngày ngày nấu cơm cho em ăn, không thể kéo em ngồi xem phim Hàn cùng anh nữa.

Xin hãy tha thứ cho anh vì đã thất tín!

Anh có rất nhiều điều muốn nói với em nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Hơn nữa, anh thực sự không thể nào nói rõ mọi chuyện với em ngay lúc đó được. Khiến em roi lệ là điều anh không bao giờ muốn.

Em có biết thế nào là người nhân bản không? Người nhân bản là quái vật – sản phẩm của phòng thí nghiệm, một con quái vật đáng thương. Đó chính là anh.

074 là số hiệu của anh, anh là người nhân bản thứ bảy mươi tư được nghiên cứu ra, bảy mươi ba sản phẩm trước đó đều đã thất bại. Số hiệu của Tiểu Cửu là 094, cô ấy cũng là người nhân bản, nhưng lại bị tàn tật bẩm sinh. Còn một người nữa mà em chẳng có cơ hội để gặp nữa, đó là 173, câu ấy nhìn qua thì tưởng là đứa trẻ mười tuổi, nhưng thực chất mới được hai tuổi thôi. Chắc em sẽ khó lòng tưởng tượng nổi một con người có thể lớn một cách thần tốc như thế trong vòng hai năm ngắn ngủi, cho nên đại đa số bọn họ đều ốm yếu, không những thế, còn đần độn, cô hồn.

Đọc đến đây, xin em đừng sợ hãi và cũng đừng ghê tởm! Năm nay, anh hai mươi lăm tuổi, anh đã sống được hai mươi lăm năm, anh giống hệt người bình thường, từ một đứa trẻ sơ sinh mà lớn dần lên, giai đoạn phát triển nào, anh cũng từng trải qua. Nhờ có sự bảo vệ, bao bọc của giáo sư Trương, anh trở thành quái vật có tuổi thọ lâu nhất. Sống được đến bây giờ, anh phải cảm ơn mẹ của Đường Trạch Tề - cô giáo Đỗ mà em thường nhắc tới. Bà chính là mối tình đầu của giáo sư Trương, chỉ vì chí nguyện không giống nhau nên cuối cùng hai người đã chia tay. Giáo sư Trương vẫn luôn yêu sâu sắc cô giáo Đỗ, ông hi vọng có được một đứa con của bà nên đã chọn lựa Đường Trạch Tề để tạo ra người nhân bản là anh.

“Người nhân bản”, mỗi lần nhắc đến ba chữ này, anh lại cảm thấy đau đớn. Em biết không, người nhân bản chẳng bao giờ được nhìn thấy mặt trời, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, lúc nào cũng phải đối diện với những máy móc vô tri và áo blouse trắng, mãi mãi phải chịu đựng những thí nghiệm trên cơ thể mình, cho tới khi chết đi.

Vì sao những người như bọn anh lại tồn tại trên cõi đời này? Chính là để phục vụ niềm đam mê khoa học vô hạn của loài người hay là để cứu loài người, để họ sống khỏe mạnh hơn, lâu dài hơn?

Anh đã từng nghĩ sứ mệnh của bọn anh là như vậy, mãi cho tới khi anh nhận ra đồng loại của mình từng người từng người một lặng lẽ biến mất rồi lại có đồng loại mới xuất hiện. Những người này nếu thân thể không tàn tật thì cũng đần độn, vô tri. Lúc đó, anh mới biết giá trị thực sự của bọn anh chính là ở nội tạng. Về mặt pháp luật, người nhân bản không được coi là người nên không được pháp luật bảo vệ, bởi vậy, lấy nội tạng từ những người như bọn anh sẽ an toàn và đảm bảo hơn nhiều so với việc lấy nội tạng phi pháp từ người bình thường. Không có nhân quyền, cũng chẳng có tự do, chỉ sinh ra để làm vật thay thế, sau khi hết giá trị sử dụng, bọn anh sẽ bị vứt đi không thương tiếc. Bọn anh tồn tại chỉ để thỏa mãn lòng tham vô đáy của loài người mà thôi.

Sau khi biết được sự thật nghiệt ngã này, có một thời gian, anh vô cùng hận giáo sư Trương. Anh căm ghét người đã tạo ra anh, người cho anh sinh mệnh nhưng cũng an bài số phận đó lên anh.

Giáo sư Trương đã khóc rất lâu, nhưng lúc quay lại, đối diện với anh, ông vẫn nở nụ cười tươi tắn và tận tình chỉ bảo anh rất nhiều thứ như thường ngày. Nhìn thấy nụ cười ấy, anh chẳng thể giữ lòng căm hận với người giống như cha mình được nữa. Anh bèn không suy nghĩ nhiều như trước mà tự nhủ: “Mình chỉ cần nghe theo lời giáo sư Trương, sống thật vui vẻ là được, dù sống ở đâu, sống thế nào, mình cũng chẳng nên quan tâm làm gì.”

Anh cứ thế sống qua ngày, đợi đến lúc lên bàn mổ. Nhưng vào ngày mà giáo sư Trương không tiếc tính mạng để cứu anh thì cuộc đời anh đã chính thức bước sang một trang mới. Anh đã đập vỡ bức tường thủy tinh rồi nhảy từ tầng mười ba xuống nhằm trốn khỏi chiếc lồng ấy. Thay vì để những kẻ dã man đó móc hết tim phổi, anh thả rằng tự mình đi chết còn hơn.

Có lẽ ông trời thương xót nên đã cho anh gặp được người quan trọng nhất của cuộc đời mình – chính là em, Hàn Tú ạ!

Em đã cho anh cuộc sống mới, đã dạy anh rất nhiều điều mà anh chưa bao giờ trải qua trước đây. Anh biết mình thường xuyên khiến em tức giận nên mới hay bị em mắng sa sả như thế, nhưng thực chất em là một người ngoài miệng cứng rắn, trong lòng lại yếu mềm.

Những ngày được ở bên cạnh em dù ngắn ngủi nhưng chính là quãng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời hai mươi lăm năm của anh. Cảm giác tuyệt vời đó đã khiến anh trở nên tham lam đến mức muốn nắm giữ cả hơi thở của em. Thậm chí, anh còn không nhớ mình chỉ là một người nhân bản, quên mất rằng anh không nên để thứ tình yêu không được phép tồn tại này xuất hiện trên đời.

Em vẫn tưởng anh là Đường Trạch Tề. Thực ra, anh đã có rất nhiều cơ hội để giải thích rõ ràng với em, nhưng anh là một kẻ ích kỷ, anh rất sợ em ruồng rẫy anh, căm ghét anh, kính sợ anh. Anh chẳng cần gì hết, thậm chí cả cái chết cũng coi thường, nhưng anh sợ phải chứng kiến sự căm ghét, ghê tởm ở khuôn mặt em như những người khác đã làm với anh. Anh không thể chịu nổi việc đó.

Xin em hãy tha thứ vì anh đã giấu em!

Hàn Tú, xin lỗi vì đã kéo em vào vụ giao dịch bản thù, đẫm máu đó!

Hàn Tú, em nhất định phải tiếp tục sống một cách tử tế! Phải vui vẻ, lạc quan vì cuộc đời con người đáng quý vô cùng. Nếu dành mấy chục năm để sống trong đau khổ thì quả là lãng phí. Cho nên, hãy sống thật lạc quan em nhé!

Nếu thực sự có kiếp sau thì có lẽ anh cũng sẽ như con người, có thể được xuống suối vàng. Anh sẽ không uống canh Mạnh Bà để đứng bên cầu Nại Hà [1] chờ em, để nhìn em thêm một lần nữa, để được ôm chặt em vào lòng.

[1] Tương truyền đó là cây cầu mỏng manh, bắc ngang một con sông lớn ở cõi Âm phủ. Người phạm trần khi chết đều phải đi qua cây cầu này.

Hàn Tú, anh là 074, em cũng có thể gọi anh là Tiểu Thất, đó đều là tên của anh, em nhất định phải nhớ đấy! Anh hi vọng em sẽ mãi mãi ghi nhớ ba con số này.

Hàn Tú, anh yêu em”

Mỗi lần đọc những dòng này, Hàn Tú đều chuẩn bị một túi giấy ăn ở trước mặt, chỉ sợ nước mắt sẽ làm ướt lá thư duy nhất mà Tiểu Thất viết cho cô.

Hàn Tú tưởng rằng sau một năm, cô sẽ không rơi lệ nữa, vậy mà mỗi lần đọc nó, cô lại khóc lóc thảm thiết.

Cô cẩn thận gấp lá thư lại rồi đặt vào chiếc hộp bọc gấm. Ngoài một số thứ Tiểu Thất để lại, trong đó có bức ảnh hai người chụp chung khi đi ăn thịt nướng.

Một lúc sau khi vụ nổ xảy ra, cảnh sát mới có mặt. Ở trạm thu gom phế liệu đó có rất nhiều sách báo cũ cùng loại phế phẩm còn dính dầu mỡ nên phải mất rất nhiều thời gian, cảnh sát và lính cứu hỏa mới khống chế được ngọn lửa. Sau đó, họ tìm thấy mấy mảnh thi thể người bị thiêu cháy, chẳng thể phân biệt được ai với ai. Còn cô thì bị Đường Trạch Tề chích thuốc mê rồi đưa ra khỏi đó từ trước. Khi tỉnh dậy, Hàn Tú nhìn thấy mình đang nằm trong bệnh viện, thì ra cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm.

Đó là tất cả những gì cô được biết sau khi tỉnh lại, xem bản tin trên tivi.

Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện cùng cái đêm trước hôm xảy ra việc đó, khi cô ôm chặt lấy anh và bị anh từ chối, Hàn Tú nhận ra rằng có lẽ lúc ấy anh đã hạ quyết tâm rồi.

Cô đau khổ suốt một thời gian dài, bất luận là bố mẹ, cô giáo Đỗ hay Sam Sam, chẳng ai có thể khiến cô bước ra khỏi nỗi đau thương đó. Đến khi phát hiện được phong thư này trong nhà mình, Đường Trạch Tề bèn đưa cho cô hi vọng cô sẽ bình tĩnh lại, ai ngờ đọc xong, Hàn Tú còn khóc lóc thảm thiết hơn cả tưởng tượng, như thể trút hết những giọt nước mắt của phần đời còn lại ra vậy.

Sau trận khóc lóc đó, cô dần trấn tĩnh lại.

Hôm nay là Đông chí, cô phải đi tảo mộ cho Tiểu Thất và giáo sư Trương.

Cái chết của Tiểu Thất đã khiến giáo sư Trương suy sụp. Vốn dĩ tinh thần của ông đã ổn định, nhưng đột nhiên phải chịu cú sốc này, ông chẳng chống đỡ được lâu, xuất huyết não rồi qua đời.

Hôm đó, cô tới bệnh viện não khoa thăm giáo sư Trương, còn tận tay nấu canh mang vào cho ông nữa.

Cô vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy 438 ôm con búp bê đi về phía cô, thông báo: “Hai người mặc áo khoác trắng dài lại đến tìm 074 rồi.”

074 là số hiệu giáo sư Trương tự đặt cho mình, còn hai người mặc áo khoác trắng mà 438 nói chính là hai chuyên gia của cơ quan viện trợ gen quốc tế. Đây không phải là lần đầu tiên họ đến viện này.

Sau khi điều tra ra chân tướng sự việc, cảnh sát kiên quyết giấu các thông tin về người nhân bản nên người dân qua đài báo chỉ có thể biết đó là một vụ hỏa hoạn bình thường. Sau đó, hai chuyên gia của cơ quan viện trợ gen quốc tế hết lần này đến lần khác đến viện não khoa để gặp giáo sư Trương. Mỗi lần họ ghé thăm, tinh thần của giáo sư Trương lại mất ổn định hơn.

Lần này cũng thế, hai người đó không ngừng vặn hỏi giáo sư Trương với hi vọng có thể lấy được một vài thông tin hữu ích từ ông. Hàn Tú bước vào thì nhìn thấy giáo sư Trương đang ôm đầu, hét lên điên dại, cô lập tức gọi bác sĩ và y tá đến.

Nhưng khi họ tới nơi thì đã quá muộn, giáo sư Trương không còn thở nữa.

Hàn Tú không hề khách khí, ném mạnh chiếc cặp lông về phía hai chuyên gia kia. Bị canh nóng dội lên người, rát cả da thịt nhưng bọn họ chẳng dám kêu ca tiếng nào.

Một người lấp ba lấp bắp nói: “Cô... cô... làm thế này là cản trở công tác nghiên cứu của quốc gia, lại còn gây thương tích cho chúng tôi, chúng tôi có thể tố cáo cô tội làm người khác bị thương đấy!”

Cô phẫn nộ hét lớn: “Làm người khác bị thương ư? Vậy tôi có nên thay giáo sư Trương tố cáo các người tội mưu sát không? Các ông có còn là con người không hả? Đã không có chút nhân tính nào còn đòi tạo ra người nhân bản! Thế giới này sẽ diệt vong nếu nhân bản những người như các ông đấy! Cho dù giáo sư Trương là phạm nhân thì ông ấy vẫn có quyền làm người mà. Ông ấy đã trở thành thế này rồi, những ngày tháng còn lại sống cũng như chết thôi, vậy mà các ông còn hỏi cung ông ấy. Việc nghiên cứu người nhân bản quan trọng với các ông đến vậy sao? Ngoài miệng thì nói làm vậy để

kéo dài tuổi thọ của con người nhưng thực chất là để thỏa mãn lòng tham và sự ích kỉ mãi mãi không bao giờ thôi khi nghiên cứu khoa học của các ông. Các ông đã bao giờ nghĩ mỗi lần thí nghiệm thất bại, có biết bao sinh mệnh vì các ông mà chết hoặc tàn tật không? Lẽ nào bọn họ không phải là người, là người mà! Các ông có đền bù cho tính mạng và những thương tổn của họ không? Dựa vào cái gì mà bắt họ phải gánh chịu những đau khổ đó chứ? Dựa vào cái gì? Các người cút ngay đi, cút ngay cho tôi!”

Hàn Tú không còn tỉnh táo nữa, vừa nói vừa ném các thứ có thể cầm lên được về phía hai chuyên gia kia. Họ liền lần đi ngay lập tức.

Sau đó, cô làm một tang lễ đơn giản cho giáo sư Trương. Trong đám tang, cô nhìn thấy cô giáo Đỗ đứng khóc ở một góc khuất, dáng vẻ rất đau khổ. Khi Tiểu Thất ra đi, cô cũng khóc lóc thảm thương như vậy.

Sau khi đặt lễ và bái lạy trước mộ giáo sư Trương, Hàn Tú đi sang chỗ Tiểu Thất an nghỉ.

Bia mộ khắc tên “Trương Tiểu Thất”. Anh được giáo sư Trương tạo ra và coi như con đẻ nên cô lấy họ của ông để đặt trước tên của Tiểu Thất.

Người quản trang làm việc rất chu đáo, ở phần mộ của anh, ngay cả một ngọn cỏ cũng không thấy.

Cô lấy khăn ra lau bia mộ rồi ngồi xuống, lẩm bẩm: “... Đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong một năm nay, em chẳng biết phải kể từ đâu cho anh nghe nữa. Trước hết là về Sam Sam, từ khi anh ra đi, cô phiêu của cô ấy rớt giá nghiêm trọng, chẳng thể cứu vãn được. Cô ấy khóc bù lu bù loa, suốt ngày ôm lấy chai rượu, bộ dạng còn thê thảm hơn cả em khi vừa mất anh, rồi bị Lạc Tuấn Nam trói mang đi mất. Ai ngờ lúc quay về, bụng cô ấy đã to ra, sau đó cứ như vậy mà gả cho Lạc Tuấn Nam. Rõ ràng là muốn được người ta rước lắm rồi, vậy mà Sam Sam còn ồng ẹo nói...”. Nói đến đây, bỗng nhiên Hàn Tú dừng lại.

Đó là lần đầu tiên cô làm phù dâu, lần đầu tiên khoác trên người bộ váy trắng tinh khiết. Lúc đứng trước gương, Hàn Tú xiết bao hi vọng đó là hôn lễ giữa cô và Tiểu Thất.

Cô nói tiếp: “Đường Trạch Tề không sang Mỹ nữa mà đến thành phố B làm việc, anh ấy vẫn được rất nhiều cô gái theo đuổi, chiều chuộng, còn tiếp nhận công việc của anh, làm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của B&G nữa. Đường Trạch Tề nói với mọi người rằng Hoán Nhan là sản phẩm do người anh em sinh đôi của anh ấy nghiên cứu ra. Anh nói xem, có phải anh ấy rất vô liêm sỉ không? Chính anh ấy cũng nói rằng nếu không vô liêm sỉ thì không phải Đường Trạch Tề. Em đã tha thứ tất cả cho anh ấy rồi, thỉnh thoảng chúng em vẫn hỏi thăm tình hình của nhau. Con người Đường Trạch Tề cũng không tệ, thảo nào lắm phụ nữ thích anh ta đến thế. Búp bê đầu to của Trần Mạnh Lễ đã có mặt trên thị trường, em được tặng con búp bê đầu tiên làm kỉ niệm. Tiếc là anh không nhìn thấy, nếu không, nhất định anh sẽ rất thích. Còn nữa, chị của anh ấy, Trần Mạnh Lợi đã kết hôn rồi. Anh bảo, ngay đến chị ta cũng tìm được người chịu lấy, vậy mà em vẫn thế này là sao? Điều tại anh hết, đã hứa là sẽ nấu ăn cho người ta cả đời, vậy mà còn chạy lên Thiên đường trước để phục vụ Thượng đế và các thiên thần...”

Hàn Tú nói mãi, nói mãi, bất giác nước mắt lại tuôn trào.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên: “Em kể chuyện của nhiều người mà sao không nói về chuyện của chính mình trong một năm qua nhỉ?”

Cô lau khô lệ, trả lời như máy: “Em ư? Em đã đi đăng kí học nấu ăn, chuyện này làm mọi người hết sức kinh ngạc. Mẹ em bảo em là đứa cả thèm chóng chán nên chẳng tin em sẽ làm nên cơm nên cháo gì. Em không nghĩ thế, vẫn kiên trì tập nấu tất cả các món ăn trong cuốn cẩm nang của anh. Sam Sam bây giờ chẳng con tí sĩ diện nào cả, một mình cô ấy vác cái bụng to đùng tới ăn chực thì thôi không tính, đã thế còn lòi theo nào là ông xã, nào là bạn bè gì đó đến nhà em lừa ăn lừa uống. Mỗi lần nấu xong thức ăn và ném thứ, em lại nhớ tới hình dáng của anh mỗi lần vào bếp. Lúc đó, em nghĩ, không biết ở trên Thiên đường, nhìn em ăn, anh có thèm rỏ dãi không...”

Nước mắt cô lại chảy dài hai bên má.

“Thực ra, em muốn nói là hồi trước, em cũng thèm thường y như thế khi nhìn các món ăn đúng không?”. Giọng nói trầm trầm lại cất lên, ở rất gần như đang thì thầm bên tai cô vậy.

Hàn Tú gạt nước mắt, chẳng quay đầu lại: “Đường Trạch Tề, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, sau này đừng xuất hiện trước mặt em nữa, cứ nhìn thấy anh là em lại nhớ tới Tiểu Thất. Lạ nhỉ, trừ lúc hạ quan tài của Tiểu Thất xuống huyệt ra, từ trước đến nay, em có thấy anh đột cho anh ấy tờ tiền nào đâu, sao tự nhiên hôm nay, anh lại chạy đến đây thăm mộ vậy?”

“Cái tên “Trương Tiểu Thất” nghe thật kì quái, dù thêm bất cứ họ gì vào trước hai chữ “Tiểu Thất” thì vẫn không hay.”

“Đường Trạch Tề, anh muốn ăn đòn hả? Nếu anh còn dám bình luận kiểu đó thì em sẽ đập bát hương vào đầu anh để nó thành thù lộn luôn đấy, anh tin không?”. Hàn Tú không chịu nổi nữa, quay ngoắt về phía sau. Nhìn thấy người nói chuyện với mình nãy giờ không phải là Đường Trạch Tề mà là một chàng trai tuấn tú xa lạ, cô kinh ngạc hỏi: “Anh là ai?”

Anh mỉm cười rồi đưa tay ra, gạt đi những giọt lệ còn đọng ở khóe mắt cô: “Con gái thì phải năng cười mới đẹp, khóc lóc thế này xấu lắm.”

Vẫn giọng nói ấy, vẫn cử chỉ dịu dàng ấy, nhưng khuôn mặt thì không giống chút nào... Cảm giác thân thuộc toát ra từ chàng trai này khiến cô ngỡ người ra hồi lâu. Lúc lấy lại được hồn phách, Hàn Tú lập tức lùi về phía sau, mở to mắt nhìn người đàn ông đối diện vẫn đang mỉm cười với cô: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi hả? Tôi là hàng xóm mới của cô”. Anh chớp mắt.

“Hàng xóm?”. Hàn Tú nhú mày lại, nhìn anh từ trên xuống dưới, mãi sau mới nhớ ra cặp vợ chồng ở đối diện nhà cô vừa chuyển đi. Hai ngày trước, có

một người đàn ông dọn đến đó. Cô và anh ta đã tình cờ gặp nhau một hai lần gì đó trong thang máy, cũng chào hỏi qua loa, nhưng Hàn Tú vốn miễn nhiễm với những anh chàng đẹp trai nên người lảng giềng khỏi ngô, tuấn tú mới tới nhanh chóng bị quên lãng.

“Cô đã nhớ ra chưa? Chúng ta đã gặp nhau một lần ở dưới lầu, gặp một lần nữa trong thang máy đấy!”

“À... ra là anh”. Thấy anh chàng đối diện cười tươi như hoa, Hàn Tú liền đề cao cảnh giác. Đang ở nghĩa trang mà một gã đẹp trai vẫn cười như mùa thu tỏa nắng thế này, sao có thể không cảm thấy kì lạ chứ?

Anh giơ tay ra và nói: “Xin chào Hàn tiểu thư, tôi tên là Chung Chính Huyền.”

Đáng ghét! Tên đàn ông này đã nghe ngóng được cả họ của cô rồi.

Hàn Tú đặc biệt ghét loại đàn ông vô công rồi nghề, cả ngày chẳng làm gì ngoài việc đi cua gái, nhất là những kẻ tự cho rằng mình rất đẹp trai.

“Thật ngại quá, tay tôi hơi bẩn”. Cô giơ tay ra cho anh xem, lúc này, cô đã lau tấm bia, tay dính ít đất cát là điều khó tránh khỏi. Nhưng kì thực, cô từ chối là vì không muốn bắt tay với gã này, dù giọng nói của hắn rất giống giọng Tiểu Thất.

“Không sao”. Chung Chính Huyền mỉm cười rồi rút tay lại. Chỉ về phía tấm hình trên bia mộ, anh hỏi: “Đó là bạn trai cô à?”

“Ừm”. Hàn Tú lãnh đạm đáp. Không muốn nói chuyện tào lao với hắn thêm một phút nào nữa, cô bèn cúi xuống, lẳng lặng thu dọn đồ đạc.

Anh lặng lẽ ngắm dáng vẻ bận rộn của cô với ánh mắt dịu dàng, âm áp.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ở gần đó: “Chính Huyền, chúng ta phải về rồi!”

“Con tới đây!”. Anh trả lời người đàn ông trung niên vừa gọi mình rồi quay sang bảo cô: “Tôi có chút việc đi trước đây. Chúng ta còn gặp nhau thường xuyên. Xin chào Hàn tiểu thư.”

“Được, chào anh”. Hàn Tú ngoài mặt tươi cười như hoa nhưng trong lòng thì vô cùng khinh bỉ những người đàn ông kiêu này.

Y như những gì anh chàng hàng xóm đẹp trai đã nói, hai người họ thường xuyên gặp nhau. Hàn Tú ngày nào cũng “tình cờ” gặp người đàn ông này, lúc thì trong thang máy, lúc thì ở tầng dưới, khi thì là siêu thị gần nhà, ngoài ra còn rất nhiều chỗ khác. Hắn ta làm âm hồn bất tán, quấy rối cô mọi lúc mọi nơi đã đủ để cô khó chịu rồi, vậy mà hắn còn dám “tấn công” cả những người xung quanh cô nữa.

Hàn Tú luôn tự hỏi: “Lẽ nào mình đã gặp phải yêu tà?”

Ví dụ như hôm nay, mới đi làm về, vừa mở cửa ra, cô đã nghe thấy tiếng cười nói của một đôi nam nữ truyền đến. Tưởng là có trộm, Hàn Tú chẳng thèm thay giày, xông thẳng vào nhà, ai dè đó là Sam Sam cùng cái bụng to như chiếc trống đang đứng cạnh một người đàn ông.

Anh ta quay người lại. Hàn Tú tròn tròn mắt, thì ra là cái tên gì gì Huyền ở nhà đối diện!

Vừa nhìn thấy cô, Sam Sam liền phản kích réo ầm lên: “Hàn Tú, cậu lại đây đi! Hôm nay, mình mang cá biển tới đấy! Bác sĩ bảo là ăn nhiều cá giúp phát triển trí thông minh của em bé mà.” Hàn Tú cảm thấy đầu cô như đang bốc khói nghi ngút, không hiểu kiếp trước, cô đã phạm phải tội gì mà kiếp này, Bùi Sam Sam liên tục viện cớ bà bầu để dè dặt cô đến ngạt thở, ngày nào cũng bắt cô làm hết món này đến món khác cho em bé. Cho em bé gì chứ, có mà mẹ em bé muốn ăn ấy! Đã thế, Lạc Tuấn Nam lại đi công tác ở nước ngoài, hơn nửa tháng nữa mới về, thân nhiên giao phó trọng trách chăm sóc Sam Sam cho cô.

Chung Chính Huyền mình đeo tạp dề, tay cầm dụng cụ nấu nướng, miệng cười tươi rồi chào Hàn Tú rồi quay người lại, tiếp tục nấu nướng.

Sao tên này lại xuất hiện trong phòng bếp nhà cô chứ?

Không thể để bà bầu bị kinh hãi, Hàn Tú bèn nén giận, khẽ hỏi Sam Sam: “Hắn ta ở đây làm gì vậy?”

“Cậu đang nói về Tiểu Chung à? Anh ấy tốt lắm nhé, nhìn thấy một bà bầu bụng to như mình khệ nệ xách đồ, Tiểu Chung đã mang túi cá từ siêu thị lên cho mình đấy. Không những thế, anh ấy còn nói cho mình biết số cá này tốt cho em bé như thế nào rồi nấu luôn giúp mình nữa”. Sam Sam nằm lên ghế sofa, cười tít mắt.

Nghe xong, Hàn Tú suýt ói máu: “Cậu đúng là đồ quỷ đói, chỉ vì miếng ăn mà cho người đàn ông mới gặp có vài ba lần vào nhà, cậu không sợ sẽ bị giờ trò...”. Hàn Tú ngáp ngừng.

“Mình là bà bầu mà, sợ cái gì chứ? Tiểu Chung đẹp rạng ngời như thế, bố là bác sĩ chính hình, mẹ là họa sĩ, có nhà có xe, gia đình giàu có, hơn nữa còn biết nấu ăn. Người như thế có thể coi là biến thái hay không?”

“Làm gì có tên biến thái nào tự viết hai chữ “biến thái” lên mặt chứ?”. Hàn Tú nhìn Sam Sam bằng ánh mắt coi thường rồi nói: “Suy nghĩ của bà bầu thật khiến người ta phải ngạc nhiên đấy! Chốc nữa, mình sẽ gọi điện cho Lạc Tuấn Nam nhà cậu để bảo anh ấy mau quay lại, đưa cậu về nhà mới được.”

Hai người con đang nói qua nói lại thì Chung Chính Huyền bê bát đĩa ra: “Thức ăn đã xong, có thể ăn được rồi.”

“Thật ngại quá, kể từ khi có thai, trí tuệ của bạn tôi đã bị giảm đi đôi phần.”

“Không sao đâu”. Anh mỉm cười.

“Đã làm phiền anh rồi.”

“Không phiền gì mà.”

“Vây cảm ơn anh nhé!”

“Không cần cảm ơn tôi đâu!”

Nói xong, người đàn ông trước mặt cô vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hàn Tú không nhịn được nữa, liền bảo: “Chuyện là thế này... Chung Chính Huyên, anh mau về nhà anh được không?”. Tốt nhất là anh ta nên gói ghém tất cả rồi mang chúng ra khỏi nhà cô, mặc dù mấy món ăn đó trông rất hấp dẫn.

Chung Chính Huyên ngẩng người ra vì câu hỏi của cô, sau đó lại mỉm cười như chưa hề có chuyện gì.

Sam Sam đột nhiên reo lên đầy phấn khích: “Oishi [2]! Oishi! Oishi!”

[2]. Từ tiếng Nhật, có nghĩa là “Ngon quá!”.

Cơ miệng của Hàn Tú không ngừng giật giật.

“Hàn Tú, cậu mau lại đây! Những món này ngon y như Tiểu Thất làm vậy. Thật nhớ quá đi!”

Mặt Hàn Tú bỗng cứng đờ lại.

Chung Chính Huyên khẽ ho một tiếng rồi cời tạp dề ra, nhẹ nhàng nói: “Sau này, nếu có bất cứ việc gì cần giúp thì cô đừng ngại, cứ bảo tôi nhé!”. Nói xong, anh đi ra cửa để thay giày rồi về nhà.

Hàn Tú lại gần Sam Sam, lạnh lùng nói: “Cậu đừng làm mình mất mặt đến mức ấy được không?”

Sam Sam không nghĩ như vậy: “Cậu biết không, chỉ nghe mỗi giọng nói của anh ấy, mình còn tưởng là Tiểu Thất đã sống lại cơ đấy. Không những thế, biểu hiện trên khuôn mặt của Tiểu Chung khi nói chuyện phải giống Tiểu Thất đến bảy, tám phần. Cậu nghĩ một bà bầu xinh đẹp như mình lại có thể vô duyên vô cớ cho người lạ vào nhà sao? Hơn nữa, món ăn này có mùi vị rất giống món Tiểu Thất làm, mình nói thật đấy, cậu thử mà xem!”

Hàn Tú không nói thêm câu nào vì miệng đã bị Sam Sam chặn lại bằng một miếng cá. Vị mặn mặn của cá lan đều trong miệng. Cô ngẩng người ra một lúc rồi không kiềm chế được, bèn gấp thức ăn ở các đĩa khác lên nếm, quả nhiên mùi vị của chúng giống y như những món ăn mà Tiểu Thất từng làm.

Sam Sam sốt ruột hỏi: “Có phải là rất giống không?”

Hàn Tú gật đầu.

“Cho nên mình đang suy nghĩ, anh ấy có phải là Tiểu Thất không nhỉ? Không chừng Tiểu Thất vẫn còn sống...”

“Làm gì có chuyện đó! Trông anh ta chẳng giống Tiểu Thất chút nào. Tiểu Thất trắng là thế, cái tên gì gì Huyên kia thì có trắng đâu.”

“Bố anh ấy là bác sĩ chỉnh hình đấy, biết đâu Tiểu Thất đã sửa lại khuôn mặt thì sao? Làm con của bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ thật là sướng, muốn chỉnh thế nào thì chỉnh, đơn giản vô cùng.”

“Không thể có chuyện đó được! Tiểu Thất vốn sợ nhất là bác sĩ, sao anh ấy dám đi chỉnh hình chứ? Các món ăn ngoài tiệm cũng chẳng phải tương tự như thế này sao? Không lẽ bố của những người đầu bếp đó đều là bác sĩ chỉnh hình? Bà bầu đúng là thích ảo tưởng!”. Hàn Tú đáp rồi vào bếp xới một bát cơm, đưa ra bàn và ngồi ăn. Không ăn thì uống quá! Vừa ăn, cô vừa nghĩ đến những lời nói của Sam Sam.

Bù Sam Sam đúng là bà bầu độc nhất vô nhị!

Ăn được bữa đầu tiên, cô ấy nhất định sẽ ăn thêm bữa thứ hai, thứ ba..., sau đó còn vác mặt dày đi xin cơm ở chỗ Chung Chính Huyên vì Hàn Tú không cho phép cô mời anh ta vào nhà nấu ăn nữa. Thế là tối nào, Sam Sam cũng đánh chén no nê ở nhà Chung Chính Huyên. Đứng ra đã ăn chực rồi thì thôi, nhưng Sam Sam ăn xong còn gói ghém mang về cho Hàn Tú nữa! May mà hôm nay, Lạc Tuấn Nam đã về nước, cuối cùng đồ háu ăn đó cũng được chôn gói tước đi.

Hàn Tú vốn không mấy vui vẻ khi Sam Sam mang đồ ăn về nhà, nhưng từ sau bữa cơm lần trước, cô chẳng mấy khi kiềm chế được, cứ muốn ăn thêm thức ăn do anh làm. Mùi vị ấy quen thuộc đến lạ lùng. Mỗi lần gặp nhau, anh đều nhìn cô và cười rất tươi, khiến Hàn Tú không khỏi hoảng hốt. Rõ ràng là hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau, tại sao cô lại có cảm giác gần gũi đến vậy?

“Bụp”, đèn trong phòng bỗng dung vụt tắt.

Hàn Tú vô cùng kinh hãi. Cô mở di động ra, mò mẫm bước đến chỗ hộp điện, kéo cầu dao lên. Nhà vẫn tối om.

Thê thăm rồi, lẽ nào là cháy cầu chì?

Đúng lúc này lại có tiếng gõ cửa.

Hàn Tú hé mở cửa, run run hỏi: “Ai... ai đấy?”

“Tôi đây, Hàn Tú”. Là Chung Chính Huyền.

Sao anh ta lại đột nhiên qua đây?

Hàn Tú mở cửa ra, đèn ngoài hành lang vẫn sáng. Vừa nhìn thấy Hàn Tú, Chung Chính Huyền liền nắm lấy vai cô, vẻ mặt căng thẳng, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô kinh ngạc, nhìn đôi tay đang đặt trên vai mình, nói: “Tôi thì có thể gặp chuyện gì chứ?”

Anh ngẩn người, bỏ tay xuống, không nói gì nữa.

Chung Chính Huyền càng không nói gì, cô càng cảm thấy kì lạ.

“Tôi có chuyện gì chứ?”

Anh im lặng hồi lâu rồi đáp: “À... Tôi định sang hỏi xem nhà cô có mất điện không ấy mà. Bên này cũng mất điện thì chắc chắn không phải do nguồn điện nhà tôi có vấn đề rồi.”

“Có thật không?”. Cô không tin, tuy đang đứng ngược sáng nhưng cô vẫn nhìn rõ khuôn mặt anh. Giọng nói và vẻ mặt của anh lúc nắm vai cô rõ ràng là đang rất lo lắng cho cô. Nhưng tại sao anh lại lo lắng cho cô? Lẽ nào vì mất điện? Vì mất điện mà chạy ngay sang hỏi... trong lòng Hàn Tú chợt có một linh cảm.

“Tôi về nhà đây”. Anh nói rồi quay người định đi nhưng đã bị cô kéo tay giữ lại.

“Anh là ai?”

Anh sững sờ trong giây lát rồi mỉm cười: “Tôi là Chung Chính Huyền.”

“Không đúng!”

“Không đúng chỗ nào cơ?”

“Khi mất điện, tại sao anh lại chạy ngay sang đây và hỏi tôi có chuyện gì không?”. Chỉ có suy nhất một người biết cô sợ bóng tối thôi. Hơn nữa, lúc này, anh không hỏi nhà cô có mất điện hay không mà lại hỏi rằng cô có sao không.

“Còn gì nữa?”

“Anh nấu ăn rất ngon.”

“Và mùi vị của các món ăn giống y như bạn trai cô làm đúng không?”

“Rất cuộc anh là ai?”

“Câu hỏi này nghe thì có vẻ đơn giản nhưng hơi khó để trả lời. Cô thử đoán xem!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt trong sáng như nước, toát ra một cảm giác thân thuộc khó diễn tả bằng lời. Liệu có phải là... liệu có phải là...? Cô không dám nói ra đáp án đã có sẵn trong lòng, sợ rằng dù anh phủ định hay thừa nhận câu trả lời ấy, cô sẽ chẳng thể chịu đựng nổi cú sốc đó mà lại ngất đi.

“Em không muốn xác minh ư?”. Anh vuốt những sợi tóc đang bay bay trước mặt cô ra sau tai. “Trong lòng nghĩ sao thì hãy nói y như vậy!”

Hàn Tú nấp máy môi, một hồi lâu sau mới khẽ gọi tên anh vì sợ mình nói to quá sẽ làm anh chạy mất: “Tiểu Thất!”

Anh mỉm cười, chớp chớp mắt nhìn cô: “Ừm.”

“Tiểu Thất, thực sự là anh sao? Có đúng là anh không?”

“Ồ, có người còn đổi tên anh thành Trương Tiểu Thất đấy!”. Anh vẫn luôn chờ Hàn Tú nhận ra mình, ngày nào cũng cố tình gặp cô, thế nhưng cô chẳng thèm nhìn anh lấy một lần. Anh nên vui mừng hay đau lòng đây?

Cô ngả đầu vào ngực anh, khóc lớn: “Đúng là anh rồi, đúng là anh rồi!... Anh không chết ư? Anh vẫn còn sống. Hu hu... Anh có biết là em nhớ anh đến

nhường nào không? Hu hu... Anh thực sự không chết... Hu hu..."

"Là anh, là anh đây, anh chưa chết mà!". Anh ôm lấy cô, dịu dàng vuốt tóc cô và nhắm mắt lại, tận hưởng hương thơm thoang thoang tỏa ra từ tóc Hàn Tú. Hơn một năm nay, anh mới có lại cảm giác thân thuộc này.

"Anh thật đáng ghét, sao không nói sớm cho em biết chứ? Còn ngày ngày để mặc em nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn nữa". Hàn Tú ghen ngào nói.

Anh xoa xoa lưng cô, vỗ về: "Tại chỉ số phòng ngực của em cao quá, mỗi lần nhìn thấy anh, em đều như muốn giết chết anh bằng ánh mắt vậy. Dù anh có nói thật thì chắc chắn em vẫn không tin nên anh mới phải nghĩ ra một kế hoạch thật hoàn mỹ. Muốn hạ tường cao hào sâu thì nhất định phải tháo gỡ từng viên gạch một."

Vụ nổ thổi anh bay đi rất xa rồi lăn xuống khe suối gần đó. Lúc tỉnh lại, Tiểu Thất thấy mình bị bóng toàn thân, khuôn mặt gần như bị hủy hoại hết. Anh biết mọi người đang tìm kiếm anh, nhưng anh không thể xuất hiện, chỉ dám lẩn mò trong bóng tối, tìm thứ gì đó để ăn, duy trì sự sống và chờ vết thương bình phục.

Một lần, anh tình cờ cứu được một người đàn ông trung niên bị cướp. Vị tiên sinh đó họ Chung, là một bác sĩ chính hình. Nửa năm trước, con trai ông đã mất tích ngoài biển, vợ ông vì vậy mà suy sụp tinh thần, lúc tỉnh lúc mê. Để đáp lại ơn cứu mạng, Chung tiên sinh đã phẫu thuật chỉnh hình miễn phí cho anh. Xong xuôi tất cả, Tiểu Thất mới biết là ông đã phẫu thuật cho anh theo khuôn mặt của người con trai đã mất tích. Anh vô cùng biết ơn Chung tiên sinh. Đúng vào lúc anh từ biệt ông để ra đi thi bác sĩ Chung nói: "Dù trước kia, cậu là người thế nào, dù cậu đã làm chuyện gì, tốt cũng được mà xấu cũng được, tôi vẫn muốn nhận cậu làm con trai tôi, cậu có bằng lòng không? Xin hãy giúp vợ tôi bình phục!"

Tiểu Thất không suy nghĩ nhiều, đồng ý ngay lập tức.

Từ đó trở đi, anh mang tên Chung Chính Huyền.

Mất một năm để hồi phục sức khỏe, chỉnh sửa cơ thể, làm quen với thân phận con trai nhà họ Chung, đến tận bây giờ, anh mới dám xuất hiện trước mặt cô.

"Tiểu Thất... em vô cùng vô cùng nhớ anh... vô cùng vô cùng nhớ..."

"Anh cũng vậy, Hàn Tú". Anh ôm chặt cô vào lòng.

Bây giờ, anh không phải sống trong nom nớp lo sợ, hoảng hốt từng ngày nữa. Nhà họ Chung coi anh như con đẻ vậy. Anh sẽ dùng phần đời còn lại của mình để kể cho cô nghe những chuyện đã xảy ra với anh trong suốt một năm qua.

Bởi vì anh vẫn còn sống.

End

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.